

திருக்குறள்
அறவெறி ஆளுகை மற்றும்
நல்லாட்சி ஆய்வுகள்

(ஆஸ்திரேலியா சிட்னியில் நடைபெற்ற பன்னாட்டு
திருக்குறள் மானாட்டில் (3-4 செப்டம்பர் 2026)
இடம்பெற்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)

பதிப்பாசிரியர்

பேராசிரியர் பாஞ். இராமலிங்கம்

பொதுச்செயலர்

பன்னாட்டுத் திருக்குறள் அறக்கட்டளை
மொரிசியசு

தமிழ்ப் புதுவை
புதுச்சேரி.

**தீருக்குறள் அறநெறி ஆளுகை
மற்றும் நல்லாட்சி ஆய்வுகள்**

**Thirukkural Araneri Alugai
matrum Nallatchi Aivugal**

வெளியீடு : தமிழ்ப்புதுவை, 17, 14ஆவது தெரு,
கிருஷ்ணா நகர், புதுச்சேரி - 605008

பதிப்பாசிரியர் : பேரா. பாஞ். இராமலிங்கம்
புதுச்சேரிப் பல்கலைக்கழகம்
Email: panchramalingam@gmail.com

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர், 2026

இரண்டாம் பதிப்பு: அக்டோபர், 2026

ISBN : 978-93-91728-30-4

விலை : ரூ. 300/-

பக்கம் : 400

கணினி
வடிவமைப்பு : செந்தமிழ்,
சென்னை-600063

அச்சிடலோர் : பிரிண்ட் பிராசஸ்,
சென்னை-600014.

தொடர்ந்து முன்னெடுப்போம்

பேரா. பாஞ். இராமலிங்கம்

பொதுச் செயலாளர்

மொரீசியசு பன்னாட்டுத் திருக்குறள் அறக்கட்டளை

திருக்குறள் தமிழ் அர்த்தம் மறை நூலாக போற்றப்படுகிறது தமிழர்களின் அடையாளமாக திகழும் திருக்குறள் உலகப் பொதுமறை. எல்லா காலத்திற்கும் பொருந்தும் வண்ணம் இயற்றப்பட்டிருப்பது அதன் நிலை தன்மைக்கு ஈடு இணை இல்லை எனலாம்.

“திருக்குறள் அறநெறி, ஆளுகை மற்றும் நல்லாட்சி” என்ற பொருள்மையில் மொரீசியசு பன்னாட்டுத் திருக்குறள் அறக்கட்டளை ஏற்பாடு செய்து, சிட்னி தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம் (ஆஸ்திரேலியா), உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு இயக்கம் (முலேசியா), மற்றும் பன்னாட்டுத் தமிழ் பண்பாட்டு மையம் (யாழ்ப்பாணம், இலங்கை) ஆகியவற்றின் இணை ஏற்பாட்டில் 2026 செப்டம்பர் 34 ஆகிய நாட்களில் ஆஸ்திரேலியாவின் சிட்னியில் அமைந்துள்ள ஆஸ்திரேலியன் கத்தோலிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெறும் பன்னாட்டுத் திருக்குறள் மாநாட்டு ஆய்வுக் கோவை வழங்குவதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் அடைகிறேன்.

உலக இலக்கிய வரலாற்றில் ஒப்புயர்வற்ற அறநூலாக விளங்கும் திருக்குறள், மனித வாழ்வின் அனைத்து பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கிய உலகப் பொதுமறையாகத் திகழ்கிறது. அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலாக அமைந்துள்ள 1330 குறட்பாக்கள், மனித வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் உயரிய ஒழுக்கவியல், சமூக நீதி, அரசியல் அறம், பொருளாதார நெறி, குடும்ப வாழ்க்கை மற்றும் உலக சகோதரத்துவத்தின் உன்னதக் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட இந்நூல், இன்றைய உலகிலும் சமமான பொருத்தத்துடனும் ஆழ்ந்த வழிகாட்டுதலுடனும் திகழ்கிறது என்பது அதன் உன்னதச் சிறப்பாகும்.

இம்மாநாட்டின் மையக் கருத்தான “திருக்குறள் அறநெறி, ஆளுகை மற்றும் நல்லாட்சி” என்பது இன்றைய உலகச் சூழலில் மிகவும் பொருத்தமானதாகும். உலக நாடுகள் அனைத்தும் நேர்மையான தலைமைத்துவம், வெளிப்படையான நிர்வாகம், பொறுப்புணர்வுள்ள ஆட்சி, சமூக நீதி மற்றும் நிலையான வளர்ச்சி ஆகியவற்றை நோக்கி பயணித்து வருகின்றன. இத்தகைய சூழலில் திருக்குறள் வலியுறுத்திய அறநெறி, நீதிநெறி,

இரக்க உணர்வு, பொறுப்புணர்வு, நல்லாட்சி, மக்கள் நலன் ஆகிய உயரிய சிந்தனைகள் உலக நாடுகளுக்கு நிலையான வழிகாட்டுதலாக அமைகின்றன.

மொரீசியசு பன்னாட்டுத் திருக்குறள் அறக்கட்டளை உலகளவில் திருக்குறளின் பொதுமனித விழுமியங்களைப் பரப்பும் உயரிய நோக்கத்துடன் 2018 இல் நிறுவப்பட்டது. ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, வெளியீடுகள், கருத்தரங்குகள், பன்னாட்டு மாநாடுகள் மற்றும் கல்விசார் ஒத்துழைப்புகள் மூலம் திருக்குறளின் உலகளாவிய பரவலை முன்னெடுத்து வருகிறது. திருக்குறள் தமிழர்களின் சொத்து மட்டுமல்ல; உலக மனிதகுலத்தின் பொது அறிவுக் களஞ்சியம் என்பதனை உலகறியச் செய்வதே எங்களது பணியாகும்.

பல பண்பாடுகள், பல மொழிகள் மற்றும் பல இன மக்களை இணைத்து வாழும் ஆஸ்திரேலியாவில் இம்மாநாடு நடைபெறுவது மிகுந்த பொருத்தமுடையதாகும். குறிப்பாக ஆஸ்திரேலியன் கத்தோலிக்கப் பல்கலைக்கழகம் போன்ற உலகத் தரம் வாய்ந்த உயர்கல்வி நிறுவனத்தில் இம்மாநாடு நடைபெறுவது கல்வி மற்றும் பண்பாட்டு ஒத்துழைப்பின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தினரின் அன்பான ஒத்துழைப்பிற்கும் ஆதரவிற்கும் எங்களது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்தப் பன்னாட்டு மாநாட்டில் ஆஸ்திரேலியா, இந்தியா, இலங்கை, மொரீசியசு, மலேசியா, பிரான்சு, செர்மனி இங்கிலாந்து, தாய்லாந்து, மற்றும் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த துணைவேந்தர்கள், பேராசிரியர்கள், நீதியியலாளர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், நிர்வாக வல்லுநர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள் மற்றும் பண்பாட்டு அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகள் பங்கேற்று தங்களது ஆய்வுக் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சில ஆய்வுக் கட்டுரைகள் நல்லாட்சி, சட்டம், நிர்வாகம், கல்வி, மனித உரிமைகள், அரசியல் அறம், பண்பாடு, சமுதாய மேம்பாடு, உலக அமைதி போன்ற பல்வேறு துறைகளில் திருக்குறளின் சமகாலப் பயன்பாட்டை ஆழமாக ஆராய்கின்றன.

இம்மாநாடு வெற்றிகரமாக நடைபெறுவதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கிய சிட்னி தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம், உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு இயக்கம் (மலேசியா) மற்றும் பன்னாட்டுத் தமிழ் பண்பாட்டு மையம் (யாழ்ப்பாணம், இலங்கை) ஆகிய இணை ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உலகளவில் தமிழ் மொழி, இலக்கியம் மற்றும் பண்பாட்டை வளர்த்தெடுக்கும் இவர்களின் அர்ப்பணிப்பு பாராட்டத்தக்கது.

குறிப்பாக, வழக்கறிஞர் சந்திரிகா சுப்பிரமணியன், நிறுவனத் தலைவர், சிட்னி தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம் அவர்கள் முன்னெடுப்பில் இம்மாநாடு நடைபெறுகிறது இவர்தான் முயற்சியில் ஆண்டும் திருக்குறள் மாநாட்டினை சிறப்பாக சிட்னியில் நடத்தி உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்தம் இடையறா ஒத்துழைப்பிற்கு நன்றிகள் பல மேலும், மாநாட்டிற்கு வாழ்த்துச் செய்திகள் வழங்கிய உயரிய தலைவர்கள், சிறப்புரை ஆற்றும் விருந்தினர்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்த ஆசிரியர்கள், மதிப்பாய்வாளர்கள், ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்கள், ஏற்பாட்டுக் குழு உறுப்பினர்கள், தன்னார்வலர்கள், ஆதரவாளர்கள் மற்றும் அனைத்து பங்கேற்பாளர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். அவர்களின் ஒத்துழைப்பும் அர்ப்பணிப்பும் இம்மாநாட்டை உலகளாவிய அறிவுப் பரிமாற்ற மேடையாக மாற்றியுள்ளது.

இந்த மாநாட்டில் இடம்பெறும் ஆய்வுரைகளும் இந்நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளும் திருக்குறள் குறித்த மேலான ஆய்வுகளுக்கு புதிய வழிகளைத் திறந்து வைக்கும் என்பதில் எனக்கு உறுதியான நம்பிக்கை உள்ளது. உலகமயமாக்கல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, சுற்றுச்சூழல் சவால்கள், சமூக சமத்துவம், நல்லாட்சி மற்றும் மனிதநேய மதிப்புகள் போன்ற சமகாலச் சவால்களுக்கு திருவள்ளுவர் வழங்கியுள்ள தீர்வுகள் எதிர்கால தலைமுறைகளுக்கு என்றும் வழிகாட்டியாக அமையும்.

திருக்குறள் கூறும் அறம், நீதி, ஒற்றுமை, அன்பு, பொறுப்புணர்வு மற்றும் மனிதநேயம் ஆகிய உயரிய விழுமியங்கள் உலகெங்கும் பரவி மனித சமுதாயத்தை அமைதி, சமத்துவம் மற்றும் நல்லாட்சியின் பாதையில் முன்னேற்றட்டும். இம்மாநாடு கல்விசார் நிகழ்வாக மட்டுமன்றி, உலக நாடுகளுக்கிடையேயான நட்பு, பண்பாட்டு புரிதல் மற்றும் மனிதநேய ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நிகழ்வாக அமைய வேண்டும் என்று மனமார வாழ்த்துகிறேன்.

2025 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை வவுனியா பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற திருக்குறள் மாநாட்டின் தொடர்ச்சியாக இம்மாநாடு நடைபெறுகிறது , மொரிசியசு பன்னாட்டு திருக்குறள் அறக்கட்டளையை நிறுவி செம்மையாக வழிகாட்டி தொண்டாற்றி வரும் பேராசிரியர் ஆறுமுகம் பரசுராமன் அவர்களின் முயற்சி போற்றுவதற்குரியது. இப்பன்னாட்டுத் திருக்குறள் மாநாட்டில் பங்கேற்கும் அனைவரையும் அன்புடன் வரவேற்று, மாநாடு மாபெரும் வெற்றி பெற எனது உளமார்ந்த நல்வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பேரா. பாஞ். இராமலிங்கம்

பொதுச் செயலாளர், மானீசியசு பன்னாட்டுத் திருக்குறள் அறக்கட்டளை

அணிந்துரை

பேராசிரியர் பா . இரவிக்குமார்

தலைவர், சுப்பிரமணிய பாரதி தமிழியல் புலம்
புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம்

திருவள்ளுவர் உலக மனிதகுலத்திற்கு அளித்துள்ள திருக்குறள் என்னும் அறநூல், காலத்தை வென்று நிற்கும் உலகப் பொதுமறையாகும். மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு பரிமாணத்திற்கும் ஒழுக்கநெறி, அறவழி, நல்லாட்சி மற்றும் சமூகப் பொறுப்புணர்வை எளிமையாகவும் ஆழமாகவும் எடுத்துரைக்கும் இந்நூல், இன்றைய உலகச் சூழலிலும் மங்காத வழிகாட்டியாகத் திகழ்கிறது.

“திருக்குறள் அறநெறி, ஆளுகை மற்றும் நல்லாட்சி” என்ற பொருண்மையில் மொரீசியசு பன்னாட்டுத் திருக்குறள் அறக்கட்டளை ஏற்பாடு செய்து, சிட்னி தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம் (ஆஸ்திரேலியா), உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு இயக்கம் (மலேசியா), மற்றும் பன்னாட்டுத் தமிழ் பண்பாட்டு மையம் (பாழ்ப்பாணம், இலங்கை) ஆகியவற்றின் இணை ஏற்பாட்டில் 2026 செப்டம்பர் 34 ஆகிய நாட்களில் ஆஸ்திரேலியாவின் சிட்னியில் அமைந்துள்ள ஆஸ்திரேலியன் கத்தோலிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெறும் பன்னாட்டுத் திருக்குறள் மாநாட்டு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அடங்கிய "திருக்குறள் அறநெறி ஆளுகை மற்றும் நல்லாட்சி ஆய்வுகள்" என்ற இந்நூல், திருக்குறளின் அறவியல் சிந்தனைகளை நவீன சமூக, அரசியல், நிர்வாகம், கல்வி, செயற்கை நுண்ணறிவு, நிலையான வளர்ச்சி, உலகளாவிய ஆளுகை உள்ளிட்ட பல்வேறு துறைகளோடு இணைத்து ஆராய்கின்ற சிறப்புமிக்க ஆய்வுத் தொகுப்பாக அமைந்துள்ளது.

இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் திருக்குறளின் காலந்தாண்டிய சிந்தனைகளை சமகாலச் சவால்களுடன் ஒப்பிட்டு புதிய கோணங்களில் விளக்குகின்றன. குறிப்பாக, நல்லாட்சி, சமூக நீதி, மனிதநேயம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, செயற்கை நுண்ணறிவின் அறவியல் பயன்பாடு, நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகள் போன்ற தலைப்புகள் வழியாக திருவள்ளுவரின் பார்வை எவ்வளவு பரந்தது என்பதை இந்நூல் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இந்த ஆய்வுத் தொகுப்பைத் தொகுத்துள்ள பேராசிரியர் பாஞ்ச். இராமலிங்கம் அவர்கள் பல ஆண்டுகளாகத் திருக்குறள், தமிழ் இலக்கியம், சமூக சிந்தனை மற்றும் உலகளாவிய பண்பாட்டு ஆய்வுகளில் ஆற்றிவரும்

பணிகள் பாராட்டத்தக்கவை. பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த அறிஞர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஒருங்கிணைத்து உயர்தரமான இந்நூலை உருவாக்கியுள்ளமை அவரது கல்விப் பணிக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கிறது.

இந்நூலில் பங்களித்துள்ள அனைத்து ஆய்வாளர்களும் தத்தமது துறைகளில் புதிய சிந்தனைகளையும் ஆழமான ஆய்வுப் பார்வைகளையும் முன்வைத்துள்ளனர். இத்தொகுப்பு ஆய்வாளர்கள், பேராசிரியர்கள், மாணவர்கள், நிர்வாகிகள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மற்றும் திருக்குறளை ஆழமாக அறிய விரும்பும் அனைவருக்கும் பயனுள்ள ஆய்வுக் களஞ்சியமாக அமையும் என்பதில் எனக்கு எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

தமிழ் மொழியின் செம்மையையும், திருவள்ளுவரின் உலகளாவிய சிந்தனையையும் அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லும் இத்தகைய முயற்சிகள் தொடர்ந்து வளர வேண்டும். அதற்கான முக்கியமான பங்களிப்பாக இந்நூல் திகழ்கிறது.

இந்நூலை பதிப்பித்துள்ள பேராசிரியர் பாஞ். இராமலிங்கம் அவர்களையும், பங்களித்துள்ள அனைத்து அறிஞர்களையும் மனமாரப் பாராட்டி, இந்நூல் பரந்த வாசக உலகில் சிறப்பான வரவேற்பைப் பெறவும், ஆய்வுலகிற்கு நிலையான பங்களிப்பை வழங்கவும் எனது உளமார்ந்த வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்,

பேரா. பா. இரவிக்குமார்

தலைவர். சுப்பிரமணிய பாரதி தமிழியல் புலம்
புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம்

கட்டுரையாளர்கள்

முனைவர் அரங்க. முருகையன், உதவிப் பேராசிரியர், புதுவைப் பல்கலைக்கழக சமுதாயக் கல்லூரி, லாஸ்பேட்டை, புதுச்சேரி-8

முனைவர் சு. தமிழ்வேலு, இணைப் பேராசிரியர், தலைவர், தமிழாய்வுத்துறை, அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்னாட்சி), மன்னன் பந்தல், மயிலாடுதுறை - 609305

முதுமுனைவர் க. விஜயகாந்த், தமிழ்ப் பேராசிரியர் (விருந்துநிலை), அரசுக் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, தென்னாங்கூர், வந்தவாசி வட்டம், தி.மா.

ஆச்சாரியா முனைவர் நீலமேகம், ரீயூனியன்

மு. இரவிச்சந்திரன் (காவிரிமைந்தன்), தமிழ் எழுத்தாளர் - இலக்கிய ஆர்வலர், கவியரசு கண்ணதாசன் தமிழ்ச் சங்கம் (பம்மல்), சென்னை-75.

முனைவர் ச. திருநாவுக்கரசு, முதல்வர், ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள், தமிழ், கலை, அறிவியல் கல்லூரி, மயிலம் - 604 304, விழுப்புரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு

முனைவர் அ. சதீஷ், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ், கலை அறிவியல் கல்லூரி, மயிலம் 604 304 விழுப்புரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு

பேராசிரியர் முனைவர் க. ஞானஜோதி சரவணன், பொதுச் செயலாளர் கம்பன் அறக்கட்டளை, திண்டிவனம்.

முனைவர் சொ. ஏழுமலை, தமிழ்ப் பேராசிரியர்

முனைவர் உ. பிரபாகரன், கௌரவ விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, தென்னாங்கூர், வந்தவாசி 604408, திருவண்ணாமலை மாவட்டம்

முனைவர் அ. இலட்சுமி தத்தை, உதவிப்பேராசிரியர். தமிழியற்புலம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி. 605008. இந்தியா.

முனைவர் அ. மாலதி, உதவிப் பேராசிரியர் - தலைவர் (பொறுப்பு), தமிழ்த் துறை, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம் சமுதாயக் கல்லூரி, லாஸ்பேட், புதுச்சேரி 605008.

விஜயநாதன் செந்தூரன், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தொழில்நுட்பக் கற்கைகள் பீடம், வவுனியாப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

கலைவாகன் மோகனம்பாள், தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர், வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம், வவுனியா, இலங்கை

நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா, தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர், வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம், வவுனியா, இலங்கை

விஜயநாதன் செந்தூரன், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தொழில்நுட்பக் கற்கைகள் பீடம், வவுனியாப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

கலைவாகன் மோகனம்பாள், தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர், வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம், வவுனியா, இலங்கை

யசோதா ராம் ரமணன், மூத்த விரிவுரையாளர், வவுனியா பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

முனைவர் த. மலைமதி, உதவிப் பேராசிரியர் தமிழ், இதயா மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, புதுச்சேரி

நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா, தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர், வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம், வவுனியா, இலங்கை

தி. சுருதி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியற்புலம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி 605014.

பேராசிரியர் முனைவர் க. திலகவதி, மேனாள் துறைத்தலைவர், இலக்கியத்துறை, மேனாள் இயக்குநர். தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

முனைவர். இரா. விசாலாட்சி, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, இந்திராகாந்தி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, புதுச்சேரி6. கைப்பேசி: 98945 81310 மின்னஞ்சல்: visalatchipkac@gmail.com.

முனைவர் மு. துர்க்கா, தமிழ்ப் பேராசிரியர், சேலம்-636006 durga2906@gmail.com, 8838846675

முனைவர். வேல்.கார்த்திகேயன், M.A.M.A.B.Ed,Ph.D தமிழ்ப் பேராசிரியர், காஞ்சி மாமுனிவர் பட்ட மேற்படிப்பு மையம், இலாகப்பேட்டை, புதுச்சேரி -605 008. அழைத்திட 9444 220 163.மின்னஞ்சல் dr.vel.karthi keyan@gmail.com25

முனைவர் வே மகேஸ்வரி, தமிழ் துறைத் தலைவர், லட்சுமி பங்காரு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மேல்மருவத்தூர் - 603 319
9442086150 velmaheswari24@gmail.com

ஜே. பாலகிருஷ்ணன், பிரான்ஸ்

பேரா.ச.இரவி, தமிழ்த்துறை, புல முதன்மையர், சமூக அறிவியல் மற்றும் மொழிகள் புலம், கல்வெட்டியல் மற்றும் மரபு மேலாண்மை பொறுப்பாசிரியர், தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்.

Dr. Sithambarakumar Thevendrampillai (Dr. Paran)
Sydney, Australia

Senior Attorney T.M. Ponambalum, Executive President,
International Thirukkural Foundation, Mauritius

Prof. Panch. Ramalingam, Pondicherry University, General
Secretary, International Thirukkural Foundation, Mauritius

Professor Dr. Chandrika Subramaniyan, MA MPhil PhD LLB
LLM GAICD FIA FGIA FAIDR AIG, Solicitor – Governance
Professional -Arbitrator – Academic, Founder Tamil Valarchi
Manram

Rukshan Alexander, Senior Lecturer, Department of
Management and Entrepreneurship, Faculty of Business
Studies, University of Vavuniya, Sri Lanka

Ravinthirakumaran Navaratnam, Senior Lecturer,
Department of Business Economics, Faculty of Business
Studies, University of Vavuniya, Sri Lanka.

Gunapalan Selvarathnam, Professor in Management,
Department of Management, Faculty of Management and
Commerce , South Eastern University of Sri Lanka, Sri Lanka.

Kalaichelvi Ravinthirakumaran, Senior Lecturer, Department
of Business Economics, Faculty of Management and Finance,
University of Colombo, Sri Lanka,

Dr. Anuratha Rajasegaram, Department of Indian Studies,
Faculty of Arts and Social Sciences, Universiti Malaya, Kuala
Lumpur, MALAYSIA.

Felix Amalanadhan, Ph.D, Faculty in English, PG Department of English, Government Arts and Science College, Kallakurichi – 606 213. Affiliated to Annamalai University, Annamalai Nagar, Chidambaram, TN, India, felix3me dutech@gmail.com Mobile: + 91 9994191298

Dr. Mei Chitra, Independent Researcher and founder of Kuralangadi, Chennai, chitra.publications@ gmail.com

Hambyrajen Narsinghen, Former Senior Academic, University of Mauritius, Associate researcher, CERCCLE, University of Bordeaux, JR Minister, Ministry of Foreign Affairs, Regional Integration and International Trade, Republic of Mauritius

Adv Prabhakaran R., Founder - Lincoln Global Law Chambers, Chennai.

Adv Revathi B. and **Adv Oveya S.**, Legal Associates – Lincoln Global Law Chambers

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
தொடர்ந்து முன்னெடுப்போம்	3
பேராசிரியர் பாஞ். இராமலிங்கம்	
கட்டுரையாளர்கள்	7
International Thirukkural Conference on Ethics, Governance and Government	14
தமிழ்க்கட்டுரைகள்	
1. திருக்குறள் காட்டும் மனித நேயம் முனைவர் அரங்க. முருகையன்	35
2. வள்ளுவர் கண்ட அரசியல் முனைவர் சு.தமிழ்வேலு	42
3. செவ்வியல் மொழித் தகுதிக்குத் திருக்குறளின் கொடை: தனித்தன்மை முதுமுனைவர் க. விஜயகாந்த்	64
4. திருக்குறளும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளும்: நிலைத்து நிற்கும் மனித வாழ்விற்கான ஒருங்கிணைந்த பார்வை ரக்சன் அலெக்சாண்டர், ரவீந்திரகுமரன் நவரத்தினம், குணபாலன் செல்வரத்தினம்	70
5. திருக்குறளில் அறநெறித் தலைமைத்துவம்: 21ஆம் நூற்றாண்டில் நல்லாட்சிக்கும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்குமான பாடங்கள் ரவீந்திரகுமரன் நவரத்தினம், கலைசெல்வன் ரவீந்திரகுமரன்	81
6. திருக்குறளில் அறமும் ஆளுமையும் ஆச்சாரியா முனைவர் நீலமேகம்	100
7. திருக்குறள் காட்டும் அறநெறி ஆட்சி மு. இரவிச்சந்திரன் (காவிரிமைந்தன்)	107
8. மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்... (நவீனகால மன அழுத்தத்திற்கு வள்ளுவம் வழங்கும் வாழ்வியல் மாமருந்து) முனைவர் ச. திருநாவுக்கரசு	109
9. திருக்குறளில் “அந்தணர்” முனைவர் அ. சதீஷ்	115

- 10 திருக்குறளில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் மனிதகுலத்தை உயர்த்தும் வள்ளுவத்தின் அறத் தத்துவங்கள் பேராசிரியர் முனைவர் க.ஞானஜோதி சரவணன், 125
- 11 திருக்குறளைச் சீர்தூக்கிப் போற்றுவோம்! முனைவர் சொ. ஏழுமலை 130
- 12 திருக்குறள் காமத்துப்பாலில் உணர்வியல் அணுகுமுறை முனைவர் உ. பிரபாகரன் 135
- 13 அறம், நல்லாட்சி, நல்லாரசியல்: திருவள்ளுவரும் லார்ட் ஆக்டன் பிரபுவும் சமகால ஆளுகை நோக்கிலான ஒப்பாய்வு முனைவர்.அ.இலட்சுமி தத்தை. 144
- 14 திருக்குறளில் 'ஈகை' அறவோன் காட்டும் வாழ்வியல் கொடைத்திறன் முனைவர் அ. மாலதி 150
- 15 வள்ளுவத்தின் கண் செயற்கை நுண்ணறிவு ஓர் சிறப்பாய்வு விஜயநாதன் செந்தூரன், கலைவாகன் மோகனம்பாள், நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா 155
- 16 திருக்குறள் வெளிப்படுத்தும் பன்மைத்துவ சிந்தனைகள்: ஓர் சிறப்பாய்வு விஜயநாதன் செந்தூரன், கலைவாகன் மோகனம்பாள் 166
- 17 Kural AI: திருக்குறள் அறநெறிக் கல்விக்கான செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையிலான தகவமைவு மற்றும் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றல் கூழல் யசோதா ராம் ரமணன். 181
- 18 திருக்குறளில் தரவு, தகவல் மற்றும் அறிவு மேலாண்மை: கணினி அறிவியல் பார்வையிலான பகுப்பாய்வு யசோதா ராம் ரமணன் 192
- 19 திருக்குறள் நவிலும் நட்பு முனைவர்.த.மலைமதி 200
- 20 வள்ளுவத்தின் அறம்சார் சந்தைப் பொருளியல்: நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் குறித்த ஓர் சிறப்பாய்வு நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா, கலைவாகன் மோகனம்பாள், விஜயநாதன் செந்தூரன் 203
- 21 நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளை (SDGs) நோக்கிய திருவள்ளுரின் நல்லாட்சி சிந்தனைகள் ஓர் ஒப்பாய்வு தி. சுருதி 212

22	திருக்குறளில் அறநெறி பொருளாதாரம் பேராசிரியர் முனைவர் க. திலகவதி	222
23	பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள முனைவர். இரா. விசாலாட்சி	229
24	திருக்குறளில் உள்ள பொருளாதாரச் சிந்தனைகள் முனைவர் மு. துர்க்கா,	233
25	திருக்குறளில் காணும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் முனைவர். வேல்.கார்த்திகேயன்,	242
26	திருக்குறளில் ஆளுமைச் சிந்தனைகள் முனைவர் வே மகேஸ்வரி	247
27	திருவள்ளுவர் கூறும் 'படை' ஜே. பாலகிருஷ்ணன்	254
28	நீதி இலக்கியங்களில் மருத்துவம் பேரா.ச.இரவி,	260
29	மருத்துவமும் திருக்குறளும் Dr. Sithambarakumar Thevendrampillai (Dr. Paran)	271
	ஆங்கிலக் கட்டுரைகள்	
	Keynote Address Senior Attorney T.M. Ponambalum	260
1	Ethics and World Governance in Thirukkural: A Study of Universal Moral Principles and Contemporary Global Relevance Prof. Panch. Ramalingam	265
2	Thirukkural and Modern Governance Frameworks: A Comparative Analysis Professor Dr. Chandrika Subramaniyan	275
3	Ethics to Embodiment: The Sacred Interior in Thirukkural and Thirumantiram Dr. Anuratha Rajasegaram	279
4	Ethical Integral Governance for Sustainable Development: A Way of Life in Thirukkural Felix Amalanadhan, Ph.D	288
5	Does The Thirukkural Propose A Multidimensional Theory of Wealth That Extends Beyond Profit	304

Maximization to Encompass Social Welfare and
Moral Responsibility? A Case Study of a Thirukkural-
Inspired Social Enterprise
Dr. Mei Chitra

6	Ethics, Natural Law and Positive Law: The
Constitutionalism and Administrative Justice in
Mauritius and India - Convergence with the
Tirukkural and other scriptures
Hambyrajen Narsinghen	344
7	Ingrained Constitutional morality of Ethics, Natural
Law and Positive Law in Thirukkural -
Comparison of Constitution of Mauritius and India
Adv Prabhakaran R., Adv Revathi B. and Adv Oveya S.	359

International Thirukkural Conference on Ethics, Governance and Government

organised by the International Thirukkural Foundation,
Mauritius in collaboration with Sydney Tamil Valarchi Manram,
World Tamil Cultural Organisation, Malaysia, and the
International Tamil Cultural Centre, Jaffna, Sri Lanka.

3–4 September 2026 | Sydney, Australia

International Thirukkural Foundation (ITF), Mauritius

It was established in 2018 by Professor Dr. Armoogum Parsuramen (GOSK), a distinguished statesman who served as Mauritius's Minister of Education between 1983 and 1995, and later as Director and Representative of UNESCO between 1998 and 2011. The Foundation was officially registered in Mauritius on 23 May 2018.

The ITF is dedicated to celebrating and spreading the profound wisdom of Thirukkural, the timeless classical Tamil text by Thiruvalluvar, exploring its universal values of ethics, governance, love, and peace for global harmony. The Foundation actively promotes academic research, fosters international scholarly collaboration, and examines the relevance of Thirukkural in modern contexts.

Dr. Armoogum Parsuramen serves as President and Chairman of the Foundation's international conferences, bringing together scholars from countries including India, Mauritius, Australia, and the UK. The ITF regularly collaborates with partner organizations such as Tamil Valarchi Manram (Australia) and Voice of Valluvar Family (India) to conduct international Thirukkural conferences, making it a truly global platform for promoting this ancient Tamil literary treasure.

Sydney Tamil Valarchi Manram is a Tamil cultural and educational organization based in Sydney, Australia. It was founded by Dr. Chandrika Subramaniam, a well-known solicitor and community leader, with a focus on serving the Tamil community through language and culture. The organization works

towards Tamil development through research, publications, workshops, and honouring Tamil scholars. It has hosted significant events such as the International Conference on Peace and Harmony through Literature at the University of Sydney, celebrating Thirukkural as Universal Literature. It has also partnered with local councils to celebrate events like International Mother Language Day, promoting Tamil language and literature in Australia.

The **World Tamil Cultural Organisation (WTCO), Malaysia** is a prominent non-governmental organisation dedicated to the preservation, promotion, and propagation of Tamil language, literature, culture, and heritage among the Tamil diaspora in Malaysia and across the global Tamil community. Malaysia is home to one of the third-largest Tamil communities outside Tamil Nadu, with a deeply rooted cultural presence that includes Tamil schools functioning since 1905, an active Tamil press since 1920, and the unique celebration of Tamilar Day observed since 1952.

Against this rich backdrop, WTCO Malaysia serves as a vital cultural bridge, uniting Tamils of diverse backgrounds through academic conferences, cultural programmes, literary events, and community initiatives. The organisation actively collaborates with universities, cultural bodies, and Tamil associations worldwide to foster greater awareness and appreciation of the ancient Tamil civilisation and its enduring contributions to world heritage.

Malaysia has historically held a special place in the global Tamil movement, having hosted the very first World Tamil Conference in Kuala Lumpur in 1966, laying the foundation for generations of organised Tamil cultural activity. WTCO Malaysia proudly carries forward this legacy, championing Tamil identity, classical arts, and intergenerational cultural transmission as a beacon of Tamil pride in Southeast Asia.

International Tamil Cultural Centre, Jaffna

The **International Tamil Cultural Centre** was established by **Mr. Mavai So. Thangarajah** in Jaffna, Sri Lanka, with a vision to preserve, promote, and propagate Tamil language, literature, and culture both within Sri Lanka and across the world. Founded with deep commitment to Tamil heritage, the Centre serves as a vital platform for cultural enrichment and linguistic development in the post-war Tamil community of Jaffna. Through

active collaboration with numerous regional, national, and international organizations, it organizes a wide range of events including seminars, conferences, cultural festivals, and literary gatherings. The Centre plays a significant role in uniting the global Tamil diaspora and fostering a renewed pride in Tamil identity and civilization.

The International Thirukkural Conference, Sydney

The *International Thirukkural Conference on Thirukkural and ethics, governance and government*, to be held on 3–4 September 2026 in Sydney, Australia, is a landmark academic and cultural gathering that brings together scholars, educators, philosophers, social scientists, policymakers, and practitioners from across the world. The conference seeks to engage participants in a deep and meaningful dialogue on how the timeless wisdom of the *Thirukkural* can contribute to global peace, human dignity, ethical governance, and harmonious coexistence in an increasingly complex and interconnected world.

Anchored in the universal ethical vision of Thiruvalluvar, the *Thirukkural* transcends boundaries of language, culture, religion, and geography. Its 1,330 couplets offer profound insights into virtue, justice, compassion, governance, education, and social responsibility. In today's fractured world—marked by conflict, polarization, inequality, and ecological 8—the *Thirukkural* emerges as a beacon of moral clarity and humanistic wisdom. Its teachings resonate strongly with contemporary global discourses on human rights, non-violence, sustainable development, and the ideal of *Vasudhaiva Kutumbakam*—the world as one family. One of the most powerful ethical messages of the *Thirukkural* is its emphasis on non-harm and compassion:

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நொநொப்பின்
ஆதலின் ஆதல் இலன்”

(One who avoids hurting others shall himself remain free from pain.)

This principle aligns seamlessly with modern ideas of peaceful coexistence, non-aggression, and human dignity. It affirms that peace is not merely the absence of conflict, but the presence of justice, empathy, and ethical responsibility in individual and collective life.

Over the years, the *Thirukkural* has found recognition in international forums, including discussions at the United Nations, global ethics summits, and intercultural dialogues. Efforts are underway in several countries to introduce Kural-based teachings into school and university curricula, particularly within value education and citizenship education frameworks. These developments reflect a growing recognition that ancient ethical texts can offer vital guidance for contemporary global challenges.

Vasudhaiva Kutumbakam in Global Policy: The Role of Thirukkural

The idea of *Vasudhaiva Kutumbakam*—the whole world as one family—has increasingly influenced India’s foreign policy, cultural diplomacy, and humanitarian initiatives. It emphasizes collaboration over conflict, coexistence over competition, and service over selfishness. In this context, the *Thirukkural* provides a strong philosophical and ethical foundation for policy decisions that demand moral clarity and human-centered leadership. Thiruvalluvar’s vision of good governance (Porul) is especially relevant in this regard. One of the couplets states:

“அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினான் ஆக்கம் மருள்சேர்ந்த
மாசறி வாழும் எழில்”

(The prosperity of a ruler guided by compassion is pure and leads to blemishless growth.)

In a global environment facing climate change, widening inequality, forced migration, and armed conflicts, leadership inspired by such values can help shape a more inclusive, just, and humane world order. The conference will explore how these ethical principles can inform contemporary governance, international relations, peace-building, and sustainable development.

Digital and Diaspora Movements

The digital era has sparked a renewed global interest in the *Thirukkural*, particularly among Tamil diaspora communities across the world. Online platforms, mobile applications, podcasts, YouTube channels, and international webinars have made the Kural accessible to younger generations in innovative and engaging ways. Diaspora organizations in Malaysia, Singapore, Canada, the United States, Europe, and Australia regularly organize Kural recitation

competitions, essay contests, translation projects, and research symposia.

Several UNESCO-recognized cultural associations have even proposed the inclusion of the *Thirukkural* in the “World Documentary Heritage” register. These initiatives are not merely acts of cultural preservation; they represent the globalization of ethical thought—an essential pillar of *Vasudhaiva Kutumbakam*. The conference will examine how digital media and diaspora movements are reshaping the global reception and interpretation of the *Thirukkural*.

Thirukkural for Contemporary Challenges

What makes the *Thirukkural* uniquely relevant today is its remarkable applicability to modern ethical dilemmas—ranging from artificial intelligence and media ethics to climate justice, corporate governance, and social responsibility. The text consistently emphasizes dharma over dogma and urges every individual to act as a guardian of truth, equity, and compassion. A striking example of its ethical subtlety is found in the couplet:

“அஞ்சித் துறவா அறம்பெறின் அவ்வுயில்
வஞ்சிக்கும் வாயில் இனிது”

(It is good to abandon even righteousness if it causes fear or harm to another.)

Such moral nuance reflects a deep ethical pluralism that values human well-being over rigid moral absolutism—an essential principle in a diverse and interconnected global society. The conference will explore how these insights can guide ethical decision-making in contemporary public life, education, technology, and governance.

Future Directions: Institutionalizing Thirukkural Studies

To strengthen the global vision of *International Thirukkural Advancements for Vasudhaiva Kutumbakam*, the conference proposes several forward-looking initiatives, including:

- Establishing Thirukkural Chairs at universities worldwide focusing on moral philosophy, ethics, peace studies, and intercultural dialogue.

- Collaborating with UNESCO and international NGOs on value-based education and peace education initiatives.
- Publishing annotated, multilingual editions of the *Thirukkural* with contemporary interpretations and case studies.
- Creating Thirukkural Peace Fellowships for scholars working in ethics, conflict resolution, education, and psychology.

These initiatives aim to ensure that the *Thirukkural* continues to serve not only as a literary classic, but also as a living ethical resource for humanity.

A Moral Anthem for the Global Family

In essence, the *Thirukkural* is not merely a Tamil masterpiece; it is a moral anthem for the global family. Its renewed relevance in international discourse reflects the enduring truth of *Vasudhaiva Kutumbakam*—a world where wisdom replaces war, compassion replaces competition, and ethics replace ego.

As we seek to build bridges through education, philosophy, and cultural diplomacy, Thiruvalluvar's couplets guide us toward a future that is not only technologically advanced but also morally grounded. Let the Kural echo across parliaments, classrooms, boardrooms, and hearts—reminding humanity that the world is indeed one family, and that truth, kindness, and justice are the bonds that unite us.

Conference Theme:

Thirukkural and Ethics, Governance and Government

Sub-Tracks:

- AI and the Propagation of Thirukkural
- Festivals and Rituals in Thirukkural
- World Comparative Literature and Thirukkural
- The Impact of Globalization on Thirukkural
- Traditional Education Systems and Thirukkural
- Thirukkural Translations
- Poster Presentations on Thirukkural

Conference Date & Venue:

3 – 4 September 2026

At Australian Catholic University, Black Town , Sydney

Conference Paper Submission Guidelines

Abstract Submission to: Google Form

Format of the Abstract:

- Font Type: Tamil – Bamini / English – Times New Roman/Hindi
- Font Size: Title 12 Bold / Sub Title 12 Bold / Body Text 12 Normal, title of figures and tables 10 normal
- Line Spacing:1.5
- Margins: 2.5 cm (left)
- Alignment-justify
- Paragraph Indentation: Indent the first line of each paragraph by 0.5 inches.
- Length: Abstracts should be one to two pages, but not more than three pages in length including the references. Word limit is 1000 words.
- Paper Size: A4
- Referencing Style: APA 7th Edition manual.

Structure of the Abstract:

An abstract should contain references, comparisons to related work, key theories, and other details found in an extended paper. Thus, an extended abstract is more than a long abstract. It should clearly specify theoretical and empirical gaps that the researcher is addressing, a concise review of seminal work, a brief description of the methodology used, results obtained, the expected contributions(s) to theory and practice, and the conclusion resulting from the study.

The elements of your abstract can be organized in the following order listed:

- Title

- Author's Name, Affiliation and Email
- Introduction
- Main body Text (including a concise review of extent literature methodology)
- Conclusion (findings, discussion and summary sections)
- References

Title:

Clear and concise; centered in uppercase.

Author(s):

Full name(s), centered, with affiliations and emails below.
(Affiliations: Include department, institution, city, state, country.)

Introduction:

The introduction of your extended abstract should state the nature of research gaps you are addressing and why you are studying it. It should provide background information about the work and its significance, while highlighting other relevant literature and specifying how it relates or differs from your work. You should also discuss the scope and limitations of your study in the introduction.

Body:

The body of your extended abstract should follow the introduction and include methodology, results, discussion, and the directions for future research. The methodology section should be descriptive enough that the reader can identify what was done. References to methodology are appropriate. The findings and discussion sections may be combined. Within the body of your extended abstract, you can apply as many first-, second-, and third-level headings as you need.

Conclusion:

Conclusion should describe the findings and discussion. Summarize the key points of the study without introducing new information. Discuss the contributions of the study to the field of research.

References:

References should be cited within your extended abstract using APA 7th Edition (American Psychological Association) style. List all sources cited in the paper and arrange references alphabetically by the author's last name.

Example of In-Text Citation and Reference Lists

In-Text Citations: (Author(s) Last Name, Year)

- Single author: (Smith, 2020)
- Two authors: (Johnson & Williams, 2021)
- Three or more authors: (Brown et al., 2019)

List of References

Book

Author(s). (Year). *Title of the book*. Publisher.

Kruger, F., & Mitchell, B. (2019). *Research methodology*. Oxford University Press.

Book Chapter:

Author(s). (Year). Title of chapter. In Editor(s), *Title of book* (pp. Page range of chapter). Publisher.

Kilkenny, K. (2020). What is teacher training? In C. Carden (Ed.), *Primary teaching* (pp. 23-46).SAGE Publishing.

Journal Article

Author(s). (Year). Title of the article. *Title of the Journal*, volume number (issue number), page range. DOI or URL where available

Williams, M. (2011). Cultural identity, language identity, gender identity. *English Academy Review*, 28(1), 1–4. <https://doi.org/10.1080/10131752.2011.573998>

Conference Paper

Author(s). (Year). Title of the paper. In Editor(s) of the Conference (Eds.), *Title of the Conference Proceedings* (pp. page range). Publisher. DOI or URL

Smith, J., & Doe, J. (2022). Advancements in Artificial Intelligence. In M. Johnson (Ed.),

Innovations in Technology: Proceedings of the Conference on Technology and Innovation (pp. 45-52). Tech Publishing. doi:10.1234/conference paper

Newspaper Article

Author(s). (Year, Month Day). Title of article. Newspaper Name, Page number. URL (if available)

Johnson, S. (2023, September 3). New Discoveries in Space Exploration. The Daily Gazette, A1, A3. <https://www.dailygazette.com/new-discoveries-space>

Website

Author(s) or Organization. (Year, Month Day). Title of the page. Website Name. Retrieved Date from URL

World Wildlife Fund. (2023, June 15). The Impact of Climate Change on Biodiversity. World Wildlife Fund. Retrieved March 23, 2023, from <https://www.worldwildlife.org/climate-change-impact>.

Venue of the Conference

Sydney, one of the world's most multicultural cities, provides an ideal setting for this international gathering. As a city that embodies cultural plurality and intercultural dialogue, Sydney symbolizes the spirit of openness, coexistence, and mutual respect that this conference seeks to promote. The event is envisioned not only as an academic forum but also as a cultural and intellectual bridge between traditions, disciplines, and communities.

The conference will feature keynote addresses, plenary sessions, invited lectures, panel discussions, and paper presentation sessions by distinguished scholars and experts from India, Australia, and other parts of the world. These sessions will explore a wide range of themes, including ethical foundations of human dignity, social justice and equity, intercultural understanding, inclusive education, gender and social inclusion, peace and non-violence, leadership and governance, and the role of literature and philosophy in shaping humane societies. Special attention will be given to the ways in which the teachings of the *Thirukkural* can inform contemporary policy, education, and social practice.

A key objective of the conference is to foster interdisciplinary dialogue. Contributions are expected from fields such as philosophy, literature, education, psychology, sociology, political

science, cultural studies, religious studies, and human rights. By bringing together diverse disciplinary perspectives, the conference seeks to generate richer, more holistic understandings of human diversity and the ethical responsibilities that accompany it. This interdisciplinary approach reflects the spirit of the *Thirukkural* itself, which addresses the individual, society, and the state in an integrated and balanced manner.

The conference also aims to serve as a platform for young scholars, researchers, and students to engage with senior academics and practitioners, share their work, and participate in critical discussions. In doing so, it hopes to inspire a new generation of thinkers to engage with classical texts not merely as historical artifacts, but as living sources of ethical guidance and social insight. The dialogue between tradition and modernity, and between local and global perspectives, is a central feature of this initiative.

Beyond academic exchange, the conference emphasizes the broader social and cultural significance of its theme. In a world facing challenges such as social polarization, discrimination, displacement, and conflict, there is a pressing need to reaffirm values of empathy, respect, and shared humanity. The *Thirukkural*, with its profound emphasis on virtue, compassion, justice, and moral responsibility, offers a powerful moral vocabulary for addressing these challenges. By situating discussions of human diversity within this ethical framework, the conference seeks to contribute not only to scholarship but also to public discourse and social awareness.

The proceedings of the conference are expected to result in a published volume, thereby extending the impact of the deliberations to a wider global audience. This publication will serve as a valuable resource for researchers, educators, policymakers, and anyone interested in the ethical and philosophical dimensions of human diversity. It will also stand as a testament to the continuing relevance of the *Thirukkural* in addressing some of the most pressing issues of our time.

Participants can also look forward to cultural programmes and networking opportunities that celebrate the rich heritage associated with the *Thirukkural* and the diverse traditions represented at the conference. These events will provide informal spaces for dialogue, collaboration, and the building of lasting academic and cultural partnerships.

All scholars, educators, researchers, practitioners, and students who are interested in the themes of ethics, human dignity, social harmony, and cultural diversity are warmly invited to participate in this significant international event in Sydney on 3 - 4 September 2026 and to contribute to a meaningful and forward-looking global dialogue inspired by the timeless wisdom of the *Thirukkural*.

Keynote Speaker

Hon. Dr. Andrew Charlton

MP is a distinguished Australian economist, entrepreneur, and politician serving as Cabinet Secretary and Assistant Minister for Science, Technology and the Digital Economy in the Australian Federal Government. A Rhodes Scholar, he holds a PhD in Economics from Oxford University and has worked at the London School of Economics, Oxford University, and the United Nations. He served as Senior Economic Advisor to former Prime

Minister Kevin Rudd during the global financial crisis and was named a Young Global Leader by the World Economic Forum. He co-authored *Fair Trade for All* with Nobel Prize-winning economist Joseph Stiglitz and is the Federal Member of Parliament for Parramatta, New South Wales. He is widely regarded as a leading voice on digital innovation, artificial intelligence, and Australia's technology future.

Guest of Honour

Dr. Hugh McDermott MP is a distinguished Australian lawyer, academic, and politician serving as NSW Parliamentary Secretary to the Attorney General and State Member for Prospect since 2015. Prior to entering Parliament, he built a distinguished career as an international lawyer and university academic. As a Barrister-at-Law admitted

to the Supreme Court of New South Wales, the High Court of Australia, and the courts of England, Wales, and the Cayman Islands,

he has advised major financial institutions, multinational corporations, and national governments. In his current role, he assists the Attorney General in delivering policies and law reform to strengthen Australia's law and justice framework. He holds a PhD in Laws and is a proud advocate for Western Sydney.

Keynote Speaker

Senior Attorney T.M.

Ponambalam is a distinguished legal professional and Tamil cultural ambassador based in Mauritius. As the Executive President of the International Thirukkural Foundation, Mauritius, he plays a pivotal role in promoting the universal values and literary heritage of the Thirukkural — the timeless classical Tamil work of the poet-saint

Thiruvalluvar — on the global stage. With a distinguished career at the Mauritius Bar as a Senior Attorney, he combines his legal acumen with a deep passion for Tamil language, literature, and culture. Through the Foundation, he actively fosters international academic collaboration, cultural diplomacy, and the propagation of Thirukkural's ethical wisdom across nations.

Tan Sri Professor Dr. T. Marimuthu is now an Adjunct Professor at the School of Education and Cognitive Sciences, Asia e-University, Kuala Lumpur. He was formerly the Chairman of Asian Institute of Medicine, Science and Technology University in Kedah, Malaysia.

Professor Marimuthu obtained his BA (Hons) in Economics from the University of Malaya and his MEd and PhD from the University of Manchester, England. He taught Sociology of Education at the Faculty of Education, University of Malaya, Kuala Lumpur from 1970 till 1990. During this period Tan Sri has served as the Deputy Dean of the Faculty, Head of the Department of Social Foundations, member of the University Senate and Professor of Social Psychology of Education. Tan Sri Marimuthu was a Fulbright Scholar at Stanford University, California and the University of Chicago, USA and has been a consultant to various international organisations such as UNESCO,

UNICEF and the World Bank on educational and parliamentary matters.

Invited Speakers

Prof. Vallipuram Kanagasingam is a distinguished academic and administrator serving as the Vice-Chancellor of Eastern University, Sri Lanka. He holds a PhD in Management from the Postgraduate Institute of Management (PIM), an M.Sc. in Management (Human Resource Management) from the University of Sri Jayewardenepura, and a BBA (Hons) from Eastern University, Sri Lanka. An alumnus of Eastern University himself, graduating in 1995, he has worked tirelessly for the enhancement of the university's standards. Prior to his appointment as Vice-Chancellor, he served as Rector of Trincomalee Campus, Dean of the Faculty of Commerce and Management, and Head of the Department of Management. He has numerous research papers published in national and international journals and has authored several books and monographs. His areas of expertise include Human Resource Management and Higher Education Management.

Yogachari Nilamegame is a respected spiritual practitioner and cultural promoter associated with Reunion Island. He is known for his dedication to yoga, traditional knowledge systems, and the promotion of Indian and Tamil spiritual heritage among the diaspora community. Through his teachings, workshops, and community initiatives, he has contributed to spreading awareness of holistic well-being, meditation, and cultural values. His efforts have helped strengthen cultural identity and spiritual practices among Tamil-origin communities in Reunion, reflecting a commitment to preserving and sharing ancient wisdom in a modern global context.

Prof. S. Ravi is a distinguished academician and currently serves as the Dean of the School of Social Sciences and Humanities at the Central University of Tamil Nadu, Thiruvavur. With extensive experience in higher education, he has contributed significantly to teaching, research, and academic administration. He is known for his commitment to interdisciplinary studies, fostering critical thinking, and promoting quality research among students and scholars. Prof. Ravi has also been actively involved in academic planning, curriculum development, and organizing conferences, thereby strengthening the academic environment and scholarly engagement within the university.

Prof. B. Ravikumar is a distinguished scholar, academician, and literary critic currently serving as Professor and Head of the Subramania Bharathi School of Tamil at Pondicherry University. With over 20 years of teaching and research experience, he has made significant contributions to Tamil language, literature, and comparative literary studies. His areas of specialization include Modern Tamil Literature, Literary Criticism, and Comparative Literature. Throughout his academic career, he has been actively engaged in teaching, research, mentoring scholars, and promoting interdisciplinary approaches to literary studies. A recipient of numerous honours, Prof. Ravikumar has been awarded five Gold Medals and several prestigious literary and academic awards in recognition of his outstanding contributions to Tamil scholarship and creative writing. One of his most notable achievements was winning the First Prize, comprising ¹ 1,00,000 in cash and a Gold Medal, in the International Poetry Competition organized during the World Classical Tamil Conference (Ulaga Tamil Semmozhi Manadu), Coimbatore, in 2010. The award was presented by the then Chief Minister of Tamil Nadu, Dr. M. Karunanidhi, acknowledging his exceptional poetic excellence and literary contribution.

Dr. Aranga M. Murugaiyan is an accomplished academician and scholar serving as Assistant Professor of Tamil at the Pondicherry University Community College, Puducherry. He is recognized for his dedication to teaching, research, and the promotion of Tamil language and literature through innovative and learner-centred approaches. His academic interests encompass Classical Tamil Literature, Modern Tamil Literature, Tamil Grammar, Comparative Literature, Folklore, and Tamil Cultural Studies. He has actively contributed to the advancement of Tamil studies through teaching, curriculum development, research publications, and participation in national and international academic forums. Dr. Murugaiyan has presented numerous research papers at seminars and conferences and has published scholarly articles in reputed journals and edited volumes. His research reflects a strong commitment to preserving the rich literary heritage of Tamil while exploring its relevance in contemporary society. He has also been actively involved in extension activities, community outreach programmes, and initiatives that promote Tamil language, culture, and values among students and the wider community.

Dr. Anuratha A/P Rajasegaram is an accomplished academic associated with the Department of Indian Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, University of Malaya, Malaysia. She is known for her contributions to Indian and Tamil studies, with a focus on language, literature, and cultural traditions. Actively engaged in teaching and research, she has guided students and contributed to scholarly discussions through publications and academic forums. Her work reflects a commitment to promoting Indian heritage and fostering cross-cultural understanding within the Malaysian and international academic community.

Pulavar Kaviri Mainthan is a distinguished Tamil scholar, poet, orator, and literary personality from Chennai, renowned for his lifelong dedication to the promotion of Tamil language, literature, and culture. Through his engaging lectures, literary writings, and participation in numerous academic and cultural forums, he has made significant contributions to the dissemination of classical Tamil values and the rich literary heritage of Tamil civilization. An eloquent speaker and respected scholar, Pulavar Kaviri Mainthan has actively participated in literary conferences, Thirukkural seminars, and cultural programmes across India and abroad. His scholarly discourses on Thirukkural, Sangam literature, Tamil ethics, and the works of eminent Tamil poets have inspired students, researchers, and lovers of Tamil literature alike.

Dr. K. Thilagavathy is a distinguished academician associated with Tamil University, Thanjavur, known for her contributions to Tamil language, literature, and research. With extensive experience in teaching and scholarship, she has played a significant role in promoting classical and modern Tamil studies. She has been actively involved in guiding research scholars, participating in academic conferences, and contributing to publications in her field. Her work reflects a deep commitment to preserving Tamil heritage and advancing scholarly inquiry, making her a respected figure in the academic community of Tamil studies.

Mr. Satyendra Peerthum is a distinguished historian and archivist from Mauritius, known for his significant contributions to preserving the island's historical heritage. He has been closely associated with the National Archives of Mauritius, where he has played a vital role

in documenting and interpreting the history of indentured labour, particularly the experiences of Indian immigrants. Through his research, publications, and public lectures, he has brought global attention to the cultural and historical legacy of Mauritius. His work reflects a deep commitment to archival preservation, historical scholarship, and promoting awareness of multicultural heritage. He is the Treasurer of the International Thirukkural Foundation, Mauritius.

Conference Team

Dr. Armoogum Parsuramen is a distinguished statesman, educationist, and cultural leader from Mauritius. Former Director, UNESCO. He is the Founder and President of the International Thirukkural Foundation, dedicated to promoting the universal values of the Thirukkural across the world.

A former Minister of Education, he has played a pivotal role in advancing educational reforms and cultural development in Mauritius. Widely respected for his leadership and vision, he has been actively involved in international initiatives that foster intercultural dialogue, moral education, and the preservation of Tamil heritage. His contributions reflect a lifelong commitment to education, ethics, and global cultural harmony.

Prof. Panch. Ramalingam is an eminent academician and psychologist currently serving as Emeritus Resource Faculty at the prestigious Rashtriya Raksha University, Ahmedabad. Formerly Professor cum Director of the UGC-Malaviya Mission Teacher Training Centre at Pondicherry University, Puducherry, he has made enduring contributions to teacher education, school psychology, and human resource

development. He serves as International President of the Asia

Pacific School Psychology Association (APSPA) and President of the Indian School Psychology Association (InSPA), championing the advancement of school psychology across India and the Asia-Pacific region. His distinguished career spans research, training, and policy advocacy, earning him national and international recognition as a transformative leader in psychology and education. He is the General Secretary, International Thirukkural Foundation, Mauritius.

Dr. Chandrika Subramaniyan is a prominent lawyer, community leader, and prolific author based in Sydney, Australia. Admitted to practise as a solicitor and barrister in the Supreme Court of New South Wales, she is the founder of her own law firm, SUCCESS Lawyers & Barristers. Inspired by the plight of refugee and migrant women, she dedicates time each week to providing free legal advice to vulnerable communities. She

has authored fifty books in English and Tamil on media, women, leadership, law, and ethics, and has been honoured with the Premier's Harmony Medal 2019, Citizen of the Year 2019, and the Outstanding Overseas Tamil Scholar Award from the Government of Tamil Nadu.

Mavai So. Thangarajah is a distinguished cultural leader and dedicated advocate of Tamil heritage from Sri Lanka. He is the Founder of the International Tamil Cultural Centre, Jaffna, and serves as an Advisor to the International Movement for Tamil Culture. Through his leadership, he has actively promoted Tamil language, arts, and cultural identity at both national and international levels. He has been instrumental in organizing cultural programs, fostering global Tamil unity, and supporting initiatives that preserve and disseminate Tamil traditions. His contributions reflect a lifelong commitment to strengthening Tamil cultural awareness and heritage.

Dato' Dr. M. Gopala Krishnan Reddy is a distinguished Malaysian leader in the logistics and shipping sector, serving as the Group Executive Chairman and CEO of Atlantic Container Lines Sdn Bhd. Born in 1957, he brings over four decades of extensive industry experience. He holds an Honorary

Doctorate in Logistics and Supply Chain Management and is widely respected for his visionary leadership. Beyond business, he actively contributes to cultural and community development. He currently serves as the President of the World Tamil Cultural Organisation, Malaysia, promoting Tamil heritage, global cultural exchange, and community engagement.

Mr. T. Ganesan is a prominent Tamil activist based in Malaysia, known for his dedicated efforts in promoting Tamil language and cultural values. He serves as the International Coordinator for the International Thirukkural Foundation, playing a key role in spreading the universal teachings of the Thirukkural across global communities. He is General Secretary of the

International Movement for Tamil Culture. He is also a former CEO of YSS, Malaysia, where he contributed significantly to organizational development and community initiatives. Through his active involvement in cultural and social platforms, he continues to work towards strengthening Tamil identity, fostering cultural awareness, and connecting Tamil diaspora communities worldwide.

International Thirukkural Foundation, Mauritius

Founder Chairman:

Dr. Armoogum Parsuramen, Mauritius

Executive President:

Senior Attorney Mr. T.M. Ponambalum, Mauritius

Vice President:

Dr. John Samuel, Director, Institute of Asian Studies, Chennai

Regional Vice-Presidents:

Arab States - Dr. Ravi Govindarajan, Qatar

Asia & Pacific - Dr. N. Murugan (Seyon), Chennai, India
 Dr. Anuratha Rajasegaaram, Malaysia
 Europe - Mr. Mavai So. Thangarajah, Germany
 Latin America & Caribbean - Shri. Caldwell Velnambi, USA

General Secretary:

Prof. Panch. Ramalingam, Puducherry, India
 Mobile: +91-9443352476

Treasurer

Satyendra Peertham, Mauritius

International Coordinators:

Dr. A. Baheerathan, London
 Prof. D. Umadevi, University of Delhi
 Mr. T. Ganesan, Malaysia
 Dr. K. Thilagavathy, Tamil University, Thanjavur

Country Secretaries:

Australia - Dr. Sithambarakumar, Thevendram Pillai
 Germany - Shri Pon. Srijeevagan, India
 Prof. M. Karunanidhi, Puducherry
 Dr. K.M. Kamala Murugan, Chennai
 Malaysia - Dr. M. Gopalakrishnan
 Japan - Shri. S. Sathishkumar
 Qatar - Shri. Ravi Govindarajan
 Re Union - Yogachari Nilamegame
 Sri Lanka - Dr Ravinthirakumaran Navaratnam,
 University of Vavuniya
 Thailand - Mrs. Gayathri Vinod

Conference Committee

Dr. Chandrika Subramaniyan

Conference Director

Sydney, Contact details: +61-433099000,
 valluvarsydney@gmail.com

Mrs Indhumathi Sirinvasan

Conference secretary for Australia.

திருக்குறள் காட்டும் மனித நேயம்

முனைவர் அரங்க. முருகையன்

உதவிப் பேராசிரியர்,

புதுவைப் பல்கலைக்கழக சமுதாயக் கல்லூரி,

லாஸ்பேட்டை, புதுச்சேரி 8

சங்க காலம் தொடரே தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒழுக்க விழுமியங்களுக்கும், பண்பாட்டுச் சிறப்புக்கும் விடிவெள்ளியாகத் திகழும் ஒப்பற்ற நூலே திருக்குறள். உலகப் பொதுமறையாகப் போற்றப்படும் இந்நூல், தனிமனித ஒழுக்கம் எவ்வாறு சமூக ஒழுக்கமாக மாறி, பண்பட்ட வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுகிறது என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. குறிப்பாக, மனிதன் பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு, கருணை, தியாகம், அருளுடைமை போன்ற நல்லியல்புகளை வெளிப்படுத்தி வாழும் மனிதநேயத்தின் மாண்புகளை வள்ளுவம் எவ்வாறு கட்டமைக்கிறது என்பதை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். மனித நேயத்தின் அடிப்படையான 'அறம்' செய்தல், மனத்தூய்மை, அன்பு செலுத்துதல், ஈகை மற்றும் பிறர் பசியைப் போக்குதல் போன்ற உயர்ந்த பண்புகளை வலியுறுத்தும் திருக்குறளின் அதிகாரங்கள் இவ்வியலில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. மனிதனை மனிதனாக வாழச் செய்வதில் திருக்குறளின் தேவை இன்றியமையாதது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, இக்காலச் சமூகத்தில் மனிதநேயப் பண்புகள் செழித்து வளர வள்ளுவம் காட்டும் வழிமுறைகளைத் தொகுத்தளிப்பதே இந்த ஆய்வின் மையக்கருத்தாகும்.

முக்கியச் சொற்கள் : திருக்குறள், மனித நேயம், அறம், அன்பு, ஈகை, அருளுடைமை, வள்ளுவம், ஒழுக்கம், மனத்தூய்மை.

முன்னுரை

தனிமனித ஒழுக்கத்திற்கும், பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் சிறப்பிற்கும் அடித்தளம் அமைத்து, தமிழரின் நாகரீகத் தொன்மைக்கு விடிவெள்ளியாக

அமைவது திருக்குறள் ஆகும். தனிமனிதனின் ஒழுக்கம் சமூகத்தின் ஒழுக்கமாக மாறுகின்றபோது, அச்சமூகத்தில் வாழ்க்கையும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் செழுமையுற்று வாழும் என்பதை வாழ்ந்த வரலாற்றின் வாயிலாகத் திருக்குறள் வெளிப்படுத்துகின்றது. மனிதனை மனிதப் பண்புகளோடு உருவாக்கி, ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ வழிகாட்டும் திருக்குறள், இன்று உலக அளவிலான இலக்கியங்களுக்கு ஒப்பாகப் போற்றப்பட்டு, மனிதம் செழிக்க வழிகாட்டி நிற்கிறது.

திருக்குறளின் சிறப்புப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் கவிஞர் முத்துலிங்கம் அவர்களின் வரிகள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கவை:

“நீதிக்கு ஒரு நூல்களிலே தலைசிறந்த நூல் இது
நீ நிலத்து மாந்தர்களுக்கு எல்லாம் கூட்டம் தரும் பால் இது
நெஞ்சில் உள்ள தீக்குணத்தைத் துணித்தெறியும் வாள் இது
நேர்வழியில் நாம் நடக்க உதவும் ஞானக் கால் இது
விவிலியத்தைப் படிப்பவனே கிறிஸ்தவனாய் ஆகிறான்
விரித்த குர்ஆன் படிப்பவனே இஸ்லாமியனாய் ஆகிறான்
கீதையைப் படிப்பவனோ இந்துவாகிப் போகிறான்
திருக்குறளைப் படிப்பவன் தான் மனிதனாக வாழ்கிறான்”

என்பதன் வழி, மனிதனை மனிதநேயனாக மாற்றுவதற்குத் திருக்குறளின் தேவையை உணர்த்துகின்றார். தமிழ் சமூகத்தின் 2000 ஆண்டு கால வரலாற்றின் புதையலாக, உலகின் பொதுமறையாகப் போற்றப்படும் திருக்குறள், மனிதநேயத்தின் மாண்புகளை எடுத்துக்காட்டும் முறையை இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகின்றது.

மனித நேயம் விளக்கம்

"தியாகம் உள்ளிட்ட மனித மனத்தின் பொதிந்துள்ள நல்ல பண்புகள் யாவும் பிறரிடமும், பிற உயிர்களிடமும் வெளிப்படுத்தப்படும் போது அது நீதியாக (நேயமாக) மாறுகிறது". முனைவர் மு. வளர்மதி.

"மனிதநேயம் என்பது மனத்தின் தன்மையைக் குறிப்பதாகும். அது மனிதனுக்கும் அவனுடைய நடவடிக்கைகள், செயல்திறன், பேராசை, நலன்கள் ஆகியவற்றிற்கும் முதன்மை முக்கியத்துவம் அளிப்பதாகும்" என்கிறார்.

விக்கிப்பீடியா விளக்கம்: "மனிதநேயம் என்பது மற்ற உயிர்களிடத்தில் அன்பு காட்டுதல், இரக்கப்படுதல் மற்றும் அவர்களின் துன்பத்தைப் போக்க

உதவுதல் போன்ற குணத்தை உள்ளடக்கியது. இது வெறும் தார்மீகக் கோட்பாடு மட்டுமல்ல... இது மனிதர்களை மையமாகக் கொண்ட அணுகுமுறை. இதன் மூலம் மனித வாழ்வின் மதிப்பை உயர்த்தி, மற்றவர்களின் துயரத்தைக் குறைக்க முயல்கிறோம்."

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் வழி, மனிதநேயத்தின் அடிப்படைகள்:

- * மனிதர்களிடம் அன்பு காட்டுவது.
- * பிற உயிர்களிடம் அன்பு செலுத்துவது, துன்பம் தராமல் இருப்பது.
- * பகுத்தறிவு மற்றும் நன்னெறி வழியில் வாழ்தல்.
- * இயலாதவர்களின் துன்பத்தைப் போக்குவது.

திருக்குறளும் மனித நேயமும்

திருக்குறள் சமூக வாழ்வுக்கும் தனிமனித ஒழுக்கத்திற்கும் 133 அதிகாரங்களை வகுத்து, அறவழி நின்று மனித மேன்மைக்குத் துணை நிற்கின்றது. டாக்டர் எம்.எஸ். உதயமூர்த்தி அவர்கள், "நாம் பிறரிடம் பேசும் போது, பழகும் போது ஒரு உறவு மிச்சப்படுகிறது... பசுமையையும், குளுமையையும், மணத்தையும் அந்த உறவுகள் பரப்புகின்றன" என்பார். எனவே, இத்தகு கூறுகள் செம்மையாக அமையத் திருக்குறள் பெரும் துணை நிற்கின்றது.

அறமும் மனத்தூய்மையும்

மனித வாழ்வில் பிறருக்கு உதவும் அறச் செயல்களைச் செய்து வாழ்வது போல் சிறந்த வாழ்க்கை வேறு இல்லை. அறம் போற்றும் பண்பை அனைவரும் வளர்த்துக் கொள்ள வள்ளுவர் வழிகாட்டுகிறார். அறத்தைச் செய்யக்கூடிய ஒருவன் தன் மனதில் சிறிதும் தீங்கு விளைவிக்கும் தன்மை இல்லாதவனாக விளங்க வேண்டும்.

மனத்தூய்மை:

"மனத்துக் கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர பிற." (குறள்: 34 அறன் வலியுறுத்தல்)

விளக்கம்: ஒருவன் தன் மனத்தளவிலும் மாசு இல்லாதவனாகத் திகழ வேண்டும். மனத்தூய்மை இன்றிப் பேசும் பேச்சும், செய்யும் செயலும் மனித மனத்தில் தீமையான எண்ணங்களை உண்டாக்கி, அருள் உணர்வு

ஏற்படுவதைத் தடுத்துவிடும். எனவே, ஒருவன் மனதளவில் கூட அடுத்தவருக்குத் தீங்கு செய்ய நினைக்கக் கூடாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

அறத்திற்கான வழி:

தனிமனிதன் நான்கு விதமான தீய பண்புகளில் இருந்து விலகி நிற்கப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டால் அறம் செய்யும் பண்பு தானாக வந்து சேரும். பொறாமை (அழுக்காறு), பேராசை (அவா), கோபம் (வெகுளி), கடுஞ்சொல் (இன்னாச்சொல்) ஆகிய நான்கும் நீங்கிய வாழ்வே அறவழி வாழ்வு.

"அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்." (குறள்: 35 அறன் வலியுறுத்தல்)

விளக்கம்: பொறாமை, பேராசை, கோபம், கடுஞ்சொல் என்ற இந்த நான்கையும் நீக்கி, குற்றம் இல்லாமல் வாழ முடிந்தால், அதுவே உண்மையான அறம் ஆகும். மனத்தூய்மையுடன் இந்த நான்கையும் விலக்கி வாழ்வதே மனிதநேயத்தின் முதல் தேவை.

அன்பின் வழி நடத்தல்

மனிதநேயத்தின் அடிப்படைப் பண்பு அன்பு ஆகும். குடும்பம் பிணக்கின்றி மகிழ்வுடன் நடப்பதற்கு, ஒருவர் மீது மற்றவர் காட்டும் அன்பும், விட்டுக் கொடுத்துச் செல்லும் பண்பும் இன்றியமையாதது. இத்தகைய அன்பின் வழி இன்புற்று வாழ்பவருக்கே உலகில் சிறப்பு கிடைக்கும்.

"அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கு என்ப வையகத்து இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு." (குறள்: 75 அன்புடைமை)

விளக்கம்: உலகில் இன்பம் பெற்றவர் அடைந்த சிறப்பு, அன்போடு பொருந்தி வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பயன் என்று கூறுவர். இந்த அன்புதான் உறவுகளோடு இணக்கமாக வாழக் கற்றுக் கொடுக்கும்; பின்னாளில் கருணை உருவாவதற்கும் அடிப்படையாக அமையும்.

பிறர் பசியைப் போக்கி வாழும் பண்பு (ஈகை)

மனிதநேயத்தின் செயல் வடிவமாக விளங்குவது ஈகைப் பண்பு ஆகும். வறியவருக்குக் கொடுத்து வாழும் பண்பும், பிறர் பசியைப் போக்கி

உணவளித்து வாழும் பண்பும் ஒருவனுக்கு நிலையான அறத்தைக் கொடுக்கும்.

ஈகையின் இலக்கணம்:

"வரியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை மற்று எல்லாம்
குறி எதிர்ப்பை நீரது உடைத்து." (குறள்: 221 ஈகை)

விளக்கம்: ஏழை ஒருவனுக்கு (கைம்மாறு கருதாமல்) ஒன்று கொடுப்பதே ஈகை ஆகும். மற்ற கொடைகள் அனைத்தும், ஏதோ ஒரு பயனைக் கொடுத்து அதற்குக் கைம்மாறு பெறுவதைப் போன்றவை. எனவே, கைம்மாறு கருதாமல் கொடுப்பதே தூய மனிதநேயம்.

ஈகையின் பயன்:

மேலும், ஒருவன் தன் பொருளைச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளாமல், பிறர் பசியைத் தீர்க்கப் பயன்படுத்தும் போது, அதைவிடப் பெரிய அறம் இல்லை என்கிறார்:

"அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃது ஒருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் பிடம்." (குறள்: 226, ஈகை)

விளக்கம்: வறுமையால் வாடுபவரின் மிகுந்த பசியைப் போக்குவதே, ஒருவன் தான் தேடிப் பெற்ற பொருளைப் பிற்காலத் தேவைக்காகச் சேமித்து வைக்கும் இடமாகும் (அறம் என்ற சேமிப்பு).

அருளுடைமை: மனித நேயத்தின் உச்சம்

மனிதநேயத்தின் மிக உயர்ந்த பண்பாக அருளுடைமையை (கருணை/ இரக்கம்) வள்ளுவர் போற்றுகின்றார். அன்பு, ஒருவன் தன் சுற்றத்தாரிடம் காட்டும் பாசம்; ஆனால், அருள் என்பது உயிர்கள் அனைத்திடத்தும் காட்டும் பொதுவான அன்பு அல்லது இரக்கம் ஆகும். அருளுடைமையே ஒரு மனிதனை முழுமையாக்கி, அவனது மனதிற்கு அமைதியையும் ஒளியையும் தரும்.

அருளின் இன்றியமையாமை:

அருள் இல்லாத வாழ்க்கை, ஒருவனுக்கு நிலைத்த இன்பத்தைக் கொடுக்காது. பொருள் இல்லாதவர்களுக்கு இவ்வுலக வாழ்வு இல்லை என்பது

போல, அருள் இல்லாதவர்களுக்கு மேலுலக வாழ்வு இல்லை என்கிறார் வள்ளுவர்.

"பொருள் அற்றார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை அருள் அற்றார்க்கு அவ்வுலகம் இல்." (குறள்: 247 அருளுடைமை)

விளக்கம்: செல்வம் இல்லாதவர்களுக்கு இவ்வுலக இன்பம் கிடைப்பது கடினம்; அதுபோல, கருணை (அருள்) இல்லாதவர்களுக்கு மேலுலக (நிலையான) இன்பம் இல்லை. எனவே, அருள் என்பது மனிதநேயம் தழைக்க மிக இன்றியமையாதது.

அருளின் பாதுகாப்பு:

அருள் பொருந்திய நெஞ்சினைக் கொண்டவர்களுக்குத் துன்பங்கள் நிறைந்த இருண்ட உலகம் (நரகம்) இல்லை. அவர்களுக்கு எக்காலமும் இன்பமும் அமைதியுமே கிட்டும்.

"அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு இல்லை இருள்சேர்ந்த இன்னா உலகம் புகல்." (குறள்: 243 அருளுடைமை)

விளக்கம்: கருணை நிறைந்த உள்ளம் கொண்டவர்களுக்கு, இருள் சூழ்ந்த துன்ப உலகம் (நரகம்) இல்லை. எனவே, மனிதன் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மையைத் தரக்கூடிய கருணை மனத்துடன் வாழக் கடமைப்பட்டுள்ளான். பிற உயிர்களை மதித்துப் போற்றி, அவற்றிடம் இரக்கம் காட்டி வாழும் அருளுடைமையே மனிதநேயத்தின் உச்சக்கட்ட வெளிப்பாடாக வள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார்.

முடிவுரை

திருக்குறள் தனிமனிதனின் வாழ்க்கையை அறத்தின் அடிப்படையில் அமைத்து, மனத்தூய்மை, அன்பு, ஈகை, அருளுடைமை போன்ற உயரிய பண்புகளின் வாயிலாக அவனை ஒரு முழுமையான மனிதநேயப் பண்பாளனாக வாழ வழிகாட்டுகிறது. மனிதநேயத்தின் உண்மையான வடிவம், தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பிற உயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்கி, அவர்களுக்கு உதவி, அன்பு செலுத்தி வாழ்வதே ஆகும் என்பதை வள்ளுவம் தெளிவுபடுத்துகிறது. கவிஞர் முத்துலிங்கம் கூறியது போல், திருக்குறளைப் படிப்பவன் தான் மனிதனாக வாழ முடியும் என்ற கூற்றுக்கு ஏற்ப, அறநெறியை வாழ்வில் கடைப்பிடித்து, உலக மக்கள் அனைவரும்

மனிதநேயத்துடன் வாழ, திருக்குறள் ஒரு பொதுமறையாக என்றும் வழிகாட்டி நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

திரை இசை பாடல் ஆசிரியர் கவிஞர் முத்துலிங்கம், திருவள்ளுவர் மலர், மயிலை திருவள்ளுவர் தமிழ்ச் சங்கம், 2024.

முனைவர் மு. வளர்மதி, தமிழ் இலக்கியத்தில் மனித நேயம், வெள்ளிக் கருத்தராங்கக் கட்டுரைகள், உலக தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2005, ப. 2.

விக்கிப்பீடியா விளக்கம், மனிதநேயம் (இணையவழி ஆய்வு).

டாக்டர் எம்.எஸ். உதயமூர்த்தி, மனித உறவுகள், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை 17, மே, 2011, ப. 19.

குறள்: 34 (அறன் வலியுறுத்தல்).

குறள்: 35 (அறன் வலியுறுத்தல்).

குறள்: 75 (அன்புடைமை).

குறள்: 221 (ஈகை).

குறள்: 226 (ஈகை).

குறள்: 247 (அருளுடைமை).

குறள்: 243 (அருளுடைமை).

மேற்கோள் நூல்கள்

திருவள்ளுவர், திருக்குறள், மூலமும் உரையும்.

முத்துலிங்கம் (கவிஞர்), திருவள்ளுவர் மலர், மயிலை திருவள்ளுவர் தமிழ்ச் சங்கம், 2024.

வளர்மதி, மு. (முனைவர்), தமிழ் இலக்கியத்தில் மனித நேயம், வெள்ளிக் கருத்தராங்கக் கட்டுரைகள், உலக தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2005.

உதயமூர்த்தி, எம்.எஸ். (டாக்டர்), மனித உறவுகள், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை 17, மே, 2011.

விக்கிப்பீடியா கலைக்களஞ்சியம், மனிதநேயம் குறித்த கட்டுரை (இணைய வழி ஆய்வு).

வள்ளுவர் கண்ட அரசியல்

முனைவர் சு.தமிழ்வேலு

இணைப் பேராசிரியர், தலைவர்

தமிழாய்வுத்துறை,

அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்னாட்சி)

மன்னன் பந்தல், மயிலாடுதுறை - 609305

திருவள்ளுவர் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர். தம் காலத்தில் தம்முடன் வாழும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தையும் தாமறிந்த தமிழ்நாட்டை ஒட்டிய வேறு மொழி நிலப் பகுதிகளையும் செவி வழிக் கேள்வியுற்ற பிற நாடுகளையும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த அயல்நாட்டு அறிஞர்களையும் உள்ளத்தில் கொண்டவராகத் திருக்குறளை உருவாக்கி இருக்கிறார். எனவே தான் நாம் எழுதிய பாரிய நூலில் மொழி, இன, நாட்டு, மதக் குறிப்புகள் எதனையும் இடம்பெறச் செய்யவில்லை.

தாம் வாழும் நாட்டைச் சார்ந்த ஆறு, மலை, மண் அரசர், பண்பாட்டு நாகரிகம் என அடையாளம் காட்டும் குறிப்புகள் எதனையும் மறைமுகமாகக் கூடச் சுட்டவில்லை. பொதுநிலையிலேயே குறித்துச் சென்றுள்ளார்.

மாறாக வாய்ப்பும் தேவையும் நேரும் இடங்களில் உலகம் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கையாளுகிறார் (2, 83, 110, 149, 152, 153, 206, 264, 311, 331, 337, 374, 375, 392, 410, 493, 601, 633, 644). ஆகத் திருவள்ளுவரின் நோக்கம் தமிழ்ச் சமுதாயம் மட்டுமல்லாமல்; மொழி கடந்த உலகச் சமுதாயத் தேவையை மனத்தில் கொண்டு திருக்குறளை எழுதுவது என்பதே தெளிவு. இக்காரணத்தினால் தான் திருக்குறளில் தமிழ், தமிழ்நாடு, தமிழர் என்கின்ற சொல்லாட்சிகள் இடம்பெறவில்லை. இதை அடியொற்றி வள்ளுவர் கூற விரும்புகின்ற அரசியல், அரசுக் கோட்பாடு என்பது தமிழகத்திற்கோ இந்தியாவுக்கோ உரியதன்று. இது உலகத்திற்கானது.

அன்றைய தமிழகம் மன்னராட்சி முறையில் இருந்தது. மன்னராட்சி முறையில் இருந்து முகிழ்க்க வேண்டிய தகைமைகளைத் தொட்டு ஆழ்ந்து உழிந்து பதிவு செய்துள்ள சில செய்திகளை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

மிகத் தொல் பழங்காலத்தில் அரசுகளே இல்லாத ஒத்துணர்வு வாழ்வே பழங்குடி மக்களிடம் இருந்திருந்தல் வேண்டும். அக்கால வாழ்வில் அனுசரிப்பே

அம்மக்களைக் குழுவாக இணைத்து வைத்திருக்க வேண்டும். வழிப்படுத்த அக்குழுவில் இருந்த முதியவர் முன்னின்றிருத்தல் வேண்டும். அனுபவமே அக்கால அறிவு. அதனை முதுமையே தந்தது. அம்முதியவர் இறந்துபட்ட நிலையில் அம்முதியவரின் மகன் பழைய செல்வாக்கைத் தொடர்ந்து குழுவை வழிப்படுத்தும் பொறுப்பைத் தானே கைப்பற்றி இருத்தல் கூடும். அதற்குத் துணையாக ஓரிருவர் இருந்திருத்தல் கூடும். அவ்வோரிருவருள் அறிவுத் துணையராக இல்லாமல் மிக வலிமை வாய்ந்தவராக இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

அரசும் படையென்ற இராணுவமும் இந்த அடிப்படையிலேயே வாய்ந்தவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அரசும் படையென்ற இராணுவமும் இந்த அடிப்படையிலேயே கருக்கொண்டு உருக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அரசு என்ற அமைப்பு உருவானது மானுடத்தின் சுதந்திர வீழ்ச்சியே. வல்லாண்மையைத் துணையாகக் கொண்டு அரசுப் பொறுப்பில் இருந்தோர் நிலம் கையகப்படுத்துதல், பொருள் கையகப்படுத்துதல் முதலான வற்றை மேற்கொண்டனர். அருகருகுள்ள நிலங்களையும் அங்கு வாழ்ந்த குடிமக்களையும் அவர்கள் தம் வல்லாண்மையால் வன்முறை கொண்டு இணைத்து கொண்டனர். குழு அரசு பெரும் கூட்ட அரசாய் ஆயிற்று. அறிமுகம் உள்ள மக்களிடையில் இருந்து பரிணாமம் கொண்ட முதியவர் தலைமை வகித்தது போய், அயலகத்தில் உள்ள முரடன் அறிமுகம் இல்லாமலேயே தம்மை ஆளும் நிலை தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். சுருக்கமாக அரசு என்ற அமைப்பு மக்களின் சுதந்திரத்தைப் பறித்த அமைப்பு ஆகும்.

எனினும் உலகெங்கும் இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. இவ்வாறான சூழலில் அவ்வப்போது தோன்றிய அறிவாளிகள் அரசியலை நெறிப்படுத்த முயன்றனர். கிரேக்கத்தில் பிளேட்டோவும் சீனத்தில் கன்ஃபூசியசும் இஸ்ரேலில் மோசஸ் இவ்வாறு நெறிப்படுத்தினர். இந்தியாவில் சாணக்கியரும் தமிழ்நாட்டில் திருவள்ளுவரும் இவ்வாறு வந்தவரே. இவர் தம் கருத்துக்கள் கேட்கப்பட்டனவா பின்பற்றப்பட்டனவா என்பதை இந்திய, தமிழகச் சூழலில் உறுதி செய்ய முடியாது. ஏனைய கிரேக்கம், சீனம், இஸ்ரேல் ஆகிய இடங்களில் சான்றோர் தம் கருத்துக்கள் கேட்கப்பட்டன; பின்பற்றப்பட்டன.

அரசியல் என்பது மிக மிக வலிமை வாய்ந்த ஒரு சமூக நிறுவனமாக இறுகி விட்டது. இதனை உடைக்க வேண்டும் மக்கள் தமக்குத் தாமே ஆளும் கொடியூன் முறை வரவேண்டும் எனக் கொள்கை வகுத்த காரல் மார்க்ஸின் கனவு என்று நிறைவேறும் என்பது தெரியாது. அவர் கனவு நிறைவேறும்

நாளில் தனி நில உடமை இராது. தனிப் பொருள் உடமை இராது. பொதுவுடமை மட்டுமே இருக்கும்?. இன்றைய அரசமைப்புகள் நீடிக்கிற வரை நில உடமையும் தனி உடமையும் ஏற்றத்தாழ்வும் நீடித்தே தீரும்.

இதைத்தான் வள்ளுவர் தன்னுடைய தொடர் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகப் பதிவு செய்துள்ளார். நாடு அரசனாலும் அமைச்சனாலும் கொண்டு உய்க்கப்படுவது. அரண் முதலிய அங்கங்களுக்கு இன்றியமையாத சிறப்பினது என்று பரிமேலழகர் சுட்டுகின்றார். நாடு பசி, பிணி, பகை முதலியன இல்லாதிருத்தல் வேண்டும்; பல குழுக்கள், உட்பகை, வன்முறை இல்லாதிருத்தல் வேண்டும். பிணியின்மை, செல்வம், பயிர் விளைச்சல், இன்ப நலன், பாதுகாப்பு ஒரு நாட்டின் இன்றியமையாத தேவைகளாகும். இவை எல்லாம் அமைந்திருக்கிற பொழுதே சரியான ஆளுவோர் இல்லை என்றால் அந்த நாடு இருந்தும் இல்லாத நாடே ஆகும். எனவே ஒரு நாட்டிற்கு வளங்களாக இருப்பது போலச் சிறந்த ஆட்சியும் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். நிலவளமும் நீர் வளமும் மக்கள் வளமும் உள்ளதே நாடு. இதை நோக்கிய பயணத்தையே வள்ளுவர் சரியாக 35 அதிகாரங்களில் பதிவு செய்கிறார். இந்த 35 அதிகாரங்களை ஆட்சியாளர்கள் மனத்தில் பதிவு செய்து பின்பற்றி அரசியல் செய்கிற பொழுது நல்லாட்சியாக நல்ல அரசியலாக உருப்பெறும்.

வள்ளுவர் திருக்குறளில் அரசியல் பற்றிய சிந்தனைகளை அரசியல் என்னும் தலைப்பில் 25 அதிகாரங்களிலும் (இறைமாட்சி, கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றங் கடிதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினம் சேராமை, தெரிந்து செயல் வகை, வலியறிதல், காலம் அறிதல், இடம் அறிதல், தெரிந்து தெளிதல், தெரிந்து வினையாடல், சுற்றந் தழால், பொச்சாவாமை, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, வெருவந்த செய்யாமை, கண்ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினை உடைமை, இடுக்கண் அழியாமை, அங்கவியல் என்னும் தலைப்பில் 32 அதிகாரங்களிலும் அமைச்சு, சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்தீபம், வினை செயல்வகை, தூது, மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல், குறிப்பறிதல், அவை அறிதல், அவை அஞ்சாமை, நாடு, அரண், பொருள் செயல் வகை, படைமாட்சி, படைச்செருக்கு, நட்பு, நட்பாராய்தல், பழைமை, தீ நட்பு, கூடா நட்பு, பேதமை, புல்லறிவாண்மை, இகல், பகை மாட்சி, பகைத்திறம் தெரிதல், உட்பகை, பெரியாரைப் பிழையாமை, பெண்வழிச் சேறல், வரைவின் மகளிர், கள்ளுண்ணாமை, கூது, மருந்து) என விரிவாக விளக்கி உரைக்கின்றார்.

வள்ளுவர் தம் திருக்குறளில் எங்கும் தந்தை மகன், அரசன் இளவரசன் என்னும் குறிப்பை மறைமுகமாகக் கூட குறிப்பிடவில்லை.

தந்தை மகன் பற்றித் தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி (67) என்றும் மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி (70) என்றும் மகன் தாய் உறவைத் தன் மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய் (69) எனவும் ஈன்றாள் மகன் என்பதை ஈன்றாள் பசி காண்பானாயினும் (556) என்றும் முகத்தேயும் இன்னாதல் (923) என்றும் பிள்ளைகள் உறவு முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்ற வள்ளுவர் அரசியலில் எங்கும் தந்தைக்குப் பின் மகன் என்றோ மகள் என்றோ பெயரன் பெயர்த்தி என்றோ கணவனுக்குப் பின் மனைவி என்றோ வாரிசு அரசு உருவாவதைச் சுட்டிக்காட்டவே இல்லை. அரசன் தலைமைக்கு ஆடவரை மட்டுமே கருதியுள்ளார். பெண்களை அரசு தலைமைக்கு கருதவில்லை. திருவள்ளுவத்திலிருந்து பெறப்படும் உண்மை இறைவன் மன்னவன் காவலன் என்று அவர் ஆண்பால் ஈற்றில் மட்டுமே நாட்டுத் தலைமை வகிப்பவனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருவள்ளுவருக்குக் கட்சி வழிக் குடியாட்சி உடன்பாடு அன்று. மகன் மகள் எனத் தொடரும் வாரிசு முறை முடியாட்சியும் உடன்பாடு அன்று. இவர் புதுவதாக ஆட்சி முறை ஒன்றைச் சிந்தித்து இருக்கிறார். தம் அரசியல் கோட்பாட்டில் கற்றவர் (40), அறிஞர் (43), சுற்றத்தார் (53), அமைச்சர் (64), படைஞர் (77), நண்பர் (79), சான்றோர்(99), பண்பாளர் (100) ஆகியோரைக் கருதுகின்றார். இவர்களின்றிப் பெரியோர் என்பவரைச் சிறப்பாகச் சுட்டி இருக்கிறார். செருக்கு, சினம், காமம், சுஞ்சத்தனம், நன்மையில் நீங்கிய மானம், அளவிறந்த உவகை என்னும் ஆறு தீநெறியை விலக்கி நன்னெறிச் செலுத்தும் பேரறிவு உடையாரைத் துணை கொள்ள வேண்டும் என்றும் பெரியாரைத் துணைகோடல் (45) எனும் அதிகாரத்தில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பெரியாரைப் பிழையாமை (90) என்னும் அதிகாரத்திலும் திருவள்ளுவர் விளக்குகின்றார். இப் பெரியார் அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையவராகவும் உற்ற நோய் நீக்கி வருமுன் காப்பவராகவும் வேண்டும். அறிவு வயது முதலியவற்றால் ஆளுகின்ற தன்னைவிட பெரியவராகவும் பாவங்களும் நீதி அல்லனவும் அரசன் செய்தால் அஞ்சாது இடித்து உரைப்பவராகவும் (441450) குன்றை ஒத்தவராகவும் (899) ஏந்திய கொள்கை யராகவும் (899) இறந்தமைந்த சார்புடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் (900) என விரித்து ரைக்கிறார். கல்வி, படைத்திறமை, உறவு, நட்பு முதலாவற்றைத் தகுதியாக்காமல் ஏந்திய கொள்கையையும் சால்பையும் மூப்பையும் பெரியாருக்குத் திருவள்ளுவர் தகுதிகளாகச் சுட்டுகின்றார்.

இப்பெரியார் அரசனின் தீய நடத்தைகளைக் கண்டு வெறுப்பாராயின் அரசன் பதவி இழப்பான். வேந்தனும் வேந்து கெடும் (899) என்பார். எனவே பெரியார் எனப்படும் அறவோர் திருவள்ளுவர் அரசியல் தலைமை சான்ற ஆளுவராக அமைந்துள்ளார். ஆட்சி மாறவும் தொடரவும் பெரியார் எனத் திருவள்ளுவர் போற்றும் சான்றோர்களே காரணம். திருவள்ளுவர் அரசு குடியரசு அன்று; முடியரசும் அன்று; அஃது அறவோர் அரசு ஆகும்.

திருவள்ளுவர் குறிப்பிடும் பெரியார் நடைமுறைச் சாத்தியமில்லாத சான்றோர் அல்லர். அரசனைக் கட்டுப்படுத்துவராகவும் மாற்றுவோராகவும் அவர்கள் இருப்பர். அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளுதல் குழந்தை பெறுதல் முதலான மானிட இயல்பு களிலிருந்து தடை செய்யப்பெறவில்லை. கிட்டத்தட்ட சீன பொதுவுடைமை நாட்டில் தலைமையை மாற்றும் செயற்குழு செயல்படுவது போன்ற ஒன்றைத் திருவள்ளுவர் பரிந்துரைக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது

சங்ககாலத்தில் எண் பேராயம், ஐம்பெருங்குழு அல்லாத ஓர் அறிஞர் அமைப்பு அரசர்களைக் கட்டுப்படுத்தியும் நெறிப்படுத்தியும் வைத்திருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. அவ் அமைப்பில் புலவர்களின் பங்களிப்பு தலைமை வாய்ந்ததாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். மாங்குடி மருதன் தலைவனாக உள்ள அவை தன்னைப் புறக்கணித்து துன்பம் வருவதாகட்டும் என ஒல்லையூர் தந்த பூத பாண்டியனின் வஞ்சின மொழியிலிருந்து (புறம்.72) இதனை உய்த்துணர முடிகிறது. அவ்வை அதியமானின் அரசியல் நடவடிக்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தியதும் கபிலர் பாரியின் அரசியல் நடவடிக்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தியதும் இங்கே இணைத்து நினைக்கத் தக்கன. அரசர்களையே அதிகாரம் செய்பவராகப் புலவர்கள் இருந்தனர் என்பதைக் கோவுக்கிழார் அவர்களின் வரலாறு காட்டுகிறது. இத்தகு அறிஞர் களைத்தான் இன்னும் உருமாற்றிச் சீர் ஏற்றி வள்ளுவர் பெரியார் எனச் சுட்டியதாகக் கருத இடம் உள்ளது. ஆனால் தமிழக வரலாற்றில் சங்க கால அறிஞர் அவையும் திருவள்ளுவர் பரிந்துரைக்கும் பெரியார் குழுவும் பிற்காலப் பல்லவர் சோழ பாண்டியராட்சியில் தொடர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த இடத்தைச் சமயத்தை அடியொற்றிய இராச குருமார்கள் கைப்பற்றி விட்டதையே பிற்கால தமிழக அரசர்களின் வரலாறு காட்டுகிறது. திருவள்ளுவர் பரிந்துரைத்த பெரியார் வரலாறு, பெரியார் வழி ஆளும் அரசமைப்பைத் தமிழ் அரசரே புறக்கணித்து விட்டமை அக்காலத்தில் பெரும் அவலமாகும். இன்றும் இது தொடர்கிறது.

நாடு (State) என்ற சொல் தற்கால வழக்கில் சமுதாயம், தேசிய இனம், நாட்டினம், அரசு ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் வகையில் உரையின்றிப்

பல பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் அச்சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆட்சியியலில் தனித்தனி இலக்கணங்களையும் பொருளையும் பெற்று விளங்குகின்றன. நாடு என்பது தனி. அரசு, நாடு என்றால் என்ன? இன்றைய ஆட்சியில் வல்லுநர்கள் பொதுவான கருத்தோட்டத்தின் படி தனி அரசு நாடு என்பதற்கு நால்வகை மூலப் பொருட்கள் இன்றியமையாதனவாக ஆகின்றன. 1.குறிப்பிட்ட மக்கள் குழுவைக் கொண்ட முறையாக அமைக்கப்பட்ட சமுதாயம், 2.வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி, 3.நன்கு அமைக்கப்பட்ட அரசு, 4. புறக்கட்டுப்பாடுகள் ஏதுமின்றி இயங்குவதற்குத் தேவையான இறையாண்மை மேற்கொள்ள நான்கு மூலக்கூறுகளுடன் பொருளியல், இயற்கை வளங்கள், உற்பத்தி ஆற்றல்கள், சமுதாயக் குறிக்கோள்கள் ஆகியவற்றை இணைத்து இயங்காற்றலுடன் செயல்படக்கூடிய சிறந்த ஒரு தனி அரசு நாட்டையே நாடு என அழைக்கின்றனர். இதனையே திருவள்ளுவர் இலக்கணப்படுத்தியுள்ளார். திருவள்ளுவர் படைக்கின்ற நாட்டில் அதன் பொதுக்குறிக்கோள்களும் செயற்பாடுகளும் பொன்னியின் மூலத்தைக் கொண்டு இயங்குமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நாடு அதிகாரத்தில் தரப்பட்டுள்ள அடிப்படை கோட்பாடுகளை இணைத்து ஒரு வரையறையை நாம் உருவாக்கினால் அது இன்றைய அரசியல் அடிப்படை தத்துவங்களைப் பெற்றிருக்கும். அவ்வரையறைகள் ஆவது இயற்கை வளங்கள், இறைமை, வேந்தமைவு ஆகியவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டு தப்பாமல் விளையும் நிலத்தையும் அந்நில உற்பத்தி விளைவுகளையும் ஆகிய தகுதிகளைப் பெற்று பல துறைகளில் பணியாற்றும் மக்களையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை நல்குவதாகச் செல்வ பலத்தையும் கேடு தராத பொருள்களையும் பெற்று மிகுதியான பொருளாதாரம் பொருளாக்கத்தினால் மேம்பாட்டையும் அளவில்லாத விளைச்சல் உற்பத்தி ஆகியவற்றால் தண்ணீரையும் அடைந்து உருபசி, செருப்ப, பகை ஆகியவற்றை ஒழித்து பிணியின்மை, விளைவு, ஏமம் என்பனவற்றோடு முறையாக இயங்கும் நாடே திருவள்ளுவரின் தனி அரசு நாடாகும். நாடு அதிகாரத்தில் உட்பொருளை ஏழு பகுதிகளாகப் பிரிக்க இயற்கை வளங்கள், அரசமைப்பு, நாடு ஏற்க வேண்டியவை, நாடு தவிர்க்க வேண்டியவை, நாட்டில் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட குறிக்கோள்கள், இறைமை இவற்றை வள்ளுவரின் கண்ணோட்டத்தோடு இனி விரிவாக காணலாம்.

அரசமைப்பு

வள்ளுவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் முறை செய்யும் நல்ல அரசுகள் இயங்கி வந்திருக்க வேண்டும். எனினும் கோனாட்சியாகத் திகழ்ந்த காரணத்தினால் அவை எழுதி வரையறுக்கப் பட்டதோர் அரசமைப்பை

(Constitution) ஏற்றுப் பின்பற்றி ஒழுகாமல் அறநூல்கள் தரும் வழிகாட்டுதல்களை (Guidelines) அடிப்படையாகக் கொண்டு நடந்தன. முதல் முதலாகத் தனி அரசு நாட்டை (State) முதன்மைப்படுத்தி அந்நாட்டு மக்களையும் அரசையும் சமுதாயத்தையும் நடுவாக வைத்து ஒரு சிறந்த அரசமைப்பை வேந்து, அமைவு என்னும் சொற்றொடரால் விளக்கி வரையறை செய்திருக்கிறார். இதனைத் திருவள்ளுவர்

அங்கமை வைய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு (740)

பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்பம் ஏமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து (738)

என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இறைமை (Sovereignty)

நாட்டின் குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றவும் அரசையும் அரசமைப்பையும் காக்கவும் நாட்டரசுக்கும் இறைமை இன்றியமையாதது. இறைமை என்பது ஒரு நாட்டினுடைய ஆணையிடும் அதிகாரம். அந்நாட்டின் வரையறுக்கப்பட்ட முழுமையான விருப்பம். நாட்டு மக்களுக்கும் அனைத்து அமைப்புகளுக்கும் உரிய ஆணைகளைப் பிறப்பிக்கும் தலைமை அல்லது தலையாய உரிமை என்று ஆட்சியியல் இறைமைக்கு விளக்கம் தருகிறது. நாட்டரசுக்குத் தரப்பட வேண்டிய முழு தலையாய உரிமையே இறைமை என்பதை வள்ளுவர்

பொறையொருங்கு மேல் வருங்கால் தாங்கி இறைவற்கு
இறையொருங்கு நேர்வது நாடு (733)

என்கிறார்.

நாட்டரசு செயற்படுத்துபவை

தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு (731)

தப்பாமல் விளையும் நிலங்களும் உடல் மற்றும் மூளைத் தொழில்கள் அனைத்திலும் தகுதி உடையவர்களும் ஏற்றத் தாழ்வினைத் தராது செல்வமும் தனி அரசு நாட்டின் இன்றியமையாக் கூறுகள் ஆகும்.

இதில் இன்றைய ஆட்சியியல் கருத்தான பொதுமக்கள் என்பதற்கு மாற்றாகப் பல்வேறு துறைகளிலும் தகுதியுடைய தக்காரைத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுவதை நுணுகி நோக்கி இன்புறலாம்.

பெரும் பொருளால் பெட்டக்க தாகி அருங்கேட்டால்
ஆற்ற விளைவது நாடு (732)

குடிமக்கள் உண்டும் நுகர்ந்தும் உய்த்தும் வாழ்வதற்குரிய அனைத்துப் பொருட்களின் மிகுதியான உற்பத்தியினால் விரும்பத்தக்கதாகிக் கேடு அருகி அளவில்லாத விளைச்சலைப் பெற்றதே தனி அரசு நாடாகும்.

நாடான்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு (733)

நாடிச் சென்று வேற்றிடங்களிலிருந்து தேட வேண்டிய கண்ணுக்கு ஆட்டபாமல் அனைத்து வளங்களையும் தருகின்ற தன்னிறைவு கொண்ட நாடே நாடாகும். அதாவது தன்னிறைவு கொண்டதே தனி அரசு நாடாகும்.

பொருளியல் மற்றும் ஆட்சியியல் சிறப்பு கூறுகளை ஒரு தனி அரசு நாடு பெற்றுத் திகழ வேண்டும் என்றால் அந்நாட்டு மக்களின் பசியும் நோயும் பகையும் முதற்கண் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். எந்த ஒரு குடிமகனும் பகையாலும் பசியாலும் பிணியாலும் வாடலாகாது.

உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேரா தியல்வது நாடு. (734)

ஒவ்வொரு தனி அரசு நாடும் அதன் குடிமக்களுக்குப் பொறுப்புறுதிகளைத் தர வேண்டும் எனத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றை நாட்டிற்கு அணி என்று குறிப்பிடுகிறார். பிணியின்மை, இன்பம், ஏமம் ஆகிய நடைமுறைச் சிறப்புகள் திருவள்ளுவர் நாட்டரசன் தலையாயச் செயல் நோக்கங்கள் ஆகும்.

பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு (735)

இக்குறட்பா மறைநிலை இறைமையைப் (Indirect or Negative Sovereignty) பேசுகிறது.

நாட்டரசில் அகத்தேயும் புறத்தேயும் தனித்தியங்கி அரசியல் நடைமுறையை அழித்தொழிக்கும் உட்கூட்டங்களும் உடனுறைந்து அழிவைச் செய்யும் அமைச்சு, அலுவலர், மற்றையோர் போன்ற மாறுபட்ட உட்பகையாளர்களும் அந்நாட்டரசை வருந்தி அலைக் கழித்துக் கெடுக்கின்ற கொடியவர்களும் இல்லாதது தனி அரசு ஆகும்.

இறைமையின்றேல் நாட்டரசு இல்லை; குறிப்பாக நாட்டுக்கு எதிரான அகப்புறக் குழுக்களை அடக்கி உட்பகையை அழித்துக் கொடியவர்களை ஒழித்து அரசு தன் குறிக்கோள்களை அடைய வேண்டும்.

அரசு

புதிய மறுமலர்ச்சி பெற்ற சமுதாயத்தை அழிப்பதற்காக நிலையான திறனாய்ந்த நிர்வாகம் சமநீதி, குற்றம்கடிதல் ஆகியவற்றின் வழி மக்களைக் காத்தல் போன்றவற்றை முதன்மைப் படுத்திச் சமத்துவத்தையும் மானுட உரிமைகளையும் தருகின்ற நல்ல அரசின் நீதி நிர்வாகக் கோட்பாடுகளை அடிப்படை நெறிமுறைகளாகத் திருவள்ளுவர் தொகுத்துத் தருகிறார். இன்றைய அரசியல் கருத்துகளின் படி அரசு என்பது மூவகைச் சிறப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. சட்டம் இயற்றும் முறை, (Legislative), நிர்வாகம் (Executive), முறை செய்தல் (Judiciary) இம்மூன்றையும் உள்ளடக்கிய அரசைத் தனியாகப் பகுத்தும் நிர்வாகத் தலைமையை அரசன் அடங்கிய ஓர் அமைப்பாகப் பிரித்தும் தனித்தனிக் கொள்கைகளை உருவாக்கித் தருகிறார்.

திருவள்ளுவர் அரசையும் அரசனையும் ஒன்றாக்கக் கருதாமல் தனித்தனியாக நிறுவன வயப்பட்ட சிந்தனையோடு தான் கருதுகின்றார்.

ஏந்திய கொள்கையார் சீரின் இடைமுறிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும். (899)

இக்குறட்பாவில் வேந்து என்பது வேறு வேந்தன் என்பது வேறு என்பது தெளிவாகிறது.

உயர்ந்த கோட்பாடுகளைக் கொள்கைகளை உடைய பெரியோர்கள் வெகுண்டு எழுந்தால் அரசு இடையிலே முடிந்து விடுவதுடன் ஆட்சி தலைமையும் கேட்டு அழிந்துவிடும்.

சான்றாக ரஷ்யாவில் லெனின் சீறினார், ஜார் மன்னராட்சி வீழ்ந்தது. இந்தியாவில் காந்தியடிகள் சீறினார், ஆங்கிலேய அடிமை வரலாறு வீழ்ந்தது. இன்றைக்குக் குடியரசு ஆட்சியில் ஆட்சியாளர்கள் கொள்கை கோட்பாடு

கொண்டிருந்தால் நான்காவது தூணாகக் கருதப்படுகிற பத்திரிக்கை தர்மம் சரியாகச் செயல்பட்டால் மக்களிடம் கொண்டு சென்று ஆட்சியையும் ஆட்சியாளரையும் வீழ்த்துகின்ற செயல்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றனர். உலகம் முழுவதும் மக்கள் எழுச்சி பல அரசுகளை வீழ்த்தியுள்ளமை வரலாறு.

அரசின் அடிப்படைக் கொள்கை

அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மானம் உடைய தரசு (384)

அளித்தற்குத் தகுவதாகிய அறநெறிப் பொருளையும் வழுவாது செய்து அதற்குத் தகுவதாகிய அறம் அல்லாதவற்றையும் கடிந்து மற்ற இதற்கு ஏற்ற மானத்தை உடையது அரசு என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அரசு முறைக்கு உரிய வீரமும் மானமும் நாட்டுக்கு ஏற்படும் சிறுமையைத் தவிர்ப் புதற்கே ஆகும். கோழைத்தனத்தையும் வறுமையையும் ஒரு நாடு முற்றும் நீக்கிவிட வேண்டும். இன்றேல் அது நிலைக்காது; மாட்சிமையும் பெறாது. எனவே அறம் தவறாமை, அல்லவை நீக்கல், வீரம், மானம் என்ற பெருமை ஆகிய நால்வகை வரையறைக்குள் தனது அரசியல் கொள்கைகளையும் சட்டங்களையும் விதிகளையும் ஓர் அரசு இயற்றி நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும்.

நிர்வாகக் கோட்பாடு

நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம் புரிந்த
தன்மையான் ஆளப் படும். (501)

நன்மையானவற்றையும் தீமையானவற்றையும் ஆழமாக ஆராய்ந்து நீதியுடன் பொருந்திய தன்மையால் ஆளப்பட வேண்டும்.

பொருளியல் கோட்பாடு

அரசனுடைய நிர்வாகத்தை அடுத்து அடிப்படைப்பொருளியல் கொள்கையான பொது பொருளியலை வள்ளுவர் எடுத்தோதுகிறார்.

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு (385)

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை. (322)

மனித உலகம் உண்டும் நுகர்ந்தும் துயித்தும் மகிழ்ந்தும் வாழ்வதற்குரிய விளைவாகும் பொருட்களை இயற்றுவதும் அதாவது விளையச் செய்வதும் (உற்பத்தி) அப்பொருள்களையும் உறு பொருளையும் (பெரும் பொருளையும்) உலகு பொருளையும் (சுங்கம், வரி) ஒன்னார் தெரு பொருளையும் (புகைவரிடமிருந்து பெற்ற பொருள்கள்) ஈட்டுவதும் அவற்றை மறுவாக்கம் பெறும் வரை (Until Recreated) முறையாகக் காப்பதும் நாட்டு மக்களின் பொது நலனுக்கு உரிய வகையில் வகுத்து வழங்குவதும் அரசின் பொருளியல் வலிமையாகும். அதாவது ஏறத்தாழ ஒரு சம உடமை அரசு போன்று வள்ளுவர் அரசை இயக்க நினைக் கின்றார். சமுதாய பொருள் முழுவதையும் பகிர்ந்து முகர்ந்து அதன் வழி மக்களைப் பேணுதல் பல வகை நூல்களை எழுதியவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த கொள்கையில் எல்லாம் தலைமையானது.

முறை செய்தல்

பண்டைய தமிழகத்தில் அறம் கூறும் அவையங்கள் இயங்கி வந்தமைக்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. ஆனால் அந்த அறங்கூறு அவையங்கள் எவ்வாறு யாரால் எந்த அடிப்படையில் இயங்கின சீர்மையான சட்டங்களும் வழக்கு நடைமுறைகளும் இருந்தனவா என்ற செய்திகள் கிடைப்பதில்லை. திருக்குறள் அறங்கூர் அவையங்கள், முறை மன்றங்கள் அவற்றில் கடைபிடிக்கப்பட்ட நெறிமுறைகள், வழக்குகள், சட்ட நிலைகள், இயங்கு முறைகள் ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் நீதி வழங்குதல் பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை எடுத்தியம்புகிறது.

ஓர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார் மட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை (54)

இரு தரப்பினர்க்கிடையே எழும் தனிமனித வழக்குகளில் தரப்படும் நீதியை மட்டும் வரையறை செய்யாது அவ்வகை நீதியுடன் அதற்கு மேலே சென்று மக்களுக்கு வழங்க வேண்டிய சமநீதியின் அடிப்படைக் கூறுகளையும் விளக்குகிறது.

முறையும் இறையும்

ஆட்சித் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்கும் வேந்தன் பிறப்பாலோ மரபு வழியாலோ அன்றிக் கடவுள் தன்மை பெற்றோ வழி வழியாகவும் ஆட்சிக்கு வர வேண்டும் என்ற எவ்வகை விதிகளையும் வள்ளுவர் கூறவில்லை. வட இந்திய நீதிநூல்கள் அரசன் இறைவனின் எதிரொலியாகவும் வர்ணாசிரமத்தின் அடிப்படையிலும் பிறவி சூழற்சி என்ற கொள்கை யிலும் மரபு அல்லது வழி வழியாக ஆட்சிக்கு வர வேண்டும் என்று விதிகளை வகுக்கின்றன. ஆனால் வள்ளுவரோ மக்களது ஆட்சியை மாண்புற நடத்துவதற்கான தகுதிகளையும் பண்புச் செயல்களையும் ஆட்சி தலைமைக்குரிய இலக்கணமாக கூறுகிறார்.

முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும் (383)

நாடொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாடோறும் நாடு கெடும் (553)

அனைவருக்கும் சமநீதி வழங்கி மக்களைக் காப்பாற்றுகின்ற மன்னவன் மக்களுக்குத் தலைமை என்று கருதப்படும். முறை செய்தல் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கே. மக்கள் அனைவருக்கும் சமநீதி வழங்குவது மூலமாகத்தான் அரசு மக்களைக் காப்பாற்ற முடியும். அதுவே செங்கோலுக்கு வழி வகுக்கும் எனவே மக்களுடைய ஆட்சித் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்பவர் முறை செய்தலையும் மக்களைக் காப்பாற்றுதலையும் நடைமுறையில் செயல்படுத்து வானாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் மக்களைத் தானே நாடிச் சென்று ஆராய்ந்து சம நீதி வழங்காத ஆட்சித் தலைமையின் கீழ் இருக்கிற நாடு நாள்தோறும் கெடும்.

ஆராய்ந்து முறை செய்யாத மன்னவன் தன் தாழ்நிலை தன்மையினாலே தானே அழிந்து விடுவான் என்பதை 548 திருக்குறளில் குறிப்பிடுகிறார். முறைசெய்தலால் குடிமக்கள் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுவதில்லை; ஆட்சி தலைமையும் காப்பாற்றப்படுகிறது. முறை வழங்குதல் தப்பாமலும் எளிமையாகவும் செய்யும் ஆட்சித் தலைமையை, அரசை அம்முறை செய்தது காக்கும், அதாவது சமநீதி பெற்ற மக்கள் சமுதாயமே அந்த ஆட்சி தலைமையைக் காப்பாற்றும்.

இறைகாக்கும் வையக மெல்லாம் அவனை
முறை காக்கும் முட்டாச் செயின் (547)

குற்றம் கடிதல்

குடிமக்களின் தனிநலன்களைக் கூடிச் சமுதாயத்தின் கூட்டு நலமாகிறது. எனவே தனி மனிதனுக்குக் குற்றம் இழைக்கப்பட்டால் அது சமூகத்திற்கு எதிரான தீங்கு என்றே சட்டம் கருதுகிறது. இன்றைய சட்டத் தத்துவங்களுக்கு அடிப்படையான பல மூலக்கூறுகள் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன. தற்போதைய நிலையில் சமுதாயத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் என்று எவை எவை கருதப்படுகின்றனவோ அவற்றைக் குற்றம் என்று சொல்லால் திருவள்ளுவர் சுட்டுகின்றார். ஒரு சிறந்த சமுதாயம் அக்குற்றங்களை முற்றிலும் அழித்து ஒழிக்க வேண்டும். என்பதையும் வள்ளுவர் பல்லாற்றான் விளக்குகிறார். மேலும் கயமை என்னும் அதிகாரத்தைக் கடுமையான சொற்களால் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குடிபுறங் காத்துஓம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில். (549)

ஒறுத்தல் முறை

குற்றவாளிகளைத் தண்டித்து நீதி வழங்குவதை ஒறுத்தல் முறை என்பார்கள். குற்றம் கடிதல் என்பது ஒறுத்தல் முறையே.

கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனோடு நேர் (549)

கொலைமேற்கொண் டாரிற் கொடிதே அலைமேற்கொண்டு
அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து. (551)

கொடிய குற்றங்களைச் செய்பவர்களைக் கொலைத் தண்டனையால் அரசு வகுத்தல், வளரும் பயிரைக் காப்பதற்காகக் களைகளைக் களைவதற்கு நிகரானதாகும். சமுதாயம் என்ற பெயரைக் காக்க குற்றவாளிகள் என்ற களைகள் நீக்கப்பட வேண்டும். கொடியவரைத் தண்டிக்கும் அரசே மக்களுக்கு எதிரான தன் செயல்களால் கொடியதாக மாறினால் அந்த அரசும் அழிக்கப்பட்டு விடும்.

தண்டனை விதிப்பதற்கு முன் மூன்று நிலைகள் செம்மையாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

1. தக்க வகையில் குற்றத்தை ஆராய்தல்.

2. குற்றவாளி அது போன்ற குற்றத்தை மேலும் செய்யாது இருக்க தேவையான தண்டனையை மட்டும் விதிப்பது.
3. பொருந்தும் வகையில் அத்தண்டனையை வகுப்பது.

குற்றத்தின் தன்மை, குற்றம் இழைக்கப்பட்ட விதம், குற்றப் பிழைக்கப்பட்ட சூழல் ஆகியவற்றை ஆராய்வதே ஆகும்.

தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங்கு ஒறுப்பது வேந்து. (561)

கடிதோச்சி மெல்ல எறிக நெடிதாக்கம்
நீங்காமை வேண்டு பவர். (562)

ஒறுத்தலை தொபங்கும் பொழுது கடுமையாகச் செய்வது போன்று தொடங்கிச் செய்யும் கால் அளவு கடக்காமல் அவனைத் திருந்தும் வாய்ப்பு அளித்து மெலிதாகச் செய்ய என்று திருவள்ளுவர் விதிவிலக்கையும் வழங்குகிறார்.

வேந்தன் தொழில்

மக்கள் நலன் நாடும் அரசுகளாகத் திகழும் குடியாட்சி நாடுகளிலும் பொதுவுடமை நாடுகளிலும் இவ்வகையான இறைமைப்பணி அரசுக்கு தரப்பட்டுள்ளது. ஓர் அரசனுடைய தொழில் குடிபரம் காத்து ஓம்புதல், குற்றம் கடிதல், எல்லாருக்கும் எல்லாம் நிகழ்வை எந்நன்றும் வல்லறிதல்.

எல்லாருக்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில். (582)

கூழும் குடியும் ஒருங்கிழக்கும் கோல்கோடிச்
சூழாது செய்யும் அரசு (554)

குடிமக்களைக் காத்து பேணுவதற்கும் நாட்டில் நடக்கும் அனைத்தையும் ஆட்சித் தலைமை விரைந்து அறிய வேண்டியது அரசின் தொழிலாகும். குற்றம் கடிதலுக்கும் குடிமக்களைக் காத்துப் பேணுவதற்கும் நாட்டில் நடக்கும் அனைத்தையும் விரைந்து அறிந்து கொள்ளுதல் மிக மிக இன்றியமையாதது. முறை செய்யாது நல்லாட்சி கூறும் வகையில் செயல்படும் ஓர் அரசு நாட்டின் பொருளையும் குடிமக்களையும் ஒருங்கு இழந்து விடும். அரசின் இரு அடிப்படைக் கூறுகள் உடைமைகள் குடிமக்கள் நாட்டுப்

பொருளுக்கும் ஆகும். இவ்விரண்டையும் இழக்கும் போது அரசு தானாகவே அழியும்.

சான்றோர் பேரவை

அரசு பொதுநலம் நாடும் நல்லோரால் சூழ்ந்து கொள்ளப்படும் வகையில் பெரியாரைத் துணைக் கொள்ள வேண்டும் மக்கள் சமூகத்தின் அன்றாட நடைமுறைகளையும் தீயவைகளையும் நலன்களையும் அறத்தின் பெருமையையும் உணர்ந்தோர்களும் நீதி மற்றும் உலகிலே அறிந்த அறிஞர் பெருமக்களும் அனுபவத்தில் முதிர்ந்தோர்களும் ஒவ்வொரு துறையிலும் வல்லுனர்களும் தெளிந்து அதற்குரிய வழிவகைகளை அவ்வப்போது அரசுக்கு எடுத்துக் காட்டுவர். சமுதாயத்தில் நிகழும் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து கூறவல்ல அத்தகைய பெரியோர்களின் அறிவையும் ஆராய்ச்சியும் வழிகாட்டுதலையும் அரசு தனது நிர்வாக நிதி நீதி கொள்கைகளுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

சூழ்வார் கண்ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச்சூழ்ந்து கொள்ளல். (445)

ஆழ்ந்த ஆட்சியியல் உபாயங்களை ஆராய்ந்து கூறும் அறிவுரை ஆட்சி தலைமை தன் கண்ணாகக் கொண்டு ஒழுக வேண்டியது. அத்தகைய அரசு தன் துணைவராகக் கொள்ள வேண்டும்.

அறன்அறிந்து மூத்த அறிவுடையோர் கேண்மை
திறன்அறிந்து தேர்ந்து கொளல் (441)

அமைச்சர்

வன்கண் குடிகாத்தல் கற்று அறிதல் ஆள்வினையோடு
ஐந்துடன் மாண்டது) அமைச்சு. (632)

எதற்கும் கலங்காமை, குடிமக்களின் சிக்கலைத் தீர்த்து அவரிடம் உரிமைகளையும் நலன்களையும் பேணிக்காத்து உரியவற்றைக் கற்றல், எதிலும் நல்லெண்ணத்தினை அறிதல், தளராத தொடர் உழைப்பு ஆகிய ஐந்து தகைமையுடன் மாட்சிமை பெற்றதே அமைச்சு.

கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்
அருவினையும் மாண்டது அமைச்சு (631)

மக்கள் பணிகளைச் செய்யும்பொழுது அவற்றுக்கு வேண்டிய திறன் மிக்க அலுவலர் நிதி வசதிகள் மற்ற உரிய வழிமுறைக் கருவிகள் போன்றவற்றைக் கண்டறிந்தும் செயல் செய்வதற்கு ஏற்ற காலத்தையும் செய்யும் செயல் பாங்கையும் செய்து முடிப்பதற்குரியவற்றையும் தீர ஆராய்ந்து தெளிந்து செயல் வேண்டும்.

தூதுவர்

நாடுகளுக்கிடையே நிகழும் போர்களுக்கும் நிலவும் சமாதானத்திற்கும் முதல் நிலைப் புலங்களாகத் தூதுவர்கள் இயங்க வேண்டும்

அன்புஅறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்குன்
இன்றிய மையாத மூன்று (682)

தமது நாட்டு மக்களிடம் பேரன்புடைமை அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த தெரிந்த அறிவு எதனையும் தீர ஆராய்ந்து அதனை வெளியிடும் சொல் வன்மை ஆகிய மூன்றும் தூதரின் தகுதிகள் நூலாறுள் நூல் வல்லவர் ஆகுதல்.

ஒற்றர்

ஒற்றர்கள் நிர்வாகத்தின் உயிரோட்டம் போன்றவர். எல்லாருக்கும் நிகழக்கூடிய எல்லாவற்றையும் ஒற்றர் மூலமாகக் கண்டறிதலும் அறிஞருடைய அறிவு கூறும் ஆட்சியியல் நூல்களும் ஆட்சியாளர்களின் இரு கண்கள் போன்றவை.

திட்ட அலுவலர்

பொருளை உற்பத்தி செய்வதலும் தொகுத்தலும் அவற்றைக் காத்தலும் மக்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்தலும் அரசின் பொருளியல் பணிகள் நாட்டை வளப்படுத்துவது அரசின் தனிநிலைப் பணியாகும். உற்பத்தியைப் பெருக்கி ஏழ்மையை அகற்றுவதன் மூலம் மக்கள் பொருளியல் வளர்ச்சியைச் சீராகப் பெற்றால்தான் சமுதாய நலன் காக்கப்படும். இன்பமும் பெருகும் அதற்குப் பொருளியல் வல்லுனர்களாகத் திகழும் சிறந்த திட்ட அலுவலர்கள் இன்றியமையாதவர்

வாரி பெருக்கி வளம்படுத்து உற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினை. (512)

பொருளையும் பொருள் வரும் வாயில்களையும் விரியச் செய்து அப்பொருளால் நாட்டின் வளங்களைப் பெருக்கி அவற்றுக்கு இடையூறாக நிற்பனவற்றையும் ஆக்க வழிவகைகளையும் நாள்தோறும் செய்ய ஆராயும் வல்லுநர்கள் அரசு பணி செய்க. இன்றைய நிர்வாகத்தில் நாம் அமர்த்தியா சென்னை ஒதுக்கியது மிகப்பெரிய தவறு அதை உணர்ந்து வருகிறோம்.

அதிகார வர்க்கம்

அரசின் நிர்வாகம் பல துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு செயல்படுகிறது. அதனை ஏற்று இயக்கும் அரசு அலுவலர்களின் ஒட்டுமொத்தக் கூட்டத்தை அதிகார வர்க்கம் என்று சொல்கிறோம் உண்மையில் ஆட்சியை நடத்துவது அதிகார வர்க்கமே.

அன்புஅறிவு தேற்றம் அவாவின்மை இந்நான்கும்
நன்குடையான் கடடே தெளிவு. (813)

நாட்டு மக்களிடம் நீங்கா அன்பும் நிர்வாகத்தில் அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த செப்பமான அறிவும் தன்னலத் திட்டமான ஆசை இல்லாத இருத்தலும் அரசு அலுவலரிடம் இருக்க வேண்டிய அடிப்படைத் தகுதிகளாகும்.

கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட்ட வல்லார்க்கு
உரிமை உடைத்து இவ்வுலகம் (578)

தன்னுடைய அரசுப் பணியில் கடமை சிறிதும் சிதைவடையாமல் மக்களின் இயல்பு நிலை கண்டு கருணையைக் காட்ட வல்லவருக்குத்தான் நாட்டு மக்கள் உரிமை உடையவராக இருப்பர்.

தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனில்

திருவள்ளுவர் படையையும் வீரத்தையும் போற்றுகின்றாரேயன்றிப் போரை அரசுக்கு இன்றியமையாதது எனக் கூறவில்லை. ஆனால் வந்துற்ற போரில் வெற்றி காணும் வழி வகைகளைத் தருகிறார். போருக்கு மூல காரணங்கள் பகையும் உட்பகையும் பகைமாட்சி, பகைத்திறம் தெரிதல், உட்பகை ஆகிய அதிகாரங்களில் பகைமையைக் கூறாமல் பகையின்மைக்குத் தேவையானவற்றையே எடுத்தமைக்கிறார்.

மனம்மாணா உள்பகை தோன்றின் இனம்மாணா
ஏதம் பலவும் தரும் (784)

ஒரு நாட்டின் குடிமக்கள் உட்பகையின்றி ஒருவருடன் ஒருவன் மேவி ஒழுகாத மாறுபாட்டு உணர்ச்சியாம். இகழைத் தவிர்த்து வாழ்தலால் அனைவருக்கும் சமுதாய இன்பமே விளையும். பொருளியல் உற்பத்தி தொகுப்பு காப்பு விநியோகம் ஆகிய துறைகளில் அனைத்து அதிகாரங்களையும் பெற்ற அரசு சமுதாயச் செல்வதைப் பொதுவாக்கி அதன் பயன்களை எல்லாருக்கும் பகுத்துத்தந்து அவற்றை மக்கள் துய்த்து வாழும் எல்லாருக்கும் என்ற சமயச் சமூக அமைப்பை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இல்லையேல் வறியோர் பல்கிப் பெருகுவர். இரத்தலையும் மேற்கொள்வர். தனி ஒருவன் தன் உணவுக்காக இறக்கும் நிலை ஏற்பட்டால் உலகப் பொருளியல் நிலைகளை உருவாக்கிய அரசு அலைந்து கெட்டு அழிந்துவிடும் என்று வள்ளுவர் எச்சரிக்கை செய்கிறார்.

இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக வலகு இயற்றியான் (1062)

எனவே தனி ஒருவனுக்கு உணவு இல்லை எனில் அரசை அழித்திடுவோம் எனச் சாற்றுகிறது. வள்ளுவத்தின் ஆட்சியில் அடிப்படை உலக உருண்டையில் ஏற்றத்தாழ்வற்ற ஒரு பொதுமை நிறை புதிய மறுமலர்ச்சி சமுதாயத்தை அமைக்கும் அரசியலுக்கும் பொருளியல் சமூகவியலுக்கும் ஒரு கால் வள்ளுவர் வித்திட்டு இருக்கிறார்.

இறையாட்சி

படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண், அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, உணக்கம், தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை காட்சிக்கெளியன் இனிய சொற்களையுடையவன், கடுஞ்சொல்லளில்லான் கொடை கருணை செங்கோல் குடியோம்பல் இவற்றை உடையவனே அரசன்.

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசரும் ஏறு. (381)

அஞ்சாமை ஈகை அறிவுக்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தர்க் கியல்பு. (382)

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவர்க்கு. (383)

காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம். (386)

இன்சொலால் ஈத்தளிக்க வல்லார்க்குத் தன் சொலால்
தான் கண் டணைத்திவ் வுலகு. (387)

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும். (388)

கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்
உடையானாம் வேந்தர்க்கு கொளி. (390)

அறநெறியிலிருந்து வழுவாது நின்றல், பொருளை உண்டாக்குதல்,
சேர்த்தல், காத்தல், அவற்றை நல்வழியில் செலவு செய்பவனே நல்லரசன்.

அறனிமுக்கா நல்லவை நீக்கி மறனிமுக்கா
மானம் உடைய தரசு. (384)

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு (385)

என வள்ளுவர் இறைமாட்சியில் அரசனின் இயல்புகளையும் பண்புகளையும்
தொகுத்துரைத்துக்கிறார். இப்பண்புகள் எல்லா காலத்தும் எல்லா தன்மையான
அரசியல் தலைமைக்கும் இருக்க வேண்டியவை. ஆனால் இருக்கின்றனவா
என்பதைச் சமகால அரசுத் தலைவர்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குகிற பொழுது
வள்ளுவம் விலகி நிற்பதை உணர முடிகிறது.

அறிவாற்றல்

அரசனுக்கு கல்வி கேள்வி இல்லாமையினால் வருகின்ற இன்ப
துன்பங்களை அறிந்திருக்க வேண்டும். அரசன் அறிவுடையவனாக
இருக்கவேண்டும். அல்லது நல்ல அறிவுடையவனை பெரும் கல்வியாளர்கள்,
பெரியார் IAS, IPS அதிகாரிகள்) அருகில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அரசனானவன் எப்பொருளை யார் யாரிடத்தில் கேட்டாலும்
அப்பொருளின் உண்மைப் பொருளை உணர்வதே அறிவாகும். அத்தகைய
அறிவை அரசன் தகவமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அறிவுடையவர்
எதிர்காலத்தில் நிகழப்போவதை முன்பே அறிய வல்லவர் அறிவில்லாவர்
அதனை அவ்வாறு அறிய முடியாதவர். அரசனாக இருக்கக்கூடியவன்
எதிர்காலவியல் சிந்தனையோடு இருக்க வேண்டும். அஞ்ச வேண்டியவற்றுக்கு
அஞ்சாமை பேதைமை அஞ்ச வேண்டியவற்றுக்கு அஞ்சுவதே அறிவுடைய
அரசனின் தொழிலாகும். பகைவனுக்காக அறிவு அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்ட

நிலைப்பாடு. அறிவுடையார் பொருள் இளவராயினும் எல்லாம் உடையவரே ஆவார் அறிவில்லாத என்ன உடையவராயினும் ஒன்றும் இல்லாதவரே ஆவார். 23 ஆம் புலிகேசி போன்ற மன்னரை வெளிப்படுத்தக் கூடியது. இவற்றைக் கீழ்வரும் குறட்பாக்கள் உணர்த்தும்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. (423)

அறிவுடையார் ஆவதறிவார் அறிவிலார்
அஃதறி கல்லா தவர். (427)

அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவது
அஞ்சல் அறிவார் தொழில். (428)

எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க் கில்லை
அதிர வருவதோர் நோய். (429)

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர். (430)

அகந்தையும் கோபமும் காமமுமாகிய குற்றங்கள் இல்லாத மன்னன் வாழ்வில் உயர்வு கிட்டும். (431) திணைத்துணை பழியையும் பணையாகக் கருதி செயல்படவேண்டும். (433)

குற்றம் வரும் முன்னே வராமல் காத்துக் கொள்ளாதவனுடைய வாழ்க்கை நெருப்பின் முன் நின்ற வைக்கோல் போர் போல் அழிந்துவிடும். (435)

தன் விருப்பத்தை பிறர் அறியாதபடி விரும்பி எதை நுகரவல்லவனால் தன்னை வஞ்சிக்க நினைக்கும் பகைவர் சூழ்ச்சி பழுதாகும்.

காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் நூல். (440)

வள்ளுவர் வாழ்வியல் நூல் ஒன்றினைத் தருவதற்கு முயன்று அந்நூல் அரசு அதிகார நூலாக மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. இந்த அரசதிகார அரசியல் நூலைச் சரியான முறைப்படி வகை தொகை செய்து பிரித்தும் பகுத்தும் வகுத்தும் கொடுத்திருந்தால் மூன்று அதிகாரங்களை உள்ளடக்கி இருப்பதைப் போலப் பல நாட்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டமாக மாறி

இருப்பதற்கு வாய்ப்புகள் உண்டு. கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளாகத் திருக்குறளுக்கு 300 க்கும் மேற்பட்ட பன்மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்த நிலையிலும் உலக அளவில் இதற்கான பதிவும் பங்களிப்பும் ஏற்படாமல் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வள்ளுவர் சுட்டியுள்ள அரசியல் செய்திகள் வள்ளுவர் காலத்திலேயே ஏற்கப் பெறவில்லை. தொடர்ந்த ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்த எந்தத் தமிழ் அரசுகளும் தம்முடைய அரசு அதிகாரப் புத்தகமாகத் திருக்குறளை ஏற்றுப் போற்றவில்லை. திருக்குறளைப் பயின்ற புலவர்களும் சான்றோர்களும் வெகு சிலரே இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லை என்றால் பிற்கால நூல்களில் திருக்குறளின் தாக்கம் பெரிய அளவில் இருந்திருக்கும். ஆனால் ஏற்படவில்லை என்பது உண்மை. திருக்குறள் சிந்தனை வயப்பட்ட தன்முனைப்பு நூலாகும். திருக்குறளில் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்திகள் எதுவும் திருக்குறளுக்கு முன் சொல்லப்படவில்லை. திருவள்ளுவரின் சொந்த சிந்தனை வெளிப்பாடு இந் நூலாகும். இந்நூலைச் சுப்பிரமணிய பாரதியார் வள்ளுவரைப் போல் இளங்கோவை போல் பூமிதனில் எங்கும் கண்டதில்லை என்று சொல்லிய பொழுதுதான் இந்த உலகத்திற்கு இந்நூல் மீண்டும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அச்சில் வந்து இன்று 214 ஆண்டுகள் கடந்தும் திருக்குறள் கற்பிக்கப் பெறுகின்ற நூலாக இருக்கிறதே தவிர பின்பற்றுகிற நூலாக இல்லை என்பது வருத்தத்திற்குரிய பதிவாக அமையும். எந்த ஒரு துறையிலுமே இந்நூல் பின்பற்றக் கூடியதாக மாற்றப்படவில்லை என்பது சான்றாக அமைகிறது.

வள்ளுவர் சொன்ன குறட்பாக்களை வகை தொகை செய்து அரசியல் கோட்பாடுகளுக்குள் பொருத்திக் காட்டி இருக்கிற பொழுதும் இன்னும் அரசியல் நூலாக ஏற்க பெறவில்லை? வள்ளுவரும் இதை விரும்பி இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லை என்றே கருதுகிறோம். வள்ளுவர் காண விரும்பிய அரசு வேறு பொருளியல் அரசியல் கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப வள்ளுவரை உயர்த்திக் காட்ட வேண்டிய தேவைக்காக வலிந்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

நிறைவாக

தனி ஒருவன் ஆளும் தனிநபர் ஆட்சி (Monarchy). ஆளுவதற்கு என்று தனி உரிமை பெற்ற சிலர் ஆளும் ஆட்சி (Aristocracy), மக்கள் ஆளும் குடியாட்சி (Democracy) என்னும் மூன்றை அரிஸ்டாட்டில் குறிப்பார். சிலர் ஆட்சி (Oligarchy) என்னும் ஒற்றை ஒன்றை மாக் ஈவர் குறிப்பிடுவார்.

முடியாட்சி, குடியாட்சி என்ற இரண்டை நாம் வழக்கமாகச் சுட்டுகிறோம். தந்தைக்குப் பின் மூத்த மகன் முடி சூட்டிக் கொள்வது முடியாட்சி.

மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டு மக்களுக்காகச் செயல்படும் கட்சி வழி அரசாட்சி குடியாட்சி.

முடியாட்சி குடியாட்சி ஆகிய இரண்டையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை இவ்விரண்டும் அல்லாத புதியது.

செவ்வியல் மொழித் தகுதிக்குத் திருக்குறளின் கொடை : தனித்தன்மை

முதுமுனைவர் க. விஜயகாந்த்
தமிழ்ப் பேராசிரியர் (விருந்துநிலை)
அரசுக் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
தென்னாங்கூர், வந்தவாசி வட்டம், தி.மா.
kpvijayakanth83@gmail.com

இந்தியாவில் முதலில் செவ்வியல் மொழி என அறிவிக்கப்பட்ட மொழி தமிழ். நீண்ட நெடிய போராட்டத்திற்குப் பின் தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றி. இந்த அறிவிப்பிற்குத் தமிழின் தொன்மை, இலக்கிய மற்றும் இலக்கணப் பழமை, தொல்லியல் சான்றுகள் உள்ளிட்டவை துணைசெய்தன. அத்துடன் தமிழின் செவ்வியல் பண்புகளில் தனித்தன்மை எனும் பண்பும் இன்றியமையாததாக இருந்தது. தனித்தன்மை (Indegenious) என்பது வேறு எந்த மொழிகளின் தாக்கம் இல்லாமல் தனக்கென்று ஒரு தனி வழியை உண்டாக்கிக் கொள்ளலைக் குறிப்பிடலாம். அந்த வகையில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, இறையனார் களவியல் உரை, முத்தொள்ளாயிரம் உள்ளிட்டவைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் திருக்குறள் எனும் நூலும் தமிழின் தனித்தன்மையை நிலை நாட்டுவதற்கு முதன்மையான பங்களிப்பு செய்துள்ளது. இந்த நோக்கில் ஆராய்ந்து இவ்வாய்வுக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

செவ்வியல் மொழித் தகுதிப்பாடுகளில் தனித்தன்மை

மொழி அறிஞர்கள் ஒரு மொழி செவ்வியல் தன்மை கொண்டதுதானா என்பதை ஆராய்ந்து அறிய சில தகுதிப்பாடுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவர்களுள் தேவநேயப் பாவாணர், தனித்தன்மையைத் தனிமை எனவும் ஜி. ஜான் சாமுவேல் மற்றும் மணவை முஸ்தபா ஆகியோர் தனித்தன்மை எனவும் குமரிச் செழியன் தனித்த மரபு கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளனர். செவ்வியல் மொழிக்கான தகுதிப்பாடுகளின் எண்ணிக்கையில் அறிஞர்களிடையே வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும்

தனித்தன்மை என்பதைக் குறிப்பதில் கருத்து முரண் இல்லை. ஆகவே, செவ்வியல் மொழித் தகுதிப்பாடுகளில் தனித்தன்மை எனும் பண்பு தவிர்க்க முடியாத முகாமையானதாக இருக்கிறது.

திருக்குறளின் தனித்தன்மை

தமிழ் மொழியில் தனித்தன்மை வாய்ந்த நூல்கள் இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறப்பு பண்புகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. அந்த வகையில் திருக்குறள் அது தோன்றிய காலத்தில் புதுமையானதாகவும் பழைய மரபினை உடைத்தெறிந்ததாகவும் திருவள்ளுவரால் எழுதப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்நூல் பல வகைகளில் தனித்தன்மை மிக்கதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக,

1. யாரும் எக்காலத்தும் இடைச்செருகல் செய்துவிடாதபடி எண்ணிக்கையால் முடிச்சு போட்டு இருப்பது,
2. கடவுளின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கும் முறை,
3. சமூகத்தில் பல நிலைகளில் உள்ள அனைவரும் தனித்தனியாகக் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய அறங்களைக் கூறியிருப்பது,
4. பிறன்மனை நோக்காமை, கள்ளுண்ணாமை, புலால் மறுத்தல் முதலிய புதிய மரபை ஏற்படுத்தியது,
5. அறநூல் அன்று அழைக்கப்பட்டாலும் அதில் காதலையும் காமத்தையும் அளவுடன் கூறியிருப்பது

என்பனவற்றைச் சுட்டலாம்.

எண்ணிக்கையில் தனித்தன்மை

திருவள்ளுவர் ஏழு எனும் எண்ணைக் கொண்டு தம் நூலை எவரும் அவிழ்க்க முடியாதபடி முடிச்சு போட்டுள்ளார். எதிர்காலத்தில் யாராவது இதுவும் திருக்குறள்தான் அல்லது திருக்குறளில் இக்கருத்து கூறப்படவில்லை எனக் கருதிச் சில பாடல்களை இயற்றி இடைச்செருக வாய்ப்புள்ளது என அவர் எண்ணியிருக்கலாம். அப்படி இடைச்செருகினால் குறளின் எண்ணிக்கை அளவிறந்து செல்லும் என முன்னரே அறிந்து அதற்கேற்றவாறு அவர் திட்டமிட்டு இந்நூலை இயற்றியுள்ளார்.

- * திருக்குறளில் 133 அதிகாரங்கள் உள்ளன. அதன் கூட்டுத்தொகை (1+3+3) 7
- * திருக்குறள்களின் கூட்டுத்தொகை (1+3+3+0) 7
- * ஒவ்வொரு குறளிலும் உள்ள சீர்கள் 7
- * பாயிரவியலைத் தவிர்த்து அறத்துப்பாலில் அதிகாரங்களின் கூட்டுத்தொகை (3+4) 7
- * பொருட்பாலின் அதிகாரக் கூட்டுத் தொகை (7+0) 7
- * இன்பத்துப்பாலின் அதிகாரக் கூட்டுத் தொகை (2+5) 7

இந்த எண்ணிக்கையை ஒருவரும் ஒரு காலத்திலும் உடைக்க முடியாது. உடைக்க எண்ணியவர்கள் உடைந்து போவார்கள். திருக்குறளின் தனித்தன்மைகளில் மேற்கண்டது முதன்மையானதாக விளங்குகிறது.

கடவுள் பெயர்களில் தனித்தன்மை

திருக்குறளில் முதலில் அமைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம் கடவுள் வாழ்த்து. இவ்வதிகாரத்தில் கடவுளின் பெயர்களாக 1. ஆதிபகவன், 2. வாலறிவன், 3. மலர்மிசை ஏகினான், 4. வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான், 5. இறைவன், 6. ஐந்தவித்தான், 7. தனக்குவமை இல்லாதான், 8. அறவாழி அந்தணன், 9. எண்குணத்தான் எனப் பல பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் திருவள்ளுவர். திருவள்ளுவருக்கு முன் பக்தி மரபு இல்லை. கடவுள் நம்பிக்கையும் இல்லை. சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் முக்கட் தெய்வ வழிபாடு, முருக வழிபாடு, கொற்றவை வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு, நடுகல் வழிபாடு முதலிய வழிபாடுகள் காணப்பட்டாலும் கடவுள் கொள்கை காணப்படவில்லை. திருவள்ளுவர் முதன்முதலில் கடவுள் வாழ்த்து எனும் அதிகாரத்தை இயற்றிக் கடவுள் கொள்கையைத் தமிழ் மரபில் உருவாக்கிக் கடவுளின் பெயர்களைக் காரணப் பெயர்களாக விளக்கியுள்ளமை பின்வந்த பக்தி இயக்கத்திற்கு அடிகோலியது. இந்தக் கடவுள் பெயர்கள், அவற்றின் தன்மை ஆகியவற்றைத் திருக்குறள் வழித் திருவள்ளுவர்தான் முதன்முதலில் தமிழ் மரபில் கூறியுள்ளார். இந்த நிலையிலும் திருக்குறள் தனித்தன்மையுடன் விளங்குகிறது.

சமூக அறம் வலியுறுத்தலில் தனித்தன்மை

சமுதாயத்தில் குழந்தைகள் தொடங்கி முதியவர் வரையும் பொறுப்பு நிலையில் குடும்பத் தலைவர் முதல் அரசுப் பதவிகளில் உள்ளவர்கள் வரை

ஆண்கள் பெண்கள் எனவும் எனப் பல வேறுபட்ட நிலைகள் காணப்பட்டாலும் அவரவர் தான் வெளிப்படும் தன்மைக்கேற்ப அறத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தி உள்ளார். குறிப்பாக,

- * ஒருவர் பிள்ளை எனும் நிலையில் கடைபிடிக்கக் கூடியவை (மக்கட் பேறு)
- * குடும்பத் தலைவர் எனும் போது கடைப்பிடிக்க கூடியவை (இவ்வாழ்க்கை முதலிய அதிகாரங்கள்)
- * குடும்பத்திற்குத் துணையாகப் பெண்கள் எவ்வாறு விளங்க வேண்டும் என்பது (வாழ்க்கைத் துணைநலம் உள்ளிட்டவை)
- * இருவரும் இணைந்து கடைபிடிக்கக்கூடிய அறங்கள் (அன்புடைமை, விருந்தோம்பல் முதலிய அறத்துப்பாலில் உள்ள சில அதிகாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள்)
- * பொருட்பாலில் அரசன் ,அமைச்சன், வீரன், சான்றோர் என ஒவ்வொருவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறங்களைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளமை
- * இன்பத்துப்பாலில் களவு, கற்பு ஆகிய இயல்களில் வரும் மாந்தர்கள் கைக்கொள்பவற்றைக் கூறியுள்ளமை

எனச் சமுதாயத்தில் உள்ள மனிதர்கள் அவரவர் நிலைகளில் கடைபிடிக்க வேண்டிய அறங்களைக் கூறி இருப்பதில் திருக்குறள் தனித்தன்மையுடன் திகழ்கிறது.

பழைய மரபை உடைத்ததில் தனித்தன்மை

சங்க இலக்கிய அகமரபில் பரத்தையர் பிரிவு இருந்துள்ளது. இதற்கென்று அகப்பொருள் இலக்கண மரபில் தனியே இலக்கணம் உள்ளது. பரத்தையர் கூற்று, பரத்தையர் பிரிவு, பரத்தை மற்றும் தலைவி சொற்போர், பரத்தையர் பிரிவில் சென்ற தலைவனை இடித்துரைத்தல் முதலியன பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இம்மரபைப் பிறனில் விழையாமை எனும் அதிகாரத்தின் வழி உடைத்தெறிந்துள்ளார் திருவள்ளுவர். பிறன் மனைவியை நோக்குபவனை மிகக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார்.

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறனொன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு (குறள். 148)

மேற்கண்ட திருக்குறள் பிறர் மனைவியை நோக்கக்கூடாதமைக்கான தலைமையானதாக எண்ணப்படுகிறது. இது தமிழின் பரத்தையர் ஒழுக்கமெனும் அகமரபிற்கு வைத்த அணுகுண்டு எனலாம்.

கள்ளுண்ணல் என்பது தமிழர் மரபில் தொடக்க காலம் தொடங்கு கடைப்பிடித்து வந்த மரபில், திருவள்ளுவர் கள்ளுண்ணாமை எனும் ஒரு அதிகாரத்தை எழுதி கள்ளுண்ணல் எவ்வாறு மனிதர்களுக்கு ஒழுக்கக் கேடு என்பதையும் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

உண்ணற்க கள்ளை உணிலுண்க சான்றோரான்
எண்ணப் படவேண்டா தார் (குறள். 92)

சங்க மரபில் கள்ளுண்ணல் என்பதும் இருந்துள்ளது. அதையும் திருவள்ளுவர் உடைத்தெறிந்துள்ளார்.

மேலும் புலால் மறுத்தல் எனும் அதிகாரத்தின் வழி மாமிசம் சாப்பிடுவதையும் தவிர்க்க வேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளார். ஆக, பிறன்மனை நோக்காமை, கள்ளுண்ணாமை, புலால் மறுத்தல் முதலிய கருத்துகளைத் தமிழ் உலகில் கூறித் தம் தனித்தன்மையைத் திருக்குறள் வழி புரட்சி செய்துள்ளார் திருவள்ளுவர்.

காதலையும் காமத்தையும் கூறுவதில் தனித்தன்மை

ஓர் அறநூல் என்றால் அதில் காதலும் காமமும் உறுதியாகத் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் எனும் பொதுமரபு உள்ளது. இந்த வகையிலும் திருவள்ளுவர் தனித்து விளங்குகிறார். களவுக் காதலையும் கற்புக் காதலையும் கூறி அறநூல் வரலாற்றில் ஒரு புரட்சி செய்துள்ளார். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதை நிலைநாட்டிய நூலாக இது விளங்குகிறது. அந்த வகையில் களவிலும் கற்பிலும் தலைவனும் தலைவியும் அடையும் காதலின் இன்ப நிலை, பிரிவின் துன்ப நிலை உள்ளிட்ட அகமரபின் தனித்துவத்தை அனைவரும் தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதையும் உள்ளக்கிடக்கையாகக் கூறியுள்ளார். இதிலும் தம் தனித்துவத்தை நிலை நாட்டியுள்ளார் திருவள்ளுவர்.

இறுதியாக...

திருவள்ளுவர் திருக்குறளைத் தனித்துவமான நூலாக எழுதியுள்ளார். இவர் இந்நூலில் கூறியுள்ள செய்திகள் வழித் தமிழ் மரபில் ஒரு மறுமலர்ச்சியையும் புரட்சியையும் செய்துள்ளார். இந்நூலில் கூறியுள்ள செய்திகளோ முறைகளோ மரபுகளோ வேறு எந்த மொழிக்கும் உரியவை அல்ல. தமிழில் தனித்துவமாக இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தனித்தன்மையே தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழியாகத் தகுதி பெறுவதற்கு உறுதுணையாக அமைந்துள்ளது.

துணை நூல் பட்டியல்

குமரிச் செழியன், 2011. செம்மொழித் தமிழ், சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்

திருக்குறள் மூலம்

தேவநேயப் பாவாணர், ஞா., 2000. வண்ணனை மொழி நூலின் வழுவினல், சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம்

மணவை முஸ்தபா, 2010. செம்மொழி உள்ளும் புறமும், சென்னை: சீதை பதிப்பகம்

ஜான் சாமுவேல் ஜி., 1995. செம்மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ், சென்னை: ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனம்

**திருக்குறளும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின்
17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளும்:
நிலைத்து நிற்கும் மனித வாழ்விற்கான
ஒருங்கிணைந்த பார்வை**

Rukshan Alexander

Senior Lecturer, Department of Management
and Entrepreneurship, Faculty of Business Studies,
University of Vavuniya, Sri Lanka
a.rukshan@vau.ac.lk

Ravinthirakumaran Navaratnam

Senior Lecturer, Department of Business Economics,
Faculty of Business Studies,
University of Vavuniya, Sri Lanka,
navaraviecon@vau.ac.lk

Gunapalan Selvarathnam

Professor in Management, Department of Management,
Faculty of Management and Commerce
South Eastern University of Sri Lanka, Sri Lanka.
sgunapalan@seu.ac.lk

உலகளாவிய வறுமை, பசி, சமத்துவமின்மை, சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு மற்றும் காலநிலை மாற்றம் போன்ற சவால்களை எதிர்கொள்ளும் நோக்கில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை 2015 ஆம் ஆண்டில் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை அறிமுகப்படுத்தியது. இவ்விலக்குகள் 2030 ஆம் ஆண்டிற்குள் நிலைத்து நிற்கும், சமத்துவமான மற்றும் வளமான உலகை உருவாக்குவதற்கான செயற்பாட்டுத் திட்டமாகக் கருதப்படுகின்றன. இதேவேளை, சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த திருவள்ளுவர் தனது திருக்குறளில் அறம், பொருள் மற்றும் இன்பம் ஆகிய வாழ்வியல் நெறிகளின் உட்பாக மனித நல்வாழ்வு, சமூக நீதி, நல்லாட்சி, கல்வி, வறுமை ஒழிப்பு, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் மனிதநேயப் பண்புகளை வலியுறுத்தியுள்ளார். இக்கட்டுரையின் நோக்கம், திருக்குறளில்

இடம்பெறும் கருத்துக்களையும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளையும் ஒப்பிட்டு அவற்றுக்கிடையிலான கருத்தியல் ஒற்றுமைகளை ஆராய்வதாகும். ஆய்வானது தரவியல் அணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூலாய்வு மற்றும் உள்ளடக்கப் பகுப்பாய்வு முறைகளைப் பயன்படுத்துகிறது. திருக்குறளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குறள்கள் மற்றும் ஷிபிடி தொடர்பான ஆவணங்கள் ஒப்பீட்டு முறையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன. ஆய்வின் கண்டறிதல்கள், வறுமை ஒழிப்பு, தரமான கல்வி, பாலின சமத்துவம், நல்லாட்சி, பொறுப்பான நுகர்வு, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் உலக அமைதி போன்ற பல்வேறு நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுடன் தொடர்புடைய கருத்துக்கள் திருக்குறளில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும், திருக்குறள் மனித மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் அறநெறி சார்ந்த நிலைத்து நிற்கும் வளர்ச்சிக்கான வழிகாட்டி நூலாக விளங்குகிறது என்பதையும் இவ்வாய்வு சுட்டிக்காட்டுகிறது. எனவே, திருக்குறளின் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் நவீன உலகின் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை அடைவதற்கான அறநெறி மற்றும் சமூக அடித்தளத்தை வழங்கக்கூடியவை என்பதுடன், மக்களின் நிலைத்து நிற்கும் மற்றும் நலமிக்க வாழ்க்கையை உருவாக்குவதற்கான முக்கிய வழிகாட்டுதல்களையும் வழங்குகின்றன.

பிரதான சொற்பதங்கள்: திருக்குறள், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs), திருவள்ளுவர், நிலைத்தன்மை, மனித நல்வாழ்வு, நிலைத்து நிற்கும் வளர்ச்சி, மனித மேம்பாடு.

1. அறிமுகம்

நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி (Sustainable Development) என்பது தற்போதைய தலைமுறையின் பொருளாதார, சமூக மற்றும் சுற்றுச்சூழல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் அதேவேளை, எதிர்கால தலைமுறையினர் தங்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் திறனை பாதிக்காமல் முன்னேற்றத்தை உறுதிப்படுத்தும் வளர்ச்சி முறையாகும். உலகம் இன்று வறுமை, பசி, சமத்துவமின்மை, சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு, காலநிலை மாற்றம் மற்றும் சமூக அநீதிகள் போன்ற பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொண்டு

வருகிறது. இச்சவால்களுக்கு ஒருங்கிணைந்த தீர்வை வழங்கும் நோக்கில், ஐக்கிய நாடுகள் சபை 2015 ஆம் ஆண்டு 2030 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் (2030 Agenda for Sustainable Development) கீழ் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை (Sustainable Development Goals - SDGs) அறிமுகப்படுத்தியது. இவ்விலக்குகள் வறுமை ஒழிப்பு, தரமான கல்வி, பாவின சமத்துவம், நல்லாட்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் உலக அமைதி உள்ளிட்ட பல்வேறு துறைகளை உள்ளடக்கியதாகும்.

தமிழ் இலக்கிய மரபில் சிறப்பிடம் பெறும் திருக்குறள், மனித வாழ்க்கையின் அனைத்து பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கிய உலகப் பொதுமறையாகக் கருதப்படுகிறது. திருவள்ளுவர் அறம், பொருள் மற்றும் இன்பம் ஆகிய மூன்று அடிப்படை வாழ்வியல் கோட்பாடுகளின் ஊடாக தனிமனித ஒழுக்கம், சமூகப் பொறுப்பு, நல்லாட்சி, கல்வி, சமத்துவம், இரக்கம், சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த சிந்தனைகள் மற்றும் மனிதநேயப் பண்புகளை வலியுறுத்தியுள்ளார். இக்கருத்துக்கள் பலவும் இன்றைய நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன.

எனவே, திருக்குறளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் மற்றும் அறநெறிக் கோட்பாடுகள், நவீன உலகின் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி நோக்கங்களை அடைவதற்கான வலுவான நெறிமுறை அடித்தளமாக அமைகின்றன. இந்த அடிப்படையில், திருக்குறளின் கருத்துக்களையும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளையும் ஒப்பிட்டு, அவற்றுக்கிடையிலான கருத்தியல் தொடர்புகளையும் மனித நல்வாழ்விற்கான அவற்றின் பங்களிப்பையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

2. திருக்குறளும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளும்

திருக்குறள் மனித வாழ்க்கையின் அறநெறி, சமூகப் பொறுப்பு, நல்லாட்சி, பொருளாதார முன்னேற்றம் மற்றும் இயற்கை பாதுகாப்பு ஆகிய பல்வேறு பரிமாணங்களை உள்ளடக்கிய உலகப் பொதுமறையாகக் கருதப்படுகிறது. ஐக்கிய நாடுகள் சபை (United Nations, 2015) முன்வைத்துள்ள 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs) உலகளாவிய நிலைத்து நிற்கும் தன்மை, சமத்துவம் மற்றும் மனித நல்வாழ்வை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்விரு

சிந்தனை மரபுகளும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் உருவானாலும், அவற்றின் அடிப்படை நோக்கங்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.

2.1 SDG1 வறுமையற்ற உலகம் (No Poverty)

வறுமையை ஒழிப்பது SDGs இன் முதல் மற்றும் அடிப்படை இலக்காகும் (United Nations, 2015). திருவள்ளுவர் செல்வத்தின் சமூகப் பொறுப்பை வலியுறுத்தி, ஈகை மற்றும் பகிர்வை அறத்தின் முக்கிய சுவைகளாகக் கருதுகிறார். குறிப்பாக “ஈகை” அதிகாரத்தில் இடம்பெறும் குறள்கள், தனிநபர் செல்வம் சமூக நலனுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைக்கின்றன. சமூகத்தில் பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கியவர்களுக்கு ஆதரவு வழங்குதல் மற்றும் வளங்களை நியாயமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்வது வறுமை ஒழிப்பிற்கான அடிப்படை வழிமுறைகளாகும். இவ்வகையில், திருக்குறள் SDG 1 இன் சமூக நீதிகார நோக்கத்துடன் ஒத்திசைவைக் கொண்டுள்ளது (Parimelazhagar, 2007).

2.2 SDG 2 பசியற்ற உலகம் (Zero Hunger)

திருவள்ளுவர் உழவுத் தொழிலை உலகின் உயிர்நாடியாகக் கருதுகிறார்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்ற றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்” (குறள் 1033)

இந்தக் குறள், உணவுப் பாதுகாப்பிற்கும் பொருளாதார நிலைத்து நிற்கும் தன்மைக்கும் வேளாண்மையின் அடிப்படைப் பங்கை எடுத்துரைக்கிறது. SDG 2 இன் முக்கிய நோக்கங்களான பசி ஒழிப்பு, உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் வேளாண்மை ஆகியவை திருக்குறளின் உழவு குறள்களுடன் நேரடியாக தொடர்புபடுகின்றன. உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், மனித வாழ்வின் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையை உறுதிப்படுத்தும் தொழிலாக வேளாண்மை கருதப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (United Nations, 2015).

2.3 SDG 3 நல்ல ஆரோக்கியமும் நல்வாழ்வும் (Good Health and Well-being)

திருக்குறளில் உணவு, ஒழுக்கம் மற்றும் உடல் நலன் தொடர்பான கருத்துக்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக “மருந்து” அதிகாரத்தில், நோய் வராமல் தடுக்கும் வாழ்க்கை முறையே சிறந்த மருத்துவம் என

வலியுறுத்தப்படுகிறது. அளவறிந்து உண்பது, கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை வாழ்வது மற்றும் உடல்மன நலனைப் பேணுவது போன்ற கருத்துக்கள் SDG 3 இன் நோக்கங்களுடன் ஒத்துப்போகின்றன. மனிதனின் தனிப்பட்ட நலனும் சமூக நலனும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்பதை திருவள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

2.4 SDG 4 தரமான கல்வி (Quality Education)

“கற்க கசடறக் கற்பவை” (குறள் 39) என்ற திருவள்ளுவரின் கருத்து, தரமான கல்வி மற்றும் வாழ்நாள் முழுவதும் கற்றல் என்ற SDG 4 இன் நோக்கத்தை பிரதிபலிக்கிறது. கல்வி என்பது வெறும் அறிவைப் பெறும் செயல்முறையாக அல்லாமல், மனிதனின் ஒழுக்கம், சிந்தனை மற்றும் சமூகப் பொறுப்புணர்வை மேம்படுத்தும் கருவியாகவும் கருதப்படுகிறது. எனவே, திருக்குறளின் கல்விச் சிந்தனைகள் SDG 4 இன் மனித வள மேம்பாட்டு நோக்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை.

2.5 SDG 5 பாலின சமத்துவம் (Gender Equality)

திருக்குறளில் இல்லற வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு பெண்ணின் பங்கு முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. “வாழ்க்கைத் துணைநலம்” அதிகாரத்தில் இடம்பெறும் குறள்கள் குடும்பத்தின் நலன், ஒழுக்கம் மற்றும் சமூக நிலைத்தன்மையில் பெண்களின் பங்களிப்பை எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கருத்துக்கள் பெண்களின் மதிப்பு மற்றும் சமூகப் பங்களிப்பை அங்கீகரிப்பதன் மூலம் SDG 5 இன் அடிப்படை நோக்கங்களுடன் தொடர்புபடுகின்றன.

2.6 SDG 6 - தூய்மையான நீரும் சுகாதாரமும் (Clean Water and Sanitation)

“வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று” (குறள் 1)

மழை மற்றும் நீர் வளங்களின் முக்கியத்துவத்தை திருவள்ளுவர் மிகவும் தெளிவாக விளக்குகிறார். உயிரினங்களின் வாழ்வு, வேளாண்மை மற்றும் சமூக முன்னேற்றம் ஆகிய அனைத்திற்கும் நீர் அடிப்படையான வளமாகும். நீர் வளங்களைப் பாதுகாப்பதும் நிலையான முறையில் பயன்படுத்துவதும் SDG 6 இன் மைய நோக்கமாகும். இவ்வகையில் திருக்குறள், இயற்கை வள மேலாண்மையின் அறநெறி அடித்தளத்தை வழங்குகிறது.

2.7 SDGs மற்றும் திருக்குறள்

அதேபோன்று SDG 7 (சூர்யமையான ஆற்றல்), SDG 8 (தகுந்த வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி), SDG 9 (புதுமை மற்றும் உட்கட்டமைப்பு), SDG 10 (சமத்துவமின்மையைக் குறைத்தல்), SDG 11 (நிலையான நகரங்கள்), SDG12 (பொறுப்பான நுகர்வு), SDG 13 (காலநிலை நடவடிக்கை), SDG 14 (நீரியல் உயிரினப் பாதுகாப்பு), SDG 15 (நிலவாழ் உயிரினப் பாதுகாப்பு), SDG 16 (அமைதி, நீதி மற்றும் வலுவான நிறுவனங்கள்) மற்றும் SDG 17 (கூட்டாண்மை) ஆகிய இலக்குகளுடனும் திருக்குறளின் அறநெறி, நல்லாட்சி, சமூக ஒற்றுமை, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் மனிதநேயச் சிந்தனைகள் குறிப்பிடத்தக்க ஒத்திசைவைக் கொண்டுள்ளன. இதன்மூலம், திருக்குறள் ஒரு பழமையான இலக்கியப் படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கான நவீன உலகளாவிய கொள்கைகளுக்கு வழிகாட்டும் அறநெறி ஆவணமாகவும் விளங்குகிறது.

3. விவாதம்

திருக்குறள் வெறும் ஒழுக்க நூலாக மட்டுமல்லாமல், மனித வாழ்க்கையின் அனைத்து பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கிய நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கான ஒரு நெறிமுறை வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs) உலகளாவிய அளவில் வறுமை ஒழிப்பு, சமூக நீதி, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. எனினும், இவ்விலக்குகளை அடைவதற்கு அரசாங்கக் கொள்கைகள், தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் மற்றும் பொருளாதார வளங்கள் மட்டுமே போதுமானவை அல்ல. அவற்றை வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தனிநபர்கள் மற்றும் சமூகங்களின் மனப்பான்மை, நடத்தை மற்றும் அறநெறி சார்ந்த பொறுப்புணர்விலும் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும்.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, திருக்குறள் SDGsக்கு ஒரு அறநெறி அடித்தளத்தை வழங்குகிறது. வறுமை ஒழிப்பிற்காக ஈகை மற்றும் பகிர்வு, பசியை ஒழிப்பதற்காக உழவு மற்றும் உற்பத்தி, நல்ல ஆரோக்கியத்திற்காக ஒழுங்கான வாழ்க்கை முறை, தரமான கல்விக்காக தொடர்ச்சியான கற்றல், நல்லாட்சிக்காக நீதி மற்றும் பொறுப்புணர்வு ஆகியவற்றை திருவள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார். இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் ஷிDநிடெஇன் அடிப்படை நோக்கங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக்

கொண்டுள்ளன. இதன் மூலம், நவீன உலகம் எதிர்கொள்ளும் பல சமூக மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சவால்களுக்கு திருக்குறளில் காலத்தை மீறிய வழிகாட்டுதல்கள் காணப்படுகின்றன என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும், SDGs பெரும்பாலும் கொள்கை மற்றும் செயற்பாட்டு அடிப்படையிலான இலக்குகளாக அமைந்துள்ள நிலையில், திருக்குறள் அவற்றை அடைவதற்குத் தேவையான மனிதநேய மற்றும் அறநெறிசார் பண்புகளை வளர்க்கும் ஒரு வாழ்வியல் தத்துவத்தை வழங்குகிறது. உதாரணமாக, SDG 16 இல் வலியுறுத்தப்படும் அமைதி, நீதி மற்றும் வலுவான நிறுவனங்கள் என்ற இலக்குகள், திருக்குறளின் நல்லாட்சி, நடுநிலைமை மற்றும் அறநெறி பற்றிய போதனைகளுடன் ஒத்திசைவைக் கொண்டுள்ளன. அதேபோன்று, SDG 13, 14 மற்றும் 15 ஆகிய சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த இலக்குகள், இயற்கை வளங்களின் முக்கியத்துவம் மற்றும் அனைத்து உயிர்களிடமும் கருணை காட்ட வேண்டும் என்ற திருவள்ளுவரின் சிந்தனைகளுடன் தொடர்புபடுகின்றன.

எனவே, திருக்குறளும் SDGsஉம் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் தோன்றியிருந்தாலும், மனித நல்வாழ்வு, சமூக சமத்துவம் மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் வளர்ச்சி என்ற பொதுவான நோக்கில் ஒன்றிணைகின்றன. இதனால், திருக்குறளை ஒரு பாரம்பரிய இலக்கியமாக மட்டுமன்றி, 21ஆம் நூற்றாண்டின் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி சவால்களுக்கு அறநெறி மற்றும் மனிதநேய வழிகாட்டுதலை வழங்கும் உலகளாவிய சிந்தனை வளமாகவும் கருத முடியும்.

அட்டவணை 1, ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs) மற்றும் திருக்குறளில் காணப்படும் தொடர்புடைய குறள்களுக்கிடையிலான கருத்தியல் ஒத்திசைவை விளக்குகிறது.

அட்டவணை 1: நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs) மற்றும் திருக்குறளின் அறநெறிக் கோட்பாடுகள்: ஓர் ஒப்பீட்டு பகுப்பாய்வு

SDG	இலக்கு	தொடர்புடைய திருக்குறள்கள்
SDG 1	வறுமையற்ற உலகம்	216, 221, 225
SDG 2	பசியற்ற உலகம்	1031, 1033, 1035
SDG 3	ஆரோக்கியமும் நல்வாழ்வும்	941, 943, 945

SDG 4	தரமான கல்வி	391, 392, 396
SDG 5	பாலின சமத்துவம்	52, 54, 57
SDG 6	தூய்மையான நீர்	11, 12, 20
SDG 7	தூய்மையான ஆற்றல் மற்றும் வளப் பாதுகாப்பு	422, 431, 478
SDG 8	வேலைவாய்ப்பும் பொருளாதார வளர்ச்சியும்	611, 619, 620
SDG 9	தொழில், புதுமை மற்றும் கட்டமைப்பு	467, 595, 602
SDG 10	சமத்துவமின்மையைக் குறைத்தல்	214, 242, 314
SDG 11	நிலையான நகரங்கள் மற்றும் சமூகங்கள்	731, 734, 738
SDG 12	பொறுப்பான நுகர்வு	478, 479, 481
SDG 13	காலநிலை நடவடிக்கை	11, 15, 18
SDG 14	நீரியல் வளப் பாதுகாப்பு	20, 1032
SDG 15	நிலவாழ் உயிரினப் பாதுகாப்பு	321, 322, 327
SDG 16	அமைதி, நீதி மற்றும் நல்லாட்சி	541, 547, 551
SDG 17	கூட்டாண்மை மற்றும் ஒத்துழைப்பு	786, 788, 801

ஒவ்வொரு SDGக்கும் பொருந்தக்கூடிய குறள்கள், அவற்றின் சமூக, பொருளாதார, சுற்றுச்சூழல் மற்றும் அறநெறிசார் உள்ளடக்கங்களின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, வறுமை ஒழிப்பு (SDG 1) மற்றும் பசியற்ற உலகம் (SDG 2) தொடர்பான இலக்குகள், ஈகை, பகிர்வு மற்றும் உழுவின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் குறள்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அதேபோன்று, தரமான கல்வி (SDG 4), பாலின சமத்துவம் (SDG 5), நல்லாட்சி (SDG 16) மற்றும் கூட்டாண்மை (SDG 17) போன்ற இலக்குகள், திருவள்ளுவர் வலியுறுத்திய கல்வி, குடும்ப விழுமியங்கள், நீதி, நடுநிலைமை மற்றும் நட்பு பற்றிய கருத்துக்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

மேலும், நீர் வளப் பாதுகாப்பு, காலநிலை நடவடிக்கை மற்றும் உயிரினப் பன்முகத்தன்மை போன்ற சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த SDGsகளுக்கும்

திருக்குறளில் காணப்படும் இயற்கை மற்றும் உயிர் மதிப்பு சார்ந்த சிந்தனைகளுக்கும் இடையே வலுவான தொடர்பு காணப்படுகிறது. எனவே, இந்த அட்டவணை திருக்குறள் ஒரு பாரம்பரிய இலக்கியப் படைப்பாக மட்டுமன்றி, நவீன நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திச் சிந்தனைகளுக்கு அறநெறி மற்றும் மனிதநேய அடித்தளத்தை வழங்கும் காலத்தால் அழியாத அறிவுக் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

3. முடிவுரை மற்றும் கொள்கை பரிந்துரைகள்

இவ்வாய்வு, திருக்குறளில் இடம்பெறும் வாழ்வியல் மற்றும் அறநெறிச் சிந்தனைகள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுடன் (SDGs) குறிப்பிடத்தக்க கருத்தியல் ஒத்திசைவைக் கொண்டுள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட திருக்குறள், மனித நல்வாழ்வு, சமூக நீதி, வறுமை ஒழிப்பு, கல்வி மேம்பாடு, நல்லாட்சி, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் உலக அமைதி போன்ற பல்வேறு துறைகளில் இன்றும் பொருந்தக்கூடிய வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகிறது. ஆய்வின் பகுப்பாய்வு, திருவள்ளுவர் வலியுறுத்திய அறம், கருணை, பொறுப்புணர்வு, சமத்துவம் மற்றும் ஒத்துழைப்பு போன்ற விழுமியங்கள் SDGsஇன் அடிப்படை நோக்கங்களுடன் ஆழமாக தொடர்புடையவை என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மேலும், SDGs உலகளாவிய அபிவிருத்திக்கான செயற்பாட்டுக் கட்டமைப்பை வழங்கும் நிலையில், திருக்குறள் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான அறநெறி மற்றும் மனிதநேய அடித்தளத்தை வழங்குகிறது. எனவே, திருக்குறளை ஒரு பாரம்பரிய தமிழ் இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கான உலகளாவிய சிந்தனை வளமாகவும் அணுகுவது அவசியமாகும். கல்வி, நல்லாட்சி, சமூக அபிவிருத்தி மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்ற துறைகளில் திருக்குறளின் சிந்தனைகளை ஒருங்கிணைப்பதன் மூலம், நிலைத்து நிற்கும் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியை உணக்குவிக்க முடியும். இதன் மூலம், திருக்குறள் மனிதகுலத்தின் நிலைத்து நிற்கும் எதிர்காலத்தை நோக்கி வழிகாட்டும் காலத்தால் அழியாத நெறிமுறை ஆவணமாகத் திகழ்கிறது.

இவ்வாய்வின் முடிவுகள், திருக்குறளில் உள்ள அறநெறி மற்றும் மனிதநேயக் கருத்துக்கள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை (SDGs) நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான வலுவான நெறிமுறை அடித்தளத்தை வழங்குகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

எனவே, திருக்குறளின் சிந்தனைகளை சமகால அபிவிருத்திக் கொள்கைகள் மற்றும் சமூக முன்னேற்றத் திட்டங்களுடன் ஒருங்கிணைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் காணப்படுகின்றன.

கல்வித் துறையில், திருக்குறளில் இடம்பெறும் ஒழுக்கம், பொறுப்புணர்வு, சமத்துவம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வு தொடர்பான கருத்துக்களை பாடத்திட்டங்களுடன் இணைப்பதன் மூலம் மாணவர்களிடையே நிலைத்து நிற்கும் வளர்ச்சி குறித்த விழிப்புணர்வை மேம்படுத்த முடியும். குறிப்பாக, SDGs தொடர்பான கல்வி நடவடிக்கைகளில் திருக்குறள் மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்துவது உள்ளூர் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் உலகளாவிய அபிவிருத்தி நோக்கங்களையும் இணைக்கும் ஒரு பயனுள்ள அணுகுமுறையாக அமையும்.

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான கொள்கைகளில், மழை, நீர்வளம் மற்றும் இயற்கை வளங்களின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் திருக்குறளின் கருத்துக்கள் பொதுமக்கள் மத்தியில் சுற்றுச்சூழல் பொறுப்புணர்வை வளர்ப்பதற்கு பயன்படுத்தப்படலாம். அதேபோன்று, நல்லாட்சி, நீதி, நேர்மை மற்றும் பொறுப்புணர்வு பற்றிய திருவள்ளுவரின் சிந்தனைகள் அரச நிர்வாகம் மற்றும் பொது சேவைத் துறைகளில் நெறிமுறை சார்ந்த ஆளுகை முறைகளை வலுப்படுத்த உதவக்கூடும்.

மேலும், சமூக அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் ஈகை, ஒற்றுமை, கருணை மற்றும் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு போன்ற திருக்குறள் விழுமியங்களை முன்னிறுத்துவதன் மூலம் சமூக ஒற்றுமை மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சியை (Inclusive development) ஊக்குவிக்க முடியும். எனவே, திருக்குறளின் வாழ்வியல் சிந்தனைகளை சமகால அபிவிருத்திக் கொள்கைகள் மற்றும் செயற்திட்டங்களுடன் ஒருங்கிணைப்பது, SDGs இலக்குகளை அடைவதற்கான ஒரு பண்பாட்டு ரீதியாகப் பொருத்தமான மற்றும் நிலையான அணுகுமுறையாக அமையும்.

References

- Gopalakrishnan, M. (2019). Thirukkural and sustainable human development. International Institute of Tamil Studies.
- Parimelazhagar. (2007). Thirukkural (Commentary). Saradha Publications.

- Prabha, D. (2023). Perspectives of Thirukkural towards sustainable development goals and the strategies to achieve sustainability: A comprehensive study. *Journal of Survey in Fisheries Sciences*, 10(1S), 63-75.
- Rajaram, S. (2009). *Thirukkural: Pearls of inspiration*. Rupa Publications.
- Soni, T. L. (2026). Revisiting Thiruvalluvar's Thirukkural through the lens of the Sustainable Development Goals. *International Journal of Research and Scientific Innovation (IJRSI)*, 13(2).
- Subramanian, N. (2017). *Ethics and social philosophy in Thirukkural*. New Century Book House.
- Thiruvalluvar. (n.d.). *Thirukkural*. Project Madurai. <https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/pdf/pm0153.pdf>
- United Nations. (2015). *Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*. United Nations. <<https://sdgs.un.org/2030agenda>>

**திருக்குறளில் அறநெறித் தலைமைத்துவம்: 21ஆம்
நூற்றாண்டில் நல்லாட்சிக்கும் நிலைத்து நிற்கும்
அபிவிருத்திக்குமான பாடங்கள்**

Ravinthirakumaran Navaratnam

Senior Lecturer, Department of Business Economics,
Faculty of Business Studies,
University of Vavuniya, Sri Lanka,
navaraviecon@vau.ac.lk

Kalaichelvi Ravinthirakumaran

Senior Lecturer, Department of Business Economics,
Faculty of Management and Finance,
University of Colombo, Sri Lanka,
kalaichelvi@dbe.cmb.ac.lk

ஊழல், தலைமைத்துவத்தில் அறநெறித் தோல்விகள் மற்றும் ஆட்சிசார் சவால்கள் அதிகரித்து வரும் நிலையில், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியை ஊக்குவிக்கக்கூடிய விழுமிய அடிப்படையிலான தலைமைத்துவக் கட்டமைப்புகளுக்கான தேடல் தீவிரமடைந்துள்ளது. இவ்வாய்வு, திருக்குறளில் காணப்படும் அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளை ஆராய்வதுடன், அவை சமகால நல்லாட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி நடைமுறைகளுக்கு எவ்வாறு பொருத்தமானவையாக உள்ளன என்பதையும் விளக்க முற்படுகின்றது. நவீன தலைமைத்துவ ஆய்வுகளில் அறநெறித் தலைமைத்துவம் பரவலாக விவாதிக்கப்படுகின்ற போதிலும், திருக்குறளின் போதனைகள் சமகால ஆளுகை மற்றும் நிலைத்தன்மை தொடர்பான உரையாடல்களுக்கு எவ்வாறு பங்களிக்கின்றன என்பதை முறையாக ஆராய்ந்த ஆய்வுகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. தற்போதுள்ள ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் திருக்குறளின் இலக்கிய, தத்துவ மற்றும் பண்பாட்டு பரிமாணங்களை மையப்படுத்துகின்றன. இதன் காரணமாக, நவீன தலைமைத்துவம் மற்றும் ஆட்சிசார் சவால்களுக்கு திருக்குறளின் பயன்பாடு குறித்த புரிதலில் ஒரு

ஆய்விடைவெளி நிலவுகிறது. இவ்வாய்வு, உரைநடை மற்றும் கருப்பொருள் அடிப்படையிலான பகுப்பாய்வை மையமாகக் கொண்ட பண்பியல் ஆய்வு அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்துகிறது. தலைமைத்துவம், நீதி, நேர்மை, பொறுப்புக்கூறல், ஞானம் மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய திருக்குறள் குறட்பாக்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு, அறநெறித் தலைமைத்துவம், நல்லாட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி தொடர்பான சமகாலக் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு விளக்கப்படுகின்றன. மேலும், கல்விசார் இலக்கியங்கள், கொள்கை ஆவணங்கள் மற்றும் ஆளுகைக் கட்டமைப்புகள் போன்ற இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளும் பகுப்பாய்விற்கு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆய்வின் முடிவுகள், திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் அறம், நேர்மை, இரக்கம், பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொதுநலன் போன்ற அறநெறித் தலைமைத்துவப் பண்புகள், நவீன நல்லாட்சிக் கோட்பாடுகள் மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பண்புகள், சமகால தலைமைத்துவம் மற்றும் ஆட்சிசார் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கான விரிவான ஒழுக்கவியல் கட்டமைப்பை வழங்குகின்றன. திருக்குறளின் சமகால ஆளுகை மற்றும் அபிவிருத்திசார் பொருத்தப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம், இவ்வாய்வு புரவீக அறிவு அடிப்படையிலான தலைமைத்துவ ஆய்வுகளுக்கு முக்கிய பங்களிப்பை வழங்குகிறது. மேலும், நவீன தலைமைத்துவக் கட்டமைப்புகளை வளப்படுத்துவதற்கான பண்பாட்டு அடித்தளமுடைய ஒரு புதிய பார்வையையும் வழங்குகிறது. ஆய்வின் அடிப்படையில், திருக்குறளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளை தலைமைத்துவப் பயிற்சிகள், பொது நிர்வாகக் கல்வி மற்றும் நிறுவன ஆளுகை நடைமுறைகளில் ஒருங்கிணைக்க பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. கொள்கை வகுப்பாளர்கள் வெளிப்படைத்தன்மை, பொறுப்புக்கூறல், சமூக நீதி மற்றும் நீண்டகால நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றை வலியுறுத்தும் விழுமிய அடிப்படையிலான ஆளுகை முறைகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

பிரதான சொற்பதங்கள்: திருக்குறள், அறநெறித் தலைமைத்துவம்,

நல்லாட்சி, நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி, தலைமைத்துவ அறவியல், திருவள்ளுவர்.

1. அறிமுகம்

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டு தொழில்நுட்பம், உலகமயமாக்கல் மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்தி ஆகிய துறைகளில் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவிலான முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. எனினும், இவ்வாறான சாதனைகள் இருந்தபோதிலும், உலகெங்கிலும் உள்ள சமூகங்கள் ஊழல், அறநெறியற்ற தலைமைத்துவம், ஆட்சித் தோல்விகள், சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு போன்ற முக்கிய சவால்களை தொடர்ந்து எதிர்கொண்டு வருகின்றன. இச்சவால்கள், பொறுப்புக்கூறல், வெளிப்படைத்தன்மை, நீதி மற்றும் நீண்டகால நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றை ஊக்குவிக்கும் அறநெறித் தலைமைத்துவத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன. பொதுத்துறை மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களின் தீர்மானமெடுக்கும் செயற்பாடுகளைப் பாதிக்கும் முக்கிய காரணியாக அறநெறித் தலைமைத்துவம் உருவெடுத்துள்ளதுடன், அது நல்லாட்சிக்கும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கும் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது (சுழறஸ் யனெ வுசநளவீமழஇ 2006). இதன் விளைவாக, சமகால தலைமைத்துவ நடைமுறைகளுக்கு ஒழுக்கவியல் வழிகாட்டுதலை வழங்கக்கூடிய நிலைத்த அறநெறி மரபுகளின் முக்கியத்துவத்தை ஆய்வாளர்களும் கொள்கை வகுப்பாளர்களும் அதிகமாக உணரத் தொடங்கியுள்ளனர்.

தமிழ் அறிவுசார் மரபில் அறவியல் ஞானத்தின் மிகச் சிறந்த ஆதாரங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்ட திருக்குறள் ஆகும். 133 அதிகாரங்களிலும் 1,330 குறட்பாக்களிலும் அமைந்துள்ள திருக்குறள், அறம், பொருள் மற்றும் இன்பம் ஆகியவற்றின் உலகளாவிய வாழ்வியல் நெறிகளை முன்வைக்கிறது. இவற்றுள் ஆட்சி, அரசியல், நீதி, அறிவு மற்றும் ஒழுக்கம் தொடர்பான கருத்துக்கள், இன்றைய சமுதாயத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன (பரிமேலழகர், 2005).

திருவள்ளுவர், தலைமைத்துவம் அறநெறி மற்றும் நேர்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். இதனை வலுப்படுத்தும் வகையில் திருக்குறள் 391 இவ்வாறு கூறுகிறது:

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக

அதாவது, கற்றறிய வேண்டியவற்றை குற்றமற்ற வகையில் கற்றறிந்து, பின்னர் அவற்றிற்கேற்ப வாழ வேண்டும் என்பதே அதன் பொருளாகும். இக்குறள், அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட தலைமைத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவதோடு, தலைவர்கள் அறிவைப் பெறுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அதனை அறநெறியுடன் நடைமுறையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

அதேபோன்று, திறமையான ஆட்சியின் அடிப்படை அம்சமாக நீதியை திருவள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார். இதனை திருக்குறள் 541 தெளிவாகக் கூறுகிறது:

ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை

எவரிடத்திலும் பாரபட்சமின்றி ஆராய்ந்து நியாயமான தீர்ப்பை வழங்குவதே உண்மையான நீதி என்பதே இக்குறளின் சாராம்சமாகும். இக்கருத்து, பொறுப்புக்கூறல், சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் வெளிப்படையான ஆளுகை போன்ற நவீன நல்லாட்சிக் கோட்பாடுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகும்.

சமகால தலைமைத்துவ இலக்கியங்களில், அறநெறித் தலைமைத்துவம் என்பது தனிப்பட்ட செயல்பாடுகள் மற்றும் மனித உறவுகளின் மூலம் ஒழுக்கநெறிக்கேற்ற நடத்தையை வெளிப்படுத்துவதாக வரையறுக்கப்படுகிறது (Brown, Treviño, and Harrison, 2005). இருப்பினும், இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெரும்பாலான ஆய்வுகள் மேற்கத்திய தத்துவ மரபுகளையும் நிறுவனச் சு+ழல்களையும் மையப்படுத்தியவையாகும். திருக்குறளின் இலக்கிய மற்றும் அறவியல் பரிமாணங்கள் குறித்து பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், அறநெறித் தலைமைத்துவம், நல்லாட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி தொடர்பான சமகால விவாதங்களுக்கு அது வழங்கும் பங்களிப்பு குறித்த ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, பு+ர்வீக அறிவு மரபுகளை நவீன ஆளுகைக் கட்டமைப்புகளுடன் ஒருங்கிணைக்கும் சு+ழலில், இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஆய்விடைவெளியாகக் காணப்படுகிறது.

இந்நிலையிலேயே, இவ்வாய்வு திருக்குறளில் உள்ள அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளை ஆராய்வதுடன், அவை இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டின் நல்லாட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியை மேம்படுத்துவதில் எவ்வாறு பங்களிக்கின்றன என்பதையும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. தலைமைத்துவம், நீதி, நேர்மை, அறிவு மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய தெரிவு செய்யப்பட்ட குறட்பாக்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம், திருவள்ளுவரின் போதனைகள் சமகால தலைமைத்துவச் சிந்தனைகளுக்கு வழங்கும் பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். மேலும், தமிழர் செம்மொழிச் சிந்தனையின் அறவியல் பாரம்பரியம் தற்போதைய ஆளுகை நடைமுறைகளை வளப்படுத்துவதோடு, நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி முயற்சிகளுக்கும் ஆதரவளிக்கக்கூடிய திறனை இவ்வாய்வு எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதன் மூலம், தலைமைத்துவ ஆய்வுகளுக்கும் புரட்சிகர அறிவு மற்றும் அறநெறி ஆளுகை தொடர்பான பரந்த ஆய்வுலகிற்கும் இவ்வாய்வு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்குகிறது.

2. இலக்கிய ஆய்வு மற்றும் கோட்பாட்டு அமைப்பு

2.1 அறநெறித் தலைமைத்துவம்: கருத்து மற்றும் முக்கியத்துவம்

ஊழல், அதிகாரத் துன்பிரயோகம் மற்றும் அரசு மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களில் நடைபெறும் அறநெறியற்ற முடிவெடுப்புகள் அதிகரித்துவரும் நிலையில், அறநெறித் தலைமைத்துவம் என்பது தலைமைத்துவ மற்றும் அமைப்பு ஆய்வுகளில் முக்கியமான ஆராய்ச்சி துறையாக உருவெடுத்துள்ளது. Brown, Treviño, and Harrison, (2005) ஆகியோர் அறநெறித் தலைமைத்துவத்தை, தலைவர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட செயல்கள், மனித உறவுகள் மற்றும் பின்தொடர்பவர்களில் அறநெறி நடத்தையை ஊக்குவிக்கும் விதமாக, சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சரியான நடத்தையை வெளிப்படுத்துவதாக வரையறுக்கின்றனர். அறநெறித் தலைவர்கள் நேர்மை, நீதிநிலை, உண்மை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பிறரின் நலனில் அக்கறை போன்ற பண்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

சமூகக் கற்றல் கோட்பாட்டின்படி, பணியாளர்களும் குடிமக்களும் பெரும்பாலும் தங்கள் தலைவர்களின் நடத்தையைப் பின்பற்றுகின்றனர். எனவே, அறநெறியான நடத்தையை வெளிப்படுத்தும் தலைவர்கள், நம்பிக்கை, வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் பொறுப்புணர்வு ஆகியவற்றால் நிறைந்த

நிறுவன பண்பாட்டை உருவாக்குகின்றனர் (Brown and Treviño, 2006). அறநெறித் தலைமைத்துவம், நிறுவன செயல்திறன் மேம்பாடு, பணியாளர் திருப்தி, பங்குதாரர் நம்பிக்கை மற்றும் நிறுவன சட்டப்பூர்வத்தன்மை ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது.

நவீன மேலாண்மை இலக்கியங்களில் விவாதிக்கப்படும் அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகள், திருவள்ளுவர் கூறிய அறநெறி மதிப்புகளுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமை கொண்டவை. திருக்குறள், தலைமைத்துவத்தின் அடிப்படை பண்புகளாக அறிவு, சுயகட்டுப்பாடு, நீதி மற்றும் ஒழுக்கநெறியை வலியுறுத்துகிறது. உதாரணமாக, குறள் 131 இவ்வாறு கூறுகிறது:

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்

அதாவது, ஒழுக்கமே உயர்வை வழங்குவதால், அது உயிரைக் காட்டிலும் சிறப்பாக பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இக்குறள், தனிநபர் நேர்மை என்பது தலைமைத் திறனின் அடிப்படையாகும் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. அதேபோன்று, குறள் 382 தலைமைத்துவத்தில் நற்குணங்களின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது:

அஞ்சாமை ஈகை அறிவு+க்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு

அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு மற்றும் ஊக்கம் ஆகிய நான்கு பண்புகளும் ஒரு ஆட்சியாளருக்கான அத்தியாவசிய குணங்களாகும். இப்பண்புகள், நவீன அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளில் வலியுறுத்தப்படும் நற்குணம், திறன் மற்றும் சேவை மனப்பான்மை ஆகியவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை.

2.2 நல்லாட்சி மற்றும் திருக்குறள்

நல்லாட்சி என்பது பொதுநிர்வாகம் மற்றும் அபிவிருத்திக் கொள்கைகளில் மையக் கோட்பாடாக உருவெடுத்துள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி திட்டம் (UNDP, 1997) நல்லாட்சியின் முக்கிய அம்சங்களாக பங்கேற்பு, சட்டத்தின் ஆட்சி, வெளிப்படைத்தன்மை, பதிலளிப்பு, பொறுப்புக்கூறல், சமத்துவம், செயல்திறன், திறன்மை மற்றும் மூலோபாயக் கண்ணோட்டம் ஆகியவற்றை குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வடிப்படைகளில், பொறுப்புக்கூறலும் நீதியும் பொதுநம்பிக்கையை உறுதி செய்வதில் மிக முக்கியமானவையாகும். தலைவர்கள் தனிப்பட்ட நலன்களை பொதுநலனுக்கு மேலாக வைக்கும்போது, ஊழல், சமத்துவமின்மை மற்றும் சமூக அசாதாரணம் போன்ற ஆட்சித் தோல்விகள் ஏற்படுகின்றன.

திருவள்ளுவர் நீதி மற்றும் பாரபட்சமற்ற ஆட்சி என்பவற்றிற்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார். குறள் 541 இனை மீண்டும் ஆராயும்போது திருவள்ளுவரின் சிந்தனை வெளிப்படுகின்றது. இக்குறள், உண்மையான நீதி என்பது பாரபட்சமின்றி ஆராய்ந்து வழங்கப்படும் தீர்ப்பில் உள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இது நவீன சட்ட ஆட்சி கோட்பாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது.

மேலும், குறள் 544 பொறுப்புள்ள ஆட்சியை வலியுறுத்துகிறது:

குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு

மக்களை பாதுகாத்து ஆட்சி செய்கிற தலைவரின் கீழ் உலகம் செழிக்கிறது என்பதே இதன் பொருள். இது சமூக மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம் மற்றும் பொதுப்பொறுப்புக்கூறல் ஆகிய நவீன ஆளுகை கருத்துகளுடன் ஒத்துப்போகிறது.

வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் அறநெறி சார்ந்த முடிவெடுப்பு ஆகியவை திருக்குறளின் பொருட்பால் பகுதிகளில் பல அதிகாரங்களில் மறைமுகமாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன. தலைவர்கள் அறிவார்ந்த ஆலோசனையை நாட வேண்டும், தன்னிச்சையான முடிவுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும் மற்றும் பொதுநலனை முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும் என திருவள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார். இவை அனைத்தும் பங்கேற்பு மற்றும் ஒருங்கிணைந்த ஆட்சிமுறைகளுடன் நேரடியாக தொடர்புடையவை.

2.3 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி மற்றும் அறநெறித் தலைமைத்துவம்

நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி என்ற கருத்து, உலகளவில் பிரண்ட்லாந்த் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதன் பின்னர் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இது, தற்போதைய தலைமுறை தேவைகளை புரந்தி செய்யும் அபிவிருத்தி, எதிர்கால தலைமுறைகளின் தேவைகளை பாதிக்கக்கூடாது என

வரையறுக்கிறது (World Commission on Environment and Development, 1987). 2015 ஆம் ஆண்டில், ஐக்கிய நாடுகள் 17 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை (SDGs) ஏற்றுக்கொண்டது. இவை வறுமை, சமத்துவமின்மை, சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு, காலநிலை மாற்றம் மற்றும் பலவீனமான நிறுவனங்கள் போன்ற உலகளாவிய சவால்களை எதிர்கொள்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இவற்றில் SDG 16 (அமைதி, நீதி மற்றும் வலுவான நிறுவனங்கள்) பொறுப்புக்கூறல், ஒருங்கிணைந்த மற்றும் செயல்திறன் கொண்ட ஆட்சிமுறைகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது.

திருக்குறள் நவீன நிலைத்தன்மை சிந்தனைக்கு முன்னதாகவே எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அதில் பல கருத்துக்கள் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக் கோட்பாடுகளுடன் ஒத்துப்போகின்றன. திருவள்ளுவர் பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூக நலன் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றின் பரஸ்பர சார்பை உணர்ந்துள்ளார்.

உதாரணமாக, குறள் 20 மழையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது:

நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு

நீர் இல்லாமல் உலகம் இயங்காது என்றால், மழை இல்லாமல் ஒழுங்கும் நிலைக்காது என்பதே இதன் பொருள். இது சுற்றுச்சூழல் சமநிலையின் ஆரம்பக் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

அதேபோன்று, குறள் 221 சமூகப் பொறுப்பையும் சமமான வளவழங்கலையும் வலியுறுத்துகிறது:

வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து

உண்மையான தானம் என்பது வறியவர்களுக்கு உதவுவது மட்டுமே; மற்றவை எதிர்பார்ப்புடன் செய்யப்படுவதாகும். இது வறுமை ஒழிப்பு, சமத்துவ குறைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைந்த அபிவிருத்தி கோட்பாடுகளுடன் இணைகிறது.

அறநெறித் தலைமைத்துவமும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியும் நவீன ஆய்வுகளில் அதிகமாக இணைக்கப்பட்டு வருகின்றன. நீண்டகால

சிந்தனை, சுற்றுச்சூழல் பொறுப்பு மற்றும் சமூகநீதி ஆகியவற்றை அறநெறித் தலைவர்கள் ஊக்குவிக்கின்றனர். இவ்வகையில், திருக்குறள் பொருளாதார இலக்குகளையும் சமூக மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பொறுப்புகளையும் சமநிலைப்படுத்தும் ஒரு ஒழுக்கவியல் கட்டமைப்பை வழங்குகிறது.

2.4 கோட்பாட்டு அமைப்பு

இவ்வாய்வின் கோட்பாட்டு அமைப்பு, அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடு, நல்லாட்சிக் கோட்பாடுகள், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs) மற்றும் திருக்குறளில் உள்ள அறநெறி போதனைகள் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைப்பதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்பு, அறநெறித் தலைமைத்துவம் என்பது திறமையான ஆட்சிக்கும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கும் இடையிலான முக்கிய இணைப்பாக செயல்படுகிறது என்ற அடிப்படைக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சமகால தலைமைத்துவ இலக்கியங்கள், நேர்மை, நீதிநிலை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பங்குதாரர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட தலைவர்கள் வெளிப்படையான நிறுவனங்களை உருவாக்குவதற்கும், பொதுநம்பிக்கையை அதிகரிப்பதற்கும், நிலைத்து நிற்கும் சமூக மற்றும் பொருளாதார முடிவுகளை ஊக்குவிப்பதற்கும் அதிக வாய்ப்புள்ளவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றன (Brown and Treviño, 2006). அதேபோன்று, திருவள்ளுவரின் போதனைகள் அறநெறி சார்ந்த குணநலன், நீதி, அறிவு மற்றும் பொதுப்பொறுப்பு ஆகியவற்றை திறமையான தலைமைத்துவத்தின் அடிப்படை பண்புகளாக வலியுறுத்துகின்றன.

திருக்குறள் தலைமைத்துவத்தை அதிகாரப் பதவியாக அல்லாது ஒரு அறநெறிப் பொறுப்பாகவே முன்வைக்கிறது. திருவள்ளுவர், ஒரு தலைவர் திறமையாக ஆட்சி செய்யவும் சமூக நலனை உறுதி செய்யவும் நேர்மை, அறிவு, நீதி, இரக்கம், ஈகை மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் ஆகிய பண்புகளை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். உதாரணமாக, குறள் 131 தனிநபர் மற்றும் சமூக மேன்மைக்கான அடிப்படையாக ஒழுக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. குறள் 391 அறிவு மற்றும் அறிவார்ந்த முடிவெடுப்பின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. அதேபோன்று, குறள் 541 ஆட்சியின் அடிப்படைத் தூணாக பாரபட்சமற்ற நீதியை முன்வைக்கிறது, மேலும் குறள் 544 மக்களை பாதுகாத்து சேவை செய்வதே தலைவரின் கடமை என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இவ்வறநெறிப் பண்புகள் அனைத்தும் இணைந்து இவ்வாய்வின் கோட்பாட்டு அமைப்பின் மையமான அறநெறித் தலைமைத்துவ மதிப்புகளாக அமைகின்றன.

இந்த கோட்பாட்டு அமைப்பு, தலைவர்கள் இவ்வறநெறிப் பண்புகளை கடைப்பிடிக்கும்போது நல்லாட்சியின் முக்கியக் கோட்பாடுகளான வெளிப்படைத்தன்மை, பொறுப்புக்கூறல், பதிலளிப்பு, சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் பொதுநம்பிக்கை ஆகியவை மேம்படுகின்றன என்பதை முன்வைக்கிறது. அறநெறித் தலைவர்கள் நியாயமான முடிவுகளை எடுக்கவும், நீதியை நிலைநிறுத்தவும், தனிப்பட்ட நலன்களை விட குடிமக்களின் நலனை முன்னிலைப்படுத்தவும் அதிக வாய்ப்புள்ளவர்கள். இத்தகைய ஆளுகை நடைமுறைகள், திறமையான, ஒருங்கிணைந்த மற்றும் சமூகத்தால் நம்பப்படும் நிறுவனங்களை உருவாக்குகின்றன. இதன் விளைவாக, இவ்வாட்சிசார் முடிவுகள் வறுமை குறைப்பு, சமூக ஒருங்கிணைப்பு, நிறுவன செயல்திறன் மேம்பாடு, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் நீண்டகால சமூக நலன் ஆகிய நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை அடைவதற்கு துணைபுரிகின்றன.

மேலும், இக்கோட்பாட்டு அமைப்பு ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுடன், குறிப்பாக SDG 16 (அமைதி, நீதி மற்றும் வலுவான நிறுவனங்கள்) உடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக உள்ளது. திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள அறநெறிக் கோட்பாடுகள், தலைவர்கள் நேர்மை, நீதிநிலை மற்றும் சமூகப் பொறுப்புடன் செயல்படுவதற்கு ஊக்கமளிப்பதன் மூலம் இவ்விலக்குகளை அடைவதற்கான ஒழுக்கவியல் அடித்தளத்தை வழங்குகின்றன. எனவே, இவ்வாய்வு திருக்குறள் ஒரு பண்பாட்டு அடித்தளமுடையதாயினும் உலகளாவிய பயன்பாட்டுக்குரிய ஒரு கோட்பாட்டு கட்டமைப்பை வழங்குகிறது என்று வாதிடுகிறது. இது சமகால தலைமைத்துவக் கோட்பாட்டை வளப்படுத்துவதோடு, ஆளுகை அமைப்புகளை வலுப்படுத்தி, இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கு பங்களிக்கிறது. முன்மொழியப்பட்ட இக்கோட்பாட்டு அமைப்பு, திருவள்ளுவரின் போதனைகள் ஆளுகைத் தரத்தையும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி முடிவுகளையும் எவ்வாறு வடிவமைக்கின்றன என்பதற்கான மையக் கருவாக அறநெறித் தலைமைத்துவத்தை நிலைநிறுத்துகிறது.

3. ஆய்வு முறைவியல்

இவ்வாய்வு, திருக்குறளில் அடங்கியுள்ள அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகள் சமகால நல்லாட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கு எவ்வாறு பொருத்தமானவையாக உள்ளன என்பதை ஆராய்வதற்காக உரைநடை மற்றும் கருப்பொருள் பகுப்பாய்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட பண்பியல் (Qualitative) ஆய்வு வடிவமைப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறது. 1,330

குறட்பாக்களை கொண்ட திருக்குறள் இவ்வாய்வின் முதன்மைத் தரவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தலைமைத்துவம், ஆட்சி, நீதி, நேர்மை, பொறுப்புக்கூறல், சமூகப் பொறுப்பு மற்றும் பொதுநலன் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய தெரிவுசெய்யப்பட்ட குறட்பாக்கள், பொருட்பால் மற்றும் அறத்துப்பால் ஆகிய பகுதிகளில் இருந்து தேவை கருதிய முறையில் (Purposive Sampling) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குறட்பாக்கள் கருப்பொருள் அடிப்படையிலான உள்ளடக்கப் பகுப்பாய்வு (Thematic Content Analysis) முறையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டு, திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் முக்கிய அறநெறித் தலைமைத்துவ மதிப்புகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படும் பகுப்பாய்வு, திருக்குறளில் உள்ள ஒழுக்கவியல் கருத்துக்களை முறையாக வகைப்படுத்தி, அவற்றின் சமகாலப் பொருத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

மேலும், இவ்வாய்வு இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளையும் பயன்படுத்துகிறது. அதில் அறநெறித் தலைமைத்துவம் தொடர்பான கல்விசார் இலக்கியங்கள், ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி திட்டம் (UNDP) வழங்கிய நல்லாட்சிக் கட்டமைப்புகள், மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகள் (SDGs) ஆகியவை அடங்குகின்றன. திருக்குறளில் இருந்து பெறப்பட்ட கருப்பொருள்கள், வெளிப்படைத்தன்மை, பொறுப்புக்கூறல், சட்டத்தின் ஆட்சி, பதிலளிப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு போன்ற சமகால ஆளுகைக் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு விளக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாய்வுமுறை, பாரம்பரிய தமிழ் அறவியல் சிந்தனையும் நவீன ஆளுகை மற்றும் அபிவிருத்திக் கோட்பாடுகளுக்கும் இடையே உள்ள கருத்தியல் இணைப்புகளை உருவாக்க உதவுகிறது. இவ்வாய்வின் பகுப்பாய்வு, அறநெறித் தலைமைத்துவத்தின் ஆறு முக்கிய பரிமாணங்களை மையமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது: நேர்மை (Integrity), நீதி (Justice), பொறுப்புக்கூறல் (Accountability), வெளிப்படைத்தன்மை (Transparency), நிலைத்தன்மை (Sustainability) மற்றும் சமூக நலன் (Social Welfare).

4. பகுப்பாய்வு மற்றும் விவாதம்

4.1 அறநெறித் தலைமைத்துவத்தின் அடித்தளமாக நேர்மை

நேர்மை (Integrity) என்பது அறநெறித் தலைமைத்துவத்தின் மிக முக்கியமான பண்புகளில் ஒன்றாக பரவலாகக் கருதப்படுகிறது. தலைவர்கள்

நேர்மை, ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு மற்றும் சொல்செயல் ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தும்போது, அவர்கள் பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை அதிகமாகப் பெறுவதோடு, திறமையான ஆட்சியையும் உறுதி செய்கிறார்கள். திருவள்ளுவர், மீண்டும் ஒருதடவை குறள் 131 இனை ஆய்வு செய்யும் போது, தனிநபர் மற்றும் நிறுவன வெற்றியின் அடிப்படையாக அறநெறி நடத்தை மிக முக்கியமானதாக வலியுறுத்துகிறார். ஒழுக்கமே உயர்வை வழங்குவதால், அதை உயிரைக் காட்டிலும் மிக கவனமாகக் காக்க வேண்டும் என்பதே திருவள்ளுவரின் கருத்தாகும். இக்குறள், அறநெறி நடத்தை என்பது மரியாதை மற்றும் சட்டப்பூர்வத்தன்மையின் அடிப்படை ஆதாரம் என்பதை உணர்த்துகிறது. சமகால ஆளுகையில், நேர்மை என்பது ஊழல், அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் அறநெறியற்ற முடிவெடுப்புகளைத் தடுக்கும் பாதுகாப்பு அம்சமாக செயல்படுகிறது. நேர்மையுடன் செயல்படும் பொதுநிறுவனங்கள் வெளிப்படைத்தன்மை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொதுநம்பிக்கையை மேம்படுத்துகின்றன. ஏற்கனவே குறிப்பிடவாறு இவை அனைத்தும் SDG 16 (அமைதி, நீதி மற்றும் வலுவான நிறுவனங்கள்) இலக்கின் முக்கிய கூறுகளாகும்.

4.2 நீதி மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி

நீதி என்பது நல்லாட்சி மற்றும் ஜனநாயக ஆட்சியின் அடிப்படை கோட்பாடாகும். சமகால ஆளுகை அமைப்புகள், சமூக நிலைத்தன்மை மற்றும் சமத்துவத்தை உறுதி செய்ய பாரபட்சமற்ற சட்டங்களையும் நியாயமான முடிவெடுப்புகளையும் நம்புகின்றன. இக்கருத்தினையே குறள் 541 “முழுமையாக ஆராய்ந்து, பாரபட்சமின்றி வழங்கப்படும் தீர்ப்பே நீதியானது என குறிப்பிடுகின்றது

திருவள்ளுவர், தலைவர்கள் தனிப்பட்ட விருப்பங்களைத் தவிர்த்து அனைத்து முடிவுகளிலும் நியாயத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். இந்தக் கருத்து, சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற நவீன கோட்பாட்டுடன் நேரடியாக ஒத்துப்போகிறது. பல வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் அரசியல் தலையீடு, பாகுபாடு மற்றும் நீதித்துறை செயலிழப்பு போன்றவை பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை குறைக்கின்றன. திருவள்ளுவரின் நீதிக் கோட்பாட்டின் பயன்பாடு நிறுவனங்களின் சட்டப்பூர்வத்தன்மையை வலுப்படுத்தி, SDG 16 இலக்கை அடைவதற்கு உதவுகிறது.

4.3 பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொறுப்பான ஆட்சி

பொறுப்புக்கூறல் என்பது தலைவர்கள் தங்கள் செயல்கள் மற்றும் முடிவுகளுக்குப் பொறுப்பானவர்களாக இருப்பதைக் குறிக்கிறது. பொதுநலனுக்காக செயல்படுவதை உறுதி செய்யும் காரணமாக இது நல்லாட்சியின் முக்கியத் தூணாகக் கருதப்படுகிறது. இதனையே குறள் 544, தலைவர்கள் குடிமக்களின் நலனைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்புடையவர்கள் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. நவீன ஆளுகை சீர்திருத்தங்களில் செயல்திறன் மதிப்பீடு, பொதுக் கண்காணிப்பு மற்றும் குடிமக்கள் பங்கேற்பு ஆகியவை பொறுப்புக்கூறலை வலுப்படுத்துகின்றன. இவை அனைத்தும் SDG 16 இலக்கை அடைவதற்கு நேரடியாக பங்களிக்கின்றன.

4.4 வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் அறநெறி சார்ந்த முடிவெடுப்பு

வெளிப்படைத்தன்மை என்பது முடிவுகள் திறந்தவெளியில் மற்றும் நியாயமாக எடுக்கப்படுவதை உறுதி செய்து பொதுநம்பிக்கையை அதிகரிக்கிறது. அறநெறித் தலைவர்கள் நேர்மை, வெளிப்படைத் தன்மை மற்றும் ஆலோசனை முறைகளைப் பயன்படுத்தி முடிவெடுக்கிறார்கள். இதனை குறள் 355, “எந்த பொருளாக இருந்தாலும் அதன் உண்மையான தன்மையை அறிதலே அறிவாகும்.” என குறிப்பிடுகின்றது.

எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

இக்குறள், உண்மையைத் தேடும் அறிவார்ந்த முடிவெடுப்பின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. ஆட்சியில் வெளிப்படைத்தன்மை என்பது தகவல்களை வெளிப்படுத்துதல், முடிவுகளை விளக்குதல் மற்றும் இரகசியத்தன்மையை தவிர்த்தல் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. வெளிப்படையான ஆளுகை ஊழலைக் குறைத்து பொதுநம்பிக்கையை உயர்த்துகிறது.

4.5 நிலைத்தன்மை மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பொறுப்பு

நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி என்பது பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூக நலன் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் சமநிலையை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. நிலைத்தன்மை என்ற கருத்து அண்மைக்காலங்களில் பேசுபொருளாக இருந்தாலும், அதன் அடிப்படை எண்ணங்கள் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன. இதனையே குறள் 20,

“நீர் இல்லாமல் உலகம் இயங்காது என்றால், மழை இல்லாமல் ஒழுங்கும் நிலைக்காது.” எனக் குறிப்பிட்டு, மனித வாழ்வுக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இயற்கை வளங்களின் முக்கியத்துவத்தை திருவள்ளுவர் உணர்ந்திருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது. காலநிலை மாற்றம், நீர்வளக் குறைபாடு மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு போன்றவை இன்றைய முக்கிய சவால்களாக உள்ளன. இக்கருத்து SDG 6, 13 மற்றும் 15 இலக்குகளுடன் தொடர்புடையது.

4.6 சமூக நலன் மற்றும் உட்புகுத்தல்மிக்க அபிவிருத்தி

திருவள்ளுவரின் அறநெறி தத்துவத்தில் சமூக நலன் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. செழிப்பு என்பது கருணையுடன் இணைந்திருக்க வேண்டும் என அவர் வலியுறுத்துகிறார். மீண்டும் குறள் 221 நோக்குவோமாயின், “உண்மையான தானம் என்பது வறியவர்களுக்கு உதவுவது மற்றவை எல்லாம் எதிர்பார்ப்புடன் செய்யப்படுவதாகும்.” என குறிப்பிடுகின்றது இக்குறள் சமூகப் பொறுப்பையும் சமவளப் பகிர்வையும் வலியுறுத்துகிறது. நவீன ஆளுகை அமைப்புகள் வறுமை குறைப்பு, சமூக ஒற்றுமை மற்றும் மனித வளர்ச்சியை நோக்கி செயல்படுகின்றன. இது SDG 1, 5 மற்றும் 10 இலக்குகளுடன் ஒத்துப்போகிறது.

முடிவாக, திருக்குறளில் உள்ள அறநெறித் தலைமைத்துவ மதிப்புகள் இன்றைய ஆளுகை மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி சவால்களுக்கு மிகுந்த பொருத்தமுடையவையாக உள்ளன. நேர்மை, நீதி, பொறுப்புக்கூறல், வெளிப்படைத்தன்மை, நிலைத்தன்மை மற்றும் சமூக நலன் ஆகியவை இணைந்து அறநெறித் தலைமைத்துவத்திற்கு முழுமையான ஒரு கட்டமைப்பை வழங்குகின்றன. இக்கோட்பாடுகள் நல்லாட்சியை மேம்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை அடைவதற்கும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்குகின்றன. எனவே, இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் அறநெறியான நிறுவனங்களையும் நிலைத்து நிற்கும் சமூகங்களையும் உருவாக்க விரும்பும் தலைவர்களுக்கு திருக்குறள் ஒரு காலத்தையும் பண்பாட்டையும் கடந்த வழிகாட்டியாக விளங்குகிறது என்றால் இது மிகையாகாது.

5. முடிவுரை மற்றும் கொள்கை பரிந்துரைகள்

5.1 முடிவுரை

உழைல், பொதுநம்பிக்கை குறைவு, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, சுற்றுச்சூழல்

சீர்கேடு மற்றும் நிறுவன செயல்திறன் குறைபாடு போன்ற சமகால ஆட்சிசார் சவால்களின் அதிகரிக்கும் சிக்கல்தன்மை, அறநெறி மற்றும் விழுமிய அடிப்படையிலான தலைமைத்துவத்தின் அவசியத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியுள்ளது. நவீன ஆளுகைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் தலைமைத்துவ மாந்திரிகள் இச்சவால்களை சமாளிக்க முக்கியமான கட்டமைப்புகளை வழங்கினாலும், பூர்வீக அறிவு அமைப்புகள் மற்றும் பாரம்பரிய அறநெறி மரபுகள் சமகால கொள்கை உரையாடலை வளப்படுத்தும் திறன் கொண்டவை என்ற புரிதல் அதிகரித்து வருகிறது. இச்சூழலில், திருக்குறள் தலைமைத்துவம், ஆட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக்கு இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டிலும் பொருத்தமான, காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்த அறநெறி ஞானத்தின் ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

இவ்வாய்வு, திருக்குறளில் உள்ள அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளை ஆராய்ந்து, அவை நல்லாட்சி மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பை பகுப்பாய்வு செய்தது. தெரிவுசெய்யப்பட்ட குறட்பாக்களின் பண்பியல் கருப்பொருள் பகுப்பாய்வு மூலம், திருவள்ளுவரின் அறநெறித் தலைமைத்துவக் கண்ணோட்டத்தின் மையக் கூறுகளாக நேர்மை, நீதி, பொறுப்புக்கூறல், வெளிப்படைத்தன்மை, நிலைத்தன்மை மற்றும் சமூக நலன் ஆகிய ஆறு அடிப்படை மதிப்புகள் அடையாளம் காணப்பட்டன. இம்மதிப்புகள் அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடு, ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி திட்டத்தின் நல்லாட்சி கட்டமைப்பு மற்றும் ஐ.நா. நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளின் (SDGs) நோக்கங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவையாகும்.

ஆய்வின் முடிவுகள், திருவள்ளுவர் தலைமைத்துவத்தை அதிகாரத்தின் சலுகையாக அல்லாது சமூக நலனை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு அறநெறிப் பொறுப்பாகக் கருதுகிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவரது போதனைகள், தலைவர்கள் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு உடையவராக இருக்க வேண்டும், நீதியை பாரபட்சமின்றி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும், மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூற வேண்டும், முடிவெடுப்பில் வெளிப்படைத்தன்மையை கடைப்பிடிக்க வேண்டும், இயற்கை வளங்களை பாதுகாக்க வேண்டும் மற்றும் பாதிக்கப்பட்ட சமூகக் குழுக்களுக்குப் பரிவு காட்ட வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வகை பண்புகள் நம்பகமான நிறுவனங்களை உருவாக்கவும், ஒருங்கிணைந்த மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியை ஊக்குவிக்கவும் அவசியமானவை.

பல குறட்பாக்கள் இக்கருத்துகளின் நிலையான பொருத்தத்தைக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, குறள் 131 நேர்மை மற்றும் ஒழுக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது; குறள் 541 நீதி மற்றும் பாரபட்சமின்மையை ஆட்சியின் அடிப்படையாகக் குறிப்பிடுகிறது. குறள் 544 ஆட்சியாளர்களின் பொறுப்பையும் மக்கள் சேவையையும் வலியுறுத்துகிறது. அதேபோன்று, குறள் 20 சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பை உணர்த்துகிறது; குறள் 221 சமூகப் பொறுப்பையும் பாதிக்கப்பட்டோருக்கான உதவியையும் ஊக்குவிக்கிறது. இவ்வாறு, இக்கருத்துகள் அனைத்தும் இணைந்து சமகால ஆளுகை அமைப்புகளுக்கு பொருத்தமான ஒரு முழுமையான அறநெறித் தலைமைத்துவக் கட்டமைப்பை வழங்குகின்றன.

எனவே, திருக்குறள் சமகால ஆட்சிசார் சவால்களை எதிர்கொள்ளக்கூடிய பண்பாட்டு அடித்தளமுடையதும் அறநெறிச் செறிவுடையதுமான ஒரு கோட்பாட்டு அமைப்பை வழங்குகிறது என்று இவ்வாய்வு முடிவுறுகிறது. அதன் கோட்பாடுகள் வரலாற்று மற்றும் புவியியல் எல்லைகளை கடந்தவை; மேலும், அறநெறி ஆளுகை மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தியை மேம்படுத்த விரும்பும் தலைவர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள், நிர்வாகிகள் மற்றும் நிறுவனங்களுக்கு நடைமுறை வழிகாட்டுதலாக அமைகின்றன.

5.2 கொள்கை பரிந்துரைகள்;

இவ்வாய்வின் முடிவுகள் ஆளுகை, தலைமைத்துவ மேம்பாடு, பொதுநிர்வாகம் மற்றும் நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்திக் கொள்கை ஆகிய துறைகளில் பின்வரும் முக்கியமான கொள்கை பரிந்துரைகள் முன்வைக்கின்றன.

பொதுநிர்வாகத்தில் அறநெறித் தலைமைத்துவத்தை ஒருங்கிணைத்தல்: அரசுகள் பொதுத்துறை பயிற்சி திட்டங்களிலும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்களிலும் அறநெறித் தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளை இணைக்க வேண்டும். அரசு ஊழியர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கான தலைமைத்துவ மேம்பாட்டு திட்டங்களில் நேர்மை, பொறுப்புக்கூறல், நியாயம் மற்றும் சேவை மனப்பான்மை ஆகியவற்றை வலியுறுத்த வேண்டும். திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள அறநெறி மதிப்புகள், பொதுநிறுவனங்களில் நெறிமுறை நடத்தை வலுப்படுத்தவும் ஊழலைக் குறைக்கவும் பண்பாட்டு அடித்தளமாகச் செயல்படலாம்.

விழுமிய அடிப்படையிலான ஆளுகை சீர்திருத்தங்களை ஊக்குவித்தல்: பல ஆளுகைத் தோல்விகள் பலவீனமான பொறுப்புக்கூறல் அமைப்புகளாலும் பொதுநம்பிக்கை சிதைவினாலும் உருவாகின்றன. கொள்கை வகுப்பாளர்கள் வெளிப்படைத்தன்மை, குடிமக்கள் பங்கேற்பு மற்றும் பொறுப்புக்கூறலை மேம்படுத்தும் நிறுவனக் கட்டமைப்புகளை வலுப்படுத்த வேண்டும். திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் ஆளுகைக் கோட்பாடுகள் பாரபட்சமற்ற முடிவெடுப்பு, பொறுப்பான தலைமைத்துவம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

பூர்வீக அறிவை தலைமைத்துவக் கல்வியில் இணைத்தல்: பல்கலைக்கழகங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் தொழில்முறை பயிற்சி மையங்கள் திருக்குறளில் உள்ள அறநெறி போதனைகளை தலைமைத்துவம், மேலாண்மை மற்றும் பொதுநிர்வாக பாடத்திட்டங்களில் இணைக்க வேண்டும். இவ்வகை ஒருங்கிணைப்பு, எதிர்கால தலைவர்கள் சமகால தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகளுடன் இணைந்து பூர்வீக அறநெறி மரபுகளின் பொருத்தத்தையும் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

சமூக ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மனித வளர்ச்சியை மேம்படுத்தல்: திருவள்ளுவரின் இரக்கம், ஈகை மற்றும் பாதிக்கப்பட்டோரின் நலனில் அக்கறை போன்ற வலியுறுத்தல்கள் ஒருங்கிணைந்த அபிவிருத்தியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அரசுகள் வறுமை ஒழிப்பு, சமவாய்ப்பு அணுகல் மற்றும் பாதிக்கப்படக்கூடிய மக்களுக்கு சமூகப் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை முன்னிலைப்படுத்தும் கொள்கைகளை வடிவமைக்க வேண்டும்.

நிலைத்து நிற்கும் வள மேலாண்மையை ஊக்குவித்தல்: திருக்குறளில் காணப்படும் சுற்றுச்சூழல் தொடர்பான கருத்துக்கள், காலநிலை மாற்றம் மற்றும் சு+ழல் சீர்கேடு அதிகரிக்கும் இக்காலத்தில் மிகவும் பொருத்தமானதாக உள்ளது. அரசுகள் வள மேலாண்மை, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் காலநிலை நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றில் நீண்டகால நோக்கைக் கொண்ட அணுகுமுறைகளை ஏற்க வேண்டும்.

5.3 நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுக்கான திருக்குறளின் பங்களிப்பு

திருக்குறளிலிருந்து பெறப்பட்ட அறநெறித் தலைமைத்துவக் கட்டமைப்பு பல நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி இலக்குகளுக்கு நேரடி பங்களிப்பை வழங்குகிறது.

SDG 16: அமைதி, நீதி மற்றும் வலுவான நிறுவனங்கள்: மிக வலுவான தொடர்பு ஞானுபு 16 உடனே காணப்படுகிறது. திருக்குறளில் கூறப்படும் நீதி (குறள் 541), நேர்மை (குறள் 13) மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் (குறள் 544) ஆகியவை வெளிப்படையான மற்றும் பொறுப்புள்ள நிறுவனங்களை உருவாக்குவதற்கான அறநெறி அடித்தளமாக அமைகின்றன.

SDG 1: வறுமை ஒழிப்பு: குறள் 221 இல் கூறப்படும் ஈகை மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு வறுமை குறைப்பு முயற்சிகளை ஆதரிக்கின்றன.

SDG 10: சமத்துவக் குறைப்பு: திருவள்ளுவரின் நீதி, சமத்துவம் மற்றும் இரக்கம் சமூக ஒருங்கிணைப்பு வாய்ப்புச் சமத்துவத்தையும் உணக்குவிக்கின்றன.

SDG 6 மற்றும் SDG 13: தூய நீர் மற்றும் காலநிலை நடவடிக்கை: குறள் 20 நீரின் முக்கியத்துவத்தையும் சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மையையும் வலியுறுத்துகிறது.

SDG 4: தரமான கல்வி: குறள் 391 அறிவும் கற்றலின் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்துகிறது. இது திறமையான மற்றும் அறநெறி கொண்ட தலைவர்களை உருவாக்க உதவுகிறது.

5.4 முடிவுரை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும், திருக்குறள் இன்றும் அறநெறித் தலைமைத்துவம் மற்றும் பொறுப்பான ஆளுகை குறித்து ஆழமான பார்வைகளை வழங்குகிறது. அதன் போதனைகள், நிலைத்து நிற்கும் அபிவிருத்தி என்பது வெறும் பொருளாதார அல்லது தொழில்நுட்ப சவாலல்ல மாறாக, அது அடிப்படையில் ஒரு அறநெறி மற்றும் ஒழுக்கவியல் முயற்சி என்பதைக் காட்டுகின்றன. திருவள்ளுவரின் காலத்தைக் கடந்த ஞானத்தையும் சமகால ஆளுகைக் கட்டமைப்புகளையும் ஒருங்கிணைப்பதன் மூலம், சமூகம் அறநெறி அடிப்படையிலான மற்றும் சமூக மாற்றத்தை உருவாக்கக்கூடிய தலைமைத்துவ நடைமுறைகளை உருவாக்க முடியும். எனவே, திருக்குறள் இலக்கியப் பெருமை மட்டுமல்லாது, இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் நீதியுடனும் பொறுப்புடனும் நிலைத்த சமூகங்களை உருவாக்க உதவும் ஒரு நடைமுறை வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறது.

References

- Brown, M. E., & Treviño, L. K. (2006). Ethical leadership: A review and future directions. *The Leadership Quarterly*, 17(6), 595–616.
- Brown, M. E., Treviño, L. K., & Harrison, D. A. (2005). Ethical leadership: A social learning perspective for construct development and testing. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 97(2), 117–134.
- Parimelazhagar. (2005). *Thirukkural: Parimelazhagar Urai (Tamil Commentary)*. Chennai: Saradha Publications.

திருக்குறளில் அறமும் ஆளுமையும்

ஆச்சாரியா முனைவர் நீலமேகம்

ரீயூனியன்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழினத்தின் வாழ்வியல் நெறிகளை உலகப் பொதுமறையாக வடித்துத் தந்தவர் திருவள்ளுவர். மனித சமுதாயம் எக்காலத்திலும், எவ்விடத்திலும் பின்பற்றுவதற்கு ஏற்ற உன்னதமான விழுமியங்களைத் திருக்குறள் பேசுகிறது. மனித வாழ்வின் இறுதி இலக்காகிய வீடுபேற்றை அடைவதற்கு அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் முறையான வழிகளில் துயக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவம் வழிகாட்டுகிறது. ஒரு மனிதன் சமுதாயத்தில் மிகச்சிறந்த ஆளுமையாக (றிம்குஷ்டேஷீணீறிவீர் வு) உருவெடுப்பதற்கு 'அறம்' எவ்வாறு அடித்தளமாக அமைகிறது என்பதைத் திருக்குறள் விரிவாக விளக்குகிறது. தனிமனித ஒழுக்கமே உலகளாவிய தலைமைப் பண்பிற்கான ஆணிவேர் என்பதை வள்ளுவப் பேராசான் இந்நூலில் மிக ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

அறத்தின் ஆழமான இலக்கணம்

வள்ளுவர் கூறும் அறம் என்பது வெளிப்புற சடங்குகளோ, ஆடம்பரங்களோ அல்லது பிறரைக் கவருவதற்காகச் செய்யப்படும் செயல்களோ அல்ல. அது முற்றிலும் அகத் தூய்மை சார்ந்தது.

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர பிற." (குறள்: 34)

ஒருவன் தன் மனதில் எவ்விதக் குற்றமும், அசுத்தமும் இல்லாமல் தூய்மையாக இருப்பதே மிகச்சிறந்த அறம் ஆகும். மற்ற ஆடம்பரச் செயல்கள் அனைத்தும் வெறும் வெற்று ஆரவாரமே என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும், அந்த மனமாசு எவையெல்லாம் என்பதை அடுத்த குறளிலேயே பட்டியலிடுகிறார்:

"அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்." (குறள்: 35)

பொறாமை (அழுக்காறு), பேராசை (அவா), கடும் கோபம் (வெகுளி), கடுமையான சொற்கள் (இன்னாச்சொல்) ஆகிய இந்நான்கு தீய பண்புகளையும் நீக்கி, வாழும் வாழ்க்கையே உண்மையான அறவழிப்பட்ட வாழ்க்கை ஆகும். இந்த அகத் தூய்மையே ஒரு சிறந்த ஆளுமையின் தொடக்கப் புள்ளியாகும்.

தனிமனித ஒழுக்கமும் ஆளுமை மேம்பாடும்

ஆளுமைப் பண்பு என்பது ஒரு நாளில் தீரென்று உருவாவது அல்ல. அது அன்றாட வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கும் ஒழுக்கத்தின் மூலம் செப்பனிடப்படுகிறது. 'ஒழுக்கமுடைமை' என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் தனிமனித ஆளுமையின் உயர்வை மிக அழகாகக் கூறுகிறார்.

"ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்." (குறள்: 131)

ஒழுக்கம் ஒருவனுக்கு எல்லாவிதமான மேன்மைகளையும், சிறப்புகளையும் தருவதால், அதனைத் தன் உயிரை விடவும் மேலானதாகக் கருதி காக்க வேண்டும். உயிரை இழப்பினும் ஒழுக்கத்தை இழக்கக் கூடாது என்னும் உயரிய சிந்தனை, ஒரு மனிதனைச் சமுதாயத்தில் போற்றத்தக்க ஆளுமையாக மாற்றுகிறது.

மேலும், ஒழுக்கக் கேடு ஒருவனைப் பெரும் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதை,

"ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப் பழி." (குறள்: 137)

என்ற குறள் மூலம் எச்சரிக்கிறார்.

ஆளுமையின் தூண்கள்: திருக்குறள் காட்டும் நற்பண்புகள்

ஒரு முழுமையான ஆளுமைக்குத் தேவையான பல்வேறு கூறுகளையும் நற்பண்புகளையும் வள்ளுவர் தனித்தனி அதிகாரங்களாகப் பகுத்து வழங்கியுள்ளார்.

1. வாய்மை (உள்மன நேர்மை)

ஆளுமையின் மிக முக்கியமான தகுதி நம்பிக்கைக்குரியவராக இருத்தல் ஆகும். இதற்கு அடிப்படையாக அமைவது வாய்மை என்னும் உண்மை பேசுதல் ஆகும்.

"வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்லு." (குறள்: 291)

பிறருக்குச் சிறிதும் தீமை தராத நற்பண்புகளைக் கொண்ட சொற்களைப் பேசுவதே வாய்மை ஆகும். உண்மை பேசுவது என்பது வெறும் வார்த்தைகளில் மட்டுமல்ல, அது பிறருக்கு நலம் பயப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

"புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை வாய்மையால் காணப் படும்." (குறள்: 298)

உடலின் புறத் தூய்மை நீரால் உண்டாகும்; ஆனால் ஒரு மனிதனின் அகமாகிய உள்ளத்தின் தூய்மை அவன் பேசும் வாய்மையால் மட்டுமே உலகிற்கு வெளிப்படும்.

2. அடக்கமுடைமை (சுயக் கட்டுப்பாடு)

தற்கால ஆளுமைத் திறனில் 'சுயக் கட்டுப்பாடு' (Self-control) மற்றும் 'மனவெழுச்சி மேலாண்மை' (Emotional Intelligence) மிக முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இதனை வள்ளுவர் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே 'அடக்கமுடைமை' என்றார்.

"அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை ஆரீருள் உய்த்து விடும்." (குறள்: 121)

ஒருவனுடைய அடக்கப் பண்பு அவனைத் தேவர்களுள் சேர்க்கும்; அடக்கம் இல்லாத தறுதலைத் தன்மை அவனைப் பேரீருள் போன்ற துன்பத்தில் தள்ளிவிடும். குறிப்பாக, நாவடக்கம் என்பது ஒரு சிறந்த தலைவனுக்குரிய மிக முக்கிய ஆளுமையாகும்.

"யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க காவாக்கால் சோகாப்பர் சொல்லிமுக்குப் பட்டு." (குறள்: 127)

எவற்றைக் காக்கத் தவறினாலும் தன் நாவைக் காக்க வேண்டும்; தவறினால் சொற்குற்றத்தில் சிக்கித் துன்பப்பட நேரிடும் என்று எச்சரிக்கிறார்.

3. பொறையுடைமை (சகிப்புத்தன்மை)

தன்னை இகழ்பவர்களையும், தனக்குத் தீங்கு செய்பவர்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளும் குணம் உன்னதமான ஆளுமையின் அடையாளம்.

"அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை." (குறள்: 151)

தன்னைத் தோண்டுபவரையும் விழாமல் தாங்கும் பூமியைப் போல, நம்மை இகழ்ந்து பேசுபவர்களின் சொற்களையும் பொறுத்துக் கொள்வதே தலைசிறந்த பண்பாகும்.

நவீன ஆளுமைக் கருத்துகளும் வள்ளுவமும்

1. சுற்றம் தழால்

(Networking & Relationship Management)

இன்றைய கார்ப்பரேட் உலகிலும், சமூகத்திலும் ஒருவருடைய வெற்றிக்கு 'நெட்வொர்க்கிங்' எனப்படும் மனித உறவுகளைப் பேணும் திறன் இன்றியமையாதது. வள்ளுவர் இதனைச் சுயநலத்திற்கான உறவாகப் பார்க்காமல், அறம் சார்ந்த கூட்டு ஆளுமையாகப் பார்க்கிறார்.

"காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள." (குறள்: 527)

காகம் தனக்குக் கிடைத்த உணவை மறைக்காமல், தன் இனத்தைக் கூவிக் அழைத்துச் பகிர்ந்து உண்ணும். அத்தகைய பொதுநலப் பண்பு கொண்டவர்களிடமே செல்வமும் ஆளுமைப் பெருக்கமும் வந்து சேரும் என்கிறார். சுற்றத்தாரை அன்போடு அரவணைத்துச் செல்லும் ஒரு தலைவனை அல்லது ஆளுமையாளனை விட்டு யாரும் பிரிய மாட்டார்கள் என்பதை,

"சுற்றத்தால் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்." (குறள்: 524)

என்று விளக்குகிறார். தான் பெற்ற செல்வத்திற்கும் ஆளுமைக்கும் பயனே தன் சுற்றத்தை மகிழ்ச்சியாக வைத்திருப்பதுதான்.

2. பெரியாரைத் துணைக் கோடல் (Mentorship & Guidance)

எவ்வளவுதான் திறமை இருந்தாலும், வாழ்வில் உயர்ந்த நிலையை அடைய ஒரு சிறந்த 'மெண்டார்' எனப்படும் வழிகாட்டி அல்லது குரு தேவை. வள்ளுவர் அறிவு முதிர்ந்த பெரியவர்களின் துணையைப் பெறுவதை ஆளுமை வளர்ச்சியின் உச்சமாகக் கருதுகிறார்.

"அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை
திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்." (குறள்: 441)

அறத்தின் நெறிகளை அறிந்து, நம்மை விட அறிவிலும் அனுபவத்திலும் மூத்த பெரியவர்களின் நட்பை, நாம் ஆராய்ந்து போற்றிப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அது நம் ஆளுமையைக் குற்றமில்லாமல் காக்கும்.

வழிகாட்டி இல்லாத ஆளுமையோ அல்லது தலைவனோ எளிதில் வீழ்ந்து விடுவான் என்பதை மிகக் கடுமையான எச்சரிக்கையுடன் வள்ளுவர் பதிவு செய்கிறார்:

"இடிக்கும் துணையாரை இல்லாத ஏமரா வேந்தன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும்." (குறள்: 443)

தவறு செய்யும்போது இடித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்தும் பெரியோரின் துணை இல்லாத பாதுகாப்பற்ற தலைவன், அவனுக்குப் பகைவர்கள் என்று யாரும் இல்லாவிட்டாலும் கூட, அவன் தன் சுய புத்தியின்மையால் தானே அழிந்து போவான். எனவே, வழிகாட்டல் (விமீஸீம் ஷீக்ஷீஹீஜீ) என்பது ஆளுமையின் அரண் ஆகும்.

செயல் மேலாண்மையும் திட்டமிடலும் (Executive Capabilities)

1. காலம் அறிதல் மற்றும் இடனறிதல்

காலத்தையும் இடத்தையும் சரியாகக் கணித்துச் செயல்படும் மேலாண்மைத் திறனை (Management Skill) வெற்றியைத் தீர்மானிக்கிறது.

"ஞாலம் கருதினுங் கைகூடுங் காலம்
கருதி இடத்தாற் செயின்." (குறள்: 484)

பொருத்தமான காலத்தையும், ஏற்ற இடத்தையும் அறிந்து ஒரு செயலைச் செய்தால், இந்த உலகத்தையே வெல்ல நினைத்தாலும் அது மிக எளிதாகக் கைகூடும்.

2. வினைத்தீட்பம் (மன உறுதி)

செயலைத் தொடங்குவதில் காட்டும் ஆர்வத்தை விட, அதைத் தோய்வில்லாமல் இறுதிவரை கொண்டு சென்று முடிப்பதில்தான் உண்மையான ஆளுமை வெளிப்படுகிறது.

"வினைத்தீட்பம் என்பது ஒருவர்க மனத்தீட்பம்
மற்றைய எல்லாம் பிற." (குறள்: 661)

ஒரு செயலைத் தோய்வின்றிச் செய்து முடிப்பதற்குக் காரணியாக இருப்பது ஒருவனுடைய மன உறுதியே ஆகும். மற்ற உடல் வலிமை, பண வலிமை எல்லாம் அதற்குப் பிறகுதான் வருகின்றன.

வள்ளுவம் காட்டும் தலைமைப் பண்பு (Leadership Qualities)

திருக்குறளில் உள்ள 'பொருட்பால்' முழுவதும் ஒரு சிறந்த ஆளுமையாளன் அல்லது தலைவன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான வழிகாட்டுதல்கள் நிரம்பியது. 'இறைமாட்சி' என்னும் அதிகாரத்தில் தலைமைப் பண்புக்கான இலக்கணத்தை வள்ளுவர் வகுக்கிறார்.

"அஞ்சாமை ஈகை அறிவுக்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற்குக் கூற்று." (குறள்: 382)

துணிவு, கொடைப் பண்பு, அறிவு, ஊக்கம் ஆகிய நான்கும் குறையாமல் இருப்பதே ஒரு சிறந்த ஆளுமையின், தலைவனின் அடையாளம். மேலும், ஒரு சிறந்த தலைவன் பிறர் சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் குணம் கொண்டவனாய் இருக்க வேண்டும்:

"செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ் தங்கும் உலகு." (குறள்: 389)

தன் காதுகள் சுட்பெரிக்கும்படி இடித்துரைக்கும் அமைச்சர்கள் அல்லது மக்களின் சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் பண்புள்ள தலைவனின் குடையின் கீழ்தான் இந்த உலகமே தஞ்சம் புகும்.

முடிவுரை

திருக்குறள் காட்டும் அறம் என்பது ஏடுகளில் படித்துப் போற்றுவதற்கானது மட்டுமல்ல; அது மனிதனின் ஆளுமையை நாளும் செதுக்கும் ஒரு உன்னத வாழ்வியல் உளி. ஒரு மனிதன் தன் அகவாழ்வில் தூய்மையையும், புறவாழ்வில் ஒழுக்கத்தையும், சுற்றம் தழால் மூலம் சிறந்த சமூகத் தொடர்புகளையும் (Networking), பெரியாரைத் துணைக் கோடல் மூலம் தகுந்த வழிகாட்டலையும் (Mentorship) பெறும்போது அவனது ஆளுமை முழுமை பெறுகிறது. உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளின் நெறிகளை நம் வாழ்வில் உள்வாங்கி நடந்தால், நாமும் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த வழிகாட்டியாகவும், சிறந்த பண்பாளராகவும் திகழ முடியும் என்பது திண்ணம்.

திருக்குறள் காட்டும் அறநெறி ஆட்சி

மு. இரவிச்சந்திரன் (காவிரிமைந்தன்)

தமிழ் எழுத்தாளர் - இலக்கிய ஆர்வலர்

கவியரசு கண்ணதாசன் தமிழ்ச் சங்கம் (பம்மல்)

சென்னை - 75.

உலகப் பொதுமறை எனப் போற்றப்படும் திருக்குறள், தனிமனித ஒழுக்கத்திற்கான நூலாக மட்டுமல்லாமல், நல்லாட்சி மற்றும் அரசியல் நிர்வாகத்திற்கான சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருவள்ளுவர் கூறிய கருத்துக்கள், இன்றைய ஜனநாயக ஆட்சிக்கும் பொருந்துவது அவரது சிந்தனையின் காலாதீதப் பெருமையை எடுத்துரைக்கிறது.

திருவள்ளுவர், அறத்தை மனித வாழ்வின் அடித்தளமாகக் கருதுகிறார். அறம் இல்லாத ஆட்சியும், ஒழுக்கம் இல்லாத அதிகாரமும் நிலைத்திருக்க முடியாது என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

“அறத்தினுடங்கு ஆக்கமும் இல்லை; அதனை
மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு.” (குறள் 32)

அறநெறியை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆட்சியே மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெறும். அதனால் தான் அரசன் முதலில் நீதியிலும் நேர்மையிலும் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

“இறைகாக்கும் வையகம் எல்லாம் அவனை
முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்.” (குறள் 547)

அதாவது, அரசன் நீதிநெறியில் தவறாமல் ஆட்சி செய்தால், உலகமே அவனைப் பாதுகாக்கும்.

நல்லாட்சியின் மையக்கரு மக்களின் நலன் ஆகும். மக்கள் துன்புறும் நிலையில் அரசு செழிக்க முடியாது. இதனை வள்ளுவர்,

“குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு.” (குறள் 544)

எனக் கூறுகிறார். குடிமக்களின் நலனைப் பேணும் அரசனையே உலகம் மதிக்கும் என்பதே இதன் பொருள்.

அரசின் நிர்வாகத்தில் திறமையான அமைச்சர்களின் பங்கும் இன்றியமையாதது. சிந்தித்து செயல்படுதல், காலம் அறிதல், விளைவுகளை முன்னறிதல் போன்ற பண்புகள் ஆட்சியாளர்களுக்கும் நிர்வாகிகளுக்கும் அவசியம் என்பதை வள்ளுவர் பல அதிகாரங்களில் வலியுறுத்துகிறார்.

இன்றைய உலகம் நல்லாட்சியை (Good Governance), வெளிப்படைத்தன்மையை (Transparency), பொறுப்புணர்வை (Accountability), மக்கள்நலத்தை (Public Welfare) வலியுறுத்துகிறது. இவ்வனைத்திற்குமான அடிப்படைச் சிந்தனைகள் திருக்குறளில் ஏற்கனவே இடம் பெற்றுள்ளன என்பது வியப்பூட்டும் உண்மையாகும்.

எனவே, அறம், நீதி, மக்கள் நலம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆட்சியே நிலையான அரசை உருவாக்கும் என்பதை திருக்குறள் நமக்கு உணர்த்துகிறது. உலகம் எவ்வளவு மாறினாலும், நல்லாட்சிக்கான வள்ளுவத்தின் வழிகாட்டுதல் என்றும் அழியாத ஒளிவிளக்காகத் திகழும்.

மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்...

(நவீனகால மன அழுத்தத்திற்கு வள்ளுவம்
வழங்கும் வாழ்வியல் மாமருந்து)

முனைவர் ச. திருநாவுக்கரசு

முதல்வர்

ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள்,

தமிழ், கலை, அறிவியல் கல்லூரி

மயிலம் 604 304

விழுப்புரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு

தொடர்பு எண் 9443906003

மின்னஞ்சல் : nsthirunavukkarasu73@gmail.com

21ஆம் நூற்றாண்டின் அதீத நுகர்வுக் கலாச்சாரமும் இயந்திரமயமான போட்டி உலகமும் மனிதகுலத்திற்குப் பரிசாக அளித்துள்ள பெரும் சவால் 'மன அழுத்தம்' (Stress) ஆகும். உணர்வுகளால் நெய்யப்பட்ட மனித மனம் தற்கால கணினி யுகத்தின் பேரவலங்களால் சிதைவது இயற்கையே.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் ஆறாம் அறிவாகிய மனத்தில், தேவையற்ற எண்ணக்குவியல்கள் அளவுக்கு மீறிச் சேரும்போது 'மன அழுத்தம்' (Stress) என்னும் கொடிய அகம்சார் நோய் உருவாகிறது. இக்கட்டுரை, சமகாலத்தில் மனிதனை வாட்டும் வாழ்வியல் சிக்கல்களைத் தொகுத்து, அவற்றுக்குத் திருவள்ளுவரின் "மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்" (குறள் 34) என்ற அறக் கோட்பாட்டின் பின்னணியில், திருக்குறள் வழங்கும் எல்லாக் காலத்திற்குமான தீர்வுகளை விரிவான ஆய்வு நோக்கில் முன்வைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முன்னுரை

புவியியல் தாதுக்களின் திண்மையை அளவிடும் மோஃ அளவீட்டில் (Mohs Scale) பத்தாவது மதிப்பெண் பெற்ற வைரம், உலகிலேயே மிகக் கடினமான பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், இயற்கையின் இத்தகு

பேராற்றல் வாய்ந்த வைரமே கூட, தன் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட அழுத்தம் கொடுக்கப்படும்போது நொறுங்கித் தூளாகிவிடுகிறது.

அறிவியல் பூர்வமான வைரத்திற்கே அழுத்தம் தாங்கும் எல்லை இருக்கும்போது, மென்மையான உணர்வுகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட மனித மனதின் நிலை என்ன ஆகும்.

“ஆற்றி வதுவே அவற்றொடு மனனே”

(தொல். பொருள். மரபியல்: 27)

என்று தொல்காப்பியர் மனிதனுக்குரிய தனிச்சிறப்பாக மனத்தை அடையாளம் காட்டுகிறார். 1930களில் அறிவியல் பூர்வமாக வரையறுக்கப்பட்ட ‘மன அழுத்தம்’ என்பது தற்காலிக மனநிலை அல்ல; அது உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருசேரச் சீர்குலைக்கும் மாபெரும் பிணியாகும். பாதிக்கப்பட்டவரை மருத்துவக் கருவிகளால் கண்டறிய முடியாது; நடத்தை மாற்றங்களால் மட்டுமே உணர முடியும். இத்தகைய சமகால அக நெருக்கடிகளுக்குத் திருக்குறள் எங்ஙனம் ‘மாமருந்தாக’ விளங்குகிறது இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

சமகால சமூக ஊடகச் சிக்கல்களும் ‘அழுக்காறாமையும்’

மனிதர்கள், இன்றைய டிஜிட்டல் யுகத்தில், இன்ஸ்டாகிராம், முகநூல் போன்ற சமூக ஊடகங்களின் திரைக்குள் பிறரது ஆடம்பரமான வாழ்வையும், போலிப் பகட்டுகளையும் காண்கின்றனர். இதனால் ஏற்படும் எதையோ இழந்துவிட்டோம் என்ற பயம் (FOMO - Fear of Missing Out) மற்றும் தாழ்வு மனப்பான்மை, இளைஞர்களின் மன அமைதியைப் பறித்துத் தீவிர மன அழுத்தத்திற்கு உள்ளாக்குகிறது.

அடுத்தவர் ஆக்கம் கண்டு மனம் வெதும்புவதே அத்தனை துன்பங்களுக்கும் அடிப்படை என்பதை உணர்ந்த வள்ளுவர், அகத் தூய்மைக்கு ‘அழுக்காறாமை’ (பொறாமை கொள்ளாமை) என்னும் நெறியை வகுக்கிறார்.

அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம். (குறள்: 35)

பிறரின் போலிப் பகட்டோடு தன் எளிய வாழ்வை ஒப்பிடாமல், யாரிடத்தும் பொறாமை கொள்ளாத தூய மனநிலையைத் தனக்குரிய உன்னத ஒழுக்கமாகக்

கொள்ள வேண்டும். அடுத்தவர் வளர்ச்சியைக் கண்டு மகிழும் 'செந்தண்மை' பண்பே திரைக்குப் பின்னால் இருக்கும் மன அழுத்தத்தை வேரறுக்கும் என்பதை மேற்கண்ட திருக்குறள் சுட்டுகிறது.

சமகால வன்முறைகளும் 'வெகுளாமையும்'

சமகாலத்தில் வன்முறைகள் முந்தைய காலங்களைவிட அதிநவீன தொழில் நுட்பங்களாலும், தீவிரமான அரசியல் போட்டிகளாலும் வடிவம் பெற்றுள்ளன. உக்ரைன், மத்திய கிழக்கு நாடுகள் மற்றும் சில ஆப்பிரிக்கப் பகுதிகளில் தொடரும் போர்கள் மற்றும் ஆயுத மோதல்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் உயிர்களைப் பலிவாங்குவதோடு, கடுமையான அகதிகள் நெருக்கடியையும் பொருளாதார வீழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தி வருகின்றன. மற்றொருபுறம், இணையவழி வெறுப்புப் பேச்சுகள், இனவெறி மற்றும் தீவிரவாதச் சித்தாந்தங்களால் தூண்டப்படும் உள்நாட்டு வன்முறைகளும், துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவங்களும் ஆங்காங்கே அதிகரித்து வருகின்றன. மேலும், தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி நடத்தப்படும் சைபர் தாக்குதல்கள் (Cyberattacks) மற்றும் டிஜிட்டல் வன்முறைகள் தனிநபர்களின் பாதுகாப்பிற்கு மட்டுமின்றி, நாடுகளின் இறையாண்மைக்கே பெரும் அச்சுறுத்தலாக உருவெடுத்துள்ளன.

நவீன உளவியல் கூறும் 'சின மேலாண்மை கோட்பாட்டிற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, சினம் என்னும் தீயின் தன்மையை வள்ளுவர் 'வெகுளாமை' அதிகாரத்தில் சாடுகிறார்.

“தன்னைத்தான் காக்கின் சினம்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்.” (குறள்: 305)

ஒருவன் தன் உடலையும், மன அமைதியையும் காக்க விரும்பினால், தன் மனதில் சினம் தோன்றாமல் காக்க வேண்டும்; தவறினால், அந்தச் சினமே அவனது நல்வாழ்வை அழித்துவிடும் என்கிறது குறள். கோபம் என்பது அடுத்தவரை அழிப்பதற்கு முன்பாகத் தன்னையே அழிக்கும் என்பதை உணர்வதே இதற்கான தீர்வாகும்.

பாலியல் வன்மமும் ஒழுக்கமுடைமை என்னும் பேரரணும்

சமுதாயத்தில் எங்கு பார்ப்பினும் முறையற்ற பாலியல் வன்மங்களும், பெண்களுக்கு எதிரான கொடூரக் குற்றங்களும் தினந்தினம் அரங்கேறியவண்ணம் உள்ளன. இத்தகைய இழிநிலைகளுக்குச் சமூக

வலைத்தளங்களின் தவறான பயன்பாடும், கைக்குக் கிடைத்த பொருள் கொஞ்ச காலத்திலேயே அலுத்துப்போய் அடுத்த பொருளுக்கு ஆசைப்படும் தற்கால நுகர்வுக் கலாச்சாரப் பேராசையுமே காரணமாகும். இது மனிதனை மிகக் அதிகமான மன அழுத்தத்திற்கும் குற்ற உணர்ச்சிக்கும் தள்ளுகிறது.

வள்ளுவர் காமத்தின் மாசுகளைக் களைந்து, முறையான இல்வாழ்க்கையையும், பிறன்மனை நோக்காப் பேராண்மையையும் வலியுறுத்துகிறார். ஒழுக்கமே உயிரை விட மேலானது என்பதை,

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்.” (குறள்: 131)

என்றும், பிறன் மனைவியை இச்சை கொண்டு நோக்காத பண்பை,

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறனொன்றோ ஆன்ற வொழுக்கு. (குறள்: 148)

என்றும் குறிப்பிடுகிறார். பாலியல் வன்மங்களில் இருந்து விடுபட, மனிதன் தன் பொறி புலன்களை அடக்கி ஆளும் மனக்கட்டுப்பாட்டை (Self-control) வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நுகர்வுப் பொருளாகப் பெண்களைப் பார்க்கும் பார்வையை மாற்றி, அறத்தின் வழிப்பட்ட இல்வாழ்வின் மாண்பை உணர்வதே இத்தகு சமூக பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வாகும்.

பேராசைப் பெருவலை: கார்ப்பரேட் கடன் சுழல்களும் ‘அவா அறுத்தலும்’

வருமானத்திற்கு மிஞ்சிய ஆடம்பர வாழ்வை வாழத் துடிப்பதால், இன்றைய மனிதன் கிரெடிட் கார்டு (Credit Card) கடன்கள், ஆன்லைன் கூதாட்டங்கள் மற்றும் தவணை முறைகள் (EMI) முதலிய நுகர்வுக் கலாச்சார வலைகளில் சிக்கிக் கொள்கிறான். நாள்தோறும் அச்சுறுத்தும் கடன் அழுத்தங்களால் ஒட்டுமொத்தக் குடும்பமும் தற்கொலைக்குத் தள்ளப்படும் அவலங்கள் சமகாலத்தில் மலிந்துவிட்டன.

ஆசையே துன்பத்தின் மூலம் என்ற பௌத்த தத்துவத்தின் நீட்சியாக, பேராசையை ஒழிப்பதே மன அழுத்த கடன் வலையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழி என்கிறார் வள்ளுவர்.

“இன்பம் இடையறாது ஈண்டும் அவாவென்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்.” (குறள்: 369)

பேராசை என்னும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமான கொடிய நோயை ஒருவன் தன் மனதிலிருந்து நீக்கிவிட்டால், அவனது வாழ்வில் இன்பம் தடையின்றித் தொடரும் என்கிறது திருக்குறள். “போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்ற தத்துவத்தின்படி, தேவைகளைக் குறைத்துக் கொள்வதே தற்காலக் கடன் அழுத்தத்தி் லிருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரே வழி.

பணிநெருக்கடிப் பெருஞ்சுமை: கார்ப்பரேட் இலக்குகளும் ‘வினைத் திட்டமும்’

இன்றைய நவீன உலகில் நிறுவனங்களின் இலக்குகள் (Targets), பணி நீக்கப் பயம் (Layoffs) ஆரோக்கியமற்ற பணியாளர்களுக்கிடையேயான போட்டிகள் முதலியன காரணமாகப் பலர் கடுமையான மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாகி, மாரடைப்பு மற்றும் ஒற்றைத் தலைவலி (Migraine) போன்ற உடலியல் நோய்களால் இளம் வயதிலேயே மடிகின்றனர்.

தொழிலைச் சுமையாகக் கருதாமல், தெளிவான திட்டமிடலோடும் மன உறுதியோடும் செய்ய வேண்டும் என்பதை ‘வினைத் திட்டம்’ எனும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் தெளிவுபடுத்துகிறார்:

“கடைக்கொட்கச் செய்துக்கது ஆண்மை இடைக்கொட்கின்
எற்றா விழுமந் தரும்.” (குறள்: 663)

ஒரு செயலைத் தொடங்கும் போது, அது பிறருக்குத் தெரியாமல் உறுதியுடன் செய்து முடிக்க வேண்டும்; இடையில் மனம் தளர்ந்து போனால், அது தீராத துன்பத்தைத் (மன அழுத்தத்தை) தரும் என்பது குறளின் பொருள். தொழிலில் தெளிவான திட்டமிடலும் (Time Management), செய்யும் தொழிலை விரும்பிச் செய்யும் மனப்பான்மையும் இருந்தால் பணியிட அழுத்தம் காணாமல் போகும்.

இல்வாழ்க்கைச் சிதைவும் ‘அன்பின் மாண்பும்’

தற்காலத்தில் சுயநலம், விட்டுக்கொடுக்காமை மற்றும் சமூக வலைத்தளங்களின் தவறான தூண்டல்களால் கணவன் மனைவி இடையே சலனங்களும், சந்தேகங்களும் ஏற்பட்டு, விவாகரத்துகளின் எண்ணிக்கை

(Divorce Rates) உலகளவில் மிகுதியாக உயர்ந்து வருகிறது. இது குடும்ப அமைப்பையே சிதைத்து, குழந்தைகளுக்குப் பெரும் மன உளைச்சலை ஏற்படுகிறது.

வள்ளுவர் குடும்ப உறவுக்குள் இருக்க வேண்டிய ஆகச்சிறந்த புரிதலை 'இல்வாழ்க்கை' அதிகாரத்தின் மூலம் வள்ளுவர் மிக உன்னதமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.” (குறள்: 45)

இக்குறள் இல்வாழ்க்கையில் கணவன் மனைவி இடையே நிகழ்வதையற்ற அன்பும், ஒருவருக்கொருவர் செய்ய வேண்டிய கடமை தவறாத அறமும் இருந்தால், அதுவே அந்த வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனுமாகும் என்கிறது. "ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு" என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப, விட்டுக்கொடுத்தலும், புரிதலும் இருந்தால் குடும்பத்தில் மன அழுத்தத்திற்கு இடமில்லை.

முடிவுரை

'யான்', 'எனது' என்ற குறுகிய சுயநலச் சிந்தனையே மனிதனை ஏமாற்றத்திற்கும், அதன்வழியே மன அழுத்தத்திற்கும் தள்ளுகிறது. உலகமே எனது ஊர், உலக மக்கள் அனைவரும் எனது உறவினர் என்ற பரந்த மனப்பான்மை (Universal Brotherhood) ஏற்படும்போது மனித மனம் அமைதியடைகிறது. நமக்கு ஏற்படும் துன்பங்களுக்கு அடுத்தவர்கள் காரணமல்ல, நம்முடைய எண்ணங்களும், நம்முடைய அணுகுமுறைகளுமே காரணம் என்பதை உணரும்போது, பிறர் மீதான சினமும் வஞ்சமும் தீர்ந்து, அகம் தூய்மையடைகிறது. இதைத்தான் புறநானூறு, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா... (192)” என்கிறது.

சமகால உலகம் எதிர்கொள்ளும் அத்தனை நவீன உளவியல் சிக்கல்களுக்கும், மன அழுத்த நோய்க்கும் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவள்ளுவர் தன் இரண்டு அடி திருக்குறள்களின் மூலம் 'மாமருந்து' வழங்கிச் சென்றுள்ளார். சமுதாயத்தின் போலி ஒப்பீடுகளையும், பேராசைகளையும் விடுத்து, வள்ளுவர் காட்டிய "மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்" (குறள் 34) என்ற உன்னத அகத் தூய்மையைக் கடைப்பிடித்தால், மனித இனம் எத்தகைய புற அழுத்தங்களுக்கும் நொறுங்கிப் போகாமல், அமைதியான, ஆரோக்கியமான பெருவாழ்வை வாழ முடியும் என்பது திண்ணம்.

திருக்குறளில் “அந்தணர்”

முனைவர் அ. சதீஷ்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை
 ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ், கலை அறிவியல் கல்லூரி,
 மயிலம் 604 304 விழுப்புரம் மாவட்டம், தமிழ்நாடு
 தொட்பு எண் 7401443322
 மின்னஞ்சல் முகவரி kanniyamsathish@gmail.com

தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்களில் இடம்பெறும் “அந்தணர்” என்னும் சொல், தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றிலும் சமய வரலாற்றிலும் மிகுந்த விவாதத்திற்கு உட்பட்ட சொல்லாகும். சங்க இலக்கியங்களில் இச்சொல் பல்வேறு பொருள்களில் வழங்கப்பட்டாலும், திருவள்ளுவர் அதனை எந்தப் பொருளில் கையாண்டுள்ளார் என்பது ஆய்வுக்குரிய முக்கியக் கேள்வியாகும். குறிப்பாக திருக்குறளில் இடம்பெறும் “அந்தணர் என்போர் அறவோர்” என்னும் குறளும், “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்னும் குறளும், அந்தணர் என்னும் சொல்லைச் சாதியடையாளமாக அல்லாது அறநெறியடையாளமாக விளங்கச் செய்கின்றன. மேலும், “அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும்” (குறள் 543) என்ற குறள் இக்கருத்தியலுக்கு எங்ஙனம் வலுவேற்றுகிறது என்பதும் ஆராயத்தக்கது. இவ்வாய்வுக் கட்டுரை சங்க இலக்கியச் சான்றுகள், திருக்குறள், திருமந்திரம், உரையாசிரியர் கருத்துகள் மற்றும் நவீன ஆய்வாளர்களின் விளக்கங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் “அந்தணர்” என்னும் சொல்லின் பொருள் பரிணாமத்தை ஆராய்கிறது.

முன்னுரை

தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள் மனித வாழ்வின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் புதிவு செய்துள்ளன. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அக்காலச் சமூக அமைப்பு, பண்பாடு, தொழில், சமயம், அரசியல் மற்றும் அறநெறி ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கின்றன. அவற்றில் இடம்பெறும் சொற்கள் பலவும் பிற்காலத்தில் புதிய பொருள் மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது “அந்தணர்” என்னும் சொல்லாகும்.

இன்றைய சமூகப் பயன்பட்டில் “அந்தணர்” என்பது பெரும்பாலும் “பிராமணர்” என்ற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களிலும் திருக்குறளிலும் இப்பொருள் எல்லா இடங்களிலும் பொருந்துகிறதா என்ற கேள்வி எழுகிறது. திருவள்ளுவர் உலக மனித சமத்துவத்தை வலியுறுத்தியவர். அவர், “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று கூறிய நிலையில், “அந்தணர்” என்ற சொல்லைப் பிறப்படிப்படையிலான உயர்குலத்தவரைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தியிருக்க முடியுமா என்பது ஆய்வுக்குரியதாகிறது.

“அந்தணர்” சொல்லின் பொருள்

தமிழ்ப் பேரகராதிகள் “அந்தணர்” என்னும் சொல்லுக்கு : 1. அறவோர், 2. பார்ப்பனர், 3. இறைவன் என்னும் மூன்று முக்கியப் பொருள்களை வழங்குகின்றன. இம்மூன்று பொருள்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன.

(antanan n. அம் + தண்மை; or anta, 'Vedanta' + அணவு (திருமுரு. 946, உறை.1. Gracious one; அழகிய தப்பமுடையான். (குறள், 30, உரை) 2. [M. anta?an.] Brahman; பார்ப்பான் நூலே கரகம் .. அந்தணர்க்குரிய (தொல்.பொ. 625). 3. Sage, recluse; முனிவன் (பிங்.) 4. Brahma; பிரமன் (பிங்.) 5. Jupiter; வியாழன் (பரிபா. 11, 7.)

antanan n. அம் + தண்மை. 1. Virtuous person; அறவோன். (பொதி. நி) 2. Pure person; தூயோன். (திவ். இயற். திருநெடுந். 4, வ்யா.). 3. Śiva; சிவபிரான். யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன் (அகநா. கடவுள்.)

தொல்காப்பியர் மரபியலில்,

"நூலே கரகம் முக்கோல் மணைவே

ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய" (தொல். பொருள். மரபியல்: 7)

என்று அந்தணருக்குரிய புற அடையாளங்களைக் கூறியுள்ளார்.

பரிபாடல் உரையாசிரியர்கள் “விரி நூல் அந்தணர்” என்பதற்கு ‘அறவோர்’ என்றும், “புரிநூல் அந்தணர்” என்பதற்கு ‘பார்ப்பனர்’ என்றும் பொருள் தருகின்றனர். இதன் மூலம் “அந்தணர்” என்பது ஒரே பொருளில் மட்டுமே வழங்கப்படவில்லை என்பதும், அது பண்புப் பெயராக இருந்து பிற்காலத்தில் குழப் பெயராக மாறியுள்ளது என்பதும் உறுதியாகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் அந்தணர் குறித்த பதிவுகள்

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் 'அந்தணர்', 'அந்தணர்க்கு', 'அந்தணரதுவே', 'அந்தணன்', 'அந்தணாளர்', 'அந்தணாளன்', 'அந்தணிர்', 'அந்தணிர்' ஆகிய சொற்கள் விரிவாகப் பயின்று வந்துள்ளன (கூண்க இணைப்பு). இவை உணர்த்தும் பொருண்மைகளை இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கலாம்.

பார்ப்பனர்களை / வைதீக நெறியினரைக் குறிக்கும் பயன்பாடு

சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் “அந்தணர்” என்பது வேதம் ஓதும், வேள்வி வளர்க்கும் பார்ப்பனர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

- வேதப் பாராயணம்: "அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும்" (சிறுபாணாற்றுப்படை: 204) மற்றும் "ஓதல் அந்தணர் வேதம் பாட" (முதுரைக்காஞ்சி: 656) ஆகிய வரிகள் நான்மறை ஓதும் தொழிலை உடையோரைக் குறிக்கின்றன.
- வேள்விச் சடங்கு: "மறைநவில் அந்தணர்" (புறநானூறு: 36) மற்றும் "கேள்வி முற்றிய வேள்வி அந்தணர்க்கு" (புறநானூறு: 397) போன்ற அடிகள் யாக சடங்குகளைச் செய்யும் வைதீகப் பார்ப்பனர்களைச் சுட்டுகின்றன.
- புற அடையாளங்கள்: பெரும்பாணாற்றுப்படை (315) மற்றும் முல்லைப்பாட்டில் முக்கோல், கரகம் போன்ற பொருள்களை ஏந்தியவர்களாகவும், பூணூல் (புரிநூல்) அணிந்தவர்களாகவும் அந்தணர்கள் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர்.

அறவோரைக் / சான்றோரைக் குறிக்கும் பயன்பாடு

சடங்குகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பொதுவான அறநெறிப் பண்பிலும் அந்தணர் என்னும் சொல் பயின்று வந்துள்ளது. பரிபாடல் பதினொன்றாம் பாடலில் வரும்

“விரி நூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க
புரிநூல் அந்தணர் பொலம் கலம் ஏற்ப...” (பரிபாடல்: 11:7879)

என்னும் அடிகள் மூலம் ஒரே பாடலில் இரண்டு வெவ்வேறு

அடைமொழிகளுடன் இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. 'விரி நூல் அந்தணர்' என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் "விரிந்த நூல்களைக் கற்ற அறவோர் / தத்துவ ஞானிகள்" என்று பொருள் உரைக்க, 'புரிநூல் அந்தணர்' என்பதற்கு "புணூல் அணிந்த பார்ப்பனர்" என்று உரை கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து சங்க இலக்கியக் காலத்திலேயே "அந்தணர்" என்பது சடங்குசார் பார்ப்பனரையும், அறிவுசார் அறவோரையும் பிரித்துக் காட்டும் சொல்லாகப் பரிணமித்திருப்பது தெளிவாகிறது.

கலித்தொகையில் (9:45) பாலையாடிய நற்றாய், மகளைத் தேடிச் செல்லும்போது வழியில் எதிர்ப்படும் சன்னியாசிகளை (அறவோர்களை) நோக்கி, அறிவும் ஒழுக்கமும் பொருந்திய அந்தணரே... (குறிப்பு ஏவல் செயல் மாலைக் கொளை நடை அந்தணர்!, வெவ் இடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர்) என்று விளிப்பது, குலத்தைக் கடந்து துறவறம் பூண்ட சான்றோரைக் குறிக்கும் சொல்லாக இஃது அமைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது.

திருவள்ளுவரின் “அந்தணர்”

திருக்குறளில் 8, 30 மற்றும் 543 ஆகிய மூன்று எண்களைக் கொண்ட குறள்களில் மட்டுமே 'அந்தணர்' என்னும் சொல் பயின்று வந்துள்ளது. திருவள்ளுவர் தம் மனிதநேயப் புரட்சியின் மூலம், பிறப்பின் அடிப்படையில் இச்சொல்லுக்கு இருந்த குலப் பூச்சைக் கலைந்து, சாதி கடந்த ஒரு புதிய அற வரையறையை (Ethical Definition) இதற்கு வழங்கியுள்ளார். எவ்வுயிர்க்கும் செம்மையான கருணை கொண்டு வாழ்பவர்களே அந்தணர்கள் என இலக்கணம் வகுப்பதன் மூலம், இச்சொல்லைக் குலக் குறியீட்டிலிருந்து விடுவித்து ஒட்டுமொத்த மனிதகுலத்திற்குமான உன்னதப் பண்பாக அவர் மாற்றிக்காட்டியுள்ளார்.

திருவள்ளுவர் அந்தணர் என்ற சொல்லை உழவர் என்ற பொருண்மையிலேயே பயன்படுத்தி உள்ளதாக

மூன்று இடங்களில் அந்தணர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளார். இம் மூன்று இடங்களிலும் அச் சொல்லுக்கு உழவர் என்றே அவர் பொருள் கொண்டிருப்பது வியப்பளிக்கிறது.

(அறவாழி அந்தணன் (யார் அந்தணர்?))

என்று பொன். சரவணன் குறிப்பிடுவதும் நோக்கத்தக்கது. இது அவரின் தனித்த பார்வையைக் காட்டுகிறது.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்

திருக்குறளில் இடம்பெறும் மிக முக்கியமான முப்பதாவது குறள், 'அந்தணர்' என்ற சொல்லுக்கு வள்ளுவர் தரும் அதிகாரப்பூர்வமான அகராதி வரையறையாகும்:

“அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.” (குறள்: 30)

பரிமேலழகர் எல்லா உயிர்கள் மேலும் செவ்விய தண்ணளியைப் பூண்டு ஒழுகலான், அந்தணரென்று சொல்லப்படுவார் என குல மரபு சார்ந்து பொருள்கூறுகின்றார். அறத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்றார் மு. வரதராசனார், மு. கருணாநிதி முதலிய பிற்கால உரையாசிரியர்கள்.

இக்குறள் அமைப்பில் வள்ளுவர் எங்கும் “அந்தணர் என்போர் பார்ப்பனர்” என்றோ, “வேதம் ஒதுபவர்” என்றோ கூறவில்லை. மாறாக, உலகளாவிய மனிதநேயப் பண்பையே அதன் தகுதியாக மாற்றுகிறார். அனைத்து உயிர்களிடத்தும் (மனிதர்கள் மட்டுமன்றிப் புல், புழு, பறவை உள்ளிட்ட எவ்வுயிர்க்கும்) எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றி இரக்கமும் கருணையும் கொண்டு, அவற்றுக்குத் தீங்கிழைக்காமல் வாழும் உன்னத ஒழுக்கமே “செந்தண்மை” (செம்மை + தண்மை) ஆகும். இதில் பிறப்பு, குலம், வருணம், சமயம் போன்ற புறக் காரணிகள் எதற்கும் இடமில்லை.

“அந்தணர் நூலும் அறமும்”

திருக்குறளின் அரசியல் பகுதியில், 'செங்கோன்மை' அதிகாரத்தில் வரும் பின்வரும் குறள், “அந்தணர்” என்ற சொல்லின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள மிக முக்கியமான திருப்புமுனையாக அமைகிறது:

“அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.” (குறள்: 543)

பரிமேலழகர். மணக்குடவர், புலியூர்கேசிகன், மு. வரதராசன் போன்றோர் இக்குறளுக்கு “அந்தணர்களின் வேத நூல்களுக்கும், உலகத்து அறத்திற்கும் அரசனது செங்கோலே அடிப்படையாய் நின்றது” என்று குலவழியாகப் பொருள் கூற முற்பட்டனர். “தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, அறிவை வளர்த்துக் கொள்பவர்தம் ஞான நூல்களுக்கும், பொதுவான அறத்திற்கும் ஆதி அரசனின் செங்கோலே” என்று சாலமன் பாப்பையா

அவர்களும், “ஓர் அரசின் நல்லாட்சி அல்லது செங்கோன்மைதான், அறவோர் நூல்களுக்கும் உலக நல்வாழ்விற்கான அறநெறிக்கும் அடிப்படையாகும்” என்று மு. கருணாநிதி அவர்களும் உரைவகுத்துள்ளனர்.

பழைய உரையாசிரியர்களான பரிமேலழகர் மற்றும் மணக்குடவர் ஆகியோர் தங்களின் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப ‘அந்தணர் நூல்’ என்பதை ‘வேதம்’ என்ற பொருளில் அணுகியுள்ளனர். எனினும், தற்கால அறிஞர்களான சாலமன் பாப்பையா மற்றும் மு. கருணாநிதி ஆகியோர் வள்ளுவத்தின் பொதுமை நோக்கை உள்வாங்கி, இதனை “அறிவை வளர்த்துக் கொள்பவர்தம் ஞான நூல்கள்” என்றும், “அறவோர் நூல்கள்” என்றும் பறைசாற்றுகின்றனர். எனவே, முப்பதாவது குறளில் வள்ளுவர் தந்த வரையறையின்படி, “அறவோர்களின் நூல்களே அந்தணர் நூல்கள்” என்பது தெளிவு.

வள்ளுவத்தின் ஒட்டுமொத்த தத்துவக் கட்டமைப்போடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது இதன் ஆழமான பொருள் புலப்படும்.

- அறநூல்களின் வழிகாட்டி: இங்கு “அந்தணர் நூல்” என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிக்குரிய மறைநூல் அல்ல. மாறாக, உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இன்புற்று வாழ வேண்டும் என்ற உன்னத நோக்கில், முப்பதாவது குறளில் வள்ளுவர் வரையறுத்த “செந்தண்மை பூண்ட அறவோர்கள் (சான்றோர்கள்)” உலகிற்கு வகுத்தளித்த அறநூல்களைக் குறிப்பதாகும்.
- செங்கோலின் கடமை: உலக மாந்தரை நல்வழிப்படுத்தும் சான்றோர்களின் உன்னத அறநூல்களும், உலகப் பொதுவான நீதிகளும் (அறம்) சமுதாயத்தில் நிலைபெற வேண்டுமானால், அதற்கு அரசனது நடுநிலை தவறாத ஆட்சி (முன்னவன் கோல்) மிக அவசியமான அடித்தளமாகும் (ஆதி) என்று வள்ளுவர் விளக்குகிறார்.
- கருத்தியல் ஒற்றுமை: அரசன் முறைதவறி ஆட்சி செய்தால், சான்றோர்களின் அறவழியும் உலகத்து நீதியும் அழிந்துபடும் என்பதை வலியுறுத்தவே, அறவோர்களைக் குறிக்கும் “அந்தணர்” என்ற சொல்லை அவர்களது “நூலோடு” இணைத்துக் காட்டுகிறார். எனவே, இங்கும் அந்தணர் என்பது பிறப்பால் உயர்ந்தோரைக் குறிக்காமல், உலகிற்கு அறம் சொல்லும் தகுதியுடைய ‘சான்றோர்களையே’ குறிக்கிறது.

“அறவாழி அந்தணன்” இறைவடிவமாக அந்தணன்

கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில், இறைவனை வள்ளுவர் பின்வருமாறு அழைக்கிறார்:

“அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது.” (குறள்: 8)

இங்கு இறைவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அடைமொழி “அறவாழி அந்தணன்” (அறக்கடலாக விளங்கும் அந்தணன்) என்பதாகும். இறைவன் எந்தக் குலத்திற்கும் சாதிக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அவனைக் குணங்களின் வடிவாகவே வள்ளுவர் காண்கிறார். எனவே, பேரருளும் பேராற்றலும் கொண்டு உயிர்களைக் காக்கும் இறைவனையே ‘அந்தணன்’ என்று அழைப்பதன் மூலம், இச்சொல் மானுடக் குலக் குறியீட்டில், அது ஆகச்சிறந்த அறத்தின் வடிவம் என்பது மீண்டும் நிறுவப்படுகிறது.

பிறப்பையும் சாதியையும் மறுக்கும் வள்ளுவப் பொதுமை

திருக்குறளின் ஒட்டுமொத்தக் தத்துவக் கட்டமைப்பும் பிறப்பு வழி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரானது.

பிறப்புச் சமத்துவம்:

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.” (குறள்: 972)

மனித வரலாற்றின் ஆகச்சிறந்த சமத்துவப் பிரகடனமான இக்குறளைக் கூறிய வள்ளுவர், ஒரு குறிப்பிட்ட குலத்தில் பிறந்த காரணத்திற்காக மட்டுமே ஒருவருக்கு “அந்தணர்” என்னும் ஆன்மீக, சமூக உயர் தகுதியை ஒருபோதும் அள்ளி வழங்கியிருக்க மாட்டார்.

ஒழுக்கமே அளவுகோல்:

“மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும்
கீழல்லார் கீழல் லவர்.” (குறள்: 973)

குலத்தால் உயர்ந்த இடத்தில் இருந்தாலும் ஒழுக்கமும் கருணையும் இல்லாதவர்கள் மேலானவர்கள் அல்லர்; எளிய குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும் பண்பால் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் அல்லர் என்று வள்ளுவர் பிறப்பு வழி உயர்வைத் திட்டவாட்டமாக மறுக்கிறார்.

“பார்ப்பான்” மற்றும் “அந்தணர்” வள்ளுவர் காட்டும் வேறுபாடு

திருக்குறளில் “பார்ப்பான்” என்னும் சொல்லும் இடம்பெறுகிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

“மறப்பினும் ஓத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்.” (குறள்: 134)

இக்குறளில் ‘பார்ப்பான்’ என்றும், ‘ஓத்து’ (வேதம்) என்றும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். வேதம் ஓதுவதை ஒரு தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு சமூகப் பிரிவினரைக் குறிக்க அவர் ‘பார்ப்பான்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். ஓதிய வேதத்தை மறந்தாலும் அதை மீண்டும் படித்துக் கற்றுக் கொள்ள முடியும்; ஆனால், அவன் தன் ஒழுக்கத்தில் இருந்து தாழ்ந்தால் அவனது சிறப்புக் கெடும் என்கிறார்.

இங்கு வள்ளுவர் காட்டும் வேறுபாடு மிக நுட்பமானது:

- பார்ப்பான் = தொழில் / சமுதாயக் குழு அடையாளம் (Professional / Social Identity).
- அந்தணர் = அறம் / குணாம்ச அடையாளம் (Ethical / Spiritual Identity).

பார்ப்பான் என்பவன் ஒழுக்கம் தவறும்போது தன் தகுதியை இழக்கிறான்; ஆனால், எக்குலத்தவராயினும் ‘செந்தண்மை’ பூண்டு ஒழுகும் போது அவர் ‘அந்தணர்’ என்ற உன்னத நிலையை எய்துகிறார்.

முடிவுரை

தமிழ்ச் செவ்விலக்கியப் பரப்பில் “அந்தணர்” என்னும் சொல்லின் பொருள் பரிணாமத்தை ஆராயும்போது, அது பன்முகத் தன்மையைக் கொண்டதாக விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் அச்சொல்லை வைதீகச் சடங்கு செய்வோருக்கும், உலகியல் கடந்த தத்துவ ஞானிகளுக்கும் இணையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளன.

ஆனால், திருவள்ளுவர் தம் மனிதநேயப் புரட்சியின் மூலம் இச்சொல்லுக்கு இருந்த குலப் பூச்சைக் கலைந்து, அதற்கு முற்றிலும் புதியதொரு அற வரையறையை (Ethical Definition) வழங்கியுள்ளார்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று முழங்கிய வள்ளுவப் பொதுநெறியில், சாதி சார்ந்த உயர்விற்கு இடமில்லை. அவர் காட்டும் “அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும்” (குறள் 543) நாட்டின் நல்லாட்சியே காவல் அரணாக அமைகிறது. எனவே, திருக்குறள் காட்டும் ‘அந்தணர்’ என்பவர் பிறப்பால் வரும் பிராமணர் அல்லர்; மாறாக, சாதி, மத, வர்க்க எல்லைகளைக் கடந்து, எவ்வுயிரும் தம் உயிர் போல் கருதி, உலகிற்குச் ‘செந்தண்மை’ என்னும் பேரருளை வழங்கும் “அறவோரே” ஆவர். இஃது ஒரு குலத்தின் பெயரல்ல; குணம் சார்ந்த உன்னத நிலை என்பது திண்ணம்.

இணைப்பு: சங்க இலக்கியங்களில் ‘அந்தணர்’ சொல் பயில்வுப் பட்டியல்

சொல் வடிவம் இலக்கியத் தரவுகள் (பாடல் / வரி எண்கள்)

அந்தணர் புறநானூறு (1:6, 2:22, 200:13, 201:7, 361:4, 397:20)
பதிற்றுப்பத்து (24:8, 64:5) கலித்தொகை (1:1, 36:25, 38:12, 99:2, 119:12, 126:4) பரிபாடல் (1:13, 1:40, 2:57, 2:68, 3:14, 4:65, 5:22, 6:45, 11:7879, 14:28, 23:20, 24:61) திருமுருகாற்றுப்படை (96, 263), சிறுபாணாற்றுப்படை (187), பெரும்பாணாற்றுப்படை (315), மதுரைக்காஞ்சி (474), குறிஞ்சிப்பாட்டு (225)

அந்தணர்க்கு புறநானூறு (361:4 5), கலித்தொகை (1:1), சிறுபாணாற்றுப்படை (204)

அந்தணரதுவே புறநானூறு (122:34)

அந்தணன் புறநானூறு (200:13, 201:7), பரிபாடல் (5:22, 11:7), கலித்தொகை (38:12, 69:5, 72:18), அகநானூறு (கடவுள் வாழ்த்து: 1516)

அந்தணாளர் புறநானூறு (362:89)

அந்தணளன் புறநானூறு (126:1112)

அந்தணர்/ அந்தணர் ஐங்குறுநூறு (384:12, 387:2), கலித்தொகை (9:45)

துணை நின்றவை

- தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் பேராசிரியருரையும், கணேசையர் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 2007.
- திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, சாரதா பதிப்பகம், 22ஆவது பதிப்பு, 2018
- திருக்குறள் உரைக்கொத்து : அறத்துப்பால், ஸ்ரீ காசிமடம் : திருப்பனந்தாள். திருக்குறள் பதிப்பு நிதி வெளியீடு, 1957
- வையாபுரிப்பிள்ளை, ச. (ப.ஆ.), சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகையும் பத்துப் பாட்டும், சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1940.
- வையாபுரிப்பிள்ளை, ச. (ப.ஆ.), சங்க இலக்கியம் (பாட்டும் தொகையும்), இரண்டு தொகுதிகள், பாரிநிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1967.

இணையதளம்

- சங்கம் பீடியா <<https://sangampedia.net/>>
- பொன்.சரவணன், அறவாழி அந்தணன் (யார் அந்தணர்?) <<https://thiruththam.blogspot.com/2012/02/blog-post.html>>

**திருக்குறளில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்
மனிதகுலத்தை உயர்த்தும் வள்ளுவர்தின்
அறத் தத்துவங்கள்**

பேராசிரியர் முனைவர் க. ஞானஜோதி சரவணன்,
பொதுச் செயலாளர் கம்பன் அறக்கட்டளை
திண்டிவனம்.
செல் +91 9789694125

முன்னுரை

உலக இலக்கிய வரலாற்றில் காலத்தைக் கடந்து நிலைத்து நிற்கும் சில நூல்கள் மட்டுமே உள்ளன. அவற்றுள் தலைசிறந்ததாக விளங்குவது திருக்குறள். இரண்டு அடிகளால் அமைந்த 1330 குறட்பாக்கள் கொண்ட இந்நூல், மனித வாழ்வின் அனைத்து பரிமாணங்களையும் தொட்டு விளக்கும் உலகப் பொதுமறையாகப் போற்றப்படுகிறது. மனித வாழ்க்கை வெறும் உடல் வாழ்வு அல்ல; அது பண்புகளின் பயணம். செல்வம், அதிகாரம், கல்வி, அறிவியல் முன்னேற்றம் ஆகியவை மனிதனை உயர்த்தலாம், ஆனால் விழுமியங்கள் மட்டுமே மனிதனை மனிதனாக நிலைநிறுத்துகின்றன. கல்வி, உண்மை, நேர்மை, அன்பு, கருணை, பணிவு, ஒழுக்கம், பொறுப்புணர்வு, நன்றியுணர்வு மற்றும் சமூக முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தும் திருக்குறள், நல் வாழ்விற்கான நிரந்தர வழிகாட்டியாக விளங்குகிறது.

1. கல்வி - மனித முன்னேற்றத்தின் முதல் படிக்கட்டு

கல்வி என்பது மனிதனின் அக இருளை நீக்கும் அறிவொளியாகும். கல்வி மனிதனை உயர்ந்த சிந்தனைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. திருவள்ளுவர் கல்வியை வாழ்க்கையின் அடிப்படை முதலீடாகக் கருதுகிறார்.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக. (குறள் 391)

கல்வி என்பது தேர்வில் வெற்றி பெறுவதற்கான கருவி மட்டுமல்ல, வாழ்வை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கான நெறிமுறையாகும். உண்மையான

கல்வி மனிதனைப் பண்படுத்த வேண்டும். அறிவு வளர்ந்தும் பண்பு வளராவிட்டால் கல்வியின் பயன் முழுமையடையாது. இன்றைய உலகில் செயற்கை நுண்ணறிவு, விண்வெளி ஆராய்ச்சி, உயிரியல் தொழில்நுட்பம் போன்ற துறைகள் வேகமாக வளர்கின்றன. ஆனால் மனிதநேயம் இல்லாத அறிவு சமூகத்திற்கு ஆபத்தாக மாறக்கூடும். எனவே, கல்வி என்பது அறிவுக்கும் அறத்திற்கும் இடையே பாலமாக அமைய வேண்டும் என்று திருக்குறள் உணர்த்துகிறது.

2. உண்மை பேசுதல் - நம்பிக்கையின் உயிர்நாடி

உண்மை என்பது மனித சமுதாயத்தின் அடித்தளம். ஒரு குடும்பம், நிறுவனம், அரசு அல்லது நாடு எதுவாக இருந்தாலும் அதன் நிலைத்தன்மை உண்மையின் மீதே அமைகிறது.

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லு. (குறள் 291)

உண்மை பேசுவது எளிதான செயல் அல்ல. சில நேரங்களில் அது இழப்புகளையும் சிரமங்களையும் தரலாம். ஆனால் நீண்ட காலத்தில் உண்மையே மனிதனுக்கு நிலையான மதிப்பையும் மரியாதையையும் அளிக்கிறது. இன்றைய தகவல் தொழில்நுட்ப யுகத்தில் பொய்ச் செய்திகள் வேகமாகப் பரவுகின்றன. இத்தகைய சூழலில் உண்மையை நிலைநிறுத்தப்படுவது சமூகப் பொறுப்பாகவே மாறியுள்ளது. உண்மை பேசும் மனிதன் தனக்கே அல்லாமல் சமூகத்திற்கும் ஒளிவிளக்காக அமைகிறான்.

3. நேர்மை - மனித குணநலனின் உச்சம்

நேர்மை என்பது வெளிப்படைத்தன்மை, நம்பகத்தன்மை மற்றும் அறச்சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும். எவரும் பார்க்காதபோதும் சரியான செயலைச் செய்வதே நேர்மை. நேர்மையான மனிதன் தன் மனசாட்சிக்கு உண்மையாக இருப்பான். செல்வம் இல்லாமல் வாழ முடியும், ஆனால் நேர்மை இல்லாமல் கண்ணியமாக வாழ முடியாது. திருக்குறளின் அறத்துப்பால் முழுவதும் நேர்மையின் பெருமையை எடுத்துரைக்கிறது. நீதிமுறை, கடமையுணர்வு, நியாயம் ஆகிய அனைத்திற்கும் நேர்மையே அடித்தளமாக விளங்குகிறது. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் அரசியல் நிலைத்தன்மைக்கும் குடிமக்களின் நேர்மை மிக முக்கியமானதாகும். நேர்மையான குடிமக்கள் இருக்கும் இடத்தில் ஊழல் குறையும், நம்பிக்கை அதிகரிக்கும்.

4. அன்பு - மனிதகுலத்தை இணைக்கும் பேராற்றல்

திருவள்ளுவர் அன்பை வாழ்வின் மையமாகக் கருதுகிறார்.

அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும். (குறள் 7)

அன்பு என்பது வெறும் உணர்ச்சி அல்ல, அது மனிதனை மனிதனோடு இணைக்கும் சக்தியாகும். அன்பு உள்ள இடத்தில் பகைமை குறையும். அன்பு இல்லாத வாழ்க்கை வெறுமையானதாக மாறிவிடும். குடும்ப ஒற்றுமை, நட்பு, சமூக நல்லிணக்கம், உலக அமைதி ஆகிய அனைத்திற்கும் அன்பே அடிப்படையாக அமைகிறது. இனம், மதம், மொழி ஆகிய வேறுபாடுகளைத் தாண்டி மனிதர்களை ஒன்றிணைக்கும் உலக மொழி அன்பாகும். அன்பு செலுத்தும் மனிதன் தன்னை உயர்த்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், மற்றவர்களையும் உயர்த்துகிறான்.

5. கருணை - மனிதநேயத்தின் இதயத் துடிப்பு

கருணை என்பது பிறர் துன்பத்தை உணர்ந்து உதவ முணையும் உயர்ந்த மனப்பான்மை. திருவள்ளுவர் அருளை அறத்தின் மையமாகக் கருதுகிறார். கருணையற்ற வாழ்க்கை வெறும் உயிர்வாழ்வாக மட்டுமே இருக்கும், கருணையுடன் கூடிய வாழ்க்கை மனிதநேயமாக மலரும். பசியால் வாடுபவருக்கு உணவு அளிப்பதும், நோயுற்றவருக்கு ஆறுதல் கூறுவதும், இயற்கை பேரிடரில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவுவதும் கருணையின் வெளிப்பாடுகளாகும். இன்றைய உலகில் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி அதிகரித்தாலும், மனித உறவுகள் பலவீனமடையும் அபாயம் உள்ளது. இந்நிலையில் கருணை மனிதகுலத்தின் பாதுகாப்பு கவசமாக விளங்குகிறது.

6. பணிவு - உயர்வின் அடையாளம்

உண்மையான உயர்வு பணிவில் வெளிப்படுகிறது. எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல். பணிவு என்பது தாழ்வு மனப்பான்மை அல்ல, அது தன்னம்பிக்கையுடன் கூடிய அடக்கம். அறிவும் செல்வமும் அதிகாரமும் அதிகரிக்கும்போது பணிவு மேலும் அவசியமாகிறது. பழம் நிறைந்த மரம் தாழ்ந்து நிற்பதைப் போல, அறிவு நிறைந்த மனிதன் பணிவுடன் இருப்பான். பணிவு மனிதனை மக்களின் இதயத்தில் நிலைநிறுத்துகிறது. உலக வரலாற்றில் பெரும் தலைவர்கள் பலர் தங்களது பணிவினாலேயே மக்களின் மரியாதையைப் பெற்றுள்ளனர்.

7. ஒழுக்கம் - வாழ்க்கையின் காவலன்

ஒழுக்கம் என்பது வாழ்க்கையை சரியான பாதையில் நடத்தும் வழிகாட்டி.

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும். (குறள் 131)

மனிதனின் உண்மையான பெருமை அவனது ஒழுக்கத்தில் உள்ளது. கல்வி, செல்வம், அதிகாரம் ஆகியவை இல்லாவிடாலும் ஒழுக்கம் இருந்தால் மனிதன் மதிக்கப்படுவான். ஒழுக்கம் தனிமனித வளர்ச்சிக்கும் சமூக அமைதிக்கும் அடிப்படையாக அமைகிறது. ஒழுக்கம் இல்லாத அறிவு ஆபத்தானது, ஒழுக்கம் உள்ள அறிவு பயனுள்ளதாகும்.

8. பொறுப்புணர்வு - கடமையின் வெளிப்பாடு

ஒரு மனிதன் சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக வாழ்கிறான். எனவே, அவனுக்கு குடும்பம், சமூகம், நாடு ஆகியவற்றின் மீது பொறுப்புகள் உள்ளன. பொறுப்புணர்வு என்பது கடமையை உணர்ந்து செயல்படுதல் ஆகும். ஆசிரியர் கற்பிப்பது, மருத்துவர் சிகிச்சை அளிப்பது, விவசாயி உணவு உற்பத்தி செய்வது ஆகிய அனைத்தும் பொறுப்புணர்வின் வெளிப்பாடுகளாகும். பொறுப்புணர்வு உள்ள குடிமக்கள் நாட்டின் வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்துகின்றனர். பொறுப்பைத் தவிர்க்கும் சமூகம் முன்னேற்றத்தை இழக்கிறது.

9. நன்றி மறவாமை - மனித பண்பின் மகுடம்

திருவள்ளுவர் நன்றியுணர்வை மிக உயர்ந்த பண்பாகக் கருதுகிறார்.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று. (குறள் 108)

ஒருவர் செய்த உதவியை நினைவில் வைத்திருப்பது மனிதநேயத்தின் அடையாளமாகும். நன்றியுணர்வு உறவுகளை வலுப்படுத்துகிறது. பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், சமூகம் ஆகியோரின் பங்களிப்பால் தான் மனிதன் வளர்கிறான். இதை உணர்ந்து நன்றி செலுத்துபவனே உயர்ந்த மனிதன்.

10. சமூக முன்னேற்றம் - தனிமனித விழுமியங்களின் கூட்டுத்தொகை

ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றம் அதன் பொருளாதார வளர்ச்சியால் மட்டும் அளவிடப்படாது, அதன் விழுமியங்களாலும் அளவிடப்படுகிறது. கல்வியறிவு, உண்மை, நேர்மை, அன்பு, கருணை, பணிவு, ஒழுக்கம், பொறுப்புணர்வு, நன்றியுணர்வு ஆகியவை ஒன்றிணையும் போது சமூக முன்னேற்றம் நிகழ்கிறது. திருக்குறள் தனிமனிதனை உருவாக்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் நல்ல குடும்பம், நல்ல சமூகம், நல்ல நாடு ஆகியவற்றையும் உருவாக்குகிறது. வள்ளுவரின் சிந்தனைகள் நிலையான வளர்ச்சிக்கும் மனிதநேய சமூகத்திற்கும் அடித்தளமாக அமைகின்றன.

நிறைவுரை

திருக்குறள் ஒரு இலக்கிய நூல் மட்டுமல்ல, அது வாழ்வின் வழிகாட்டி. கல்வி மனிதனை அறிவாளியாக்குகிறது, உண்மை நம்பகத்தன்மையை அளிக்கிறது, நேர்மை கண்ணியத்தைத் தருகிறது, அன்பும் கருணையும் மனிதநேயத்தை வளர்க்கின்றன, பணிவும் ஒழுக்கமும் மனிதனை உயர்த்துகின்றன, பொறுப்புணர்வும் நன்றியுணர்வும் சமூகத்தை வலுப்படுத்துகின்றன, இவை அனைத்தும் இணைந்து சமூக முன்னேற்றத்தை உருவாக்குகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டாலும், திருக்குறளின் விழுமியங்கள் இன்றும் நாளையும் வழிநடத்தும் நிரந்தர ஒளியாகத் திகழ்கின்றன. மனிதகுலம் நல்வாழ்வு பெற வேண்டுமெனில், திருவள்ளுவர் காட்டிய அறப்பாதையை நடைமுறை வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் தனிமனிதன் உயர்வான், சமூகம் வளரும், உலகம் அமைதியடையும்.

திருக்குறளைச் சீர்தூக்கிப் போற்றுவோம்!

முனைவர் சொ. ஏழுமலை
தமிழ்ப் பேராசிரியர்

வானம் அளந்தது அனைத்தும் அளந்திட்ட வண்மொழியாம் தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்பைத் தருவனவற்றுள் திருக்குறள் முதன்மையானதாகத் திகழ்கின்றது. உலகத்திற்கே பொதுமறையாக விளங்குவதால் திருக்குறளை இந்திய அறிவாய்வியல் நூல் என்று உரைப்பர். திருக்குறள் 80க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பொதுமறையாகத் திகழ்கின்றது. ஜி.யு.போப், திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அரச சிம்மாசனத்தில் அமர வைத்தார். ஓளவை பிராட்டியார், 'அணுவைத் துளைத்து ஏழ் கடலைப் புகட்டி, குறுகத் தரித்த குறள்' என்று திருக்குறள் பொருட் புலனை வியந்தார். பாரதியார், 'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு' எனப் போற்றினார்.

இத்தகு எண்ணற்ற சிறப்புக்களை உடைய திருக்குறளை இன்று பலரும் தமிழின் சிறப்புக்குச் சான்றாகப் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர்; திருக்குறளைப் பரப்புவதாகக் கூறி, பல கழகங்களை அமைத்துப் பல அரிய செயல்களைச் செய்து வருகின்றனர். தமிழக அரசும் தற்போது 'திருக்குறள் திருப்பணித் திட்டம்' என்ற பெயரில் பல இலட்ச ரூபாய்களைக் கொடுத்து, திருக்குறளைப் பரப்பி வருகின்றது. பலர் திருவள்ளுவர் சிலை அமைத்துத் திருக்குறளைச் சீர் தூக்கிப் பார்க்கின்றனர். சிலர் திருக்குறளைப் பொது இடங்களில் எழுதி, அதன் புகழைப் பரப்பி வருகின்றனர். இவை எல்லாம் வரவேற்கத் தக்க விடயங்கள் தாம்.

எனினும், திருக்குறள் சிறப்பைப் பரப்புவோர் அதன் செவ்வி அறியாமல் சில தவறுகளைச் செய்கின்றனர். அத்தகு தவறுகளை உணர்த்துவது காலத்தின் தேவையாக அமைகின்றது. மலிவு விலைப் புதிப்பாக வெளிவரும் திருக்குறள் புத்தகங்களில் திருக்குறள் சிறப்பு அறியாமல் அதன் அமைப்பைத் திரித்தும் மாற்றியும் வெளியிடுகின்றனர். இதனைப் படிப்போரில் பலர் அதை அப்படியே பரப்பத் தொடங்கிவிட்டனர். மேலும் மாணவர்களுக்கு இலவசமாகத் தருவதாகச் சொல்லி அத்தகு புத்தகங்களை அளிக்கின்றனர். அதனைப் படிக்கும்

மாணவர்களும் அதுதான் சரி என்று எழுதத் தொடங்கிவிட்டனர். மாணவர்க்கான பாடப் புத்தகங்களிலும் சில இடங்களில் இப்போக்குக் காணப்படுகின்றது. இதனால் திருக்குறள் மாண்பு சிதைந்து வருகின்றது.

புதுக்கவிதை அமெரிக்காவுக்குச் சிறப்புப் போல, ஹைக்கூ கவிதை ஜப்பானுக்கு உரியது போல, தமிழ் மொழிக்கு வெண்பா சிறந்ததாகும். அதுவும் குறள் வெண்பா முதன்மையாகத் திகழ்கின்றது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் ஆற்றலுக்கு இவ்வடிவம் சாலச் சிறந்ததாகும். குறள் வெண்பாவானது, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ ஆகியவற்றை விடப் பல சிறப்புக்களை உடையது.

குறள் வெண்பா, ஈர் அடிகளை உடையதாய், முதலடி நாற்சீராகவும் இரண்டாம் அடி முச்சீராகவும் வந்து ஈற்றுச் சீரானது நாள்நெடில் ஒற்று, மலர் (இருகுறில் ஒற்று), காசு (தனிநெடிலுடன் கு சு டு து பு று ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று) பிறப்பு (இரு குறிலுடன் கு சு டு து பு று ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று) ஆகிய வாய்ப்பாட்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் இடம்பெற்றுப் பிற சீர்கள் வெண்சீர் வெண்டளை அல்லது இயற்சீர் வெண்டளை அமைப்பைப் பெற்று வர வேண்டும். அவ்வாறு அமையும் வெண்பா செப்பல் ஓசையில் ஒலிக்கும்.

தனிக்குறில், தனிக்குறில் ஒற்று, தனி நெடில், தனிநெடில் ஒற்று நேரசையாகவும், இருகுறில் தனித்து, இருகுறில் ஒற்று, குறில் நெடில் தனித்து, குறில் நெடில் ஒற்று நிரையசையாகவும் கொள்ளப் பெறும்.

நேர் நேர் தேமா என்றும், நிரை நேர் புளிமா என்றும் அழைத்து இரண்டையும் மாச்சீர் என்பர். நேர் நிரை கூவிளம் என்றும், நிரை நிரை கருவிளம் என்றும் அழைத்து இரண்டையும் விளச்சீர் என்பர். நேர் நேர் நேர் தேமாங்காய் என்றும், நிரை நேர் நேர் புளிமாங்காய் என்றும், நிரை நிரை நேர் கருவிளங்காய் என்றும், நேர் நிரை நேர் கூவிளங்காய் என்றும் அழைத்து நான்கையும் காய்ச்சீர் என்பர். வெண்பாவில் மேற்கண்ட சீர்களே இடம்பெற வேண்டும் என்பது தமிழ் நியதி.

இரண்டு அசையில் சொற்கள் வரும்போது மாச்சீர் முன்பு நிரை அசையும், விளச்சீர் முன்பு நேரசையும் வருவது இயற்சீர் வெண்டளை எனப்படுகிறது. சொற்கள் காய்ச்சீராக வருகின்ற போது அதன் முன்பு நேரசை வருவது வெண்சீர் வெண்டளை என அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான தளைகள் அமைந்து ஈர் அடிகளில் எழுதுவது குறள் வெண்பாவாகும்.

மேற்கண்ட அமைப்பில் எழுதப்படும் குறள்வெண்பாவானது தானாகவே செப்பல் ஓசையைப் பெறும்.

செப்பல் ஓசை என்பது வினாவுக்கு விடை கூறுவதாக அமையும் ஓசை. செப்பல் என்றால் சொல்லுதல். எந்த ஒரு வெண்பாவையும் ஊன்றிப் படித்தால் அதன் முன்பு ஒரு கேள்வி மறைந்து கிடப்பதைக் காணலாம். வெண்பாவின் தளைகளின் சிறப்புக்கு ஏற்பவும் ஓசைகளின் நுணுக்கங்கள் அமைவது வெண்பாவின் சிறப்பாகும்.

செப்பல் ஓசையானது மூன்று வகைப்படும். முதல் வகை ஏந்திசைச் செப்பல். ஏந்திசைச் செப்பல் என்பது பா முழுக்க காய் முன் நேர் வரும் வெண்டளையை மட்டும் பெறுவது. சான்று:

யாதானும் நாடாமல் ஊராமல் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு (397)

இரண்டாம் வகை தூங்கிசைச் செப்பல். தூங்கிசைச் செப்பல் என்பது பா முழுக்க மா முன் நிரையும், விளம் முன் நேரும் வருவது. அதாவது வெண்பா முழுக்க இயற்சீர் வெண்டளை மட்டும் பெறுவது. சான்று:

கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக (391)

மூன்றாம் வகை ஒழுகிசைச் செப்பல். இதில் வெண்சீர் வெண்டளையும் இயற்சீர் வெண்டளையும் கலந்து வரும். சான்று:

தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு (396)

மேற்கண்ட வகையில்தான் குறள் வெண்பாவானது அமைய வேண்டும்.

வள்ளுவப் பெருந்தகை, சீர்கள் சரியாக அமைய வேண்டும் எனப் பல இலக்கண நுட்பங்களைப் புகுத்தித் திருக்குறளைக் கவனமாக வடிவமைத்துள்ளார்.

ஏரின் உழார் உழவர் புயலென்னும்
வாரிவளம் குன்றிக் கால் (14)

என்று திருக்குறளை எழுதியிருக்கலாம். ஆனால் சீர் தட்டுகிறதே

என்று உழாஅர் என அளபெடை பெய்து ஈர் அசையாக்கிக் குறளை அமைத்தார். ஒரு சீரை இரு சீராக்கவே அளபெடை என்பதை அதிகம் பயன்படுத்துகிறார். இது அல்லாது இன்னிசை அளபெடை, சொல்லிசை அளபெடை என்பவற்றையும் பொருள் சிறப்புக்காகக் கையாள்கின்றார்.

மேலும் குறள் வெண்பா கட்டமைப்புக்காகத் திருவள்ளுவர் ஒரு சொல்லையே உடைத்து அதனை முன்னும் பின்னுமாக அமைத்துப் பொருள் கொள்ளும் வகையுளி என்ற இலக்கண நுட்பத்தையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துகின்றார். சான்றுகள்:

உறங்கு வதுபோலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு (339)

என்ற குறளில் உறங்குவது என்ற சொல்லை இயற்சீர் வெண்டளைக்காகப் பிரித்தும், விழிப்பது என்ற சொல்லை இயற்சீர் வெண்டளைக்காகப் பிரிக்காதும் அமைத்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகின்றது. இவ்வாறு ‘காலத்தி னாற் செய்த நன்றி (102), மனத்து எதுபோலக் காட்டி (454), கல்லா தவரின் கடையென்ப கற்றறிந்தும் (729), ஏழுற் றவரினும் ஏழை தமிழனாய் (873), உறாஅ தவர்போல் சொலினும் செறாஅர்சொல் (1096) எனப் பல குறள்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

இத்தகு விளக்கங்கள் ஏன் முன்வைக்கப்படுகின்றன என்றால், திருவள்ளுவர், குறள் வெண்பா அமைப்புச் சிதையாமல் எவ்வாறு நுணுகி, நுணுகி ஆய்ந்தறிந்து திருக்குறளைப் படைத்தார் என்பதற்காகத்தான். இதன் நுட்பம் தெரியாமல் பலர் திருக்குறளைச் சிதைத்து, திருக்குறளை வளர்ப்பதாகக் கூறி, பலவாறு எழுதி வருகின்றனர்.

ஒரு கல்வி நிறுவனச் சுவற்றில்,

அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்காது இயன்றது அறம் (35)

என்ற திருக்குறளானது எழுதப்பட்டிருந்தது. இதைப் படித்த மாணவன் ஒருவன், ‘அய்யா நான் படித்த குறள்,

அழுக்கா றவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா தியன்ற தறம் (35)

என்றிருக்கிறதே. இதில் எது சரி என்று கேட்டான். அவனுக்குத் திருக்குறள்

அமைப்பை விளக்கி நீ படித்ததுதான் சரியென்று விளக்கினேன். சுவற்றில் எழுதப்பட்ட திருக்குறள் ‘அழுக்காறு அவாவெகுளி என்பதிலும் இழுக்காது இயன்றது’ என்பதிலும் காய் முன் நிரை வருகிறது. இது கலித்தளையாகும். இதே போன்று,

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை (37)

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான்ன்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை (43)

என்றவாறு எழுதப்பட்டுள்ள திருக்குறள்களும் தவறானவை. முதல் குறளில் ‘அறத்தாறு இதுவென’ என்பதில் கலித்தளை வருகின்றது. மேலும் முதல் குறளில் ‘பொறுத்தானோடு’ (புளிமாந்தண்டி) என்ற சொல்லும் இரண்டாம் திருக்குறளில் தான் என்றாங்கு, (தேமாந்தண்டி) ஐம்புலத்தாறு(சூவிளந்தண்டி) ஆகிய சொற்களும் நான்கு அசை கொண்ட சொற்கள் ஆகும். நாலசைச் சொற்கள் வெண்பாவில் வரக்கூடாது. சிலர் இவற்றை உகர ஈற்று விலக்கு பெற்றது என்பர். வள்ளுவர்க்குத் தெரியாததா இவ்வமைப்பு?. எனவே வள்ளுவர் எழுதியவாறே

அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ றீர்ந்தான் இடை (37)

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானன்றாங்
கைம்புலத்தா றோம்பல் தலை (43)

என எழுதுதல் வேண்டும். வேண்டுமானால் அடைப்புக் குறிக்குள் பிரித்து எழுதும் திருக்குறளைத் தரலாம். இன்னும் சிலர் பொருள் புரிவதற்காக இவ்வாறு பிரித்து எழுதுகிறோம் என்கின்றனர். அதற்கு உரைநடையிலே எழுதிவிடலாம். இவ்வாறு பல குறள்கள் புத்தகங்களிலும் பொது இடங்களிலும் எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

திருக்குறள் தமிழனின் சொத்து. அதைப் பரப்புவது வரவேற்கத் தக்கது. அதே வேளையில் அதன் அமைப்பைச் சிதைக்காமல் திருக்குறளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் போற்றுவது அதைவிட முதன்மையானது.

திருக்குறள் காமத்துப்பாலில் உணர்வியல் அனுகுமுறை

முனைவர் உ. பிரபாகரன்

கௌரவ விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை
அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
தென்னாங்கூர், வந்தவாசி 604408
திருவண்ணாமலை மாவட்டம்
அலைபேசி எண்:9629877430
மின்னஞ்சல்: prabau5687@gmail.com

காமம் என்பது வேட்கைத் தூண்டுதலால் உருவாகும் நனவின் மாறுபட்ட நிலை. அன்பின் அடிப்படையில் உருவாகும் உடல் ஈர்ப்பின் தீவிர அனுபவம் காமவுணர்வைத் தோற்றுவிக்கிறது. இந்தக் காமவுணர்வு அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் பொதுவானதாயினும், மனிதனின் உடல் மற்றும் மன உலகில் அது தனித்துவமானத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, தலைமக்கள் இடையிலான நெருக்கம், உணர்ச்சி பரிமாற்றம் மற்றும் காமஇன்ப அனுபவங்கள் மனித உளவியலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. இவ்வாய்வு, திருக்குறளின் காமத்துப்பாலில் இடம்பெறும் காம உணர்வுகளையும் அவற்றின் உளவியல் கூறுகளையும் ஆராய்ந்து, மனித மனம் மற்றும் உடலில் காமம் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை விளக்க முற்படுகிறது.

முக்கிய வார்த்தைகள்: உணர்வியல், நெருக்கம், உடல் நெருக்கம், உணர்ச்சி நெருக்கம், மனோதத்துவ நெருக்கம், மனவுணர்நெருக்கம்.

Lust may be understood as an altered state of consciousness stimulated by desire. The intense experience of physical attraction, rooted in love, gives rise to sexual feelings. Although such feelings are common to all living beings, they exert a distinctive influence on the human body and mind. The intimacy, emotional exchange, and sensual pleasure experienced between lovers are closely associated with human psychology. This study attempts to examine the

psychological dimensions of love and desire as portrayed in the Tirukkural, particularly in the Kamathuppal and to explore the impact of erotic emotions on the human mind and body.

முன்னுரை

தமிழ்மொழியின் செம்மையையும், தமிழர் பண்பாட்டின் உயர்வையும் உலகிற்கு எடுத்துரைக்கும் தலைசிறந்த இலக்கியப் படைப்பாகத் திருக்குறள் விளங்குகிறது. அறம், பொருள், காமம் எனும் மூன்று வாழ்வியல் நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித வாழ்வின் முழுமையை எடுத்துரைக்கும் இந்நூலில், காமத்துப்பால் மனிதனின் காதலுணர்வின் அனுபவங்களை நுட்பமாகப் பதிவு செய்கிறது. காமம் என்பது வெறும் உடல் வேட்கையாக மட்டுமன்றி, அன்பு, பிரிவு, ஏக்கம், ஊடல், கூடல் போன்ற பல்வேறு உணர்வுகளின் ஒருங்கிணைந்த வெளிப்பாடாக அமைகிறது என்றும், மனித வாழ்வில் உணர்வுகள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன என்றும் விளக்குகின்றன. குறிப்பாக காதல் சார்ந்த உணர்வுகள் மனிதனின் மனநிலையிலும் நடத்தையிலும் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இவ்வகையான உணர்வியல் அனுபவங்களைத் திருவள்ளுவர் காமத்துப்பாலில் ஆழ்ந்த மனிதநேயப் பார்வையுடனும் உளவியல் நுட்பத்துடனும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தலைமக்கள் இடையிலான காதல் உணர்வுகள், அவற்றின் வெளிப்பாடுகள் மற்றும் மனஅனுபவங்கள் எவ்வாறு சித்தரிக்கப்படுகின்றன என்பதனை உணர்வியல் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

திருக்குறளும் உணர்வியல் நோக்கும்

உணர்வியல் (Sensibility) அடிப்படையில் காமம் என்பது மனித மனத்தில் தோன்றும் ஆழமான உணர்வாகும். இது வெறும் உடல் ஈர்ப்பாக இல்லாமல், நினைவு, ஏக்கம், கவனம், பிணைப்பு மற்றும் உறவு நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றோடு தொடர்புடைய உளவியல் நிலையாகும். திருவள்ளுவர் காமத்தை மனித வாழ்வின் இயல்பான உணர்வாகக் கண்டு, அதன் பல்வேறு பரிமாணங்களை நுட்பமாக எடுத்துரைக்கிறார்.

“காமக் கடல்மன்னும் உண்டே அதுநீந்தும்
ஏமப் புணைமன்னும் இல்”¹

என்ற குறளில், காம உணர்வின் ஆழத்தையும் அதனால் ஏற்படும்

மனவேதனையையும் கடலுக்கு உவமையாகக் காட்டுகிறார். கடலில் மூழ்குபவருக்குத் தெப்பம் தேவைப்படுவது போல, காமத் துன்பத்தில் வாடும் தலைவிக்குத் தலைவனின் அன்பும் இணைவும் மட்டுமே ஆறுதலாக அமைகின்றன. இதன் மூலம் காமம் என்பது ஒருவரின் சிந்தனை மற்றும் உணர்வுகளை முழுமையாக ஆக்கிரமிக்கும் சக்தி வாய்ந்த உணர்வு என்பதை வள்ளுவர் வெளிப்படுத்துகிறார். மேலும், காம உணர்வின் நுண்மையையும் மென்மையையும், “மலரினும் மெல்லிது காமம்”² என்ற கருத்தின் வழி உணர்த்துகிறார். மலரைவிட மென்மையானதாகக் காமம் சித்தரிக்கப்படுவதால், அது எளிதில் பாதிக்கப்படக் கூடியதும், அதே நேரத்தில் ஆழமான மன அனுபவங்களை உருவாக்கக் கூடியதுமாகும் என்பதை அறியலாம். அதேபோல்,

“உடல் உணர்தல் புணர்தல் இவை காமம்
கூடியார் பெற்ற பயன்”³

என்ற குறளில், காதல் உறவின் உளவியல் வளர்ச்சி நிலைகள் விளக்கப்படுகின்றன. உடல் (பொய்க்கோபம்) உறவின் உணர்வுப் பிணைப்பை வலுப்படுத்துகிறது; அதனால் ஏற்படும் பிரிவு உணர்வு, காதலின் ஆழத்தை உணரச் செய்கிறது; பின்னர் நிகழும் புணர்தல் பேரின்பத்தை அளிக்கிறது. இவ்வாறு காமம் என்பது வெறும் உடல் சார்ந்த அனுபவமாக இல்லாமல், உணர்ச்சி முதிர்ச்சியையும் உறவு வலிமையையும் உருவாக்கும் ஒரு உளவியல் செயல்முறையாகத் திருவள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். எனவே, திருக்குறளில் காமம் என்பது மனிதனின் அடிப்படை உணர்வாக மட்டுமல்லாது, நினைவு, ஏக்கம், பிணைப்பு, உணர்வுப் பரிமாற்றம் மற்றும் உறவு மேம்பாடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஆழமான உளவியல் அனுபவமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. உணர்வியல் நோக்கில் திருக்குறளை அணுகும்போது, மனித மனத்தின் நுட்பமான இயக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ள வள்ளுவரின் பார்வை சிறந்த உளவியல் ஆவணமாக விளங்குகிறது.

நெருக்கம் (INTIMACY)

உளவியலாளர்களின் பார்வையில், ஒருவருடன் ஏற்படும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட உறவின் உள்ளார்ந்த பிணைப்பே நெருக்கம் (Intimacy) எனப்படுகிறது. இது தனிநபரின் எண்ணம், உணர்வு, விருப்பம் மற்றும் அச்சம் ஆகியவற்றை வெளிப்படையாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் உளவியல் களமாக அமைகிறது. காதல் உறவுகளில் உருவாகும் நெருக்கம், அன்பின் வெளிப்படைத்தன்மை, நேர்மை மற்றும் ஒரே மன உரிமை உணர்வை

வெளிப்படுத்துகிறது. இத்தகைய உரிமை உணர்வை வள்ளுவர், “அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”⁴ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அன்பு கொண்டவர்கள் தங்களுடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் பிறருக்குரியதாகக் கருதும் மனப்பாங்கை இக்குறள் உணர்த்துகிறது. இவ்வுரிமை அனைவருக்கும் பொதுவானது என்றாலும் களவிலும் கற்பு வாழ்விலும் மிக முக்கிய அறமாகும். அக வாழ்வில் காதலர்கள் ஒருவரையொருவர் ஆழமாகப் புரிந்துகொள்வதற்கும், அவர்களின் வேட்கை மற்றும் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து உணர்வதற்கும் நெருக்கம் அடிப்படையாக அமைகிறது. இதனை வள்ளுவர்,

“உடம்பொடு உயிரிடை என்ன; மற்று அன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு”⁵

என உடலுக்கும் உயிருக்கும் இடையிலான பிரிக்க முடியாத உறவிற்கு உவமையாக விளக்குகிறார். இதன் மூலம் காதலர்களுக்கிடையிலான நெருக்கம் உடல் சார்ந்த ஒன்றாக மட்டுமன்றி, உயிர் சார்ந்த ஆழமான உணர்வுப் பிணைப்பாகவும் அமைகிறது என்பதைக் காட்டுகிறார். நெருக்கம் என்பதனை உடல் மற்றும் உயிரின் தொடர்போடு மனத்தின் செயல்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியது. இதனை உளவியலாளர் Helene Brenner நான்கு நிலைகளாக வகைப்படுத்துகிறார்.⁶

- ❖ உடல் நெருக்கம் (Physical Intimacy) உடல்சார் அணுக்கம் மற்றும் தொடுதல் வழி வெளிப்படும் பிணைப்பு.
- ❖ உணர்ச்சி நெருக்கம் (Emotional Intimacy) உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனப்பூர்வ இணைவு.
- ❖ மனவுணர் நெருக்கம் (Mental Intimacy) சிந்தனைகள், கருத்துகள் மற்றும் அறிவுசார் பரிமாற்றங்களின் ஒற்றுமை.
- ❖ ஆன்மிக நெருக்கம் (Spiritual Intimacy) வாழ்வியல் மதிப்புகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் உள்ளார்ந்த அர்த்த உணர்வின் பகிர்வு.

மேலும், நெருக்கம் உருவாகுவதற்கான முதன்மை கவனத்தை அவர் வலியுறுத்துகிறார். ஒருவர் மற்றவருக்குத் தடைபடாத முழுமையான கவனத்தை வழங்கும்போது, உணர்வுப் பரிமாற்றம் ஆழமடைந்து நெருக்கம் உருவாகிறது. இதனால், கவன ஈர்ப்பு, உணர்வுப் பகிர்வு மற்றும் புரிதல் ஆகியவை நெருக்கத்தின் அடிப்படை உளவியல் கூறுகளாக அமைகின்றன. எனவே, திருக்குறளில் காணப்படும் காதல் உறவின் நெருக்கம் என்பது வெறும்

உடல் அணுக்கமாக அல்லாமல், உடல், மனம், உணர்வு மற்றும் உயிர் ஆகிய அனைத்துத் தளங்களிலும் வெளிப்படும் முழுமையான உறவியல் அனுபவமாகும். அவ்வகையில், திருவள்ளுவரின் கருத்துகள் நவீன உணர்வியல் மற்றும் உறவியல் உளவியலின் கோட்பாடுகளோடு நெருங்கிய ஒற்றுமை கொண்டுள்ளன.

உடல் நெருக்கம் (PHYSICAL INTIMACY)

ஒரு பெண், ஆண் இருவரும் புணர்ச்சியில் ஈடுபடும்போது ஒருவருக்கொருவர் எப்படித் தொட விரும்புகிறார்கள் என்ற நெருக்க நிலையை விவரிப்பது உடல் ரீதியான நெருக்கம் எனலாம். காதல் அல்லது பாலியல் ஈர்ப்பால் ஒருவரின் தனிப்பட்ட இடத்திற்குள் இருப்பது, கைகளைப் பிடிப்பது, கட்டிப்பிடிப்பது, முத்தமிடுவது, கவனிப்பது மற்றும் பாலியல் செயல்பாடு ஆகியவை இவ்வகையுள் அடங்கும்.

வீழும் இருவர்க்கு இனிதே, வளிஇடை
போழப் படாஅ முயக்கு⁸.

காற்று கூட புகமுடியாத அளவிற்கு உடலோடு உடல் இறுக இணைத்து புணர்வதால் காமயின்பம் இருவருக்கும் நிறைவைத் தரும் என்பது வள்ளுவர் கூற்று. உள்ளத்தில் பிறக்கும் காதல் உடல் ரீதியான நெருக்கம் ஏற்படும் போது இதயத்தில் உணர்ச்சி ரீதியான விலகல் உருவாகிறது. இருவருக்குமிடையேயான அன்புமிக்க அணைப்பு இன்ப பெருக்கத்தால் புத்துணர்ச்சியை உருவாக்கும்.

உறுதோறு உயிர்தளிப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு
அமிழ்தின் இயன்ற தோள்⁹.

காமநோய் துன்பம் தரும்போதெல்லாம் தன் காதலியைத் தழுவுவதால் அத்துன்பம் அகன்று புத்துணர்ச்சி தருமென்பதும், அவளது தோள்கள் அமிழ்தத்தைக் குழைத்து செய்யப்பட்டவை என உடல்பசி தீர்க்கும் அமிழ்தம் கட்டித் தழுவி கொள்ளும் நெருக்கம் என்றும், காம இன்பத்தை முழுமையாக அனுபவிக்கும் திருப்தியை தரவல்லதாக அறிய முடிகிறது.

உணர்ச்சி நெருக்கம் (EMOTIONAL INTIMACY)

ஒரு பெண் அல்லது ஆண் தங்கள் உணர்வுகளை தனக்கு நெருக்கமானவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும்போதும், பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய அவ்வெண்ணம் அவர்களிடம் பாதுகாப்பாக இருக்கும் என உணரும் போதும்

ஏற்படக்கூடியதை உணர்ச்சி நெருக்கம் எனலாம். இவ்வகை நெருக்கமானது பல நேரங்களில் காமம் வெளிப்பட இயலாத போது மன அழுக்கத்தால் அச்சமும் விரக்தியும் ஏற்பட்டு அது வெப்பமாக மாறி தலைவியின் நாணத்தை அழிக்கிறது.

காமக் கடும்புனல் உய்க்குமே! நானொடு
நல்லாண்மை எனும் புணை.¹⁰

பிரிவு நீட்சியால் ஏற்பட்ட காம எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த இதுவே வழிமுறை என எந்த வரன்முறையையும் அறியாத மனம், நெருப்பு என்ற காமக் குறியீட்டிற்குள் சிக்கிக் கொண்ட உணர்ச்சி வெப்பமானது தலைவி கொண்டிருந்த நாணம் என்ற மனவறுதியை சிதைத்து விடுகிறது.

மனோதத்துவ நெருக்கம் (SPIRITUAL INTIMACY)

இயல்பான வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை புரிந்துகொள்வதற்கும் ஒருவருக் கொருவர் கருத்தை பரிமாறிக் கொள்ளுவதற்கும் மனோதத்துவ நிலை (PSYCHO SPIRITUAL) வழி சொல்கிறது. இந்நிலை திருமணத்திற்குப் பிந்தைய அிக வாழ்க்கையில் பாதுகாப்பையும் நேசிப்பையும் உணரக்கூடிய நெருக்கத்தை வரையறுக்கிறது. மனைவியுடன் உணர்வுபூர்வமாக நெருக்கமுடன் இருக்கும் போது கணவனுக்குள் ஏற்படும் மனத் தேடல், மனைவிக்குள் இல்லறம் மீதான நம்பிக்கைகள், கனவுகள், அச்சம், ஆழமானப்புரிதல், இருவரும் திருமண உறவில் வலுவான உணர்ச்சி பிணைப்புகளைக் காணுதல் உள்ளிட்ட உறுதிப்பாட்டை குறள்களின் வழி காண இடமுண்டு.

ஒரு தலையான் இன்னாது காமம்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது.¹¹

காவடித் தண்டின் இருபுறமும் சரியாக ஏற்ற வேண்டிய சுமையானது, ஒருபுறம் மட்டும் மட்டும் ஏற்றுவதால் சுமக்க முடியாமல் போவது போல, கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவிக்கு இரு மனச்சுமைகள் ஏற்படுகிறது. ஒன்று காமம்; பிரிதொன்று நாணம் என்கிறது திருக்குறள். இச்சூழலில் மனப் பிணைப்புடன் அவரவர் விருப்பத்தை கட்டமைத்துக் கொள்ள வேண்டியதற்கு இருவருக்குமான மனோதத்துவ நெருக்கம் துணை நிற்கிறது.

உணலினும் உண்டது அறல்இனிது, காமம்
புணர்தலின் ஊடல் இனிது.¹²

அளவான உணவு உடலுக்கு இன்பம் தருவதுபோல, அளவான புணர்ச்சியில் துய்த்தல் உடல்நலத்தையும், மனநலத்தையும் பாதுகாக்கும் என்கிறது திருக்குறள். வள்ளுவப் பெருந்தகையின் இக்கருத்தானது, மனோத்தத்துவ முறையில் மனதை காமத்திலிருந்து மாற்றி மன ஆரோக்கியத்திற்கு வழி அமைத்துத் தருவதாக அமைகின்றது.

மனவுணர்நெருக்கம் (MENTAL INTIMACY)

மனவுணர்நெருக்கம் என்பது திருப்திகரமான (அல்லது) சவாலான எண்ணங்களைத் தூண்டக்கூடியதாக அமைவதாகும். அப்போது கவலை அல்லது மனச்சோர்வு தூண்டுதலை கடுமையாக பாதிக்கும். சில நேரங்களில் மனநிலையை சிதைக்கும்போது உடலுறவில் ஈடுபடுவதற்கோ அல்லது இன்பம் அனுபவிப்பதற்கோ போதுமான நிதானத்தை மனம் கடினமாக்கும், இத்தகையச் சிதறல்களால் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டு, மனநோய்க்கு ஆளாகுதலை,

கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய, இந்நாள்
நெடிய கழியும் இரா.¹³

என்கிறது வள்ளுவம். இரா என்ற இரவுப்பொழுது பொதுவாக பயம், பதட்டம், தூக்கமின்மை, தூக்க சுழற்சியில் பிற சிரமங்கள், பகல்நேர மன உளைச்சல் போன்ற உணர்வுகளுக்கு வழிவகுக்கக் கூடியது. இரவு நேரத்தில் பாலுணர்வை அமுக்கி அடக்கி வைக்கும்போது கவலையும் போராட்டமும் அதீதமாக மேலெழும்பி உள்ளம் ஆழ்ந்த துன்பத்திற்கு ஆட்படுகின்றன. குறிப்பாக அக வாழ்க்கையில் இரவுப்பொழுதில் தலைவன் பிரிந்து சென்று வலி தரும் துன்பத்தைவிட காமநோய் தரும் துன்பம் மிகுதியானது என தலைவி மனம் பிறழ்ந்து நிற்கிறாள். இந்நோய் மனம் உணரும் நேரக் கணக்கை,

காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி,
மாலை மலரும் இந்நோய்.¹⁴

என வள்ளுவர் கூறுவதிலிருந்து விடியலில் தோன்றும் காம நோயானது, மெல்ல வளர்ந்து மாலையில் தீவிர உந்துதலாக உருப்பெற்று இரவில் கடுமையானதும் நீடித்ததுமான போராட்டங்களை மனம் சுமந்து நிற்பதை வள்ளுவத்தின் வழி அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

திருக்குறளின் காமத்துப்பால், காதல் வாழ்க்கையின் வெளிப்புற நிகழ்வுகளை மட்டுமன்றி, அதன் பின்னணியில் இயங்கும் நுட்பமான மனஅனுபவங்களையும் ஆழமாகப் பதிவு செய்கிறது. உணர்வியல் அணுகுமுறையின் வழியாக நோக்கும்போது, திருவள்ளுவர் மனித மனத்தின் இயல்புகளையும், காதல் சார்ந்த உணர்வுகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் வெளிப்பாடுகளையும் மிகத் துல்லியமாக எடுத்துரைத்திருப்பது புலனாகிறது. காதல், ஏக்கம், பிரிவு, ஊடல், கூடல், நெருக்கம், உரிமை உணர்வு போன்ற பல்வேறு உணர்ச்சிகள் மனித உறவுகளை எவ்வாறு வடிவமைக்கின்றன என்பதையும் அவர் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எனவே, திருக்குறளின் காமத்துப்பால் காதல் இலக்கியமாக மட்டுமன்றி, மனித உணர்வுகளின் இயங்கியலை விளக்கும் உளவியல் ஆவணமாகவும் திகழ்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறட்பா 1164, தங்க.பழமலை., திருக்குறள் நயவுரை 2005, திருக்கோவிலூர்., அருள்மொழி வெளியீடு.
2. குறட்பா 1289
3. மேலது., குறட்பா 1109
4. மேலது., குறட்பா 72
5. மேலது., குறட்பா 1122
6. JOURNAL :HeleneBrenner <<https://helenebrenner.com/>>, PhD, clinical psychologist Research, <https://www.wellandgood.com/types-of-intimacy/>
7. JOURNAL :Helene Brenner <<https://helenebrenner.com/>>, PhD, clinical psychologist Research-<https://www.wellandgood.com/types-of-intimacy/>
8. குறட்பா 1108, தங்க.பழமலை., திருக்குறள் நயவுரை 2005, திருக்கோவிலூர்., அருள்மொழி வெளியீடு.
9. மேலது., குறட்பா 1106

10. மேலது., குறட்பா 1134
11. மேலது., குறட்பா 1196
12. மேலது., குறட்பா 1326
13. மேலது., குறட்பா 1169.
14. மேலது., குறட்பா 1227

REFERENCE BOOKS

1. தங்க.பழமலை., திருக்குறள் நயவுரை 2005, திருக்கோவிலூர்., அருள்மொழி வெளியீடு.
2. JOURNAL :HeleneBrenner <<https://helenebrenner.com>>, PhD,clinical psychologist Research, <https://www.wellandgood.com/types-of-intimacy/>
3. முனைவர் எலி. சாரங்கபாணி. ,வள்ளுவர் வகுத்த காமம்; அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம், 1994

**அறம், நல்லாட்சி, நல்லாரசியல்: திருவள்ளுவரும்
லார்ட் ஆக்டன் பிரபுவும் சமகால ஆளுகை
நோக்கிலான ஒப்பாய்வு**

முனைவர்.அ.இலட்சுமி தத்தை.

உதவிப்பேராசிரியர். தமிழியற்புலம்

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி. 605008.

இந்தியா.

Lakshmi.duttai@pondiuni.ac.in

இலக்கியங்கள் இருவகைப்படும். தான் தோன்றிய காலத்துச் சமூகத்தின் வெளிப்படாக இருப்பது ஒருவகை. தோன்றிய காலத்தோடு நிற்காமல் எக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் கருத்துக் கருவுலமாகத் திகழ்வது மற்றொரு வகை. காலச்சக்கரத்தில் உலகத்தில் பல மாற்றங்கள் அறிவியல் மூலமாக நிகழ்ந்தாலும் மனித வாழ்வு தொடர்பான அனைத்து அடிப்படை உண்மைகளும் எப்போதும் மாறுவதில்லை. இலக்கியங்கள் சமுதாய அடிப்படையில் மூன்று நிலைகளில் உருவாகின்றன.

1. இருக்கின்ற சமுதாயத்தை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுபவை.
2. சமுதாயத்தைக் காட்டுவதோடு, குறைகளைப் போக்க என்னென்ன சீர்திருத்தங்களைக் கூறுபவை.
3. சமுதாய அடிப்படைகளை உடைத்து எறிந்து விட்டுப் புதியச் சமுதாயத்தைப் படைக்க விரும்புபவை.

இரண்டாம் வகை இலக்கியங்களே என்றும் வாழும் இலக்கியங்கள். மனித சமுதாயத்தின் நன்மை, தீமை ஆகியவற்றை நன்றாக ஆய்வு செய்து தீமைகளைப் போக்கி, நன்மைகளை வளர்க்க போராடும் இலக்கியங்களே வாழும். அந்த வகையில் அடங்குவது திருக்குறள்.

வள்ளுவர் கூறிய சமுதாயத்தை நினைத்துப் பார்த்தால். வருங்காலத்தைக் கணிக்கக் கூடிய வள்ளுவரின் திறமையையும் நேர்மையோடு கூடிய அஞ்சாமையையும், நடுவு நிலைமையையும் காண முடிகிறது. வாரிசு உரிமையைப் பேசாமை, ஆளும் அரசனை வாழ்த்தாமை போன்ற கருத்துக்கள் இன்றைக்கு நமக்குப் பெரிய புரட்சிக் கருத்துக்களாகத் தெரிந்தாலும், இவை

பற்றிய தெளிவான சிந்தனையை வள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கொண்டிருந்தார். வள்ளுவரின் இந்தப் பார்வை தமிழனின் சிந்தனை தளத்தையும் அறிவின் விரிவையும் உணர்த்துகின்றது. தான் சார்ந்த குழு மக்களை ஆள ஒரு அரசன் முன்வந்தால் அவனுக்கு வேண்டிய குணங்கள் என்ன என்ன என்பதை அஞ்சாது எடுத்துரைக்கிறார்.

“ஒரு கண்ணோட்டத்தில் உயிர் இனங்கள் அனைத்தும் விலங்குகள் என்று கொள்ளப்பட்டு, அதன்படி மனிதனை ஒரு சமுதாய விலங்கு (man is a social animal) என்பர். மக்கள் கூட்டமாக வாழும் சமுதாய அமைப்பில் ஒருவர் அடுத்தவரால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க, கொள்ளையடிக்கப்படாமல் இருக்க, மனிதர்கள் தமக்குச் சாதகமாகத் தேடிக் கொண்ட பாதிக்காப்பு அமைபே அரசாங்கம் என்று தத்துவஞானி ஹாப்ஸ் கூற்றார்” (மேற்கோள்: மு.இராஜேந்திரன்)

தீமை வராமல் தடுப்பது மட்டும் அல்லாமல் நன்மை செய்யவும் அரசாங்கம் உதவ வேண்டும் என்பதை வள்ளுவர் உணர்ந்திருந்தார். இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் வரக்கூடிய துன்பங்கள் இல்லாமை, நல்ல பொருளாதாரம், உணவு தானியங்கள், பிற பொருள்களின் போதுமான உற்பத்தி, மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை முறை, பாதுகாப்பு என்னும் ஐந்தும் நாட்டிற்குச் சிறப்பாகும்.

“பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்பம் ஏமம்

அணிஎன்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்தும்.(736) என்பது குறள்.

வள்ளுவர் பொருட்பாலில் உள்ள எழுபது அதிகாரங்களில் 25 அதிகாரங்களில் ஆட்சியாளர்களைப் பற்றி பேசுகின்றார். அடுத்த 45 அதிகாரங்களில் 9 முறைமட்டுமே ஆட்சியாளரைக் குறிப்பிடுகின்றார். பொருளைப் பகுத்தளிக்கத் தெரியாதவனாகவோ, கொடுங் கோலனாகவோ, மக்களைக் காக்கத் தெரியாதவனாகவோ அரசன் அமைந்து விட்டால் நாடு எப்படிச் சிறக்கும்? சிறந்த வளம் பெற்றிருந்தாலும் பிற சிறப்புகள் எல்லாம் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றிருந்தாலும் அரசன் அல்லது நாட்டின் தலைவன் தாழ்ந்தவனாக இருந்தால் அந்த நாடு பகைவரே இல்லாமல் தானே அழியும்.

ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே

வேந்து அமைவு இல்லாத நாடு (740)

என்பது குறள்.

ஒரு சமுதாயத்தின் நன்மையை, வலிமையை, சிறப்பை உருவாக்குபவர்கள் சான்றோர்கள். குறையாத விளைச்சலும் தகுதி வாய்ந்த சான்றோர்களும் நேர்மையான வழியில் பொருள் சேர்த்த செல்வரும் சேர்ந்து விளங்குவதே நாடு என்பதை,

“தள்ளாத வினையுளும் தகாரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு (731)

என்று விளக்குவார் வள்ளுவர்.

எது நாடு என்பதையும் ஒரு அரசன் எப்படி ஆளவேண்டும் என்பதையும் எடுத்துரைப்பதோடு நிரூபித்திடாமல் எப்படிகெல்லாம் ஒரு அரசன் ஆட்சி செய்யக்கூடாது என்பதையும் தனக்கேயுரிய தனி நெறியில் தந்துசெல்கின்றார்.

- அறநெறி தவறாமலும் குற்றமேதும் இழைக்காமலும் வீரத்துடனும் மானத்துடனும் ஆட்சி நடத்துபவர்களே சிறந்தவர்கள்(384)
- நீதி முறை செய்து குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னவன், மக்களுக்குத் தலைவன் என்று கருதி தனியே மதிக்கப்படுவான்.(385)
- உலகத்து உயிர்கள் அனைத்தும் மழையை எதிர் நோக்கி வாழும். நாட்டின் குடிமக்கள் எல்லோரும் அரசனின் நல்லாட்சியை எதிர் நோக்கி வாழ்வர்.(542)
- குடிகளை அன்போடு அணைத்துக் கொண்டு செங்கோல் செலுத்துகின்ற அரசனுடைய அடியை பொருத்தி உலகம் நிலை பெறும்.(544)
- குற்றம் புரிவது அழிவை உண்டாக்கக் கூடிய பகையாக மாறுவதால் குற்றம் புரியாமல் இருப்பது என்பதையே நோக்கமாகக் கொள்ள வேண்டும் (434)
- முதலில் தன் குற்றத்தைக் கண்டு விலக்கிப் பிறகு அடுத்தவர் குற்றத்தைக் காணும் ஆற்றல் மிக்க அரசிற்குக் குற்றம் ஏதும் வராது.(436)
- எவ்வளவு பெரிதாக வளர்ந்தாலும் அகங்காரம் கொண்டு பெரிதாகப் பேசாதே. நாட்டுக்கும் ஆட்சிக்கும் நன்மை தராத செயல்களைச்

செய்ய விரும்பாதே.(439)

- தீயனகண்ட போது கடிந்து சொல்லும் துறைப் பெரியவரைத் துணையாகக் கொள்ளாத பாதுகாப்பு அற்ற அரசு அதைக் கெடுப்பார் இல்லாமலேயே தானாகவே கெடும்.(443)
- கொடுங்கோல் மன்னன் அரசாங்கப் பலத்துடன் குடிகளை அச்சுறுத்திப் பொருள் சேர்ப்பது,கள்ளவனின் செயலுக்கு ஒப்பு.(552)
- பொருளை விரும்பி ஆட்சி முறைக்குத் தகாதவற்றை செய்யும் வேந்தன், கொலை செய்பவர்களை விடக் கொடியவன்.(551)
- தன்னிச்சைப்படி ஆட்சி செய்யும் கொடுங்கோலரசன் தனக்குரிய செல்வத்தையும் நல்ல குடியையும் ஒரு சேர இழந்து விடிவான்.(554)
- செல்வந்தராக வாழ்ந்தால் கூட அந்த வாழ்க்கை கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கீழ் அமைந்துவிட்டால் வறுமைத் துன்பத்தை விட அதிகத் துன்பம் தரக் கூடியது.(558)
- ஓர் அரசு நாட்டை முறைப்படி காக்கத் தவறினால் ஆக்கப் பணிகள் எதுவும் நடக்காது முக்கியமான தொழில்களும் தேய்ந்து விடும்.(560)

தனிமனித அறத்தையும் குடிமக்களாகத் தனிமனிதன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் வள்ளுவர் பல அதிகாரங்களில் எடுத்தியம்புகின்றார். அதே மறுபுறத்தில் குடிமக்களை ஆட்சி அல்லது அதிகாரம் செய்யும் மன்னன் அல்லது தலைவன் அல்லது சான்றோன் என தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக்கொள்ள நினைக்கும் யாருக்கும் அரசியல் அறத்தைப் போதிக்கின்றார்.

அதிக அதிகாரம் அதிகக் குற்றம்

ஒரு மனிதனிடம் அதிகாரம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவனது விழுமியக் கொள்கைகள் விழுத் தொடங்கிவிடும். இப்பொருள் படும்படியான ஒரு தொடரை லார்ட் ஆக்டன் என்பவர் 1850 களில் கூறுகின்றார். இவர் எழுத்தாளர், வரலாற்று ஆய்வாளர், நற்சிந்தனையாளர் என பல பரிமாணங்களைக் கொண்டவர். ஆக்டன் அவர்கள் அவரது காலத்திலும் அவருக்கு முந்திய காலத்து எழுத்தாளர்கள் பலரின் கருத்தை உள்வாங்கித் தன் கருத்தையும் செலுத்தி இத் தொடரைத் தருகிறார்.

முழு அதிகாரத்தோடு இருந்த அன்றைய அரசர்கள் தங்களை இறைவனுக்குச் சமமானவர்கள் என்றனர். ரோமானிய பேரரசர்கள் தங்களைக் கடவுளுக்கு இணையாகக் கூறிக்கொண்டனர், நெப்போலியன் போனாபார்ட் தன்னைச் சக்கரவர்த்தி என்று பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டான். வரலாற்று ஆய்வாளரான ஆக்டன் அதிகாரங்களின் அத்துமீறல்களை உணர்ந்து, நீண்ட வரலாற்றுப் புரிதலோடு “அதிக அதிகாரம் அதிக குற்றாங்களை உருவாக்குகின்றது” என்கின்றார். “உலகில் பெரும்பான்மையான தலைச்சிறந்த மனிதர்களும் பெரும்பாலும் பெருநேரங்களில் தீயவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதாகப் பதிவுசெய்கிறார்.”

இதற்குக் காரணம் அதிக அதிகாரமே என்கின்றார். அதிகாரமே குற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்து விடுகிறது. அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி அதிக குற்றாங்களும் வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. அதிகாரமே குற்றத்திற்குக் காரணம் என்பதைப் புத்தகங்களிலோ கூற்றுகளிலோ தேடாதீர்கள்.. மனிதர்களிடம் தேடுங்கள் என்கின்றார். அவர்களே சிறந்த உதாரணம் என்கின்றார்.

அதிக அதிகாரம் அதிகமான ஊழலை ஏற்படுத்தும் என்பது பற்றி ஆக்டனுக்கு முன்னமே பலர் பேசியுள்ளனர்.

- வில்லியம் பிட் எல்டர் என்ற ஆட்சியாளர் பல்வேறு இடங்களில் சூழல்களில் இக்கருத்து வெளிப்படுத்தும் வரிகளை பேசியுள்ளார்.
- 1776 இல் இங்கிலாந்து பிரதம மந்திரி, “ எல்லையற்ற அதிகாரம் அதனைப் பெற்றிருப்பவரின் நற்சிந்தனையை சிதைத்துவிடும்” என்ற பொருள் பொதிந்த உரையை இங்கிலாந்து ஆட்சியாளர்கள் முன்பேசுகின்றார்.
- 1887 களில் பெரும்பான்மையான எழுத்தாளர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- அடிமைப் படுத்துவது அதிகாரத்தின் அத்துமீறல், தரமான சுதந்திரம் அடைவது என்பது அடிமையை மட்டும் சார்ந்தது அன்று. ஒரோவழி முதலாளிகளுக்கும் நன்மை தருவதாகும். சுதந்திரம் தரப்படுவதுமல்ல, பெறப்படுவதுமல்ல, அது அடையப்படுவது என்கிறார் ஆக்டன்.

மேற்கூறப்பட்ட 17 ஆம் நூற்றாண்டின் கருத்துக் குவியல், சொற்றொடர், ஆங்கிலப் பழமொழி என எப்படிவேண்டுமானாலும் அதிக

அதிகாரம் அதிக குற்றம் (Absolute Power Corrupts absolutely)
என்பதைக் குறிக்கலாம்.

அதிகாரத்தில் குற்றம் புரிகின்றவன், தன் குற்றத்தைக் காண்பதில்லை, தவற்றைக் கண்டிக்கும் பெரியாரை உடன் வைத்திருப்பதில்லை, தன் பலத்தால் மக்களை அச்சுறுத்திப் பொருள் சேர்க்கிறான், பொருளுக்காக அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன் படுத்திகிறான், தன்னிச்சைப்படி ஆட்சி செய்கிறான், செல்வந்தர்கள் சான்றோர்கள் அதிகார ஆட்சியில் துன்பப்படுவார்கள், முறையாக ஆட்சி நடக்காத நாட்டில் ஆக்கப் பணிகள் எதுவும் நடக்காது என்ற வள்ளுவரின் செய்திகளே ஒற்றை மரமாக “அதிக அதிகாரம் அதிக குற்றங்கள்” என்று ஆக்டன் வழியாக மீண்டும் வளர்ந்து நிற்கின்றது.

அதிகபடியான அதிகாரத்தைப் பின்பற்றக்கூடாது, பின்பற்றினால் ஏற்படும் விளைவுகள் குறித்து 2ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியமான திருக்குறள் பதிவுசெய்துள்ளது. பல அதிகாரங்களின் மூலமும் குறள்களில் சொல்லமுடிந்த இடங்களில் எல்லாமும் நல்லாட்சி முறையை எடுத்தியம்புகின்றார் வள்ளுவர்.

நூல்கள்:

1. திருக்குறள். உரை விளக்கம். ஜெ.ஸ்ரீசந்திரன். வர்த்தமான பதிப்பகம், சென்னை.2000
2. திருக்குறள். உரை விளக்கம். முனைவர். பழனி தாசன். கலா ஆய்ச்சி காலண்டர்ஸ், சிவகாசி.2016
3. வள்ளுவர் காட்டும் வாழ்வியல் நெறி. தி. அம்பிகாபதி(பதி). ஸ்ரீராம் இலக்கியக் கழகம். சென்னை.1996.
4. சட்ட வல்லுநர் திருவள்ளுவர். முனைவர் மு. இராஜேந்திரன் அகநீ வெளியீடு. வந்தவாசி.2011.
5. புறநானூற்றில் சமுதாய அறங்கள்.எஸ். இராணி. முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு. காதிர் முகைதீன் கல்லூரி. தஞ்சாவூர்.2011.
6. <https://www.phrases.org.uk/meanings/absolute-power-corrupts-absolutely.html>.

திருக்குறளில் 'ஈகை' அறவோன் காட்டும் வாழ்வியல் கொடைத்திறன்

முனைவர் மாலதி

உதவிப் பேராசியர் - தலைவர் (பொறுப்பு), தமிழ்த் துறை,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம் சமுதாயக் கல்லூரி,
லாஸ்பேட், புதுச்சேரி 605008.
கைப்பேசி: 9952079492
மின்னஞ்சல்: smilemalathi@gmail.com

உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறள், மனிதன் வாழ வேண்டிய உன்னத வாழ்வியல் நெறிகளை வகுத்துரைக்கிறது. அவற்றுள் இல்லற வாழ்க்கைக்கு மிக முக்கிய அறமாக வள்ளுவர் சுட்டுவது 'ஈகை' (கொடை) ஆகும். வறியவர்களின் பசிப்பிணியைப் போக்குவதும், பிரதிபலன் பாராமல் பிறருக்குக் கொடுப்பதும் ஒரு மனிதனை எவ்வாறு ஆன்மீக மற்றும் சமூக ரீதியாக உயர்த்துகிறது என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. ஈகையின் இலக்கணம், அதன் சமூகத் தேவை, ஈயாதானின் சிறுமை மற்றும் ஈகையால் விளையும் புகழ் ஆகியவற்றைத் திருக்குறள் பாக்களின் வழி பகுப்பாய்வு செய்வதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், ஈகை, கொடைத்திறன், பசிப்பிணி, புகழ், வாழ்வியல் நெறி.

முன்னுரை

மனித சமுதாயம் சமத்துவத்தோடும் அமைதியோடும் வாழ்வதற்குப் பகிர்ந்தளித்தல் என்னும் உன்னதப் பண்பு அவசியமாகிறது. "பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்" என்ற உயர்ந்த சிந்தனையைத் தமிழ்ச் சமூகம் சங்க காலம் தொடரே போற்றி வந்துள்ளது. திருவள்ளுவர் தன் அறத்துப்பாலில், இல்லறத்தார்க்குரிய மிக முக்கியக் கடமைகளில் ஒன்றாக 'ஈகை' என்னும் அதிகாரத்தை (அதிகாரம் 23) அமைத்துள்ளார். வறுமையால் வாடுவோரின் துன்பம் துடைப்பதே உண்மையான அறம் என்னும் வள்ளுவத்தின்

கொடைக்கோட்பாட்டைப் பல்வேறு பரிமாணங்களில் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சுகையின் உண்மையான இலக்கணம்

யார் ஒருவருக்குக் கொடுப்பது உண்மையான கொடை அல்லது சுகை என்பதற்கு வள்ளுவர் மிகத் தெளிவான இலக்கணத்தை வகுக்கிறார். இல்லாதவருக்கு, வறியவருக்குக் கொடுப்பதே சுகையாகும். மற்றபடி வசதி படைத்தவர்களுக்கோ அல்லது பிற தேவைகளுக்காகவோ கொடுப்பது எல்லாம் ஏதோ ஒரு பயனை எதிர்பார்த்துச் செய்யப்படும் 'பயன்நோக்குக் கைம்மாறு' என்கிறார்.

குறள் 221:

"வறியவர்க்கு சுவதே சுகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து." [1]

விளக்கம்: ஒன்றுமே இல்லாத ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பதே உண்மையான சுகை ஆகும். மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதெல்லாம் பின்னால் பயன் பெறலாம் என்று குறிக்கோளோடு செய்யும் 'படன் மாற்று' போன்ற தன்மையுடையதே தவிர, அது அறமாகாது.

பிரதிபலன் பாரா கொடைச் சிறப்பு

உலகிற்கு மாரியானது எவ்வாறு கைம்மாறு கருதாமல் பொழிந்து உயிர்களைக் காக்கிறதோ, அதுபோலவே சான்றோர்கள் செய்யும் சுகையும் பிரதிபலன் பாராததாக இருக்க வேண்டும். வள்ளுவர் 'ஒப்புரவறிதல்' அதிகாரத்திலும் இதை வலியுறுத்துகிறார். சுகை என்பது வாங்குபவரின் தகுதியை விட, கொடுப்பவரின் உன்னத மனநிலையைச் சார்ந்தது.

குறள் 211:

"கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு
என்ஆற்றும் கொல்லோ உலகு." [2]

விளக்கம்: மழை இந்த உலகிற்குப் பொழிந்து கைம்மாறு (நன்றி) எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அதுபோல, உலக நன்மைக்காக வாழும் சான்றோர்களும் தங்களின் கொடைப் பண்பிற்குப் பிரதிபலன் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

பசிப்பிணி நீக்குதலே ஈகையின் நோக்கம்

மனித குலத்தின் மிகக் கொடிய நோய் 'பசி'. இப்பசியைத் தீர்ப்பதே ஒருவன் தன் செல்வத்தைச் சேமித்து வைப்பதன் இறுதிப் பயன் ஆகும். ஒரு தவசீலன் தன் பசியைப் பொறுத்துக் கொள்வது பெரிய காரியம் தான், ஆனால் பிறரது பசியைத் தீர்ப்பவன் அதனினும் மேலானவன் என்கிறார் வள்ளுவர்.

குறள் 225:

"ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசிஆற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்." [3]

விளக்கம்: தவ வலிமை உடையவர்களின் ஆற்றல் என்பது தங்களுக்கு வரும் பசியைப் பொறுத்துக் கொள்வதாகும். ஆனால், பிறருடைய பசியை மாற்றும் ஈகைக் குணம் கொண்டவர்களின் ஆற்றல், அந்தத் தவசீலர்களின் ஆற்றலை விடவும் மேலானது. செல்வத்தைப் பெற்றதன் நோக்கமே பசிப்பிணியை ஒழிப்பதுதான் என்பதை வள்ளுவம் அசைக்க முடியாத ஆணித்தரமாக முன்வைக்கிறது.

ஈயாதானின் சிறுமையும் வறுமையின் கொடுமையும்

செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்து, அதை வறியவர்களுக்குக் கொடுத்து மகிழாமல் இறந்து போகும் மனிதர்களை வள்ளுவர் கடுமையாகச் சாடுகிறார். கொடுக்காமல் சேர்த்து வைக்கும் செல்வம், பிறரால் அனுபவிக்கப்படாமல் வீணாவதை "வழங்கான் நச்சு மரமாய்" உருவகப்படுத்துகிறார்.

குறள் 228:

"ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்." [4]

விளக்கம்: வறியவர்க்குக் கொடுத்து, அதனால் அவர்கள் மகிழ்வதைக் கண்டு தான் அடையும் இன்பத்தை அறியாதவர்களே, செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்து, பின் அதனைப் பிறருக்குக் கொடுக்காமல் இழந்து போகும் இரக்கமற்றவர்கள் ஆவர்.

ஈகையினால் விளையும் மாசற்ற 'புகழ்'

இவ்வுலகில் மனிதன் மறைந்த பிறகும் அழியாமல் நிலைத்து நிற்பது அவன் செய்த தர்மத்தினால் உண்டாகும் 'புகழ்' மட்டுமே. ஈகை ஒன்றே ஒரு மனிதனுக்கு மாசற்ற, அழியாத புகழைத் தேடித்தருகிறது.

குறள் 231:

"ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு." [5]

விளக்கம்: வறியவர்களுக்குக் கொடுத்து வாழ்வதால் உண்டாகும் புகழுடன் வாழ வேண்டும்; அந்தப் புகழைத் தவிர மனித உயிர்க்கு வேறு சிறந்த லாபம் இவ்வுலகில் எதுவுமே இல்லை. விண்ணுலகில் கூட ஈகைக்கு நிகரான கொடைப் பண்பு வேறெங்கும் இல்லை என்று வள்ளுவர் புகழ்கிறார்.

முடிவுரை

திருக்குறள் காட்டும் 'ஈகை' என்பது வெறும் பொருள் வழங்குவதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. அது மனிதநேயத்தின் உச்சக்கட்ட வெளிப்பாடு ஆகும். சமத்துவச் சமுதாயத்தை உருவாக்க, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைய, பசிப்பிணி இல்லாத உலகைப் படைக்க 'ஈகை' இன்றியமையாதது என்பதை வள்ளுவர் தெளிவாகப் படம்பிடித்துள்ளார். வாங்குபவனின் கையை விட, கொடுப்பவனின் கையே எப்போதும் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் வைக்கப்படுகிறது. எனவே, கைம்மாறு கருதாமல், வறியவர் பசி போக்கும் ஈகைப் பண்பை ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் வாழ்நாளில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதே திருக்குறள் அறம் உணர்த்தும் இறுதிச் செய்தியாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், ஈகை அதிகாரம், குறள் 221.
2. மேலது, ஒப்புரவறிதல் அதிகாரம், குறள் 211.
3. மேலது, ஈகை அதிகாரம், குறள் 225.
4. மேலது, ஈகை அதிகாரம், குறள் 228.
5. மேலது, புகழ் அதிகாரம், குறள் 231.

மேற்கோள் நூல்கள்

1. திருவள்ளுவர் திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை.
2. வரதராசனார். மு. (2015) திருக்குறள் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை.
3. இளங்குமரனார். இரா. (2003) திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை, தமிழ் மண் புதிப்பகம், சென்னை.
4. சிவஞானம். ம. பொ. (1978) வள்ளுவர் வகுத்த வழி, பூங்கொடி புதிப்பகம், சென்னை.

**வள்ளுவத்தின் கண் செயற்கை நுண்ணறிவு
ஓர் சிறப்பாய்வு**

விஜயநாதன் செந்தூரன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

தொழில்நுட்பக் கற்கைகள் பீடம்

வவுனியாப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

v.senthooran@vau.ac.lk

கலைவாகன் மோகனம்பாள்

தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர்,

வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம்,

வவுனியா, இலங்கை

hashinigeetha213@gmail.com

நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா

தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர்

வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம்

வவுனியா, இலங்கை

ifrazamla@gmail.com

திருக்குறள் தமிழின் சிறந்த நீதிநூலாக மட்டுமல்லாது, மனித வாழ்க்கையினை அறிவார்ந்த முறையில் வழிநடத்துகின்ற வாழ்வியல் நூலாகவும் திகழ்கின்றது. இது சங்கமருவிய காலத்தில் தோற்றம் பெற்றிருப்பினும் அதன் வரையறை அந்த காலத்தை மாத்திரம் கொண்டிருக்கவில்லை. முக்காலத்தின் கருத்துக்களும் இதில் காணக்கிடைக்கின்றது. மனித வாழ்வின் அறங்கள், வாழ்வியல் நெறிமுறைகள், பொருளாதாரம், வர்த்தகம், சமூகம், இல்லறம் என அனைத்துக் கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியதோடு, செயற்கை நுண்ணறிவு தொடர்பாகவும் அன்றே கணித்துச் சென்றுள்ளது. மனிதன் சுயசிந்தனையுடன் செயற்படுவது போல பல்வேறு கணினி செய்நிரல்களை உருவாக்கி அவற்றை கணினியில் உள்ளீடு செய்தான். பின்பு, அதன் மூலமாக ஓர் இயந்திரத்தை சிந்தித்து செயற்படும் விதமாக மாற்றிவித்தான். அதனையே, பொதுவாக செயற்கை

நுண்ணறிவு என வரையறை செய்யலாம். ஐம்புலன்களைக் கொண்டு மனிதன் செய்யக்கூடிய பணிகளை, அவனது உதவியின்றி இயந்திரம் செய்து முடிப்பதே இதன் சிறப்பம்சமாகும். இவ் ஆய்விற்காக, திருக்குறள் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகள், நூல்கள், ஆய்வுகள், சஞ்சிகைகள், இணையத்தள தரவுகள் போன்றன இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களாக கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வில் பண்புசார் பகுப்பாய்வினூடான விளக்கமுறை, விவரண அணுகுமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, 'தெரிந்து வினையாடல், அறிவுடைமை, மெய்ப்பொருள் காணுதல்' போன்ற அதிகாரங்கள் செயற்கை நுண்ணறிவோடு எவ்வாறு தொடர்புபட்டுள்ளன என்பதையும் இங்கு காணலாம். நவீன செயற்கை நுண்ணறிவில் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தும் அதிகாரங்கள் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை ஆய்வு வினாவாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில், 'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு' என்ற குறளானது, இன்றைய செயற்கை நுண்ணறிவினை சரிபார்க்கும் விதமாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதில் தரவுகள் தொடர்பான அறிமுகத்தோடு, முடிவெடுக்கும் திறன், இடர் மேலாண்மை, பகுத்தறியும் திறன், வினைத்திறன், அறம் சார்ந்த தொழில்நுட்பம், தெரிந்து வினையாடல் என்பன தொடர்பாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. செயற்கை நுண்ணறிவுத் தொழில்நுட்பத்தை வள்ளுவரின் அறநெறிக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்வதே இதன் முதன்மை நோக்கமாகும். தற்போதையக் காலக்கட்டத்தில், செயற்கை நுண்ணறிவானது மனிதனோடு இரண்டறக் கலந்துள்ளது. அது நவீனத்தின் தாக்கம் எனவும் கூறலாம். அதனை திருக்குறள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பேசியுள்ளமை அந்நூலின் மகத்துவத்தை வெளிக்காட்டுகிறது எனலாம். அவ்வகையில் இந்த ஆய்வானது, அவற்றை வெளிக்கொணர்ந்து, தொகுத்து எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு வழங்கும் விதமாக மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

திறவுச் சொற்கள்: திருக்குறள், செயற்கை நுண்ணறிவு, தரவு, அறநெறி, சங்கமருவிய காலம்

1. ஆய்வு அறிமுகம்

இலக்கியம் என்பது குறித்த காலத்தின் வடுக்களை படம் பிடித்துக் காட்டுவதாகும். திருவள்ளுவம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு தோற்றம் பெற்றிருப்பினும், அதில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்தியல்கள் முக்காலத்தினையும் உள்ளடக்கியுள்ளமை அதன் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இது எந்தவொரு மதத்தையோ, இனத்தையோ, நாட்டையோ சாராது உலக மக்களின் வாழ்வியல் நெறிகளை எடுத்துக்காட்டும் இலக்கியமாகும். மனிதன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் எனத் தொடங்கி, நல்லொழுக்கம், அன்பு, நீதி, அறம், கடமை, அரசியல், நட்பு போன்ற பல நெறியியல்களை விளக்குகின்ற அதேவேளை தற்காலக் கருத்தியல்களையும் உள்ளடக்கி எழுந்துள்ளமையும் முக்கியமாக கூறத்தக்க விடயமாகும்.

செயற்கை நுண்ணறிவு என்பது மனிதர்களைப் போல சிந்திக்கவும், கற்றுக்கொள்ளவும், தீர்மானிக்கவும், பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் இயந்திரங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற திறன் எனலாம். மனிதனுக்குள்ள சிறப்பான அம்சமே படைப்பாக்கத் திறனாகும். இவ் படைப்பாற்றல் இயந்திரம் மூலம் சாத்தியப்படுமிடத்து அதுவே செயற்கை நுண்ணறிவு எனக் கூறப்படுகின்றது. இது கணினி தொழில்நுட்பத்தின் பரந்த கிளையாக காணப்படுகின்றது. இச்சிந்தித்தல், செயற்கை நுண்ணறிவானது, திட்டமிடல், எண்ணங்களை கற்றுக் கொள்ளுதல் போன்ற பல்வேறு நுண்ணறிவுத் திறன்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்த ஆய்வானது, திருக்குறளில் செயற்கை நுண்ணறிவின் தாக்கத்தை வெளிக்கொணர்வதாக அமைந்துள்ளது. இதன்வழியாக, திருக்குறளில் செயற்கை நுண்ணறிவுத் தொடர்பான கருத்தியல்கள் எந்தெந்த அதிகாரங்களில் பேசப்பட்டுள்ளன, அவை எவ்வாறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன, அவற்றின் தற்காலப் பொருத்தப்பாடு போன்றவற்றை அறிந்துக்கொள்ளலாம்.

2. ஆய்வுத் தொடர்பான கலந்துரையாடல்

‘வள்ளுவத்தின் கண் செயற்கை நுண்ணறிவு : ஓர் சிறப்பாய்வு’ என்ற தலைப்பில் மேற்கொள்ளப்படவுள்ள இந்த ஆய்வில் தரவுகள் தொடர்பான அறிமுகம், முடிவெடுக்கும் திறன், இடர் மேலாண்மை, பகுத்தறியும் திறன், வினைத்திறன், அறம் சார்ந்த தொழில்நுட்பம் போன்ற கருத்தியல்கள் கலந்துரையாடப்படவுள்ளன.

தரவுகள் தொடர்பான அறிமுகம்

தரவு என்பது முறைப்படுத்தப்படாத, பதப்படுத்தப்படாத மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட பின்னணி இல்லாத அடிப்படை உண்மைகள், எண்கள் அல்லது குறியீடுகளின் தொகுப்பாகும். எளிமையாகச் சொன்னால், ஒரு தகவலை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான ‘மூலப்பொருள்’ தரவாகும். இது தனியாக இருக்கும்போது எந்தவொரு தெளிவான கருத்தையும் அல்லது விளக்கத்தையும் தராது. தரவுகளைப் பொதுவாக இரண்டு பெரிய பிரிவுகளாகப் பிரிக்க முடியும்.

1. பண்புசார் தரவு இவை எண்களால் அளவிட முடியாதவையாகும். விவரிப்புத் தன்மைக் கொண்டவையாகும். உதாரணமாக, ஒருவரின் முடி நிறம், ஒரு உணவின் நிறம், ஒரு இடத்தின் அழகு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.
2. எண்ணியல் தரவு இவை எண்களால் அளவிடப்படுபவையாகும். இவை, தனித்த தரவுகள், தொடர்ச்சியான தரவுகள் என இரு வகைப்படும். தனித்த தரவென்பது, முழு எண்களாக இருப்பவையாகும். தொடர்ச்சியான தரவென்பது துல்லியமாக அளவிடக்கூடியவையாகும்.

அந்த அடிப்படையில், செயற்கை நுண்ணறிவுத் துறையில் தரவு என்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். எளிமையாகச் சொன்னால், மனிதர்களுக்கு எப்படி ‘அனுபவம்’ அறிவைத் தருகிறதோ, அதுபோல செயற்கை நுண்ணறிவிற்கு தரவு அறிவைத் தருகிறது. செயற்கைத் தொழில்நுட்பத்தில் தரவு என்பது வெறும் எண்கள் மட்டுமல்ல, அது ஒரு இயந்திரத்திற்கு கற்றுக்கொடுக்கப் பயன்படும் பாடப்புத்தகம் என்று கூறலாம்.

செயற்கை நுண்ணறிவு இயங்குவதற்கு மூன்று நிலைகளில் தரவுகள் உதவுகின்றன. முதலாவது பயிற்சித் தரவாகும். அதாவது, ஒரு செயற்கை நுண்ணறிவானது எதையும் தானாகத் தெரிந்துக் கொள்ளாது. அதற்கு லட்சக்கணக்கான தரவுகளைக் காட்டிப் பயிற்சியளிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, ஒரு மென்பொருள் ‘பூனை’ எது என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு பல்லாயிரக்கணக்கான பூனைப் படங்களை தரவுகளாக நாம் கொடுக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது, செயலாக்கமாகும். இங்கு நாம் கொடுக்கும் தரவுகளில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பை கண்டறிகின்றது. உதாரணமாக, ஒரு மின்னஞ்சல் ஒரு ‘Spam’ தானா என்பதை அதன் உள்ளே இருக்கும்

வார்த்தைகளை வைத்து செயற்கை நுண்ணறிவு முடிவுச் செய்கின்றது. மூன்றாவது, கணிப்பு முறையாகும். இங்கு பழையத் தரவுகளை வைத்து, புதிய சூழலில் என்ன நடக்கும் என்று கணிக்கின்றது. உதாரணமாக, நீங்கள் சமூக வளைத்தளத்தில் பார்த்த பழைய காணொளியை வைத்து, உங்களுக்கு பிடித்த அடுத்த காணொளியைப் பரிந்துரைக்கும்.

செயற்கை நுண்ணறிவு பொதுவாக இரண்டு வகையான தரவுகளைக் கையாள்கின்றது. முதலாவது, கட்டமைக்கப்பட்டத் தரவாகும். இவை வங்கிப் பரிமாற்றங்கள், வாடிக்கையாளர் பெயர்கள், வயது போன்ற அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டவையாக இருக்கும். இரண்டாவதாக, கட்டமைக்கப்படாத தரவுகளாகும். இவை முறைப்படுத்தப்படாதவையாகும். இன்றைய செயற்கை நுண்ணறிவின் உருவாக்கத்திற்கு இவையே பெரிதும் பயன்படுகின்றன. உதாரணமாக, மின்னஞ்சல்கள், புகைப்படங்கள், சமூக வளைத்தளப் பதிவுகள், காணொளிகள் போன்றவற்றைக் கூறலாம்.

1. முடிவெடுக்கும் திறன்

‘அறிவு’ என்பது வெறும் தகவல்களைச் சேமிப்பது மட்டுமல்ல, அந்தத் தகவல்களைச் சீர்தூக்கப் பார்த்துச் சரியான முடிவினை எடுப்பதாகும். அதாவது, பல மாற்று வழிகளில் இருந்து சிறந்த ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். முன் அனுபவம் அல்லது தர்க்கத்தின் அடிப்படையில் சிந்தித்து முடிவெடுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களே சிறந்த தீர்மானமாக இருக்கும். செயற்கை நுண்ணறிவிடம் நாம் ஒரு விடயத்தை வினவுமிடத்து, அது பல மாற்று வழிமுறைகளை பரிந்துரைக்கும். இருப்பினும், அவற்றிலிருந்து சரியானதை நாம் எமது அறிவிற்கேற்ப சிந்தித்து தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதனையே வள்ளுவரும் கூறுகின்றார். ஒரு முடிவை எடுக்கும் போது அதில் நிதானம் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறே, எதில் வேகம் தேவை என்பதிலும் தெளிவு வேண்டும் என்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக,

“தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை”

என்ற குறளில், காலத்தாமதம் செய்ய வேண்டிய செயல்களில் நிதானிக்க வேண்டும். ஆனால், உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய செயல்களை ஒரு நிமிடம் கூடத் தாமதிக்காது செய்தல் வேண்டும் என்கின்றார். நிதானமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைத் தாமதித்துச் செய்யலாம். ஆனால் விரைவாகச் செய்ய வேண்டியக் காரியங்களைத் தாமதிக்க கூடாது என்பதே

இதன் மூலக் கருத்தாகும். ஆக, செயற்கை நுண்ணறிவு தருகின்ற தரவுகளாக இருப்பினும், நாம் உடனே தீர்மானம் எடுக்காது சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டும் என்கின்றார் வள்ளுவர். அவ்வாறே, முடிவெடுக்கும் போது வரும் இடையூறுகளைப் பற்றியும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இதனை,

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு”

என்ற குறளில் அறியலாம். அதாவது, ஒரு செயலில் இறங்கும் முன்பே எல்லா விளைவுகளையும் சிந்தித்துவிட வேண்டும். செயலைத் தொடங்கியப் பிறகு ‘யோசிக்கலாம்’ என்பது தோல்விக்கே வழிவகுக்கின்றது. எமக்கு செயற்கை நுண்ணறிவின் சாதக, பாதக விளைவுகள் பற்றிய தெளிவு இருக்கும். ஆகவே அதனை பயன்படுத்தும் முன்பாக அதன் விளைவுகளையும் நாம் சிந்தித்து பயன்படுத்த வேண்டும். அதுவே சிறந்த முடிவாகவும் இருக்கும் என்றே வள்ளுவரும் கூறுகின்றார்.

ஆகவே, ஒரு செயலைச் செய்யும் முன்பாக அதன் சாதக, பாதக விளைவுகள் தொடர்பாக சிந்தித்தல் முக்கியமாகும். அதுபோலவே நிதானமாக முடிவெடுத்தலும் அவசியமாகும். செயற்கை நுண்ணறிவாகவே இருப்பினும், அதனை அவ்வாறே நம்பிவிடாது நிதானித்து, சிந்தித்து செயற்படுதல் வேண்டும் என்பதை இதன்வழியாக நாம் உணர்ந்துக் கொள்ளலாம். திருவள்ளுவர் அன்றே சொன்ன ‘ஆய்ந்து செயல்படுதல்’ என்பதுதான் இன்றைய செயற்கை நுண்ணறிவின் அடிப்படைத் தத்துவமான தரவு பகுப்பாய்வு மற்றும் தீர்மானமெடுத்தல் என்பதாகும். கருவிகள் காலத்திற்கு காலம் மாறலாம். ஆனால், அந்தக் கருவிகளை ஆளவேண்டிய அறமும் அறிவும் மாறாதவையாகும். அதனை உணர்ந்து தீர்மானம் எடுக்க வேண்டியது முக்கியமாகும்.

2. இடர் முகாமைத்துவம்

இன்றைய நவீன உலகில் தரவுகளை மனிதர்கள் கையாள்வதை விட செயற்கை நுண்ணறிவானது மிக வேகமாகவும், துல்லியமாகவும் கையாள்கிறது. இது, இடர் முகாமைத்துவத்தில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளமையை காணக்கூடியதாக உள்ளது. இடர் என்பது நிச்சயமற்ற தன்மையின் ஒரு விளைவாகும். அது நேர்மறையாகவோ அல்லது எதிர்மறையாகவோ இருக்கலாம். செயற்கை நுண்ணறிவு எனும் போது அதில் நாம் பெறும் கருத்துக்களை அதற்கேற்றவாறு நேர்மறையாக பயன்படுத்துதல் அவசியமாகும். இதனை,

“வருமுன்னர் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
வைத்தாறு போலக் கெடும்”

என்ற குறளின் வழியாக அறியலாம். அதாவது, ஒரு பிரச்சினை வந்த பிறகு கவலைப்படுவதை விட, அது வருவதற்கு முன்பே திட்டமிட வேண்டும் எனப்படுகின்றது. அவ்வாறு செயற்படும் பட்சத்திலேயே எமக்கான இடர்களிலிருந்து எம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியும். செயற்கை நுண்ணறிவிலும், நாம் செய்ய வேண்டிய செயலை நன்கு திட்டமிட்டு, பின்பே அது தொடர்பான தகவல்களைத் பெறுதல் வேண்டும். திட்டமிடாமல் பயன்படுத்துகின்ற தகவல்கள் சில நேரங்களில் பாதகமான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தலாம்.

தொடர்ந்து, எந்தவொரு செயலையும் தொடங்குவதற்கு முன்பு, அதில் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளை கணிக்க வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர். இதனை,

“அழிவதூஉம் அவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சுழந்துச் செயல்”

என்ற குறளினூடாக அறியலாம். செயற்கை நுண்ணறிவு எனும் பொழுது, அது தரும் தகவல்களின் உண்மைத் தன்மையை ஆராய்தல் அவசியமாகும். அதனூடாக ஏற்படும் பின்விளைவுகளையும், கிடைக்கும் இலாபத்தையும் அறிந்து அதற்கேற்றவாறு பயன்படுத்துதல் வேண்டும். அவ்வாறு பயன்படுத்தும் பொழுதே, இடர்களை கையாளக்கூடியதாக இருக்கும்.

இவ்வாறாக, செயற்கை நுண்ணறிவின் வழியாக எமக்கு வருகின்ற இடர்களையும் அறிந்து, அவை ஏற்படாதவாறு சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டியது முக்கியம் என்பதை பொய்யாமொழிப்புலவரின் கருத்துக்களின் வழியாக அறியலாம்.

3. பகுத்தறியும் திறன்

பகுத்தறிவென்பது ஒரு மனிதனின் உயர் அறிவாற்றலாகும். அதாவது, ஒரு தகவலை ஆராய்ந்து அதன் உண்மைத் தன்மை எது என்பதை பகுத்தறிந்து உரிய ஆதாரங்களுடன் முடிவெடுத்தலாகும். செயற்கை நுண்ணறிவானது தரவுகளை பகுப்பாய்வு செய்து தீர்மானம் எடுக்கும் ஒரு முக்கிய கருவியாகக் கட்டளைகளுக்கேற்ப காணப்படுகிறது. மனிதன் வழங்கும் கட்டளைக்கேற்ப செயற்கை நுண்ணறிவானது தகவல்களை பகுப்பாய்வு செய்து வழங்குகிறது. இதை மனிதனே தனது பகுத்தறிவைக் கொண்டு

அதிவுள்ள உண்மைத் தன்மையைக் கண்டறிய வேண்டும். இதனை,

“அறிவுடையார் ஆவ தறிவார் அறிவிலார்
அஃதறி கல்லா தவர்”

என்ற குறட்பாவினுடாக வள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார். அதாவது, ஒரு விளைவுக்கு எதிர் விளைவு எப்படியிருக்குமென அறிவுடையவர்களே சிந்திப்பார்கள்: அறிவற்றவர்கள் சிந்திக்க மாட்டார்கள் எனப்படுகின்றது. அவ்வாறாக, செயற்கை நுண்ணறிவினுடாக பெறுகின்ற தகவல்களாகவே இருப்பினும், சிந்தித்து செயற்பட வேண்டும் எனப்படுகின்றது.

4. வினைத்திறன்

செயற்கை நுண்ணறிவானது தற்காலத்தில் வினைத்திறனை உச்சத்திற்குக் கொண்டுச் செல்லும் கருவியாகவேச் செயற்படுகின்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வள்ளுவப் பெருந்தகை, ஒரு செயலை மிக குறைந்த நேரத்தில், மிகச்சரியான கருவியைக் கொண்டு, அதிக தரத்துடன் முடிப்பது எப்படி என்று சில அதிகாரங்களின் வழியாக விளக்கியுள்ளார். குறைந்தளவிலான வளங்களை (நேரம், பணம், உழைப்பு, ஆற்றல்) பயன்படுத்தி, மிகச்சிறந்த அல்லது அதிகப்படியான பயனைப் பெறுவதே வினைத்திறனாகும். இதனை,

“அருவினை யென்ப உளவோ கருவியான்
காலம் அறிந்து செயின்”

என்ற குறட்பாவின் வழியாக அறியலாம். தேவையான சாதனங்களுடன் உரிய நேரத்தையும் அறிந்து செயற்படும் பட்சத்தில் முடியாதவை என்று எவையும் இல்லை எனப்படுகின்றது. இங்கு, செயற்கை நுண்ணறிவுத் தொழில்நுட்பம் என்பது ஒரு நவீன கருவியாகும். இந்தக் கருவியைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் ஒரு செயலின் வினைத்திறனை பல மடங்கு உயர்த்த முடிகின்றது.

மேலும், உலகத்தின் செயற்பாட்டை அறிந்து அதற்கேற்றவாறு தானும் செயற்படுவதே அறிவாகும். செயற்கை நுண்ணறிவென்பது தொழில்நுட்பத்தின் உயர்ந்த வளர்ச்சியாகும். அதற்கேற்றவாறு, தாமும் செயற்பட வேண்டும் என்பதையே வள்ளுவர் அன்று கூறிச் சென்றுள்ளார். இதனை,

“எவ்வ துறைவது உலகம் உலகத்தோடு
அவ்வ துறைவ தறிவு”

என்ற குறட்பாவின் வழியாக அறியலாம். எனவே, தொழில்நுட்பத்தினூடாக நாமும் வேண்டுமென்பதையே இதனூடாக உணர்த்தி நிற்கின்றார்.

5. அறம் சார்ந்த தொழில்நுட்பம்

செயற்கை நுண்ணறிவென்பது இன்று வலிமையான ஒரு கருவியாக வளர்ந்து வரும் நிலையில், அதன் பின்னணியில் ‘அறம்’ என்பது மிக முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. தொழில்நுட்பம் எவ்வளவு வளர்ந்தாலும், அது மனித நேயத்தோடும், அறநெறியோடும் செயல்பட வேண்டும் என்பதை அன்றே வள்ளுவம் காட்டியுள்ளது. நடுவு நிலைமை அதிகாரத்தில், ஒரு தராசு எப்படி இரு பக்கமும் சாயாமல் நடுநிலையோடு பொருளை நிறுக்கிறதோ, அதுபோல சான்றோர்கள் பாரபட்சம் இன்றி நீதி வழுவாமல் செயல்பட வேண்டும் எனப்படுகிறது. இதனை,

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்துஒருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி”

என்ற குறளினூடாக அறியலாம். அவ்வாறாகவே, குற்றம் என்னவென்று ஆராய்ந்து எந்தப் பக்கமும் சாயாமல் நடுவுநிலைமை தவறாமல் வழங்கப்படுவதே சிறந்த நீதியாகும் எனப்படுகின்றது. இதனை,

“ஓர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தோந்து செய்வதே முறை”

என்ற குறள் புலப்படுத்துகின்றது. நம்மிடம் எவ்வளவுதான் உயர்ந்த தொழில்நுட்பங்கள் இருந்தாலும், அதனை அறநெறி மாறாமல் பயன்படுத்துவதே நிதர்சனமான அறிவுத் தொழில்நுட்பமாகும். அதனையே, வள்ளுவரும் நடுவுநிலைமையினூடாக தெளிவாக விளக்கப்படுத்திச் செல்கின்றார். இவ்வாறாக, அறம் சார்ந்த தொழில்நுட்பக் கருத்துக்களை அறிந்துக் கொள்ளலாம்.

3. முடிவுரை

நவீனத்தின் உச்ச வளர்ச்சியே செயற்கை நுண்ணறிவுத் தொழில்நுட்பமாகும். இது மனித வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஒன்றித்துள்ள நிலையில் அதனை, அறநெறியோடு அணுக வேண்டியதன் அவசியத்தை பொய்யமொழிப்புலவர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே

படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். இலக்கியம் குறித்த காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி என கூறினாலும் திருக்குறள் அதனைத் தாண்டிய கருத்தியல்களை தன்னுள் கொண்டுள்ளமை சிறப்பான விடயமாகும். இது முக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடியதான பல கருத்தியல்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. தொழில்நுட்பம் என்பது காலத்திற்கு காலம் மாற்றமடையக் கூடியது. அதனை அன்றே வள்ளுவம் கூறியுள்ளமையானது அந்த நூலின் மகத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

செயற்கை நுண்ணறிவானது வினைத்திறன் மிக்கதாக இருந்தாலும் இது பாரபட்சமின்றி நடுநிலைமையோடு செயற்பட வேண்டுமென்பதை வள்ளுவர் கூறியுள்ளமையையும், இயந்திரங்கள் வழங்குகின்ற தரவுகளை முழுமையாக நம்பி விடாமல், மனிதன் தனது சுயசிந்தனையையும், பகுத்தறிவையும் கொண்டு ஆராய்ந்து முடிவெடுத்தல் வேண்டுமென்பதையும் இந்த ஆய்வில் அறியலாம். மேலும், ஒரு தொழில்நுட்பக் கருவியை உபயோகிக்கும் முன் அதனால் வரும் விளைவுகளை அறிந்து செயற்பட வேண்டுமென்பதையும், உலக நடப்பிற்கு ஏற்றவாறு நாமும் செல்ல வேண்டுமென்பதையும் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளமையை செயற்கை நுண்ணறிவின் வழியாக எவ்வாறு அணுகலாம் என்பதை இந்த ஆய்வு புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

எதிர்கால சந்ததியினர் இச் செயற்கை நுண்ணறிவுத் தொழில்நுட்பத்தை மனிதநேயத்தோடும், அறநெறியோடும் கையாள்வதற்கு முப்பாலானது மிகச்சிறந்த தார்மீக வழிகாட்டியாகத் திகழ்கிறது. செயற்கை நுண்ணறிவுச் சார் கருத்தியல்கள் திருக்குறளில் கையாளப்பட்டுள்ள விதம் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வானது, எதிர்காலத்தில் பலரும் இது தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு சிறந்த வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்பது உறுதி.

4. உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

சண்முகதாஸ், அ., ரு சண்முகதாஸ், ம. (2021). திருக்குறள்

ஆய்வுக்கட்டுரைகள்: தொகுப்பு 2. பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்.

திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும். (2017). அருணா பதிப்பகம்.

நாராயணசாமி, ஜெ. (2003). வள்ளுவத்தின் மீட்சி. சுரா பக்ஸ்.

விசுவநாதம், கி. ஆ. பெ. (ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை). திருக்குறள் புதைபொருள். பாரி நிலையம்.

புலியூர்க்கேசிகன். (2010). திருக்குறள் புதிய உரை. பூம்புகார் பதிப்பகம்.

மயிலை சிவமுத்து. (1989). திருக்குறள் இனிய எளிய உரை. மாணவர் மன்றம்.

Russell, S., & Norvig, P. (2020). Artificial intelligence: A modern approach (4th ed.). Pearson.

**திருக்குறள் வெளிப்படுத்தும் பன்மைத்துவ
சிந்தனைகள் : ஓர் சிறப்பாய்வு**

விஜயநாதன் செந்தூரன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

தொழில்நுட்பக் கற்கைகள் பீடம்

வவுனியாப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

v.senthooran@vau.ac.lk

கலைவாகன் மோகனம்பாள்

தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர்,

வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம்,

வவுனியா, இலங்கை

hashinigeetha213@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

‘Pluralism’ என்னும் ஆங்கில வார்த்தைக்கான தமிழ்ச் சொல்லாகப் ‘பன்மைத்துவம்’ என்கிற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சமூக நல்லிணக்கம், கூட்டு வாழ்க்கை, சமூக இணைவு முதலான சொற்களைப் பன்மைத்துவம் என்பதன் இணைக் கருத்துகளாகக் கூறலாம். சமூகமானது பல் குழுமங்களின் இணைவினால் உருவானது என்கின்ற அடிப்படையில் சமூக நிலைபேறாக்கத்துக்கு பன்மைத்துவம் மிக அவசியமானதாகும். ஒரு பிரதேசத்திலோ, நாட்டிலோ உள்ள சமூகமானது இனத்தாலோ, மதத்தாலோ, மொழியாலோ வேறுபட்ட மக்களைக் கொண்டிருப்பின் அதனை பன்மைத்துவ சமூகம் எனலாம். பன்மைத்துவம் என்பது ஒரு நாட்டிற்குள் வாழ்கின்ற பல்பண்பாட்டு சமூகங்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமை, புரிந்துணர்வு, சகவாழ்வு ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்துவதற்காகப் பேசப்படுகின்ற எண்ணக்கருவாகும். உலக பொதுமறையாகப் போற்றப்படுகின்ற திருக்குறளில் வாழ்வியல் கருத்தியல்கள் பல பேசப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பன்மைத்துவமும் ஒன்றாகும். அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வானது திருக்குறளில் பேசப்பட்டுள்ள பன்மைத்துவம் சார் பண்புகள் எவை, அவை சமூக இணைவை எவ்வாறு ஊக்குவிக்கின்றன

என்பவற்றை கண்டறிதலை ஆய்வுப் பிரச்சினையாகக் கொண்டுள்ளது. திருக்குறளை முதன்மை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள இந்த ஆய்வு உள்ளடக்க பகுப்பாய்வாக விவரண மற்றும் விளக்கமுறை அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் ஆய்வுச் செய்யப்படுகின்றது. திருக்குறளில் பன்மைத்துவம் சார் பண்புகள் பல வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. உலகத்தோடு ஒட்டு ஒழுகுதல், பண்புடைமை, விருந்தோம்பல், மன்னிப்பு, பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, சகதோழமை உணர்வு, புரிந்துணர்வு, ஒற்றுமை, சகவாழ்வு, விட்டுக்கொடுப்பு, அன்பு செலுத்துதல், நற்கருத்துக்களை விதைத்தல், பாரபட்சமற்ற நிலைப்பாடு என்பன பேசப்பட்டுள்ளன. அவை, ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியான அதிகாரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளமையும் சிறப்பாகும். திருக்குறளில் பேசப்பட்டுள்ள பன்மைத்துவத்தை சீர்குலைக்கக்கூடிய பண்புகள் என்ற வகையில், பேராசை, பொறாமை, தீயவர் நட்பு, முறையற்ற தலைமைத்துவம் என்பன பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் இவ் ஆய்வானது, திருக்குறளில் உள்ளடங்கியுள்ள பன்மைத்துவக் கருத்தியல்கள் மற்றும் தற்காலப் பொருத்தப்பாடு போன்ற கருதுகோள்களை ஆய்வுச் செய்து, அதன் தொடர்புகளைக் கண்டறிவதாக அமைந்துள்ளது.

திறவுச் சொற்கள் : திருக்குறள், பன்மைத்துவம், சமூக நல்லிணக்கம், அறம், சமூகம்

அறிமுகம்

மனிதன் ஆரம்பத்தில் சைகை மொழியினூடாகவே தகவல்களை பரிமாறிக் கொண்டான். நாளடைவில் சைகை மொழி, பேச்சு மொழியாக மாறியது. பேசத் தொடங்கிய பின்பு மனிதனின் அறிவு வளர்ச்சியடைந்தது. அந்த அறிவின் பலனாக இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றது. அந்த வரிசையில் உலகளாவிய ரீதியில் அறியப்பட்ட இலக்கியமே திருக்குறளாகும். மனித வாழ்விற்கு தேவையான அனைத்து கருத்தியல்களும் இதில் செவ்வனே பேசப்பட்டுள்ளன. சமூகத்தில் பன்மைத்துவ கலாசாரம் என்பது முதன்மையான விடயமாகும். பல இன, மத, மொழி, சாதி பின்பற்றுவவர்களுக்கிடையில் பல்வேறு வித்தியாசங்கள் காணப்படுவது இயல்பேயாகும். அவர்களுக்கிடையில் தனித்துவமான கலாசார பண்புகளும் மிளிர்ந்து நிற்கும். சடங்கு, சம்பிரதாயங்களில் மாற்றங்கள் காணப்படும். தாம் பேசுகின்ற மொழிகளுக்கிடையில் பேச்சுவழக்கு, மொழி வழக்கு என்பதான வேறுபாடுகள்

காணப்படும். அவர்களின் நடை, உடை, பாவனை, உணவு, பழக்கவழக்கம், வழிபாட்டு முறை, நம்பிக்கைகள், அவ நம்பிக்கைகள் என பலவற்றிலும் பல வேறுபாடுகள் காணப்படும். இருந்தும், அவற்றை சிறந்த முறையில் புரிந்துக்கொண்டு ஒற்றுமையான சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்புவதே பன்மைத்துவத்தின் மூலப்பண்பாகும். பன்மைத்துவம் சிறந்த முறையில் கட்டியெழுப்பப்படும் பொழுதே அச் சமூகமும் மதிக்கத்தக்கதாக மாற்றமடையும். சமூகம் மட்டுமன்றி ஒரு நாடும் சிறந்த முறையில் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டுமெனின் அங்கு பன்மைத்துவத்தின் தாக்கம் இன்றியமையாததாகும். இன, மத, மொழி, சாதி வேறுபாடுகளுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வோடு, நமது தேசம் என்ற உணர்வும் மக்கள் மத்தியில் செழித்திருக்கும் பட்சத்திலேயே உலகளவில் முன்னேற்றமடையும் நாடாக ஒரு நாட்டைக் கட்டியெழுப்ப முடியும். அந்தவகையில், பன்மைத்துவத்தின் தாக்கம் ஒரு நாட்டை மாற்றியமைக்கின்றது எனலாம். அத்தோடு, சமூக நல்லிணக்க கருத்துக்கள் பன்மைத்துவ சமூகத்தில் எவ்வாறான தாக்கங்களை செலுத்துகின்றன. தற்போதைய சமூகம் அதனை ஏற்று நடக்கின்றதா, அல்லாதவிடத்து அவற்றில் காணப்படும் சிக்கல்கள் என்ன, அவற்றை எவ்வாறு சீர்செய்யலாம் என்பனவும் ஆராயப்படுகின்றன. அவ்வாறாக, இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது திருக்குறளில் பன்மைத்துவத்தின் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக காணப்படுகின்றது.

திருக்குறளில் பேசப்பட்டுள்ள பன்மைத்துவம் சார் சமூக நல்லிணக்க பண்புகள்

01. உலகத்தோடு ஒட்டு ஒழுகுதல்

பல்லின சமூகங்கள் வாழ்கின்ற நாட்டில் ஒவ்வொருவரும் தான் சார்ந்த சமூகமல்லாத, மற்றொரு சமூகத்தின் அனைத்து பண்பாட்டுசார் விழுமியங்களையும் புரிந்துக்கொண்டு, மக்களோடு ஒன்றிணைந்து செயற்படுதலே உலகத்தோடு ஒட்டு ஒழுகல் எனப்படுகின்றது. அந்த அடிப்படையில், திருக்குறளில் ‘அறன் வலியுறுத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில் அறத்தின் சிறப்புக்கள், அறனில்லாதவரின் நிலைப்பாடு என்பன பற்றி தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனும் அறத்தை தனது வாழ்வில் சரியாக பின்பற்றும் பட்சத்திலேயே அவன் சமூகத்தோடு சிறந்த முறையில் ஒழுக முடியும். மக்களின் நிலைப்பாட்டையும் புரிந்துக்கொண்டு அறத்தின்படி நடக்க முடியும் என்பதும் முக்கியமாகும். அவ்வாறாக,

“செயற்பாலது ஓரும் அறனே ஒருவற்கு
உயற்பாலது ஓரும் பல”

என்ற குறளானது, ஒருவன் செய்யத்தக்கது அறமே என்றும், அவன் செய்யாது விடவேண்டியது பழியையும் எனவும் கூறுகின்றது. பன்மைத்துவத்திலும் அறம் இன்றியமையாத ஒன்றாக கூறப்படுகின்றமையால் அவைசார் கருத்தியல்களை இந்த அதிகாரத்திலும் தெளிவாக காணலாம். பயனற்ற வீண் சொற்களை சொல்லாது வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை ‘பயனில் சொல்லாமை’ என்ற அதிகாரம் உணர்த்தி நிற்கின்றது. குற்றங்களை விளக்கி சமூகத்தோடு ஒன்றித்து வாழ்தலும் முக்கியமான பண்பாகும். சிறிய சிறிய குற்றங்களையும் பெரிதாக எண்ணி நடந்துக்கொள்ளும் பட்சத்தில் சமூகங்களுக்கிடையில் முரண்பாடுகளே உண்டாகும். ஆகவே, அவ்வாறில்லாது ஒன்றித்து வாழ்தல் பற்றியே இங்கு பேசப்பட்டுள்ளது. அந்தவகையில், பழிக்கு அஞ்சக்கூடியவர்கள் திணையளவு சிறிய தவறைச் செய்தாலும் அதை பெரிதாக எண்ணி பயப்படுவார்கள் எனப்படுகின்றது. தான் செய்யும் குற்றமே தனக்கான பகையாகும். அதனை உணர்ந்து குற்றம் செய்யாமையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழவேண்டும் எனவும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். அறிவாற்றல்களிலும், இடம், பொருள், ஏவல்களிலும், தான் மிக உயர்ந்தவராக இருந்தபோதும், தன்னை பெருமையாக எண்ணி செருக்குக் கொள்ளாது இருத்தல் வேண்டும் எனவும் தனக்கும் தனது நாட்டிற்கும் விரும்பத்தகாத செயல்களை என்றும் செய்யக்கூடாது எனவும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறாக, ஒரு மனிதன் உலகத்தோடு எவ்வாறு ஒன்றித்து வாழ முடியும் என்ற ரீதியில் வள்ளுவர் தமது கருத்துக்களை தெளிவாக கூறியுள்ளார்.

02. பண்புடைமை

ஒருவனுடைய நடத்தையினூடாகவே அவனுடைய பண்பானது வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. அந்த பண்பே மற்றவர்களோடு அவனுக்கு இருக்க வேண்டிய புரிந்துணர்வுகளையும் விளக்குகின்றது. அந்த வகையில் ‘பண்புடைமை’ என்ற அதிகாரத்திலும் ஒருவன் எவ்வாறான சொற்களை பேசுதல் வேண்டும். இனிய சொற்களை பேசுவதால் ஏற்படும் பலன்கள் என்ன, பேசாமையால் ஏற்படும் கஷ்டங்கள் என்ன என்பது பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளன. பேசும் சொற்களினூடாகவே ஒருவனோடு எவ்வாறான தொடர்பை பேணலாம் என சக மனிதர் சிந்திப்பர். எனவே, பன்மைத்துவ சமூகத்தை கட்டியெழுப்புவதில் இருவருக்கிடையிலான தொடர்பாடலும், அவர்கள்

பேசிக்கொள்ளும் சொற்களும் தாக்கம் செலுத்துகின்றன என்பதும் சிறப்பான விடயமேயாகும்.

“முகத்தான் அமர்ந்துஇனிது நோக்கி அகத்தான்ஆம்
இன்சொ லினதே அறம்”

என்ற குறளானது, ஒருவரைக் கண்டபொழுதே முகமலர்ச்சியோடு விரும்பி இனிதாக நோக்கி, பின்பு அவர் நெருங்கி வந்ததும், அகமலர்ச்சியோடு கூடிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுவதே அறமாகும் என்பதை கூறுகின்றது. அடக்கமான பண்பானது ஒருவனை மேலும் மேலும் உயர்த்துகின்றது. அவனது நடத்தையில் அடக்கம் இருக்கும் பட்சத்தில் சமூகத்திலுள்ள யாவரும் அவனோடு தொடர்பாட விரும்புவர். அதன்வழி சிறந்த புரிந்துணர்வும் கட்டியெழுப்பப்படும். சமூக நல்லிணக்கமும் வளர்க்கப்படும். அவ்வாறாக ‘அடக்கமுடைமை’ என்ற அதிகாரத்தில், அடங்கி நடப்பவனின் உயர்வு மலையை விட உயர்ந்தது. அடங்கி நடுக்கின்றமை ஒருவனின் மேன்மையை உயர்த்தும். மக்களுக்கு அடக்கமே சிறந்த ஆக்கம், செல்வமுடையவருக்கு அடக்கமானது மற்றொரு செல்வத்தைப் போன்றது போன்ற பல கருத்தியல்கள் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறாக, பன்மைத்துவ சமூகத்தை சிறந்த முறையில் கட்டியெழுப்புவதற்கும், மக்களுக்கிடையில் முழுமையான புரிந்துணர்வை உண்டுப் பண்ணுவதற்கும் ஒருவரிடமுள்ள பண்பானது பெரும் தாக்கம் செலுத்துகின்றது என்ற அடிப்படையில் பொய்யாமொழிப் புலவரின் இத்தகைய கருத்துக்கள் நோக்கத்தக்கதாகும்.

03. விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் என்பது அனைத்து இன, மதத்தவரும் விரும்பி பின்பற்றும் கலாசாரம் சார்ந்த பண்பாட்டு முறையாகும். வீட்டிற்கு வரும் சக மனிதரின் நிலையறிந்து அவரின் வயிற்றுப் பசியைப் போக்கும் பண்பின் அடிப்படையிலேயே பன்மைத்துவமும் வளர்க்கப்படுகின்றது. விருந்தினர்களை முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்றல், அவர்களுக்கு தேவையான அனைத்தையும் செய்துக்கொடுத்தல், அவர்களின் மனதை மகிழ்ச்சிப்படுத்தல் என்பன தொடர்பாகவே ‘விருந்தோம்பல்’ என்ற அதிகாரத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்துஓம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்”

என்ற குறளானது, முகமலர்ச்சியோடு நல்ல விருந்தினரைப் பேணுகின்றவனது வீட்டில், திருமகள் மனமகிழ்ந்து நிலையாக தங்குவாள்

என விளக்கி நிற்கின்றது. இவ்வாறாக, விருந்தோம்பல் பண்பும் மக்கள் மத்தியில் வளர்க்கப்படும் பொழுது அங்கு பன்மைத்துவமும் சிறப்பாக மேம்படும் என்பது உறுதி.

04. பொறுமை

பொறுமையோடு நடந்துக் கொள்கின்றமையும் சமூக நல்லிணக்கத்தை மேம்படுத்தும் முறைமைகளில் ஒன்றாகும். பொறுமை மற்றவர்களின் நிலையையும், அவர்களின் கருத்துக்களையும் அறிந்துக் கொள்வதற்கு வழிவகுக்கும். பன்மைத்துவ சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும் இப்பண்பு வழிகாட்டும் என்பதும் முக்கியமாகும். தம்மை இகழ்பவரை பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். பிறர் செய்த தீங்கை பொறுத்து நடத்தல் வேண்டும். அறிவில்லாதவர் செய்த தீங்கை பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். செருக்கினால் தனக்குத் தீமை செய்தவரை, தாம் தம் பொறுமையினால் வென்றுவிடல் வேண்டும் போன்ற பல கருத்தியல்கள் பொறை உடைமையில் சிறப்பாக பேசப்பட்டுள்ளன. அந்த அடிப்படையில்,

“துறந்தாரின் தூய்மை உடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர்”

என்ற குறளானது, நெறி கடந்து நடப்பவரின் வாயில் வரும் தீய சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்பவர், துறவியரை விடத்தூய்மையுடையவர் ஆவார் என கூறுகின்றது. இதன்படி, ஒருவன் பொறுமையாக நடந்துக்கொள்கின்ற பட்சத்திலேயே அவனால் சமூகத்தோடு ஒன்றிணைந்து செயற்பட முடியும். அவ்வாறாக, வள்ளுவரின் மேற்கூறியுள்ள கருத்துக்கள் பன்மைத்துவத்தை வளர்ப்பதற்கு துணையாக அமைகின்றன என்பது ஏற்கத்தக்க விடயமேயாகும்.

05. ஒற்றுமை

பிறரோடு ஒத்து உதவி செய்து வாழ்தலும் எமக்கான கடமை என்பதை உணர்ந்து நடத்தல் முக்கியமாகும். சமூக நல்லிணக்கத்தை கட்டியெழுப்புவதற்கு பிறரோடு ஒப்புரவு அறிந்து ஒற்றுமையாக செயற்படுவதும் முக்கியமாக கருதப்படுகின்றது. சமுதாயத்தில் தானும் ஒருவன் என்பதை உணர்ந்து வாழ்பவன் உயிரோடு கூடி வாழ்பவனாவான். அவ்வாறு வாழாதவன் செத்தாருள் ஒருவராக கருதப்படுவான். அதுபோலவே, உலக உயிர்களை எல்லாம் விரும்பி ஒப்புரவு செய்யும் பேரறிவுடையவனுடைய செல்வம், குடிநீர்க் குளம் நிரம்பினால் போன்றதாகும் எனவும், செல்வம் ஒப்புரவு செய்யும்

நேர்மையாளனிடம் சேருமானால், அது பயன்படும் மரம் உளர் நடுவே பழுத்தால் போன்றது எனவும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறாக, ஒப்புரவு அறிந்து செயற்படுதல் பன்மைத்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கு துணையாக அமையும் என்பதையும் நாம் நோக்க வேண்டும்.

‘நிலையாமை’ என்ற அதிகாரத்திலும் உறவினர் தன்னை விட்டு நீங்காமல் அணைத்துக் கொள்ளும் பண்பும் பன்மைத்துவ சமூகத்தை கட்டியெழுப்புவதற்கு வழிவகுப்பனவாகும். சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையாக வாழ்தலும் சிறந்த சமூகத்தின் முக்கிய கூறாகும். அவ்வாறாக, ஒருவன் தனது செல்வங்களை இழந்து வறியவனான போதிலும் அவனது சுற்றம், அவனை பாராட்டும் என வள்ளுவர் கூறுகின்றார். அன்பு கொண்ட சுற்றம் ஒருவனுக்கு கிடைக்குமாக இருப்பின், அது மென்மேலும் வளரும் ஆக்கம் பலவற்றைக் கொடுக்கும் எனப்படுகின்றது. ஒருவன் தன் சுற்றத்தாருக்கு வேண்டியனவற்றைக் கொடுத்தும், இன்சொற்கள் சொல்லியும் வாழ்வானாக இருப்பின், பலவகையான சுற்றத்தாரால் சு+ழ்ந்திருப்பான் என கூறப்படுகிறது.

06. சகவாழ்வு

செய்யும் செயல்களை ஆராய்ந்து செய்யும் முறைமையானது சகவாழ்வை சிறந்த முறையில் கட்டியெழுப்ப உதவுகின்ற அதேவேளை பன்மைத்துவ சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுக்கிறது. ஒரு செயலை ஆரம்பிக்கும் வேளையில், அதனால் அழிவது, அதன்பின் ஆவது, அதனால் ஏற்படும் ஊதியம் ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து தகாதது என்றால் விட்டுவிடுதல் வேண்டும். உறுதியில்லாத எதிர்கால பலனைக் கருதி, தற்போது கையிலுள்ள முதலையும் இழந்துவிடுதல் கூடாது என கருத்துரைக்கப்படுகிறது. ஒரு செயலைத் தொடங்கும் முன் அதனை வெற்றியாக முடிக்கும் வழிமுறைகளை அறிந்து அதன்பின் தொடங்குதல் வேண்டும். அதனை தொடங்கிய பின் சிந்தித்தல் குற்றமாக கருதப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக,

“ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும்”

என்ற குறளானது, சரியான முறையினில் செய்யப்படாத முயற்சி, பின்பு அனைவரும் துணையாக நின்று காத்தாலும் கெட்டே போகும் என்பதை உணர்த்துகிறது. எனவே, சகவாழ்வை கொண்டுச் செல்வதற்கு நாம் செய்கின்ற செயல்களை ஆராய்ந்து செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறாக நடந்துக்கொள்ளும் பட்சத்திலேயே சிறந்த சமூகத்தை கட்டியெழுப்ப முடியும் என்பது திண்ணம்.

07. பாரபட்சமற்ற நிலைப்பாடு

பாரபட்சமின்றி அனைவரையும் ஒரே கண்ணோட்டத்தில், சமமாக பார்க்கும் முறைமையே பாரபட்சமற்ற நிலைப்பாடு எனப்படுகின்றது. ஒரு சமூகத்திலோ, நாட்டிலோ இத்தகைய பண்பு பின்பற்றப்படும் வேளையில், மக்களும் அனைவரையும் புரிந்துக்கொண்டு சிறப்பான வாழ்வை வாழ்வார் என்பது திண்ணம். அந்த அடிப்படையில், ஏழைகளுக்கு அவர் வேண்டியதொன்றைக் கொடுப்பதே ஏழைகளுக்கு ஈதல் எனப்படுகின்றது. இவை தொடர்பாக அறிய ‘ஈகை’ என்ற அதிகாரத்தை நோக்குவது சிறப்பாகும். ‘நான் ஏழை’ என்று இரப்பவன் சொல்லும் இழிவுரையைத் தான் பிறரிடம் சொல்லாமையும், ஈதலும் ஆகிய இரண்டும் நல்ல குடிப்பிறப்பு உடையவனிடம் உள்ளன எனவும், ஒரு பொருளை இரந்தவர் பெற்றதனால் மலரும் அவரது இனிய முகத்தைக் காணும் வரை, இரக்கப்படுதலும் குடிப்பிறந்தவனுக்குத் துன்பம் தருவதாகும் என்பதும் இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றது. தவ வலிமை உடையவரது வலிமை எல்லாம், தம்மை வருத்தும் பசியைப் பொறுத்துக் கொள்வதேயாகும். அவ்வலிமையும், பசியை ஈகையால் ஒழிப்பவரது வலிமைக்குப் பிற்பட்டதேயாகும் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அத்தோடு,

“பாத்துஊண் மரீ, யவனைப் பசிஎன்னும்
தீப்பிணி தீண்டுல் அரிது”

எனும்போது, பலரோடு பகிர்ந்து உண்டு பழகியவனைப் பசி என்று சொல்லப்படும் கொடிய நோய் தாக்குவதில்லை. ஆகவே, இவற்றை உணர்ந்து மக்களும் பாரபட்சமின்றி அனைவரோடும் பழகும் பட்சத்தில் சிறந்த சமுதாயத்தை கட்டியெழுப்ப முடியும்.

08. விட்டுக்கொடுப்பு

மற்றவர்களின் உணர்வுகளையும், விருப்பு, வெறுப்புக்களையும் புரிந்துக்கொண்டு அவர்களுக்கேற்ப சற்று விட்டுக்கொடுத்து வாழ்தல் பற்றியே இங்கு கூறப்படுகின்றது. பன்மைத்துவ நாட்டிலுள்ள மக்கள் சக மனிதர்களை புரிந்துக்கொண்டு, அவர்களின் கலை, கலாசாரங்களுக்கு மதிப்பு கொடுத்து வாழும்பொழுது சிறந்த பன்மைத்துவ நாட்டைக் கட்டியெழுப்ப முடியும். அவ்வாறாக, ஒருவன் மனதில் தோன்றும் ஆசையை ஒழித்து வாழும் முறைமை தொடர்பாக இங்கு பேசப்பட்டுள்ளது. ஆசை இல்லாது வாழ்வதைப் போன்ற சிறந்த செல்வம் இந்த உலகத்தில் எதுவும் இல்லை எனவும்,

அற்றவர் என்று சொல்வது அவா அற்றவரையே ஆகும் எனவும் கூறப்படுகிறது. ஒருவன் ஆசையினை முற்றாக ஒழிப்பானாக இருப்பின், அவன் கெடாமல் இருப்பதற்கான எல்லாவிதமான நல்வினைகளும் அவன் விரும்புகின்ற வகையிலே கிடைக்கும் எனப்படுகிறது. இவ்வாறாக, பன்மைத்துவ சமூகமொன்றில் ஆசையற்று மற்றவர்களோடு சேர்ந்து விட்டுக்கொடுத்து வாழ்தலும் முக்கியம் என்பதைத் திருக்குறள் தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

09. அன்பு செலுத்துதல்

தான் வாழும் சு+ழலில் உள்ள மனிதர்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து அக்கறை காட்டுவதே அன்பாகும். பன்மைத்துவத்தின் இன்றியமையாத பண்புகளில் ஒன்றே அன்பு செலுத்துதலாகும். அன்பினால் எதையும் இலகுவாக அடைந்துவிட முடியும் என்ற அடிப்படையில், சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும், புரிந்துணர்விற்கும் அன்பு செலுத்துதலினூடாக பாரிய மாற்றத்தை உருவாக்கலாம்.

திருக்குறளிலும் அன்பின் விளக்கம், அதன் சிறப்பு, அன்பில்லாதவர்களின் இழிவு நிலை என்பன பற்றி பேசப்பட்டுள்ளன.

“அன்புடனும் ஆர்வம் உவீடுமை அதுடனும்
நண்புஎன்னும் நாடுலீச் சிறப்பு”

என்ற குறளானது அன்பு, பிறரிடம் விருப்பத்தை உண்டாக்கும். அவ்விருப்பம் எல்லாரிடத்திலும் நட்பு என்று சொல்லப்படும் பெருஞ்சிறப்பைத் தரும் என்கின்றது. அந்த அடிப்படையில் அன்பே அனைத்தையும் உருவாக்கும். அன்பே சமூகத்தில் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தும் என்பதும் அனைவரும் ஏற்கத்தக்க விடயமாகும். பன்மைத்துவ சமூகமொன்றில் அன்பு செலுத்துகின்ற பண்பும் இன்றியமையாதது என்றவகையில் இந்த அதிகாரமும் பன்மைத்துவத்தில் செல்வாக்கு செலுத்த தவறவில்லை எனலாம். மற்றவர்களோடு நட்போடு பழகாதல் வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ‘நட்பு’ என்ற அதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அறிவுடையவரோடு நட்பு கொள்வதானது வளர்பிறையைப் போல வளர்ந்துக்கொண்டே செல்லும் எனவும், அறிவற்றவரின் நட்பானது தேய்பிறையைப் போல தேய்ந்துக்கொண்டே செல்லும் எனவும் கூறப்படுகிறது. கற்க கற்க இன்பம் தருகின்ற சிறந்த நூலைப் போல, பண்பட்டவர்களின் நட்பானது பழகப் பழக இன்பம் தரும் என கூறப்படுகிறது. ஒருவரோடு ஒருவர் நட்பு கொள்வதானது, கூடிப்பேசி இன்புறுவதற்கு மட்டுமல்ல. ஒருவர் வழிதவறி நடக்கும்பொழுது அவரை

நல்வழிப்படுத்தி திருத்துவதற்கேயாகும் எனவும் விளக்கப்படுத்தப்படுகிறது. முகம் மட்டும் இன்புறும் வகையில் நடப்பது நட்பாக கருதப்படாது. மனமும் மகிழுமாறு நடந்துக்கொள்வதே உண்மையான நட்பு எனவும் வள்ளுவர் உரைக்கின்றார். ஆடை அவிழ்ந்தவனுடைய கை, உடனே சென்று மானத்தை காப்பதைப் போல, நண்பனொருவனுக்கு துன்பம் வரும்போது அப்பொழுதே சென்று உதவுவவனே உண்மையான நண்பன் எனவும் கூறப்படுகிறது. அத்தோடு,

“மருவுக மாசற்றார் கேண்மைஒன்று ஈத்தும்
ஒருவுக ஒப்புஇலார் நட்பு”

என்ற குறளானது, குற்றமற்றவருடைய நட்பையே நாம் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். மனதால் ஒன்றாதவருடைய நட்பை அவர் விரும்பிய ஒன்றைக் கொடுத்தாவது விட்டுவிட வேண்டும் எனப்படுகின்றது. ஆகவே, ஒருவருக்கொருவர் நட்புடன் பழகி, உணர்வுகளையும், சூழ்நிலைகளையும் புரிந்துகொண்டு வாழ்தல் சிறந்த பன்மைத்துவ சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்ற அடிப்படையில் இன்றியமையாதனவாகும்.

திருக்குறளில் பேசப்பட்டுள்ள பன்மைத்துவத்தை சீர் குழைக்கக்கூடிய பண்புகள்

01. பேராசை

தன்னிடம் இருப்பவற்றைக் கொண்டு திருப்தியடையாது, காணும் அனைத்திலும் ஆசை கொல்லுதலே பேராசை எனப்படுகின்றது. பன்மைத்துவ சமூகமொன்றை சிறப்பாக கட்டியெழுப்ப வேண்டுமாயின் அங்கு மக்கள் மத்தியில் பேராசை இருத்தல் கூடாது. அவ்வாறு இருப்பின், மக்களுக்கிடையில் புரிந்துணர்வு ஏற்படாது. அனைவரும் சுயநலமாகவே சிந்திப்பர். சமூக ஒற்றுமையை விரும்பமாட்டர். அந்த அடிப்படையில், இவை தொடர்பாகவும் வள்ளுவர் கலந்துரையாட தவறவில்லை எனலாம். அதாவது, சூதாட்டத்தை எவரும் விரும்புதல் கூடாது. அவ்வாறு இடைவிடாது சூதாடும் பட்சத்தில் அவனிடமிருக்கும் செல்வமும், வருவாயும் எதிரிகளிடத்தில் சேர்ந்து விடும் என்கிறார். பல்வேறு இழிவு தரக்கூடிய செயல்களை செய்து, உள்ள புகழையும் கெடுக்கக்கூடிய சூதாட்டத்தைப் போன்ற கொடுமையான வறுமையைத் தரக்கூடியது வேறெதுவுமில்லை எனவும். சூதாட்டம், சூதாடும் இடம், கைத்திறமை என்பன பற்றி பேராசையோடு பாராட்டிப் பேசுபவர் தம் செல்வங்கள் அனைத்தையும் இழந்தவராக கருதப்படுவார் எனவும் கூறப்படுகிறது. சூதாட்டம் என்ற மூதேவியால் சுழப்பட்டவர், வயிறார உண்ண முடியாது துன்பப்படுவார்

என்றவாறாக. அறம், பொருள், செல்வத்திற்காக செலவிடுக்கூடிய நேரத்தை, சு+தாட்டத்தில் செலவிடுபவனின் பரம்பரையாக இருக்கக்கூடிய செல்வமும் நீங்கிவிடும் என்ற கருத்து விளக்கப்படுகின்றது. சூதாட்டத்தை மேற்கொள்பவனிடம் நன்மதிப்பு, கல்வி, செல்வம், ஊண், உடை ஆகிய ஐந்தும் இல்லாமல் போய்விடும் எனவும் கூறப்படுகிறது. ஆகவே, பேராசையை மனதிலிருந்து ஒழித்து அனைவரோடும் ஒற்றுமையாக வாழக்கூடிய வழிவகைகளை அமைத்துக்கொண்டு சிறந்த பன்மைத்துவ சமூகத்தை கட்டியெழுப்ப முயல் வேண்டும்.

02. பொறாமை

ஒருவரின் வளர்ச்சியையும், முன்னேற்றத்தையும் கண்டு, மனதால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல், அதனை தனது நடத்தையில் வெளிப்படுத்துவதே பொறாமை என்ற பண்பாகும். பொறாமையோடு செயற்படுதல் என்பது ஒருவனுடைய நடத்தையின் சிறப்பற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இவ்வாறான பண்புடையவர்களால் சமூகத்தோடு ஒன்றிணைந்து செயற்பட முடியாது. மற்றையவர்களின் மன உணர்வுகளை புரிந்துக்கொள்ள முடியாது. இது பன்மைத்துவ சமூகத்தை சீர்குழைப்பதற்கு வழிவகுக்கும் என்பது நிதர்சனமாகும். இதனை,

“அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும்”

என்ற குறளானது, பொறாமை உடையவனை, தீருமகள் தானும் பெறாமல் தன் தமக்கைக்கு அவனைக் காட்டிவிட்டு நீங்கி விடுவாள் என்று கூறுகின்றது. அந்தவகையில் பொறாமையோடு நடந்துக் கொள்கின்றமையால் சமூகத்தில் ஏற்படும் சீர்குலைவுகள் தொடர்பாகவும் இந்த அதிகாரத்தை ஆராய்வதினூடாக அறிந்துக்கொள்ள முடிகின்றது.

03. தீயவர் நட்பு

தீயவர்களோடு கொள்கின்ற நட்பின் நிலைப்பாடு பற்றியும் வள்ளுவர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். அதாவது, காதல் மிகுதியினால் உறிஞ்சி குடிப்பவர் போல் தோன்றினாலும், நற்குணம் இல்லாதவரின் நட்பானது வளர்வதை விட தேய்ந்துப்போதல் சிறப்பானது என்கின்றார். நட்புக் கொள்பவரிடமிருந்து கிடைக்கும் பயனை அறிந்து கொள்கின்ற நட்பானது, விலைமாதருக்கும், கள்வருக்கும் இணையானதாக கருதப்படும் எனவும், அறிவல்லாதவரின் மிக நெருக்கமான நட்பை விட, அறிவுடையவரின்

பகைமையே மேலானது எனவும் கூறப்படுகிறது. தம்மால் முடிந்த செயலை முடியாததை போல் காட்டிக்கொள்பவர்களின் நட்பை மெதுமெதுவாக தளரவிட வேண்டுமெனவும், சொல்லிலும் செயலிலும் வித்தியாசமாக பார்க்கப்படும் நட்பை, கனவிலும் நனவிலும் நினைப்பது கூட துன்பமேயாகும் எனவும் கூறப்படுகிறது. அத்தோடு,

“எனைத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல் மனைக்கெழீ,
மன்றில் பழிப்பார் தொடுப்பு”

என்ற குறளானது, தனிமையாக இருக்கும்போது அன்பாக பழகி, அனைவரும் கூடியிருக்கும் இடங்களில் பகைவரை போல் நடந்துக்கொள்ளும் நட்பினை எள்ளளவும் அணுகாதவாறு நடந்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறது. கூடா நட்பு என்பதும், போலியாகவே பாலீர்க்கப்படும் என்றவகையில், தமது இனத்தினை போலவே இருந்து, உண்மையில் அதற்கேற்ற அன்பினை வழங்காதவரின் நட்பானது, விலைமகளிரின் மனம் போல வேறுபட்டு நிற்கும் எனவும், பல நூல்களைக் கற்றறிநுப்பினும், அதன் பயனாக மனம் திருந்தி நண்பராகும் தன்மை, உள்ளன்பினால் சிறாதவர்களுக்கு இருக்காது எனவும் கூறப்படுகிறது. காணும்போதெல்லாம் இனிமையாக சிரித்து மனதில் எப்பொழுதும் தீயவரான வஞ்சகருக்கு பயந்து விலகிக்கொள்ள வேண்டும் எனப்படுகிறது. உண்மையான நண்பர்களை போல நலன் தருபவற்றை சொன்னாலும், பகைவர் சொற்கள் என்றும் நன்மையை தராமையை உணர்த்திவிடும் எனவும், உள்ளத்தால் சிறிதளவும் தம்மோடு இணையாதவரின் சொல்லைக்கேட்டு நம்புவது முறையானதல்ல எனவும் விளக்கப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறாக, தீயவர்களின் நட்பு தொடர்பாகவும் வள்ளுவர் பேச தவறவில்லை எனலாம்.

04. அறிவற்ற நிலை

ஒருவன் கல்வி கற்காமலும், உலக நடப்புக்களை அறிந்துக் கொள்ளாமலும் வாழும் பட்சத்தில் அங்கு பன்மைத்துவம் கட்டியெழுப்பப்படாது. சமூகத்தில் வாழும் ஒருவன், மக்கள் கூறும் கருத்துக்களை சரியான முறையில் புரிந்துக்கொள்ளாது அறிவற்ற வகையில் செயற்படும் பட்சத்தில், அங்கு சமூக நல்லிணக்கமும் உருவாகாது. அந்தவகையில், ‘கல்லாமை’ என்ற அதிகாரமானது, கல்வி கற்காமையினால் ஏற்படும் தீமைகள் பற்றி பேசுகின்றது. தகுந்த நூல்களை சரிவர கற்காது ஒருவன் சபையில் சொற்பொழிவாற்றுவான் எனின், அவன் கட்டம் போடாமல் தாயமாடுவதை போல கணக்கெடுக்கப்படுவான் எனப்படுகின்றது. ஓர் இடத்தில் கல்லாதவனுடைய

கருத்து நியாயமானதாக இருப்பினும், கற்றவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்களாம். ஆகவே கற்றுத் தெளிந்திருத்தல் அவசியமாகும். நூலறிவு இல்லாத ஒருவன் தன்னை மரியாதையாக எண்ணிக்கொள்வானாயினும், அவன் கற்றவர்களோடு உரையாடும் பொழுது, அந்த மரியாதையும் இல்லாமல் போய்விடும் எனவும் கூறப்படுகின்றது. கல்வி கற்காதவரிடம் சேர்ந்த செல்வமானது, கற்றவரிடம் இருக்கும் வறுமையை விட தீமையானதாகும் என வள்ளுவர் உரைக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக,

“மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
கற்றார் அனைத்துஇலர் பாடு”

என்ற குறளானது, கல்லாத ஒருவர் உயர்குடி பிறப்பினராக இருப்பினும், தாழ்ந்த சாதியில் பிறந்த கற்றவரை விட பெருமை குறைந்தவராகவே பார்க்கப்படுவார் என்கிறது. ஆகவே, கல்லாமையின் சிறப்பற்றத் தன்மையை உணர்ந்து அனைவரும் கல்விக்கற்று பன்மைத்துவ சமூகத்தை மேம்படுத்த பாடுபட வேண்டும். நல்லதை விட்டுத் தீயதைத் தெரிந்து கொள்பவனும், அறிவித்தாலும் அறியாதவனுமாகிய அறிவிலியின் தன்மை தொடர்பாகவும் வள்ளுவர் ‘பேதைமை’ என்ற அதிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார். அறிவின்மை, திட்டமிட்டு எதையும் செய்யாமை, சுற்றம் தழுவாமை, துணையில்லாமை ஆகிய குற்றம், குறைகளினால் பகையை மிகுதிப்படுத்தி வாழ்தல், பகை பற்றிய கூறுகளை தெரிந்து வாழ்தல், உடனிருந்துக்கொண்டே பகைவர்க்கு காட்டிக்கொடுத்தல் என்பன பற்றியும் வள்ளுவர் பேசியுள்ளார். ஆகவே, அறிவற்ற நிலையிலுள்ளவர்களின் நிலைப்பாட்டை உணர்ந்து, அவ்வாறில்லாது கல்வி கற்று, உலக நடப்புகளை நன்கறிந்து செயற்படும் பட்சத்தில் சிறந்த பன்மைத்துவ சமூகத்தை கொண்டுவர முடியும் என கூறப்படுகிறது.

05. முறையற்ற தலைமைத்துவம்

முறையற்ற தலைமைத்துவமானது பன்மைத்துவத்தின் சீர்குலைவிற்கு வழிவகுக்கும் என்பதும் யாவரும் அறிந்த விடயமேயாகும். அந்த அடிப்படையில், ‘கொடுங்கோன்மை’ என்ற அதிகாரமானது, நேர்மையில்லாத ஆட்சிமுறை பற்றியே பேசுகின்றது. தனது நாட்டில் நடக்கும் சாதக, பாதகங்களை அறிந்து செயற்படாத அரசன், தன் செல்வம் மற்றும் குடிகளை ஒருசேர இழப்பான் என்கிறது. பொருளாசை காரணமாக மக்களை வருத்துகின்ற செயல்களை செய்யும் அரசன், கொலையாளனை விட கொடியவனாக கருதப்படுகிறான். மக்கள் அரசனது கொடுமையான ஆட்சியினால் துன்பப்பட்டு,

அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் அமும் கண்ணீரே ஆட்சியினை அழிக்கும் படைக்கலம், என்ற கேள்வியையும் வள்ளுவர் வினவ தவறவில்லை. அரசருக்கு புகழ் கிடைப்பதென்பது செங்கோலாட்சியினாலேயே ஆகும். இத்தகைய ஆட்சி கிடைக்காவிடின் அரசனுக்கு புகழ் இல்லாமல் போய்விடும் எனப்படுகிறது. முறையற்ற அரசனின் கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்தால், இன்பம் தரக்கூடிய செல்வ நிலை, துன்பத்தை தருகின்ற வறுமையினை விட துன்பமானது எனவும் கூறப்படுகின்றது. அரசன் முறை தவறி ஆட்சி செயினும், அவனுடைய நாட்டில் பருவமழை, தவறியும் பொழியாது எனப்படுகிறது. அந்தவகையில்,

“ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின்”

என்ற குறளானது, அரசன் தன் மக்களையும் அவர்களுக்குப் பயன்படுகின்ற ஏனைய உயிர்களையும் சரியாக காக்காவிடின், அவன் நாட்டு பசுக்களுக்கும் பால் குறையும். அறுவகை தொழில்களை செய்பவர்களும் தமக்கான நூல்களை கற்பதை விட்டுவிடுவர் என்பதை உணர்த்துகின்றது. அந்தவகையில் நோக்கும்பொழுது, சமூக நல்லிணக்கத்தை சீர்குலைக்கக்கூடிய பண்புகள் தொடர்பாக சிந்திக்க வேண்டியது முக்கியமாகும். அவற்றை அறிந்து அவற்றை எம் மத்தியில் வளர்த்துக்கொள்ளாது செயற்படும் பட்சத்தில் பன்மைத்துவம் சார்ந்த நாட்டை இலகுவாக கட்டியெழுப்ப முடியும்.

முடிவுரை

‘அணுவைத் துளைத்து ஏழ்கடுலைப் புகட்டி குறுகத் தறித்த குறள்’ என்ற ஒளவையாரின் கூற்றுக்கிணங்க திருக்குறளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள கருத்தியல்களும் அணு அணுவாக ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது எனின் ஏற்க வேண்டிய விடயமே. அந்த அடிப்படையில், ‘திருக்குறளில் பன்மைத்துவம்’ என்ற தலைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வானது, உலகப் பொதுமறையான திருக்குறளில், எவ்வாறான சமூக நல்லிணக்க கருத்துக்கள் பேசப்பட்டுள்ளன, சமூக நல்லிணக்கத்தை சீர்குலைக்கக்கூடிய பண்புகள் எவ்வாறு பேசப்பட்டுள்ளன என்பன தொடர்பான விளக்கத்தை பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. பன்மைத்துவம் தொடர்பாக பொய்யாமொழிப் புலவரின் கருத்தியல் எத்தகையதாக இருந்தது, அதை எவ்வாறு சமூகத்தோடு தொடர்புபடுத்தி அவர் பேசியுள்ளார் என்பதையும் அறிய முடிந்தது. பன்மைத்துவத்தை கட்டியெழுப்ப கூடியதான பண்புகள் தொடர்பாக அதிகம் பேசியுள்ள வள்ளுவர், அவை

தொடர்பான விளக்கத்தை கூறி, அவற்றின் சிறப்புக்களை தெளிவுப்படுத்தி, அவை பின்பற்றப்படாத போது ஏற்படும் சிக்கல்கள் தொடர்பாகவும் விளக்கியுள்ளார் எனலாம். சமூகத்தை பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையிலான ஓர் இலக்கியம் தோற்றம் பெறுகிறதெனின், அந்த இலக்கியம் முழுக்க முழுக்க குறிப்பிட்ட காலத்தின் வாழ்வியலையே வெளிப்படுத்தி நிற்கும். இருப்பினும் உலக பொதுமறையில் அனைத்து காலத்திற்கும் பயன்படக்கூடியவாறான பல பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளமை சிறப்பான விடயமாகும். அந்தரீதியில் சமூக நல்லிணக்கம் பற்றியும் அவர் பேச தவறவில்லை. அதனை தெளிவுப்படுத்தும் விதமாக இந்த ஆய்வு முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்

Blackburn, S. (2013). Corruption and redemption: The legend of Valluvar and Tamil literary history.

Cutler, N. (2006). Interpreting Thirukkural: Ethics and society.

இளங்கோ, இ. (2013). இன நல்லிணக்கத்தில் திருக்குறளின் பங்கு [Conference paper/Research article]. tisa;jkpo;. <http://www.valaitamil.com>

சாந்தி, கே. (2006). திருக்குறளில் ஆய்வுச் சிந்தனைகள் [Conference paper/Research article], jkpo; Ma;Tfs;. <http://www.tamilaivugal.org>

நிரோசன், சி. (2019). உலகப் பொதுமறை வள்ளுவம் (தொகுதி 2).

பவானி தம்பிராஜா. (2021). திருக்குறள் காட்டும் சமூக நல்லிணக்கம் [Conference paper/Research article]. தமிழ்மரசு ஆஸ்திரேலியா. <http://www.tamilmurasuaustralia.com>

இராமசாமி, மு. பெ. மு. (1991). திருக்குறள் மிக மிக எளிய உரை. ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ்.

**Kural AI: திருக்குறள் அறநெறிக் கல்விக்கான
செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையிலான தகவமைவு
மற்றும் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றல் சூழல்**

யசோதா ராம் ரமணன்.
மூத்த விரிவுரையாளர்,
வவுனியா பல்கலைக்கழகம்,
yasotha@vau.ac.lk

திருக்குறள் உலகின் தலைசிறந்த அறநூல்களில் ஒன்றாக விளங்குவதுடன், மனித வாழ்க்கையின் ஒழுக்கம், அறநெறி, தலைமைத்துவம், சமூகப் பொறுப்பு மற்றும் நிலையான வாழ்வியல் சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய காலத்தால் அழியாத அறிவுக் களஞ்சியமாகக் கருதப்படுகிறது. இருப்பினும், இன்றைய டிஜிட்டல் கல்விச் சூழலில் திருக்குறள் கற்றல் பெரும்பாலும் மனப்பாடம், உரை விளக்கம் மற்றும் நிலையான கற்றல் வளங்களுக்குள் மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. தற்போதுள்ள திருக்குறள் மின்னணு பயன்பாடுகள், கற்றலாளரின் வயது, கல்வி நிலை, மொழித்திறன், கற்றல் முன்னேற்றம், ஆர்வம் மற்றும் தனிப்பட்ட தேவைகளுக்கேற்ப தகவமைவு மற்றும் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றலை வழங்குவதில் வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இக்கட்டுரை KuralAI எனப்படும் செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையிலான தகவமைவு மற்றும் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட திருக்குறள் கற்றல் சூழலை முன்மொழிகிறது. இவ்வாய்வு Design Science Research (DSR) அணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கற்றலாளர் மாதிரியாக்கம் (Learner Modelling), உரையாடல் செயற்கை நுண்ணறிவு (Conversational AI), தகவமைவு பரிந்துரை இயந்திரம் (Adaptive Recommendation Engine), திருக்குறள் அறிவுக் கட்டமைப்பு (Thirukkural Knowledge Graph) மற்றும் கற்றல் பகுப்பாய்வு (Learning Analytics) ஆகிய கூறுகளை ஒருங்கிணைக்கும் அமைப்புக் கட்டமைப்பை வடிவமைக்கிறது. முன்பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழக

நிலை வரை கற்றலாளர்களின் அறிவாற்றல், கற்றல் நடை மற்றும் வாழ்வியல் சூழலுக்கேற்ப திருக்குறளின் அறநெறிக் கருத்துக்களை தனிப்பயனாக்கி வழங்கும் ஆயுள் முழுவதுமான (Lifelong Learning) கல்விச் சூழலை உருவாக்குவதே இம்முன்மொழிவின் மைய நோக்கமாகும்.

KuralAI அமைப்பு, திருக்குறளை மனப்பாட அடிப்படையிலான கற்றலிலிருந்து புரிதல், பகுப்பாய்வு, சிந்தனை மற்றும் வாழ்வியல் பயன்பாட்டை மையமாகக் கொண்ட அறிவார்ந்த கற்றல் அனுபவமாக மாற்றும் திறன் கொண்டதாக எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. மேலும், ஆசிரியர்கள், பெற்றோர் மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு கற்றல் பகுப்பாய்வு அடிப்படையிலான முடிவெடுப்பு ஆதரவை வழங்குவதோடு, தமிழ் மரபு அறிவையும் நவீன செயற்கை நுண்ணறிவு தொழில்நுட்பங்களையும் ஒருங்கிணைக்கும் மனிதமையக் கல்வி (Human-Centered AI Education) மாதிரிக்கான அடித்தளத்தையும் உருவாக்குகிறது. இதன் மூலம் திருக்குறள் கல்வியை உலகளாவிய டிஜிட்டல் கற்றல் சூழலுக்கேற்ப மறுவடிவமைக்கும் புதிய கல்வித் தொழில்நுட்ப அணுகுமுறையாக KuralAI அமையும் என இவ்வாய்வு முன்மொழிகிறது.

முக்கியச் சொற்கள்: திருக்குறள், செயற்கை நுண்ணறிவு, தகவமைவு கற்றல், தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கல்வி, உரையாடல் நுண்ணறிவு, கற்றலாளர் மாதிரியாக்கம், கற்றல் பகுப்பாய்வு, KuralAI.

1. அறிமுகம்

திருக்குறள் தமிழரின் பண்பாட்டு மரபையும், உலகளாவிய மனிதநேயச் சிந்தனைகளையும் ஒருங்கே பிரதிபலிக்கும் காலத்தால் அழியாத அறநூலாகும். 1330 குறட்பாக்களைக் கொண்ட இந்நூல், அறம், பொருள் மற்றும் இன்பம் ஆகிய மூன்று பெரும் பிரிவுகளின் மூலம் தனிமனித ஒழுக்கம், குடும்ப வாழ்க்கை, சமூகப் பொறுப்பு, ஆட்சி, பொருளாதாரம், தலைமைத்துவம், கல்வி, மனித உறவுகள் மற்றும் உலக நெறிமுறைகள் போன்ற பல்வேறு வாழ்வியல் பரிமாணங்களை விளக்குகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டிருந்தாலும், திருக்குறளின் கருத்துக்கள் இன்றைய கல்வி, நிர்வாகம், தொழில்நுட்பம் மற்றும் சமூக வாழ்விலும் பொருந்தக்கூடிய உலகளாவிய மதிப்புகளை கொண்டுள்ளன.

இன்றைய டிஜிட்டல் உலகில் கல்வி முறைகள் வேகமாக மாற்றமடைந்து வருகின்றன. செயற்கை நுண்ணறிவு (Artificial Intelligence), தகவமைவு கற்றல் (Adaptive Learning), தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கல்வி (Personalized Learning), கற்றல் பகுப்பாய்வு (Learning Analytics), மற்றும் உரையாடல் நுண்ணறிவு (Conversational AI) போன்ற தொழில்நுட்பங்கள் கற்றல் அனுபவத்தை மாணவர் மையமாக மாற்றியுள்ளன. இத்தகைய சூழலில் திருக்குறளை பாரம்பரிய மனப்பாடக் கற்பித்தல் முறையில் மட்டுமே கற்பிப்பது, இன்றைய தலைமுறையினரின் கற்றல் எதிர்பார்ப்புகளை முழுமையாக பூர்த்தி செய்யாது.

தற்போது காணப்படும் திருக்குறள் செயலிகள் பெரும்பாலும் குறளின் உரை, பொருள், விளக்கம், ஒலிப்பதிவு மற்றும் எளிய வினாடிவினா போன்ற வசதிகளை மட்டுமே வழங்குகின்றன. ஆனால், ஒவ்வொரு கற்றலாளரின் வயது, அறிவாற்றல், மொழித்திறன், கற்றல் வேகம், விருப்பம், கற்றல் முன்னேற்றம் மற்றும் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப கற்றலை தகவமைத்துக் கொடுக்கும் செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையிலான அமைப்புகள் மிகக் குறைவாக உள்ளன.

இதனை முன்னிட்டு, இக்கட்டுரை KuralAI எனப்படும் செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையிலான தகவமைவு கற்றல் சூழலை முன்மொழிகிறது. இம்முன்மொழியப்பட்ட அமைப்பு, கற்றலாளர் மாதிரியாக்கம் (Learner Modelling), உரையாடல் நுண்ணறிவு, அறிவுக் கட்டமைப்பு (Knowledge Graph), தகவமைவு பரிந்துரை இயந்திரம் (Adaptive Recommendation Engine) மற்றும் கற்றல் பகுப்பாய்வு ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து, திருக்குறளை தனிப்பயனாக்கப்பட்ட, சூழ்நிலை சார்ந்த மற்றும் அனுபவமிக்க கற்றல் வளமாக மாற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

2. ஆய்வுப் பின்னணி

உலகளவில் செயற்கை நுண்ணறிவு கல்வித்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பாக Intelligent Tutoring Systems, Adaptive Learning Platforms, மற்றும் Large Language Models போன்ற தொழில்நுட்பங்கள் கற்றலாளரின் தேவைக்கேற்ப உள்ளடக்கத்தை வழங்கும் திறனை உருவாக்கியுள்ளன. இத்தகைய அணுகுமுறைகள் மாணவர்களின் ஈடுபாடு, புரிதல் மற்றும் நீண்டகால நினைவாற்றலை மேம்படுத்துவதாக பல ஆய்வுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

திருக்குறள் கற்பித்தலுக்கான தற்போதைய அணுகுமுறைகள் பெரும்பாலும் உரை விளக்கம், மொழிபெயர்ப்பு, உரையாசிரியர் கருத்துக்கள் மற்றும் மனப்பாடம் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டுள்ளன. சில மொபைல் பயன்பாடுகள் தேடல், ஒலிப்பதிவு மற்றும் எளிய வினாடிவினா வசதிகளை வழங்கினாலும், அவை கற்றலாளரின் முன்னறிவு, கற்றல் நடை, உணர்ச்சி நிலை அல்லது கற்றல் முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தகவமைவு கற்றலை வழங்குவதில்லை.

3. ஆய்வு இடைவெளி (Research Gap)

இலக்கிய ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் பின்வரும் இடைவெளிகள் காணப்படுகின்றன:

- திருக்குறள் கற்றலுக்கான கிமி அடிப்படையிலான தகவமைவு கற்றல் அமைப்புகள் குறைவாக உள்ளன.
- கற்றலாளர் மாதிரியாக்கம் மற்றும் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றல் அணுகுமுறைகள் பயன்படுத்தப்படவில்லை.
- திருக்குறளை நவீன வாழ்க்கைச் சூழல்களுடன் தானாக இணைக்கும் அறிவார்ந்த பரிந்துரை இயந்திரங்கள் இல்லை.
- உரையாடல் கிமி மூலம் மாணவர்களின் கேள்விகளுக்கு சூழ்நிலை சார்ந்த விளக்கங்களை வழங்கும் அமைப்புகள் காணப்படவில்லை.
- ஆசிரியர் மற்றும் பெற்றோருக்கான கற்றல் பகுப்பாய்வு வசதிகள் பெரும்பாலும் இல்லாத நிலையில் உள்ளன.

4. ஆய்வின் நோக்கங்கள்

பிரதான நோக்கம்

மாணவர்களின் வயது, கற்றல் நிலை, ஆர்வம், மொழித்திறன் மற்றும் கற்றல் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்ப திருக்குறளை செயற்கை நுண்ணறிவு தொழில்நுட்பத்தின் உதவியுடன் தனிப்பயனாக்கி வழங்கக்கூடிய தகவமைவு கற்றல் சூழலை வடிவமைத்து முன்மொழிவதாகும்.

துணை நோக்கங்கள்

1. கற்றலாளர் மாதிரியாக்க முறையை வடிவமைத்தல்.
2. தகவமைவு குறள் பரிந்துரை இயந்திரத்தை உருவாக்கும் கட்டமைப்பை முன்மொழிதல்.
3. உரையாடல் கிமி மூலம் தனிப்பயனாக்கப்பட்ட விளக்கங்களை வழங்கும் அணுகுமுறையை வடிவமைத்தல்.
4. ஆசிரியர் மற்றும் பெற்றோருக்கான கற்றல் பகுப்பாய்வு கட்டமைப்பை முன்மொழிதல்.
5. எதிர்கால செயலாக்கம் மற்றும் மதிப்பீட்டிற்கான ஆய்வு கட்டமைப்பை உருவாக்குதல்.
5. முன்மொழியப்பட்ட ஆய்வு முறை

இவ்வாய்வு Design Science Research (DSR) அணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தேவைகள் பகுப்பாய்வு, அமைப்பு வடிவமைப்பு, கிமி கூறுகளின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் முன்மாதிரி கட்டமைப்பு ஆகியவை இந்த ஆய்வின் முக்கிய கட்டங்களாகும். KuralAI கட்டமைப்பில் கற்றலாளர் சுயவிவரம், அறிவுக் கட்டமைப்பு, தகவமைவு பரிந்துரை இயந்திரம், உரையாடல் AI, மற்றும் கற்றல் பகுப்பாய்வு கூறுகள் ஒருங்கிணைக்கப்படுகின்றன. இந்தக் கட்டுரை இவ்வமைப்பின் வடிவமைப்பு மற்றும் ஆராய்ச்சி கட்டமைப்பை விளக்குகிறது; செயலாக்கம் மற்றும் பயனர் மதிப்பீடு எதிர்காலப் பணிகளாக திட்டமிடப்படுகின்றன.

KuralAIயில் வயது மற்றும் கற்றல் நிலைக்கேற்ப தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றல் சூழல்

KuralAI அமைப்பின் பிரதான நோக்கம், அனைத்து கற்றலாளர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான திருக்குறள் விளக்கத்தை வழங்குவதல்ல. மாறாக, ஒவ்வொரு கற்றலாளரின் வயது, கல்வி நிலை, மொழித்திறன், கற்றல் வேகம், விருப்பம், முன்னறிவு, மற்றும் கற்றல் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை செயற்கை நுண்ணறிவின் மூலம் பகுப்பாய்வு செய்து, அதற்கேற்ப கற்றல் உள்ளடக்கத்தை தகவமைத்து வழங்குவதாகும். இவ்வணுகுமுறை "ஒரே குறள் பல்வேறு கற்றல் அனுபவங்கள்" (One

Kural - Multiple Learning Experiences) என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

முன்பள்ளி மாணவர்களுக்கான (3-5 வயது) கற்றல் சூழல்

முன்பள்ளி மாணவர்களின் அறிவுசார் வளர்ச்சி விளையாட்டு, காட்சி, ஒலி மற்றும் கதைமயமான கற்றலின் மூலம் மேம்படுகின்றது. எனவே, இந்நிலையில் திருக்குறளை மனப்பாடம் செய்ய வைப்பதை விட, அதிலுள்ள அறநெறிக் கருத்துக்களை எளிய கதைகள், வண்ணமயமான படங்கள், அசைவூட்டப் படங்கள் (Animations), பாடல்கள் மற்றும் குரல் வழிக் கற்றல் மூலம் அறிமுகப்படுத்துவது பொருத்தமானதாகும். உதாரணமாக, "பகிர்ந்து கொள்வது" என்ற கருத்தை விளக்கும் குறளை, இரண்டு குழந்தைகள் தங்களது விளையாட்டுப் பொருட்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் குறும்படமாக கிமி உருவாக்கி வழங்கும். பின்னர், "யார் நல்ல செயல் செய்தார்?" போன்ற எளிய வினாக்களை எழுப்பி, குழந்தையின் பதிலின் அடிப்படையில் அடுத்த கற்றல் செயல்பாட்டைத் தகவமைத்து வழங்கும். இதன் மூலம் குழந்தைகளுக்கு அறநெறி மதிப்புகள் இயல்பாக வளர்க்கப்படுகின்றன.

ஆரம்பப் பள்ளி மாணவர்களுக்கான (தரம் 1-5) கற்றல் சூழல்

இந்நிலையில் மாணவர்கள் குறளின் எளிய பொருளையும் அதன் நடைமுறைப் பயன்பாட்டையும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் கற்றல் வடிவமைக்கப்படும். செயற்கை நுண்ணறிவு, பள்ளி, குடும்பம், நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் அன்றாட நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புபடுத்தி குறளை விளக்கும். மாணவர் எந்தக் கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள சிரமப்படுகிறார் என்பதை கிமி கண்டறிந்து, அதே குறளை வேறுபட்ட எடுத்துக்காட்டுகள், படங்கள் அல்லது சிறுகதைகள் மூலம் மீண்டும் விளக்கும். மேலும், பொருத்துக, படத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க, குறையை நிரப்புக, குரல் வாசிப்பு, மற்றும் சிறிய வினாடிவினா போன்ற செயல்பாடுகள் மாணவரின் கற்றல் வேகத்திற்கு ஏற்ப மாறுபடும்.

இடைநிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கான (தரம் 6-9) கற்றல் சூழல்

இந்தக் கல்வி நிலையில் மாணவர்கள் குறளின் பொருளை மட்டும் அறிதல் போதுமானதல்ல; அதனை வாழ்வியல் சூழ்நிலைகளுடன்

தொடர்புபடுத்தி சிந்திக்கும் திறனும் வளர்க்கப்பட வேண்டும். எனவே KuralAI, "உங்கள் நண்பர் தேர்வில் நகலெடுக்கச் சொன்னால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" போன்ற நிகழ்வுகளை உருவாக்கி, மாணவர் தேர்வு செய்யும் பதிலின் அடிப்படையில் அதனுடன் தொடர்புடைய திருக்குறளை விளக்குகிறது. இவ்வாறு மாணவர்களின் அறநெறிச் சிந்தனை, முடிவெடுக்கும் திறன் மற்றும் சமூகப் பொறுப்புணர்வு ஆகியவற்றை வளர்க்கும் வகையில் கிமி தகவமைவு கற்றலை வழங்கும்.

சாதாரண தர (O/L) மாணவர்களுக்கான கற்றல் சூழல்

சாதாரண தர மாணவர்களுக்கு திருக்குறளின் இலக்கியப் பொருள், கருத்தியல் விளக்கம் மற்றும் சமகாலப் பயன்பாடு ஆகிய மூன்றும் ஒருங்கிணைந்த முறையில் கற்பிக்கப்படும். கிமி, குறளைப் பகுப்பாய்வு செய்து அதன் மையக் கருத்து, இலக்கியச் சிறப்பு, சமூகப் பொருத்தம் மற்றும் தேர்வுக்கான முக்கிய அம்சங்களை விளக்கும். அதோடு கட்டுரை எழுதுதல், குறுந்தொகைப் பகுதிக்குத் தகுந்த ஒப்பீடு, நிகழ்வுப் பகுப்பாய்வு மற்றும் மாதிரி வினாத்தாள் பயிற்சிகள் ஆகியவற்றையும் தனிப்பயனாக்கி வழங்கும். மாணவரின் பலவீனமான பகுதிகளை கிமி கண்டறிந்து, அதற்கேற்ற மறுபயிற்சி நடவடிக்கைகளையும் பரிந்துரைக்கும்.

உயர்தர (A/L) மாணவர்களுக்கான கற்றல் சூழல்

உயர்தர மாணவர்களுக்கான கற்றல், பகுப்பாய்வு, விமர்சனச் சிந்தனை மற்றும் ஆய்வுத் திறன் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டதாக இருக்கும். KuralAI, திருக்குறளை சமகால அறிவியல், அரசியல், சமூகநீதி, பொருளாதாரம், சுற்றுச்சூழல், செயற்கை நுண்ணறிவு ஒழுக்கவியல் போன்ற தலைப்புகளுடன் தொடர்புபடுத்தி விவாதிக்கச் செய்கிறது. மாணவர் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு கிமி பல்வேறு பார்வைகளில் விளக்கங்களை வழங்கி, சுயசிந்தனையை ஊக்குவிக்கும். இதன் மூலம் திருக்குறள் ஒரு மனப்பாடப் பாடமாக அல்லாமல், ஆய்வு மற்றும் விமர்சன சிந்தனைக்கான அறிவு வளமாக மாற்றப்படுகிறது.

பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கான கற்றல் சூழல்

பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்காக KuralAI, துறைசார் கற்றல் அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்துகிறது. கணினி அறிவியல் மாணவர்களுக்கு செயற்கை நுண்ணறிவு ஒழுக்கவியல், விளக்கக்கூடிய AI (Explainable

AI), பொறுப்பான AI (Responsible AI) போன்ற கருத்துகளுடன் தொடர்புடைய குறள்களை விளக்குகிறது. பொறியியல் மாணவர்களுக்கு தொழில்முறை ஒழுக்கம், குழப்பணி மற்றும் தலைமைத்துவம் தொடர்பான குறள்கள் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன. மருத்துவ மாணவர்களுக்கு கருணை, நோயாளி பராமரிப்பு மற்றும் மருத்துவ நெறிமுறைகள்; வணிக மாணவர்களுக்கு நிறுவன ஆளுமை, தலைமைத்துவம் மற்றும் நெறிமுறை மேலாண்மை; கல்வியியல் மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர் பண்புகள் மற்றும் கற்பித்தல் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றுடன் திருக்குறள் இணைத்துக் கற்பிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் திருக்குறள் பத்துறை அறிவு மற்றும் தொழில்முறை ஒழுக்கத்துடன் இணைந்த வாழ்வியல் வழிகாட்டியாக மாற்றப்படுகிறது.

ஆயுள் முழுவதுமான கற்றலுக்கான (Lifelong Learning) சூழல்

KuralAI-யின் முக்கியமான சிறப்பம்சம், ஒரே கற்றலாளரின் கல்விப் பயணத்தை முன்பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை தொடர்ந்து ஆதரிப்பதாகும். மாணவரின் கற்றல் வரலாறு, சாதனைகள், ஆர்வ மாற்றங்கள் மற்றும் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை AI தொடர்ந்து பகுப்பாய்வு செய்து, ஒவ்வொரு கல்வி நிலையிலும் பொருத்தமான புதிய கற்றல் அனுபவங்களை வழங்கும். இதன் மூலம் திருக்குறள் ஒரு குறிப்பிட்ட பாடத்திட்டத்திற்குள் மட்டுப்படாமல், ஆயுள் முழுவதும் வழிகாட்டும் அறநெறி மற்றும் வாழ்வியல் கற்றல் வளமாக உருவாக்கப்படுகிறது.

6. முன்மொழியப்பட்ட அமைப்புக் கட்டமைப்பு (Proposed System Architecture)

KuralAI என்பது செயற்கை நுண்ணறிவு (Artificial Intelligence), தகவமைவு கற்றல் (Adaptive Learning), உரையாடல் நுண்ணறிவு (Conversational AI), அறிவுக் கட்டமைப்பு (Knowledge Graph), மற்றும் கற்றல் பகுப்பாய்வு (Learning Analytics) ஆகிய நவீன தொழில்நுட்பங்களை ஒருங்கிணைக்கும் அறிவார்ந்த கல்விச் சூழலாக முன்மொழியப்படுகிறது. இவ்வமைப்பின் நோக்கம், ஒவ்வொரு கற்றலாளரின் தனிப்பட்ட தேவைகளுக்கேற்ப திருக்குறள் கற்றலை தகவமைத்து வழங்குவதாகும்.

அமைப்பின் முதல் கூறாக கற்றலாளர் சுயவிவர மேலாண்மை

(Learner Profile Management) அமைகிறது. இதில் கற்றலாளரின் வயது, கல்வி நிலை, மொழித் திறன், முன்னறிவு, கற்றல் வேகம், ஆர்வம், கற்றல் வரலாறு மற்றும் மதிப்பீட்டு முடிவுகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இந்தத் தகவல்கள் தொடர்ந்து புதுப்பிக்கப்பட்டு, தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றல் பாதையை உருவாக்க கிமிக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன.

இரண்டாவது கூறான கற்றலாளர் மாதிரியாக்க இயந்திரம் (Learner Modelling Engine), கற்றலாளரின் அறிவாற்றல் நிலை, கற்றல் முன்னேற்றம், பலம், பலவீனம் மற்றும் கற்றல் நடை ஆகியவற்றை பகுப்பாய்வு செய்கிறது. இந்தப் பகுப்பாய்வின் அடிப்படையில் கற்றல் உள்ளடக்கம், பயிற்சிகள் மற்றும் மதிப்பீடுகள் தானாகத் தகவமைக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது கூறாக திருக்குறள் அறிவுக் கட்டமைப்பு (Thirukkural Knowledge Graph) உருவாக்கப்படுகிறது. இதில் ஒவ்வொரு குறளும் அதன் அதிகாரம், பொருள், அறநெறி மதிப்பு, வாழ்வியல் பயன்பாடு, சமகால எடுத்துக்காட்டுகள், தொழில்முறை பயன்பாடுகள், நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகள் (SDGs), மற்றும் தொடர்புடைய பிற குறள்களுடன் இணைக்கப்படுகிறது. இந்த அறிவுக் கட்டமைப்பு AIக்கு பொருத்தமான குறள்களைத் தேர்ந்தெடுத்து பரிந்துரைப்பதற்கான அறிவுத் தளமாகச் செயல்படுகிறது.

அடுத்ததாக தகவமைவு பரிந்துரை இயந்திரம் (Adaptive Recommendation Engine) செயல்படுகிறது. இது கற்றலாளரின் வயது, கல்வி நிலை, ஆர்வம், கற்றல் வரலாறு மற்றும் தற்போதைய கற்றல் தேவைகளை கருத்தில் கொண்டு பொருத்தமான குறள்கள், விளக்கங்கள், கதைகள், செயல்பாடுகள் மற்றும் மதிப்பீடுகளை பரிந்துரைக்கிறது. இதன் மூலம் ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் தனித்துவமான கற்றல் அனுபவம் உருவாக்கப்படுகிறது.

உரையாடல் செயற்கை நுண்ணறிவு (Conversational AI Tutor), மாணவர்களுடன் இயல்பான மொழியில் உரையாடி, கேள்விகளுக்கு விளக்கமளித்து, வயதுக்கேற்ற எடுத்துக்காட்டுகளை வழங்குகிறது. மாணவர் எழுப்பும் சந்தேகங்களை உடனடியாகத் தீர்த்து, கற்றலை ஊக்குவிக்கும் வழிகாட்டியாக இது செயல்படுகிறது.

மேலும், கற்றல் பகுப்பாய்வு தொகுதி (Learning Analytics Module), கற்றலாளரின் முன்னேற்றம், ஈடுபாடு, மதிப்பீட்டு செயல்திறன்

மற்றும் கற்றல் போக்குகளை பகுப்பாய்வு செய்து ஆசிரியர்களுக்கும் பெற்றோருக்கும் அறிக்கைகளை வழங்குகிறது. இதன் மூலம் கற்றலாளரின் முன்னேற்றத்தை தொடர்ச்சியாக கண்காணித்து தேவையான இடங்களில் தலையீடு செய்ய முடியும்.

இவ்வாறு KuralAI அமைப்பின் அனைத்து கூறுகளும் ஒருங்கிணைந்து, திருக்குறள் கற்றலை மாணவர் மையப்படுத்தப்பட்ட, தனிப்பயனாக்கப்பட்ட, தகவமைவு மற்றும் வாழ்வியல் சார்ந்த அறிவார்ந்த கல்விச் சூழலாக மாற்றுகின்றன.

7. எதிர்பார்க்கப்படும் விளைவுகள் (Expected Outcomes)

இவ்வாய்வின் அடிப்படையில் முன்மொழியப்படும் KuralAI அமைப்பு, திருக்குறள் கல்வியில் பல்வேறு கல்வியியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

முதலாவதாக, கற்றலாளரின் வயது, கல்வி நிலை, மொழித் திறன் மற்றும் கற்றல் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்ப தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கற்றல் அனுபவத்தை வழங்குவதன் மூலம், திருக்குறளை மனப்பாடம் செய்யும் அணுகுமுறையிலிருந்து புரிதல் மற்றும் வாழ்வியல் பயன்பாட்டை மையமாகக் கொண்ட கற்றலுக்கு மாற்றம் ஏற்படும்.

இரண்டாவதாக, செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையிலான தகவமைவு கற்றல் மூலம் மாணவர்களின் கற்றல் ஈடுபாடு (Learner Engagement), சுயகற்றல் திறன் (Self-directed Learning), மற்றும் நீண்டகால நினைவாற்றல் மேம்படும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மூன்றாவதாக, உரையாடல் AI மற்றும் அறிவுக் கட்டமைப்பு ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைப்பின் மூலம், மாணவர்கள் திருக்குறளை சமகால சமூகப் பிரச்சினைகள், தொழில்முறை ஒழுக்கம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, தலைமைத்துவம், செயற்கை நுண்ணறிவு ஒழுக்கவியல் மற்றும் நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகள் (SDGs) போன்ற பல்துறை சூழல்களுடன் தொடர்புபடுத்தி கற்கும் வாய்ப்பைப் பெறுவர்.

நான்காவதாக, ஆசிரியர்களுக்கான கற்றல் பகுப்பாய்வு வசதி, மாணவர்களின் முன்னேற்றம், பலவீனங்கள் மற்றும் கற்றல் தேவைகளை அடையாளம் காண உதவும். இதன் மூலம் ஆசிரியர்கள் தரவின் அடிப்படையில் கற்பித்தல் முடிவுகளை எடுக்க முடியும்.

ஐந்தாவதாக, பெற்றோர்கள் தங்களது குழந்தைகளின் கற்றல் முன்னேற்றம் மற்றும் அறநெறி வளர்ச்சியை தொடர்ச்சியாகக் கண்காணித்து, வீட்டிலிருந்தே கற்றலை ஆதரிக்கும் வாய்ப்பைப் பெறுவர்.

மேலும், KuralAI அமைப்பு திருக்குறளை பள்ளிக் கல்விக்குள் மட்டுப்படுத்தாமல், முன்பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை மற்றும் ஆயுள் முழுவதுமான கற்றலுக்கும் (Lifelong Learning) பொருந்தக்கூடிய அறிவார்ந்த கல்விச் சூழலாக உருவாக்கும் திறனை கொண்டுள்ளது.

இறுதியாக, இவ்வாய்வு தமிழ் மரபு அறிவையும் நவீன செயற்கை நுண்ணறிவு தொழில்நுட்பங்களையும் ஒருங்கிணைக்கும் மனிதமையக் கல்வி (Human-Centered AI Education) மாதிரியை முன்மொழிவதன் மூலம், உலகளாவிய கல்வித் தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சியில் புதிய பங்களிப்பை வழங்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

7. மேற்கோள்கள் (மாதிரி)

Hevner, A. R., March, S. T., Park, J., & Ram, S. (2004). Design Science in Information Systems Research. *MIS Quarterly*, 28(1), 75-105.

Holmes, W., Bialik, M., & Fadel, C. (2019). Artificial Intelligence in Education. Center for Curriculum Redesign.

Luckin, R. (2018). Machine Learning and Human Intelligence. UCL IOE Press.

Russell, S., & Norvig, P. (2021). Artificial Intelligence: A Modern Approach (4th ed.). Pearson.

UNESCO. (2021). AI and Education: Guidance for Policy-makers.

திருவள்ளுவர். திருக்குறள். (உங்களுக்கு ஏற்ற அங்கீகரிக்கப்பட்ட பதிப்பை மேற்கோளாகப் பயன்படுத்தவும்.)

**திருக்குறளில் தரவு, தகவல் மற்றும்
அறிவு மேலாண்மை: கணினி அறிவியல்
பார்வையிலான பகுப்பாய்வு**

**(Data- Information and Knowledge
Management in Thirukkural: An
Analysis from the Perspective of
Computer Science)**

யசோதா ராம் ரமணன்.

மூத்த விரிவுரையாளர்,
வவுனியா பல்கலைக்கழகம்,
yasotha@vau.ac.lk

டிஜிட்டல் யுகத்தில் தரவு (Data), தகவல் (Information), அறிவு (Knowledge) மற்றும் அறிவு மேலாண்மை (Knowledge Management) ஆகியவை கணினி அறிவியல் மற்றும் தகவல் அமைப்புகளின் (Information Systems) அடிப்படை கூறுகளாக விளங்குகின்றன. தரவைச் சேகரித்தல், அதன் தரத்தை உறுதிப்படுத்துதல், தகவலாக மாற்றுதல், அறிவாகப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் சரியான முடிவெடுத்தல் ஆகியவை நவீன தகவல் தொழில்நுட்பத்தின் முக்கிய செயல்முறைகளாகும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றப்பட்ட திருக்குறள் மனித வாழ்க்கை, கல்வி, நிர்வாகம், தொடர்பாடல், அறிவு, ஆராய்ச்சி மற்றும் முடிவெடுத்தல் தொடர்பான உயர்ந்த கருத்துக்களை வழங்குகிறது. இவ்வாய்வு, திருக்குறளில் இடம்பெறும் கருத்துகளை நவீன கணினி அறிவியலின் தரவு, தகவல் மற்றும் அறிவு மேலாண்மைக் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

இவ்வாய்வில் தகவலின் தரப்பண்புகள், தரவு சரிபார்ப்பு, தகவல் நம்பகத்தன்மை, அறிவு உருவாக்கம், தகவல் பகிர்வு, தகவல் பாதுகாப்பு, முடிவெடுத்தல் மற்றும் தகவல் நெறிமுறைகள் ஆகியவை தொடர்புடைய திருக்குறள்களின் அடிப்படையில்

ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. மேலும், ”திருக்குறள் தரவுதகவல் அறிவு மேலாண்மை (TTIKM)” என்ற புதிய கருத்தியல் மாதிரியும் முன்மொழியப்படுகிறது.

முக்கிய சொற்கள்: திருக்குறள், தரவு, தகவல், அறிவு, அறிவு மேலாண்மை, DIKW, தகவல் அமைப்புகள், கணினி அறிவியல்.

1. அறிமுகம்

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டு தகவலின் நூற்றாண்டாகக் கருதப்படுகிறது. செயற்கை நுண்ணறிவு (Artificial Intelligence), பெருந்தரவு (Big Data), இயந்திரக் கற்றல் (Machine Learning), தரவுத்தளங்கள் (Databases), மேகக் கணினி (Cloud Computing), அறிவு மேலாண்மை (Knowledge Management) போன்ற அனைத்து நவீன தொழில்நுட்பங்களும் தரவின் தரத்தையும் தகவலின் நம்பகத்தன்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே செயல்படுகின்றன.

கணினி அறிவியலில்,

- Data என்பது மூல உண்மைகள் (Raw Facts)
- Information என்பது செயலாக்கப்பட்ட தரவு
- Knowledge என்பது புரிந்துகொள்ளப்பட்ட தகவல்
- Wisdom என்பது அறிவின் அடிப்படையில் எடுக்கப்படும் சரியான முடிவு

என்ற DIKW (Data-Information-Knowledge-Wisdom) மாதிரி பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் உலகப் பொதுமறையாகப் போற்றப்படுகிறது. இதில் கல்வி, அறிவு, ஆராய்ச்சி, உண்மை, நிர்வாகம், தொடர்பாடல், அமைச்சு, ஒற்றாடல் போன்ற அதிகாரங்களில் தரவு சேகரித்தல், தகவல் சரிபார்த்தல், அறிவு உருவாக்குதல், முடிவெடுத்தல் ஆகிய கருத்துக்களுடன் ஒப்பிடக்கூடிய பல நெறிமுறைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இக்கட்டுரையின் நோக்கம், திருக்குறளில் உள்ள இக்கருத்துக்களை கணினி அறிவியல் மற்றும் தகவல் அமைப்பியல் பார்வையில் ஆராய்வதாகும்.

2. ஆய்வு நோக்கங்கள்

இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

1. தரவு, தகவல் மற்றும் அறிவு பற்றிய கணினி அறிவியல் கருத்துக்களை விளக்குதல்.
2. திருக்குறளில் அவற்றுடன் தொடர்புடைய கருத்துக்களை அடையாளம் காணுதல்.
3. தகவலின் தரப்பண்புகளை திருக்குறளின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்தல்.
4. “திருக்குறள் தரவுதகவல்அறிவு மேலாண்மை (TTIKM)” மாதிரியை முன்மொழிதல்.

3. இலக்கிய ஆய்வு

Ackoff (1989) தரவு, தகவல், அறிவு மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை நான்கு நிலைகளாக விளக்குகிறார். Davenport மற்றும் Prusak (1998) அறிவு மேலாண்மை என்பது தகவலைப் பயனுள்ள அறிவாக மாற்றும் செயல்முறை எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். NHbaka மற்றும் Takeuchi (1995) நிறுவனங்களில் அறிவு உருவாக்கம் மற்றும் பகிர்வு வெற்றிக்கான முக்கிய காரணமாக இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் திருக்குறளை அறநெறி, கல்வி, நிர்வாகம், பொருளாதாரம், உளவியல் போன்ற பல கோணங்களில் ஆய்வு செய்துள்ளனர். இருப்பினும், தகவல் அமைப்பியல் (Information Systems) மற்றும் அறிவு மேலாண்மை (Knowledge Management) கோணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் மிகக் குறைவு.

எனவே, இவ்வாய்வு அந்த இடைவெளியை நிரப்பும் முயற்சியாக அமைகிறது.

4. கணினி அறிவியலில் தரவு, தகவல் மற்றும் அறிவு

4.1 தரவு (Data)

செயலாக்கப்படாத உண்மைகள் தரவு எனப்படும்.

உதாரணம்:

- மாணவர் பெயர், வயது, மதிப்பெண்

இவை தனித்தனியாக இருக்கும் போது னுயவய ஆகும்.

4.2 தகவல் (Information)

தரவை ஒழுங்குபடுத்தி பொருள்படுத்தும்போது தகவல் உருவாகிறது.

உதாரணம்:

”மாணவரின் சராசரி மதிப்பெண் 82%.”

4.3 அறிவு (Knowledge)

தகவலை பகுப்பாய்வு செய்து முடிவெடுக்கும் திறனே அறிவாகும்.

உதாரணம்:

82% பெற்ற மாணவர் கல்வி உதவித்தொகைக்கு தகுதியானவர்.

4.4 திருக்குறளில் தரவு மேலாண்மை

கணினி அமைப்புகளில் தரவை பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து சேகரிக்கின்றனர்.

திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்:

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்

அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. (குறள் 423)

இக்குறள், ஒரு தகவலை ஒரே மூலத்திலிருந்து ஏற்காமல் பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து சரிபார்த்து உண்மையை அறிய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இது இன்று பயன்படுத்தப்படும் Data Validation, Data Verification, Data Quality ஆகிய கருத்துக்களுடன் ஒத்துப்போகிறது.

4.5 தகவலின் தரப்பண்புகள்

ஒரு நல்ல தகவல் பின்வரும் பண்புகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

தகவல் தரப்பண்பு	தொடர்புடைய குறள்	கணினி அறிவியல் விளக்கம்
Accuracy	வாய்மை எனப்படுவது யாதெனில்...	உண்மையான தகவல்
Relevance	சொல்லுக சொல்லில் பயனுடைய சொல்லுக	தேவைக்கேற்ற தகவல்
Clarity	விளங்கச் சொல்லி கேட்பார்மனத்துள் தெளிவான தகவல்	
Consciousness	சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்க சுருக்கமான தகவல்	
Timeliness	காலம் அறிந்து சொல்லின்	சரியான நேரத்தில் தகவல்
Knowledge	அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்	தகவல் அறிவாக மாறுதல்

4.6 அறிவு மேலாண்மை

அறிவு என்பது தகவலின் இறுதி நோக்கம்.

திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்:

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்;
அறிவிலார் என்னுடையரேனும் இலர்”.

இக்குறள், அறிவே மனிதனின் உயர்ந்த செல்வம் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

Knowledge Management, Knowledge Creation, Knowledge Sharing, Knowledge Reuse and Knowledge Preservation என்பன முக்கியமான செயல்முறைகளாகும்.

திருக்குறளில் கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, அமைச்சு, தெரிந்து செயல்வகை ஆகிய அதிகாரங்கள் இவற்றுடன் தொடர்புடையவை.

4.7 தகவல் மற்றும் முடிவெடுத்தல்

Decision Support Systems-இன் அடிப்படை நோக்கம் சரியான தகவலின் அடிப்படையில் முடிவெடுத்தலாகும்.

திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்:

“எண்ணித் துணிக கருமம்; துணிந்தபின்
எண்ணுவது இழுக்கு”. (467)

இது இன்றைய Decision Analytics மற்றும் Artificial Intelligence ஆகியவற்றின் அடிப்படைக் கருத்தாகும்.

4.8 தகவல் நெறிமுறைகள்

நல்ல தகவல் உண்மையாக இருக்க வேண்டும்.

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனில்
யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்ல.

Information Ethics, Integrity, Honesty and Transparency ஆகியவை இன்றும் முக்கியக் கொள்கைகளாகும்.

4.9 முன்மொழியப்படும் மாதிரி (TTIKM Model)

இவ்வாய்வு ”திருக்குறள் தரவு-தகவல்-அறிவு மேலாண்மை (TTIKM)” என்ற கருத்தியல் மாதிரியை முன்மொழிகிறது.

இம்மாதிரி, DIKW மாதிரியையும் திருக்குறளின் அறிவியல் சிந்தனைகளையும் ஒருங்கிணைக்கிறது.

5. விவாதம்

திருவள்ளுவர் கணினி அல்லது தகவல் தொழில்நுட்பத்தைப் பற்றி எழுதவில்லை. இருப்பினும், தகவலைச் சேகரித்தல், உண்மையை ஆராய்தல், பயனுள்ள தகவலைப் பயன்படுத்துதல், தெளிவாகத் தொடர்புகொடுத்தல், சரியான நேரத்தில் தகவலைப் பகிர்ந்தல், அறிவின் அடிப்படையில் முடிவெடுத்தல் போன்ற பல அடிப்படைக் கொள்கைகள், இன்றைய தகவல் மேலாண்மை மற்றும் கணினி அறிவியல் கோட்பாடுகளுடன் கருத்தியல் ஒற்றுமையைக் கொண்டுள்ளன.

இந்த ஒப்புமைகள், திருக்குறளை கணினி அறிவியலின் நேரடி முன்னோடியாகக் காட்டுவதற்காக அல்ல மாறாக, நவீன தகவல் மேலாண்மை சிந்தனைகளுடன் ஒத்துப்போகும் காலமற்ற அறிவை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

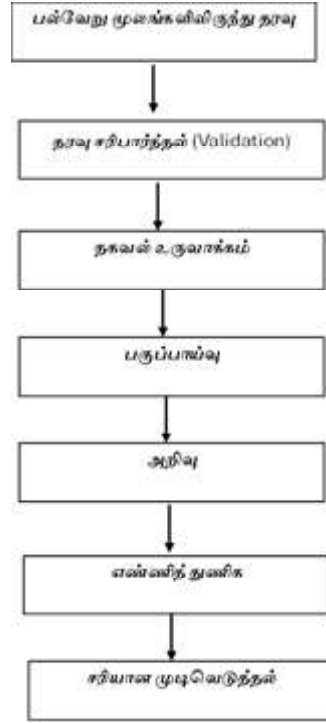

Figure 1 Pipeline: from Data to decision

6. பரிந்துரைகள்

1. திருக்குறள் அறிவு வரைபடம் (Knowledge Graph) உருவாக்குதல்.
2. திருக்குறள் Ontology உருவாக்குதல்.
3. AI அடிப்படையிலான திருக்குறள் கற்றல் அமைப்பு.
4. இயற்கை மொழி செயலாக்கம் (NLP) மூலம் குறள் வகைப்படுத்தல்.
5. தகவல் தரப்பண்புகளின் அடிப்படையில் குறள்களை வகைப்படுத்துதல்.
6. Thirukkural-based Decision Support System உருவாக்குதல்.

7. முடிவுரை

தரவு, தகவல் மற்றும் அறிவு ஆகியவை நவீன கணினி அறிவியலின் மையக் கருத்துக்களாக விளங்குகின்றன. இவ்வாய்வு, திருக்குறளில் இடம்பெறும்

பல கருத்துக்கள் தரவு சேகரித்தல், தகவல் தரம், அறிவு உருவாக்கம், தகவல் பகிர்வு மற்றும் முடிவெடுத்தல் போன்ற நவீன தகவல் அமைப்பியல் கோட்பாடுகளுடன் கருத்தியல் ஒற்றுமை கொண்டிருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

மேலும், இக்கட்டுரையில் முன்மொழியப்பட்டுள்ள திருக்குறள் தரவு தகவல்அறிவு மேலாண்மை (TTIKM) மாதிரி, தகவல் அறிவியல் மற்றும் தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய இரு துறைகளுக்கும் இடையிலான புதிய ஆய்வு வாய்ப்புகளை உருவாக்குகிறது. இது டிஜிட்டல் மனிதவியல் (Digital Humanities), செயற்கை நுண்ணறிவு மற்றும் அறிவு மேலாண்மை ஆகிய துறைகளில் எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான அடித்தளமாக அமையக்கூடும்.

References (APA 7th Edition)

- Ackoff, R. L. (1989). From Data to Wisdom. Journal of Applied Systems Analysis.
- Davenport, T. H., & Prusak, L. (1998). Working Knowledge. Harvard Business School Press.
- Nonaka, I., & Takeuchi, H. (1995). The Knowledge-Creating Company. Oxford University Press.
- Silberschatz, A., Korth, H. F., & Sudarshan, S. (2020). Database System Concepts (7th ed.). McGraw-Hill.
- Russell, S., & Norvig, P. (2021). Artificial Intelligence: A Modern Approach (4th ed.). Pearson.

திருவள்ளுவர். திருக்குறள். (பரிமேலழகர் உரை).

Pope, G. U. (1886). The Sacred Kural.

திருக்குறள் நவிலும் நட்பு

முனைவர் த. மலைமதி

உதவிப் பேராசிரியர் தமிழ்

இதயா மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

புதுச்சேரி

முன்னுரை:

மனிதன் சேர்ந்து வாழும் இயல்பினன், மனித மனங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அன்பை பரிமாறிக் கொள்கின்றன. அன்பின் முதிர்ந்த நிலையே நட்பாக மாறுகின்றது. சமூகத்தில் வாழும் மக்கள் இனம்,மொழி, மதங்களைக் கடந்து உள்ளங்கள் இணையும் பொழுது அங்கே நட்பென்னும் மலர் மலர்ந்து மனம் வீசுகின்றது. இவ்வுலகம் ஆனது நட்பு என்று சொல்லப்படும் அருமருந்தால் இயங்கி வருகின்றது என்பதில் எந்தவிதமான ஐயப்படும் இல்லை. இத்தகைய நட்பைத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் நட்பின் நிலையினை எடுத்துரைத்துள்ளார். அந்நட்பு எவ்வாறு திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆய்வதே கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

நல்ல நட்பு:

சிந்தனை ,சொல், செயல் யாவும் பொருந்தி விளங்குவது நல்ல நட்பின் சான்று. சான்றோர் நட்பினை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கூறலாம் நான்கு அதிகாரங்களில் நட்பின் தன்மையை விளக்கியுள்ளார் வள்ளுவர்.

நட்பு, நட்பாராய்தல், கூடா.நட்பு தீய, நட்பு, என்ற தலைப்புகளில் மனிதனின் நட்பின் தன்மை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதை ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் அன்றே விளக்கியுள்ளார் இன்றைய கால நட்பின் தன்மை என்பது புரிதல் இல்லாது அமைகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அறிவுடையோரின் நட்பு பிறை சந்திரனை போல வாழ்ந்து கொண்டே வருவதை என் அறிவில்லாதவரின் நட்பு அல்லது தீயோரின் நட்பு என்பது நாள்தோறும் தேய்வது போல அமைந்த ஒன்று படிக்க படிக்க நல்ல இன்பம் தரும் நூலின் சிறப்பை போல பழக பழக இன்பம் தரக்கூடியது பண்புடையாளரின் நட்பாகும். "நகுதர் பொருட்டன்று நட்பல் மிகுதி கான் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு" என்று திருக்குறள் நூல்களை படிக்க படிக்க எப்படி இன்பம் பயக்குமோ அதுபோல நல்ல நட்பு பழக பழக

இன்பம் தரக்கூடியது என்று பண்டிடையாளர்களின் நட்பை பற்றி எடுத்து இருக்கின்றது உடுக்கை இழந்தவன் கை போல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு சிறந்த நட்பு என்பது ஆடை விழும் போது தன்னுடைய கை எவ்வாறு தானாக சென்று அதை பிடிக்கின்றதோ அதுபோல ஆபத்து காலத்தில் தனது துன்பத்தை நீக்க ஒபோடி வருபவனை சிறந்த நட்புக்குரியவன் என்பதை திருக்குறள் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்குகின்றது ஆக நட்பு என்பது எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதை திருக்குறளினுடைய நட்பதிகாரம் 10 பொருட்களில் நமக்கு உணர்த்துகின்றது என் முகம் காட்டி பேசி மகிழ்வது சிறந்த நட்பல்ல துன்பம் வரும் காலத்திலும் துணையாய் நிற்பதே சிறந்த நட்பு.

உணர்வின் நிலையும், மனதளவில் உணரும் திறனும், அழிவு காலத்தில் உதவும் நட்பும், வேறுபாடு அறிந்து உதவும் தன்மையும் தகுதி பார்த்து வருவது நட்பல்ல என்று நட்பின் மேன்மையை திருக்குறள் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

நட்பு ஆராய்தல்

"நாடாது நட்பிலிற் கேடில்லை நட்பின் வீடு இல்லை நட்பாள் பவர்க்கு" இதில் நட்பு கொண்ட பின்னர் அந்த நட்பை விட்டு வர முடியாது ஆகவே நாம் நட்பு கொள்வது ஆராய்ந்து பார்த்து நட்பு கொள்ளுதல் வேண்டும் பழி வந்து சேர்ந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக அச்ச உணர்வுடன் நடக்கும் பண்புள்ள ஒருவனை பொருள் கொடுத்தேனும் நண்பனாகப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகின்றார். அறிவில்லாதவருடன் நட்பு கொள்ளுதல் கூடாது என்றும் துன்பத்தில் உழுவும் பொழுது கைவிடுபவர் நட்பையும், துன்ப காலத்தில் தன்னை விட்டு பிரிந்தவரையும், குற்றமில்லாத சான்றோர் நட்பு என்று சிறந்த நட்பை நாம் ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்தல் அவசியமான ஒன்று. வாழ்க்கை சிறக்கவும் மேன்மை அடையவும் சிறந்த நட்பு நமக்கு தூணாகும் துணையாகவும் நிற்கும் என்பதை வள்ளுவரின் தீ நட்பு அதிகாரம் நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. தீய நட்பு நற்பண்பு இல்லாதவர்கள் நம் மீது அன்பு மழை பொழிந்தாலும் அவர்களது நட்பை மேலும் வளர்த்து கொள்ளாமல் குறைத்தல் நன்று. பயனை எண்ணிப் பார்த்து அதற்காக நட்பு கொள்பவரும்

பொருளை பெறுகின்ற அளவில் இன்பம் தரும் விலை மகளிர் கள்வரும் ஒன்றாவர்.

அறிவில்லாதவரோட நட்பு கொள்ளாதீர்கள் நிலையான வழியைக் காட்டாத நட்பு. எளிதாக செய்யும் செயலையும் செய்ய முடியாமல் கெடுப்பவரின் நட்பு ,

சொல் ஒன்று செயல் ஒன்றாக உள்ளவரின் நட்பு வீட்டில் புகழ்வதும் வெளியில் இகழ்வதுமாக இருக்கும் நட்பு என்று இதுபோன்ற நட்புகளை நாம் விட்டுவிடுதல் மேல் என்பதை தீ நட்பு என்ற அதிகாரத்தில் விளக்குகின்றனர்

வள்ளுவப் பெருந்தகை. கூடா நட்பு இனம் போன்று இனமல்லார்க்கெண்மை மகளிர் மனம்

போல வேறுபடும். மனதால் ஒன்று பபாமல் இருக்கும் நட்பு நற்பண்பு உள்ளவன் போன்று நடக்கும் விலைமகள் இரு மனம் போல மாறுபட்டதாகும் என்று கூறுகின்றார். பல நூலைக் கற்றாலும் மனதில் நல்ல எண்ணம் இல்லை என்றால் அது கூடா நட்பு. மனதில் நட்பை வளர்த்துக் கொள்ளாத வரை எந்தக் காலத்திலும் அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளை நம்பி உண்மை நட்பு கொள்ளுதல் கூடாது "சொல் வணக்கம் ஒன்னார்கள் கொல்லர்க்கு வில் வணக்கம் தீங்கு குறித்தமை யாம்" என்பதில் பகைவர்களின் இணக்கமான சொற்கள் வில்லின் வளைவு போன்றதாகும் தீமை தரும் அவர்களின் பணிவான வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் கூடாது என்று கூடா நட்பின் மூலமாக விளையும் பழி பாவங்களை வள்ளுவர் உணர்த்தி நிற்கின்றார்.

முடிவாக சில செய்திகள்

நட்பு என்பது மனித வாழ்வின் உயரிய பண்புகளின் முதன்மையான ஒன்று. சிறந்த நட்பு அமைந்தால் அவன் எவ்வித வெற்றியும் மேற்கொள்ள முடியும் என்பதற்கு இலக்கியங்களின் வழி வரும் நட்பு குறித்த செய்திகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் நட்பை ஆராய்ந்து பார்த்து தேர்ந்தெடுத்தல் அவசியமானது. அதே சமயத்தில் யாருடன் நட்பு கொள்ளக்கூடாது என்றும் ,தீ நட்பு எதை நமக்கு உணர்த்தும் என்றும் இதனால் விளையக்கூடிய துன்பங்களையும் விளைவுகளையும் நமக்கு வள்ளுவப் பெருந்தகை எடுத்துரைத்துள்ளார் ஆகவே நாம் கொள்ளும் நட்பு என்பது வாழ்வை சிறக்கவும் மேன்மை அடையச் செய்யக்கூடிய நட்பாக அமைந்தால் நாம் மேன்மை பெற்றவர்களாக முடியும் என்பதை திருக்குறளின் நட்பின் மூலமாக அறிந்து கொள்ள துணை நிற்கின்றது.

**வள்ளுவத்தின் அறம்சார் சந்தைப் பொருளியல்:
நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் குறித்த
ஓர் சிறப்பாய்வு**

**நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா, கலைவாகன் மோகனம்பாள்,
விஜயநாதன் செந்தூரன்**

நசார்தீன் பாத்திமா ஷம்லா மற்றும் கலைவாகன் மோகனம்பாள்
தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர்
வியாபாரக் கற்கைகள் பீடம்
வவுனியா, இலங்கை
ifrazamla@gmail.com
hashinigeetha213@gmail.com

விஜயநாதன் செந்தூரன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
தொழில்நுட்பக் கற்கைகள் பீடம்
வவுனியாப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை
v.senthooran@vau.ac.lk

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோற்றம் பெற்ற திருக்குறளானது, வெறும் வாழ்வியல் அறநூலாக மட்டுமல்லாது, முழுமையான பொருளியல் வழிகாட்டியாகவும் திகழ்கிறது. நவீன பொருளியலின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் ஆடம் ஸ்மித் என்பவர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, சந்தை பொருளாதாரத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளான நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் என்பன குறித்த கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். அதனை வள்ளுவப் பெருந்தகையும் தன்னுடைய குறட்பாக்களினூடே முன்வைத்துள்ளமை சிறப்பாகும். அந்த அடிப்படையில், இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளான நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் என்பன திருக்குறளின் ‘பொருட்பால்’ என்ற பிரிவில் எவ்விதம் பொதிந்துள்ளன என்பது தொடர்பாக ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக, இலாபத்தை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்ட

இன்றைய சந்தை மாதிரிகளுக்கு மாற்றாக, வள்ளுவர் காட்டும் ‘அறம் சார்ந்த பொருளியல்’ எவ்வாறு ஒரு நிலையான பொருளாதாரச் சமநிலையை உருவாக்குகிறது என்பதை இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. இவ்வாய்வு பண்புசார் ஆய்வு முறையைப் பின்பற்றி திருக்குறளின் ‘உழவு’, ‘காலமறிதல்’, ‘வணிகம்’ மற்றும் ‘பொருள் செயல்வகை’ ஆகிய அதிகாரங்களில் உள்ள குறட்பாக்களை பொருளாதார விதிகளோடு பகுப்பாய்வுச் செய்கின்றது. வள்ளுவர் ‘தள்ளா விளையுள்’ என்பதன் மூலம் உற்பத்தியின் தொடர்ச்சியை வலியுறுத்தி, தடையற்ற நிரம்பலை உறுதிப்படுத்துகிறார். ‘காலமறிதல்’, ‘இடனறிதல்’ வாயிலாகச் சந்தையின் தேவையையும் நுகர்வோர் மனநிலையையும் துல்லியமாகக் கணிக்கின்றார். விலை நிர்ணயத்தைப் பொறுத்தவரை, “வாணியபம் செய்வோர்க்கு வாணிபம் பேணிப் பிறவும் தம்போல் செயின்” என்ற குறள் மூலம், விற்பனையாளரும் நுகர்வோரும் பாதிக்கப்படாத ஒரு நியாயமான விலைக் கொள்கையை வள்ளுவர் முன்மொழிகின்றார். இதன் மூலம், சமூகப் பொறுப்புணர்வுடன் கூடிய ஒரு சந்தைக் கட்டமைப்பை வள்ளுவர் அன்றே வடிவமைத்துள்ளார். வள்ளுவத்தின் பொருளியல் சிந்தனைகள் இன்றைய உலக மயமாக்கப்பட்ட சூழலில் நிலவும் பணவீக்கம், குவித்தல் மற்றும் வணிகச் சுரண்டல்களுக்குத் தீர்வாக அமைகின்றன. அறத்தையும், பொருளையும் இணைத்து வள்ளுவர் காட்டிய வழி, ஒரு நாட்டின் நிலையான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இன்றும் ஒரு சிறந்த பாடமாக இருப்பதை இவ்வாய்வு மெய்ப்பிக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள் : திருக்குறள், பொருட்பால், சந்தைப் பொருளியல், நிரம்பல், கேள்வி, விலை நிர்ணயம், அறம் சார்ந்த பொருளியல்.

அறிமுகம்

உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருக்குறள் மனித வாழ்வின் அனைத்து பரிமாணங்களையும் தொட்டுச் செல்லும் ஒரு வாழ்வியல் கலைக்களஞ்சியம் ஆகும். குறிப்பாக, அதன் ஒரு பகுதியான பொருட்பால், ஒரு தனிமனிதன், சமூகம் மற்றும் அரசு எவ்வாறு பொருளாதார ரீதியாக வலிமை பெற வேண்டும் என்பதை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வகுத்துக் கூறியுள்ளது. நவீனப் பொருளியல் மேதைகளான ஆடம் ஸ்மித்,

ஆல்ஃபிரட் மார்ஷல் போன்றோரின் கோட்பாடுகள் உருவாவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு சந்தை எவ்வாறு இயங்க வேண்டும் என்பதற்கான நுணுக்கமான விதிகளைத் திருவள்ளுவர் வழங்கியுள்ளார்.

இன்றைய பொருளாதாரத்தின் அடிப்படை ஆதாரங்களாக விளங்கும் நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் நிர்ணயம் ஆகிய மூன்று காரணிகளும் திருக்குறளில் அறத்தின் அடிப்படையில் அணுகப்பட்டுள்ளன. “பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை” என்று கூறியதன் மூலம் வாழ்வாதாரத்திற்குப் பொருள் ஈட்டுவது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார். ஆனால், அந்தப் பொருள் ஈட்டல் என்பது சுரண்டல் இல்லாததாகவும், சமூக நலன் சார்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதே வள்ளுவத்தின் தனிச்சிறப்பாகும். இன்றைய நவீன சந்தையில் நிலவும் கடும் போட்டி, முறையற்ற விலை உயர்வு மற்றும் குவித்தல் போன்ற சிக்கல்களுக்கு வள்ளுவர் கூறும் “அறம் சார்ந்த பொருளியல்” எத்தகைய தீர்வுகளை வழங்குகிறது என்பதையும் ஆராய்வதே இந்தக் கட்டுரையின் முக்கியமான நோக்கமாகும்.

ஆய்வு வினா

திருக்குறளில் அறம்சார் சந்தைப் பொருளியல் அம்சங்களான நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் குறித்த கருத்துக்கள் உள்ளனவா? என்பதை ஆய்வு வினாவாகக் கொண்டு, அதற்கு தீர்வு வழங்கும் விதமாக இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளான நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் என்பன திருக்குறளின் ‘பொருட்பால்’ என்ற பிரிவில் எவ்விதம் பொதிந்துள்ளன என்பது தொடர்பாக ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

ஆய்வு முறையியலும் அணுகுமுறையும்

பண்புசார் முறையியலினூடாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வில், விவரண, விளக்க முறையிலான அணுகுமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தரவு சேகரிப்பு முறை

இந்த ஆய்விற்காக இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளான அறம்சார்

சந்தைப் பொருளியல் தொடர்பாக வெளிவந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள், கட்டுரைகள், இணையத்தள தகவல்கள், பத்திரிக்கைகளில் வெளிவந்த தகவல்கள் என்பன பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு தொடர்பான கலந்துரையாடல்

1. நிரம்பல்

பொருளியல் ரீதியாக 'நிரம்பல்' என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் குறிப்பிட்ட விலையில் உற்பத்தியாளர்களால் சந்தைக்குக் கொண்டு வரப்படும் பண்டங்களின் அளவைக் குறிக்கும். வள்ளுவர், ஒரு நாட்டின் பொருளாதார பலம் என்பது அதன் தடையற்ற பொருள் உற்பத்தியிலும், சீரான வழங்கல் முறையிலுமே தங்கியுள்ளது என்பதைப் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

அ. உற்பத்தியேநிரம்பலின் ஊற்றுக்கண்

நிரம்பல் சிறப்பாக இருக்க வேண்டுமானால் உற்பத்தி செழிக்க வேண்டும். வள்ளுவர் முதன்மைத்துறை உற்பத்தியான விவசாயத்தை ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதாரத்தின் அச்சாணியாகக் கருதுகிறார். இதனை,

“உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி அஃதாற்றாது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து”

என்ற குறளில் அறியலாம். அதாவது, உலகில் மற்ற தொழில்கள் செய்வோரையும் தாங்கி நிற்பது உழவுத் தொழிலே. உழவர்கள் உற்பத்தியை நிறுத்தினால், சந்தையில் பொருள்களின் நிரம்பல் பாதிக்கப்பட்டு ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதாரமும் முடங்கும் என்பதை 'ஆணி' என்ற சொல்லின் மூலம் வள்ளுவர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

ஆ. தடையற்ற நிரம்பல் :

ஒரு நாடு தற்சார்பு அடைய வேண்டுமானால், அங்கு பொருள்களின் நிரம்பல் தடையின்றி இருக்க வேண்டும். இதனை ஒரு நாட்டின் இலக்கணமாக வள்ளுவர் கூறுகிறார். அதாவது,

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு”

என்ற குறட்பாவின் வழியாக இதனை அறியலாம். ‘தள்ளா விளையுள்’ என்பது குறைவற்ற விளைச்சலாகும். இயற்கை இடர்களோ அல்லது முகாமைத்துவ சிக்கல்களோ இன்றித் தொடர்ந்து விளைச்சல் ஏற்படுவதுதான் நிலையான நிரம்பலை உறுதி செய்யும் என வள்ளுவர் உரைக்கின்றார்.

இ. இருப்புக் கொள்கையும் நிரம்பல் முகாமைத்துவமும்

நவீன பொருளியலில் அவசரகால இருப்புக் கொள்கை பற்றி வள்ளுவர் அன்றே சிந்தித்துள்ளார். அதாவது, இயற்றல்: பொருள்களை அல்லது வருவாயை உருவாக்கும் வழிமுறைகளை வகுத்தலாகவும், ஈட்டல்: அவற்றைச் சேர்த்தலாகவும், காத்தல் : சேர்த்த பொருள்களைச் சேதமடையாமல் பாதுகாத்தலாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. பொருள்களை முறையாகச் சேமித்து வைப்பதன் மூலமே பற்றாக்குறை காலங்களில் சந்தையில் நிரம்பலைச் சீராக வைத்திருக்க முடியும் என்பது வள்ளுவத்தின் முகாமைத்துவ உத்தியாகும். அந்த அடிப்படையில், நவீனகால விநியோக சங்கிலி முகாமைத்துவம் என்பது வெறும் இலாபத்தை நோக்கமாகக் கொண்டது. ஆனால், வள்ளுவர் கூறும் நிரம்பல் என்பது பசிப்பிணி போக்கும் ‘அறத்தை’ அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒரு நாட்டின் நிரம்பல் என்பது அந்த நாட்டு மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கே முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும் என்பதை இது உணர்த்துகிறது.

2. கேள்வி

பொருளியலில் ‘கேள்வி’ என்பது நுகர்வோர் ஒரு பொருளை வாங்கும் விருப்பத்தையும், அதனை வாங்குவதற்கான பண வசதியையும் கொண்டிருப்பதை குறிக்கும். வள்ளுவர் மனிதத் தேவைகளையும் சந்தையின் தேவையையும் காலத்தோடும் இடத்தோடும் பொருத்திப் பார்க்கிறார். அந்தவகையில் பின்வரும் அம்சங்களின் அடிப்படையில் அவற்றை நோக்க முடியும்.

அ. அடிப்படைத் தேவையும் பொருளாதாரத் தூண்டலும்

மனிதனின் தேவைகளே பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு அடிப்படை. ஒரு மனிதனுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகள் கிடைக்காத போது அதற்கான கேள்வி சமூகத்தில் வலுவாக எழுகிறது.

“அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”

என்ற குறளானது, உலக வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குப் பொருள் ஒரு கட்டாயத் தேவை என்பதை உணர்த்துகிறது. தேவைகள் இருக்கும் வரை தான் சந்தையில் கேள்வியும், அதனைத் தொடர்ந்து பணப் பரிமாற்றமும் நிகழும் என்பதை இது அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

ஆ. காலமும் இடமும் சார்ந்த கேள்வி

நவீன பொருளியலில் ஒரு பொருளுக்கான தேவை, அது கிடைக்கும் காலம், மற்றும் இடத்தைப் பொறுத்து மாறுபடும். வள்ளுவர் இதனை ‘காலமறிதல்’ மற்றும் ‘இடனறிதல்’ ஆகிய அதிகாரங்கள் மூலம் விளக்குகிறார். அதாவது,

“ஞாலம் கருதினுங் கைகூடுங் காலம்
கருதி இடத்தாற் செயின்”

என்ற குறளானது, சரியாய் காலத்தை அறிந்து செயல்பட்டால் உலகத்தையே வெல்லலாம் என்பது வணிகத்திற்கும் பொருந்தும் என்கிறது. சந்தையில் ஒரு பொருளுக்கான கேள்வி உச்சத்தில் இருக்கும் காலத்தை அறிந்து அந்தப் பொருளை விநியோகிப்பது சிறந்த வணிக உத்தி என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இ. பற்றாக்குறை மற்றும் கேள்வியின் தாக்கம்

நிறம்பல் குறையும்போது கேள்வி அதிகரிக்கும். இதனை மழை மற்றும் உணவு உற்பத்தியை வைத்து வள்ளுவர் விளக்குகிறார். அதாவது,

“துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய் தூஉம் மழை”

என்ற குறளானது, மழை பெய்யும் போது உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டு, சந்தையில் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. அத்தகை சூழலில் உணவிற்கான ‘கேள்வி’ அதிகரித்து, சமூக மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் உருவாவதை வள்ளுவர் மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். வள்ளுவர் நுகர்வோரின் தேவையை வெறும் ‘விருப்பமாக’ மட்டும் பார்க்காமல், அது வாழ்வாதாரத்துடன் இணைந்த ஒன்றாகப் பார்க்கிறார். சந்தையில் எழும் ‘கேள்வி’ என்பது சமூகத்தின் தேவையறிந்து பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பதே அவர் காட்டும் வழியாகும்.

3. விலை நிர்ணயம்

பொருளியல் கோட்பாடுகளின்படி, ஒரு பொருளின் விலையானது அதன் 'நிரம்பல்' மற்றும் 'கேள்வி' ஆகிய இரண்டும் சந்திக்கும் புள்ளியில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆனால், வள்ளுவர் இந்த விலை நிர்ணயத்தை வெறும் கணித சமன்பாடாகப் பார்க்காமல், 'அறம் சார்ந்த வணிகச் சமநிலை' என்ற உன்னத கோணத்தில் அணுகுகிறார்.

அ. நியாயமான விலைக் கொள்கை

வள்ளுவர் வணிகர்களுக்கு வழங்கிய மிகச் சிறந்த அறிவுரையாக இதனை கூறலாம். அதாவது,

“வாணிபம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தம்போல் செயின்”

என்ற குறளானது ஒரு வணிகன் பிறருடைய பொருளையும் தன்னுடைய பொருளைப் போலவே கருதி வாணிபம் செய்ய வேண்டும் என்கிறது. அதாவது, ஒரு பொருளை விற்கும் போது நுகர்வோரின் நிலையிலிருந்து சிந்தித்து, அளவுக்கு அதிகமான இலாபத்தை ஈட்டாமல், நியாயமான விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்கிறார். இது இன்றைய 'நுகர்வோர் பாதுகாப்பு' விதிகளுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கின்றது.

ஆ. சமநிலை விலை மற்றும் நேர்மை

நவீன பொருளியலில் சந்தை விலையைத் தீர்மானிப்பதில் 'தகவல் சமச்சீரற்ற தன்மை' ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஆனால் வள்ளுவர், விற்பனையாளர் வாங்குபவரை ஏமாற்றாமல் இருப்பதே நிலையான விலைக்கு அடிப்படை என்கிறார்.

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி”

என்ற குறளில், துலாக்கோல் (குராசு) எவ்வாறு நடுநிலையாகப் பொருளின் எடையைத் தீர்மானிக்கிறதோ, அதுபோல வணிகர்கள் விலை நிர்ணயத்தில் ஒருதலைப்பட்சமாக விற்பனையாளர் பக்கம் மட்டும் சாயாமல் நடுநிலையுடன் செயல்பட வேண்டும் என்கிறார்.

இ. அரசின் பங்கு:

விலை நிர்ணயம் என்பது வணிகர்களை மட்டும் சார்ந்தது அல்ல. அதில் அரசின் கண்காணிப்பும் அவசியம் என்பதைப் பொருட்பால் உணர்த்துகிறது.

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு”

என்ற குறளில், அரசு பொருள்களின் விலையைச் சீராக வைத்திருக்க வேண்டும். குறிப்பாக, குவித்தல் காரணமாக விலை செயற்கையாக உயர்வதைத் தடுப்பதும், சந்தையை முறைப்படுத்துவதும் அரசின் கடமையாகும் என்பதை உணர்த்துகின்றார். வள்ளுவத்தின் விலை நிர்ணயக் கோட்பாடு ‘அதிகபட்ச இலாபம்’ என்ற இலக்கை விட, ‘அதிகபட்ச சமூக நலன்’ என்ற இலக்கையே முதன்மைப்படுத்துகிறது. நேர்மையான விலை என்பது விற்பனையாளருக்கு நியாயமான இலாபத்தையும் வாங்குபவருக்குத் திருப்தியையும் தர வேண்டும் என்பதே இதன் சாராம்சமாகும். அந்த அடிப்படையில், திருக்குறளில் கையாளப்பட்டுள்ள அறம்சார் சந்தைப் பொருளியலின் அடிப்படை கோட்பாடுகளான, நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் என்பன தொடர்பான தெளிவினை இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையினூடாக அறியலாம்.

முடிவுரை

திருக்குறள் காட்டும் பொருளியல் கோட்பாடுகள், காலத்தைக் கடந்தும் நவீன சந்தைப் பொருளாதாரத்திற்கு ஒரு திசைகாட்டியாக விளங்குகின்றன. இக்கட்டுரையின் ஊடாக நாம் கண்டறிந்த முக்கியமான தகவல்களை நோக்கலாம். அதாவது, வள்ளுவர் ‘பொருட்பால்’ வழியாக ஒரு செழுமையான பொருளாதாரத்திற்குத் தேவையான நிரம்பல், கேள்வி மற்றும் விலை நிர்ணயம் ஆகிய மூன்று காரணிகளையும் அறத்தின் அடிப்படையில் ஒருங்கிணைத்துள்ளார். உழவுத் தொழிலை உற்பத்தியின் ஆதாரமாகவும், காலமறிதலைக் கேள்வியின் அடிப்படையாகவும் அவர் முன்வைக்கிறார்.

மேலும், நவீன பொருளியல் இலாபத்தை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருக்க, வள்ளுவம் ‘பிறவும் தம்போல் செயின்’ என்ற உயரிய கோட்பாட்டின் மூலம் நுகர்வோர் நலன் காக்கும் ‘அறம் சார்ந்த விலை நிர்ணயத்தை’ வலியுறுத்துகிறது. இது இன்றைய ‘நுகர்வோர் பாதுகாப்பு’ மற்றும் ‘நேர்மையான வணிக நடைமுறைகளுக்கு’ முன்னோடியாகத்

திகழ்கிறது. அத்தோடு, ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி என்பது வெறும் புள்ளிவிபர உயர்வு மட்டுமல்ல, அது குவித்தல் மற்றும் சுரண்டலற்ற சமநிலையான விநியோகத்தில்தான் உள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை நிரூபிக்கிறது.

சுருக்கமாகக் கூறின், திருவள்ளுவர் ஒரு பொருளாதார நிபுணராகவும், சமூகச் சீர்திருத்தவாதியாகவும் நின்று ஒரு நாட்டின் நிலையான வளர்ச்சிக்குத் தேவையான வழிமுறைகளை வகுத்துள்ளார். ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவர் காட்டிய இந்த ‘அறவொழுக்கப் பொருளியல்’ இன்றைய உலக மயமாக்கப்பட்ட சூழலில் ஏற்படும் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

சீனீவாசன், சா. (1975), திருக்குறளில் பொருளியல், பாரி நிலையம்.

அப்பாத்துரையார், கே. (1972), பொருளாதாரப் புதையல் திருக்குறள், பாரி நிலையம்.

மோகனராசு, கு. (2005), திருக்குறள் கூறும் விழுமியங்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

பரிமேலழகர் (2012), திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும் (முறு பதிப்பு), சாரதா பதிப்பகம்.

மணக்குடவர் (2001), திருக்குறள் மணக்குடவர் உரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

**நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளை (SDGs) நோக்கிய
திருவள்ளூரின் நல்லாட்சி சிந்தனைகள்
ஓர் ஒப்பாய்வு**

தி. சுருதி,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழியற்புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி 605014.

suruthivishnu1996@gamil.com

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கும் மக்களின் நல்வாழ்விற்கும் நல்லாட்சி முக்கியமானதாகும். இவ்வாய்வில், திருக்குறளின் பொருட்பாலில் இடம்பெறும் திருவள்ளுவரின் நல்லாட்சிச் சிந்தனைகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆட்சியாளரின் பண்புகள், செங்கோன்மை, நீதியைநிலைநாட்டல், காலம்இடம்வலிமை அறிதல், அமைச்சர்களின் தகுதிகள், பொருளாதார நிர்வாகம், படையின் சிறப்பு மற்றும் கல்வியின் பங்கு ஆகியவை குறள்களின் அடிப்படையில் பகுக்கப்படுகின்றன. வள்ளுவர் தெளிவுறுத்தும் அறம் சார்ந்த ஆட்சிக் கொள்கைகள் இன்றைய மக்களாட்சியில் நல்லாட்சி தொடர்பான சிந்தனைகளுடன் ஒப்பிட்டு விளக்கப்படுகின்றன. எல்லா காலங்களிலும் எல்லா மக்களுக்கும் நல்லாட்சிக்கு வழிகாட்டி நூலாக திருக்குறள் விளங்குகின்றன. இவ்வாய்வு மூலம் இன்றைய சமூகத்திற்கு நிர்வாகத் திறமையும், அரசியல் சிந்தனையையும் திருக்குறள் எவ்வாறு வழங்கியுள்ளது என்பதை ஒப்பாய்வின் மூலம் ஆராய்கிறது.

முன்னுரை

தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மற்றும் அரசியல் மாற்றங்கள் நிகழும் இன்றைய காலகட்டத்தில், நல்லாட்சி என்பது அனைத்து நாடுகளும் எதிர்நோக்கும் முக்கியமான சவாலாக உள்ளது. வெளிப்படையான நிர்வாகம், பொறுப்புணர்வு, சட்டத்தின் ஆட்சி, சமத்துவம், மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு,

செயல்திறன், சமூகநீதி மற்றும் தொலைநோக்கு பார்வை ஆகியவை நல்லாட்சியின் முக்கியமானக் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.¹ அரசியல் அறிவியல் பாடத்திட்டங்களில் அரசியல் அறிவியல் பற்றிய கோட்பாடுகள் மேலைநாட்டு கோட்பாடுகளை முன்வைத்து கற்றுத்தரப்படுகின்றன. இத்தகைய ஆட்சிக் கொள்கைகள் தற்கால அரசியல் சிந்தனைகளில் மட்டுமல்லாமல், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளில் பொருட்பாவில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் அறிவியல் சிந்தனைகளே மேலைநாட்டு கொள்கையில் வெளிப்பட்டுள்ளன. திருக்குறள் ஒரு அறநூலாக மட்டுமல்லாமல், அரசியல், நிர்வாகவியல் மற்றும் சமூகநீதி சார்ந்த சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய காலத்தை வென்ற ஆவணமாக உள்ளது.

வள்ளுவர் வகுக்கும் நல்லாட்சி

சிறந்த ஆட்சி என்பது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது மட்டுமல்ல; அதிகாரத்தை அறநெறியோடு பயன்படுத்துவதாகும். மக்களின் உயிர், உடைமை, உரிமை ஆகியவற்றைப் பாதுகாத்து, அறநெறியுடன் ஆட்சி செய்வதே நல்லாட்சி ஆகும்.

வள்ளுவர் அரசனை ஒரு சாதாரண ஆட்சியாளராகக் கருதாமல், மக்களின் வாழ்வை வளப்படுத்தும் பொறுப்பாளராகவே கருதுகிறார். அரசன் அறநெறியுடன் செயல்பட்டால் நாடு வளம்பெறும்; இல்லையெனில் நாடு சிதைவறும் என்று வலியுறுத்துகிறார். நல்லாட்சியின் முக்கிய தூண்களாக அறநெறி சார்ந்த நிர்வாகம், மக்களின் நலன், பொருளாதார வளம், ஊழலற்ற நிர்வாகம், அமைச்சர்களின் திறமை, பாதுகாப்பு, கல்வி மற்றும் ஒழுக்கம் இவையனைத்தும் பொருட்பாவின் மேற்கண்டத் தூண்களை திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் நிறுவிியுள்ளார்.

திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத்தில் முடியாட்சி நிலவியிருந்தாலும், அவர் கூறிய ஆட்சிக் கோட்பாடுகள் இன்றைய மக்களாட்சிக்கும் முழுமையாகப் பொருந்துகின்றன. இன்று உலக நாடுகள் நல்லாட்சியின் அடிப்படைக் கூறுகளாக வெளிப்படைத்தன்மை (Transparency), பொறுப்புணர்வு (Accountability), சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of Law), மக்கள் பங்கேற்பு (Participation), சமத்துவம் (Equality), மனித உரிமைகள் (Human Rights) ஆகியவற்றை வலியுறுத்துகின்றன. இக்கொள்கைகள் அனைத்திற்கும் அடித்தளமாக விளங்கும் சிந்தனைகளை திருவள்ளுவர் பலஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தனது திருக்குறளில் பதிவு செய்துள்ளார்.

அறநெறிச் சார்ந்த நிர்வாகம்

பொறுப்புணர்வு அரசனின் பண்புகள்

ஒரு நாட்டைச் செம்மையாக ஆளும் அரசனுக்கு ஆட்சியை நிலைநிறுத்த அரச அதிகாரம் மட்டும் போதாது. ஓர் அரசு முழுமையடைய அத்தியாவசியமான படை, குடி, கூழ்(பொருள்), அமைச்சர், நட்பு, அரண் இவை ஆறு உறுப்புகளும் இருக்க வேண்டும். இதனை,

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு. (குறள் 381)

ஒரு அரசன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை குறள்களின் வழி விளக்குகிறார். அரசனிடம் அறிவு, கல்வி, துணிவு, அறம், பொறுமை, கருணை, விரைந்து செயல்படும் திறன் ஆகியவை அவசியம் என்கிறார்.

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவர்க்கு. (குறள் 383)

இக்குறள் ஆட்சியாளரின் பண்புகளாக சோம்பல் இல்லாமல் செயல்படுத்தல், தொடர்ச்சியாக அறிவைப் பெருக்குதல், ஐயமின்றி சரியான முடிவெடுத்தல் ஆகியவை முதன்மைப் பண்புகளாகக் கருதுகிறார் வள்ளுவர். இன்றைய நிர்வாகத்திலும் இத்தகைய பண்புகள் தலைமைத்துவத்தின் அடிப்படையாகக் கருதப்படுகின்றன. சிறந்த தலைவர் தொடர்ந்து கற்றுக்கொள்பவராகவும், மக்கள் நலனுக்காக துணிந்து முடிவுகளை எடுப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு (குறள் 389)

சிறந்த தலைவன் தன்னைக் குறித்தோ தன் ஆட்சி குறித்தோ, தன்னிடமோ பொதுவெளியிலோ, பொதுநன்மை கருதிச் சொல்லப்படும் விமர்சனச் சொற்கள் காதுகளில் கசந்தாலும், அதனைப் பொறுத்துக்கொண்டு நல்லதுசெய்யும் அரசனின் ஆட்சியின்கீழ் இவ்வுலகம் மகிழ்ச்சியோடு நிலைத்திருக்கும் என்கிறார். அரசன் தனிப்பட்ட நலனைவிட பொதுநலனையே முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். மக்களின் துயரங்களை அறிந்து உடனடியாகத் தீர்வு காணும் ஆட்சியாளரே நல்லாட்சியை வழங்க முடியும்.

அமைச்சர்களின் தகுதிகள்

அரசன் தனியாக ஆட்சியை நிலைநிறுத்த முடியாது. நல்ல அமைச்சர்களின் ஆலோசனைகளே ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. எனவே அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் மிகுந்த கவனம் தேவை என வள்ளுவர் கூறுகிறார். ஆழ்ந்த கல்வியறிவு, அனுபவம், நேர்மை, இரகசியம் காக்கும் திறன், தொலைநோக்குப் பார்வை, அரசருக்கு உண்மையாக இருத்தல், நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளில் சரியான முடிவெடுத்தல், மக்கள் நலனை முதன்மைப்படுத்துதல், அமைச்சர் அரசரிடம் உண்மையை மறைக்கக் கூடாது. அரசருக்குப் பிடிக்காத உண்மையையும் நாட்டின் நலனுக்காகத் துணிச்சலுடன் கூற வேண்டும். இதுவே சிறந்த ஆலோசகரின் பண்பாகும்.

கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்
அருவினையும் மாண்டது அமைச்சு. (குறள் 631)

ஒரு அமைச்சர் எந்தச் செயலை எப்போது செய்ய வேண்டும், அதற்கான வழிமுறைகள் என்ன, அதன் விளைவுகள் என்ன என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்து செயல்பட வேண்டும். திட்டமிடுதல், காலநிர்வாகம், செயல்திறன் ஆகியவை அமைச்சரின் முக்கியத் தகுதிகளாக வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். தற்போதைய நிர்வாகத்தில் இது உத்திசார் திட்டமிடல் (ஷிமீ கூடினீமீ மீர்வீநீ றிநீணீஸீவீவீஸீரீ) மற்றும் திட்டக் கொள்கையை உருவாக்குதல் (ரிஷீநீவீநீஹ் விணீஸீவீஸீரீ) எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தற்கால அமைச்சர்கள், நிர்வாக அதிகாரிகள் மற்றும் உயர்மட்ட அரசு அலுவலர்கள் வள்ளுவர் கூறிய பண்புகளைப் பின்பற்றினால், திறமையான நிர்வாகம் உருவாகும். அரசின் கொள்கைகள் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும். ஊழல் குறையும்; மக்கள் நம்பிக்கை அதிகரிக்கும்.

நல்லாட்சிக்குக் கல்வியின் பங்கு

கல்வியற்ற ஆட்சியிலும் சான்றோர் சொல் கேளாத ஆட்சியிலும் தெளிவான முடிவுகளும், நீதியான நிர்வாகமும் இருக்காது.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக (குறள் 391)

நூல்களைக் குற்றமில்லாமல் கற்று, கற்றபின் அதற்குத் தகுந்த நல்லொழுக்கத்துடன் வாழ வேண்டும். ஆட்சியாளர்கள் உலகியல் அறிவைக்

கற்று, அதன் மூலம் நாட்டின் சிக்கல்களை ஆராய்ந்து, தீர்வு காணும் சிந்தனைத் திறனைப் பெறுகிறார்கள். குடிமக்களும் தாம் கற்றதன் வழியே ஆட்சியின் செயல்பாடுகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் ஞானத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

காலம் இடம் வலிமை அறிதல்

பகல்வெல்லும் சுவைகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது. (குறள் 481)

வள்ளுவர், ஆட்சியாளர் எந்தச் செயலிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு காலம், இடம், வலிமை ஆகிய மூன்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து செயல்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். ஒரு செயலைச் சரியான நேரத்தில் மேற்கொள்வது (காலம் அறிதல்)², அதற்கேற்ற கூழல் மற்றும் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பது (இடம் அறிதல்)³, தன்னுடைய ஆற்றல், துணைவர்களின் திறன் மற்றும் எதிரியின் வலிமை ஆகியவற்றை மதிப்பிட்டு செயல்படுவது (வலிமை அறிதல்)⁴ ஆகியவை வெற்றியின் அடித்தளமாகும். இம்மூன்று நெறிகளையும் பின்பற்றி சிந்தித்துச் செயல்படுவரே தனிப்பட்ட வாழ்க்கை, ஆட்சி, நிர்வாகம், கல்வி மற்றும் தொழில் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் வெற்றியை அடைய முடியும் என்பதே திருக்குறள் எடுத்துரைக்கும் கருத்தாகும்.

வெளிப்படைத்தன்மை சட்டத்தின் ஆட்சி ஊழலற்ற நிர்வாகம் சமத்துவம் மனித உரிமை அரசனின் செங்கோல்

“செங்கோல்” என்பது நேர்மையான, நீதித் தவறாத ஆட்சியைக் குறிக்கும் குறியீடு. மக்களின் உரிமைகளைக் காத்து, மக்களிடம் பாகுபாடு காட்டாமல், அறநெறியின் அடிப்படையில் ஆட்சி செய்வதே செங்கோன்மையாகும். திருவள்ளுவர், அரசனின் (தலைவனின்) பெருமை அவனின் அதிகாரத்தில் இல்லை; நீதியை நிலைநாட்டுவதில்தான் உள்ளது என்று தெளிவுறுத்துகிறார். நீதியற்ற ஆட்சி மக்களை அச்சத்திலும் துன்பத்திலும் வாழ வழிச் செய்யும்; நீதியுள்ள ஆட்சி மக்களின் நம்பிக்கையையும் பாதுகாப்புணர்வையும் வளர்க்கும்.

ஓர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை. (குறள் 541)

அரசன் குற்றங்களை விசாரிக்கும் போது, யார் பெரியவர், யார் சிறியவர் என்று பாரபட்சம் பாராமல், முழுமையாக ஆராய்ந்து, உண்மை தன்மையின் அடிப்படையில் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். இதுவே அறம். இக்கருத்து

இன்றைய நீதித்துறையின் அடிப்படைக் கோட்பாடான “சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம்” என்ற கொள்கையுடன் இக்குறள் ஒன்றிப்போகிறது. மேலும் வள்ளுவர், அரசனின் செங்கோல் நாட்டின் செழுமைக்குக் காரணமாக அமைகிறது எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இயல்புளிக் கோலோச்சம் மன்னவன் நாட்டுப்
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு. (குறள் 545)

நீதியோடு ஆட்சி செய்யும் நாட்டில் மறை முறையாகப் பெய்யும்; உழவுத்தொழில் செழிக்கும்; மக்கள் வளமாக வாழ்வார். இதனால் இயற்கை, பொருளாதாரம், சமூகம் ஆகிய அனைத்தும் நல்லாட்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்பதை அறிலாம். இன்றைய உலகில் ஊழல், அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துதல், அரசியல் தலையீடு போன்றவை நல்லாட்சிக்கு மிகப்பெரிய தடைகளாக உள்ளன. திருவள்ளுவர் கூறும் செங்கோன்மைக் கொள்கைகள் நடைமுறையில் பின்பற்றப்பட்டால், வெளிப்படையான நிர்வாகம் உருவாகும்; மக்களின் நம்பிக்கையும் அதிகரிக்கும்.

நீதியை நிலைநிலைநாட்டல்

நல்லாட்சி நிலைத்திருக்க வேண்டுமெனில் நீதி நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். நீதி என்பது குற்றவாளிக்குத் தண்டனையும், நிரபராதிக் குப் பாதுகாப்பும் வழங்குவதாகும். அதிகாரம் உள்ளவர்களுக்கு மட்டும் ஆதரவாக செயல்படுவது நீதி அல்ல. வள்ளுவர் தண்டனை வழங்கும்போதும் அளவோடு வழங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். குற்றத்தின் தன்மையை ஆராயாமல் தண்டிப்பது அறநெறிக்கு முரணானது. நீதியை நிலைநாட்டும் அரசனே உண்மையான தலைவன். அவன் மக்களின் அன்பையும் மரியாதையையும் பெறுவான்.

குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில் (குறள் 549)

குடிமக்களுக்கு நேரும் துன்பத்தைத் தடுக்கவும் குடிமக்கள் தன்னையும் மண்ணையும் காத்துக் கொள்ளவும், குற்றம் புரிவோரை தண்டித்தல் அரசனின் கடமையாகும். இன்றைய பல நாடுகளில் நீதித்துறையின் சுதந்திரம் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. திருவள்ளுவர் இதன் அவசியத்தை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மக்களின் நலன் பொருளாதார நிர்வாகமும் வரிவிதிப்பும்

ஒரு நாட்டின் நிலையான வளர்ச்சிக்கு பொருளாதார வளம் இன்றியமையாததாகும். திருவள்ளுவர், ஒரு நாட்டின் செல்வம் என்பது அரசனின் தனிப்பட்ட சொத்து அல்ல; அது மக்களின் நலனுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய பொதுச் செல்வம் எனக் கருதுகிறார்.

உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (குறள் 756)

வரியாக வந்து சேரும் பொருளும், சுங்கவரியாக வரும் பொருளும், தன் பகைவரை வென்று வரும் பொருளும் அரசனுடைய பொருள்களாகும் என்கிறார்.

வள்ளுவர் வரிவிதிப்பிலும் சமநிலையை வலியுறுத்துகிறார். மக்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் பாதிக்கும் வகையில் அதிக வரி விதிப்பது நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு தடையாக அமையும். அரசு மக்களைத் துன்புறுத்தாமல் வருவாய் ஈட்ட வேண்டும். பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளில் கூறப்படும் நியாயமான வரிவிதிப்பு (Equitable Taxation) மற்றும் நலவாழ்வு அரசு (Welfare State) ஆகிய கருத்துகளுடன் இது பொருந்துகிறது.

உழவின் முக்கியத்துவம்

திருவள்ளுவர் பொருளாதாரத்தின் அடித்தளமாக உழவைப் போற்றுகிறார். விவசாயம் ஒரு நாட்டின் முதுகெலும்பு. உணவு உற்பத்தி இல்லையெனில் எந்த நாட்டின் வளர்ச்சியும் நிலைக்காது என்பதே அவரது கருத்து.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர். (குறள் 1033)

உழவுத் தொழிலின் மூலம் வாழ்பவர்களே உயர்ந்த வாழ்வினர். பிற தொழில்கள் அனைத்தும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ விவசாயத்தையேச் சார்ந்துள்ளன. திருவள்ளுவர் வேளாண்மையை ஒரு சாதாரண தொழிலாளியாக அல்ல, உலக மக்களின் வாழ்வைத் தாங்கும் ஆதாரமாகக் கருதுகிறார். இன்றைய உலகில் காலநிலை மாற்றம், நீர்ப்பற்றாக்குறை, உணவுப் பாதுகாப்பு போன்ற பிரச்சனைகள் அதிகரித்து வரும் நிலையில், வள்ளுவரின் உழவுச் சிந்தனைகள் மேலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. நிலையான வேளாண்மை,

இயற்கை வளப் பாதுகாப்பு, விவசாயிகளின் நலன் ஆகியவை நல்லாட்சிக்கு முக்கியம் என்பதை இவற்றினூடாக அறியமுடிகிறது.

மக்கள் பங்கேற்பு படை பாதுகாப்பு

நல்ல அரசாட்சிக்கு நாட்டின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய வேண்டும். படையினை உருவாக்க மக்கள் பங்கேற்பு அவசியமானதாகும். இதற்காக திறமையான, ஒழுக்கமான, நாட்டுப்பற்றுமிக்க படை அவசியம் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். படையின் வலிமை அதன் எண்ணிக்கையில் அல்ல; வீரர்களின் ஒழுக்கம், துணிவு, ஒற்றுமை, தலைமைத்துவம் ஆகியவற்றில்தான் உள்ளது.

உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை. (குறள்761)

இக்குறளில் அஞ்சாது போர்களத்தில் நின்று போர் செய்யும் நாற்படைகளையுடைய அரசன் மிகச் சிறந்தவனாக விளங்குகிறான். அவ்வீரர்களைக் கொண்ட படையே அரசனின் மிகப் பெரிய செல்வமாகும். அத்தகைய படை நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் இறையாண்மையையும் பாதுகாக்கும். ஆனால் வள்ளுவர் போரை கொண்டாடவில்லை. போர் தவிர்க்க முடியாத சூழலில் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதே அவரது கருத்தாகும். அமைதியை நிலைநாட்டுவதே நல்லாட்சியின் உயர்ந்த நோக்கமாகும்.

அரசன் நீதியுடன் ஆட்சி செய்ய வேண்டும், அமைச்சர்கள் அறிவும் நேர்மையும் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும், மக்கள் நலனே அரசின் உயர்ந்த குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும், பொருளாதார வளம் அனைவருக்கும் பயனளிக்க வேண்டும், போரை விட அமைதியே சிறந்தது என்பன போன்ற கருத்துகள் தற்கால ஆட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளாக உள்ளன. மேலும், ஊழலற்ற நிர்வாகம், நியாயமான வரிவிதிப்பு, வேளாண்மை முன்னேற்றம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்ற இன்றைய ஆட்சியின் முக்கிய அம்சங்களும் திருவள்ளுவரின் அரசியல் சிந்தனைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவை.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை (United Nations) வலியுறுத்தும் நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகள் (Sustainable Development Goals - SDGs), உலக வங்கி (World Bank) குறிப்பிடும் சிறந்த நிர்வாகக் கோட்பாடுகள், மனித

உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேசக் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றுடன் திருவள்ளுவரின் நல்லாட்சி நெறிகளுடன் ஒன்றிப்போகிறது. எனவே, திருக்குறள் ஒரு பண்டைய தமிழ் இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், உலக அரவியல், நிர்வாகவியல் மற்றும் நல்லாட்சிக்கான காலமற்ற வழிகாட்டி நூலாகவும் திகழ்கிறது.

முடிவுரை

திருவள்ளுவர் கூறும் நல்லாட்சி நெறிகள், ஒரு நாட்டின் அரசியல், நிர்வாகம் மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கான அடிப்படை வழிகாட்டுதல்களாக விளங்குகின்றன. அரசனின் அறநெறி, செங்கோன்மை, நீதிநிலைநாட்டல், காலம்இடம்வலிமை அறிந்து செயல்படுதல், திறமையான அமைச்சர்கள், பொருளாதார ஒழுங்கு மற்றும் கல்வியின் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றின் மூலம் சிறந்த ஆட்சியின் இலக்கணத்தை திருவள்ளுவர் விளக்குகிறார். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கூறப்பட்ட இக்கருத்துகள் இன்றைய நல்லாட்சி, மக்களாட்சி மற்றும் நிலையான வளர்ச்சி ஆகிய தற்காலக் கொள்கைகளுடனும் பொருந்துகின்றன. எனவே, திருக்குறளில் இடம்பெறும் நல்லாட்சி நெறிகள் காலத்தால் அழியாத நிர்வாகக் கொள்கைகளாகவும், மக்கள் நலன் சார்ந்த ஆட்சியை உருவாக்கும் சிறந்த வழிகாட்டுதல்களாகவும் திகழ்கின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Good Governance, Definition, Index, Principles, Indian Example, By Vajiram Content Team - Jul 1, 2026... Read more at: <https://vajiramandravi.com/current-affairs/good-governance/>
2. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து. (குறள் 490)
3. ஞாலம் கருதினுங் கைகூடுங் காலம் கருதி இடத்தாற் செயின். (குறள் 484)
4. வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும் துணைவலியும் தூக்கிச் செயல். (குறள் 471)
5. UNICEF and the sustainable development goal <https://www.unicef.org/sustainable-development-goals>

துணை நூற்பட்டியல் :

1. பரிமேலழகர், 2019, திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, சாரதா பதிப்பகம்,
2. திருவள்ளுவர், 2015, திருக்குறள்,ராம் பிரசுரம்.
3. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, 2025, திருவள்ளுவர் நூல் நயம், ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்.
4. மு.ந.ராமசுப்ரமணிய ராஜா, 2023, திருக்குறள் உரைக் களஞ்சியம், கொற்றவை வெளியீடு.
5. <<https://www.scribd.com/document/627180078/o-SMS-Abstract>>
6. <<https://vajiramandravi.com/current-affairs/good-governance/>>

திருக்குறளில் அறநெறி பொருளாதாரம்

பேராசிரியர் முனைவர் க. திலகவதி

மேனாள் துறைத்தலைவர், இலக்கியத்துறை
மேனாள் இயக்குநர், தமிழ்ப் பண்பாட்டுமையம்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

நிலம், உழைப்பு, முதலீடு மற்றும் தொழில்நுட்பம் ஆகிய உற்பத்திக்கான அடிப்படை காரணிகளை திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். பொது நிதியம், வரி வசூல், அரசின் சீரான செலவினங்கள் பற்றியும் தெளிவான வழிமுறைகளை காட்டியுள்ளார் . ஒரு நாடு தன் நிறைவு பெற்றுச் சுயச்சார்புடைய பொருளாதாரத்தோடு விளங்க வேண்டும். பிற நாடுகளின் உதவியை சாராதிருத்தல் சிறந்தது என்றும் காட்டுகிறார். வறுமைதான் சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் காரணம் என்பதை உணர்ந்து செல்வத்தை நேர்மையான அறவழியில் ஈட்டி அறிவறுத்துகின்றார் திருவள்ளுவர். அறநெறி பொருளாதாரமே உலக மக்கள் நலமாகவும் வளமாகவும் வாழ வழிகாட்டும் என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: திருக்குறள் பொருளாதாரக் கோட்பாடு நிதி மேலாண்மை வருவாய் வேளாண்மை வரவு செலவு திட்ட அறிக்கை வறுமை ஒழிப்பு தர்ம சமுதாயம் உழைப்பு அறவழியில் பொருள் ஈட்டல் சுயச்சார்பு பொருளாதாரம்

முன்னுரை

திருக்குறள் அறம் அல்லது ஒழுக்க நெறிகளை மட்டும் கூறாமல், மனிதன் பூமியில் சிறப்பாக வாழ்வதற்கான மிகச்சிறந்த பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளையும் (Economic Principles) வகுத்துக் கொடுத்துள்ளது. திருவள்ளுவர் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, இன்றைய நவீன பொருளாதார அறிஞர்கள் வியக்கும் வகையிலான சிந்தனைகளைத் தன் 'பொருட்பாலில்' விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

திருக்குறள் காட்டும் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய தூண்கள் மற்றும் சிந்தனைகள்

1. அரசின் நிதி மேலாண்மை (Public Finance)

ஒரு நாட்டின் அரசோ அல்லது அரசாங்கமோ பொருளாதாரத்தை எப்படி நிர்வகிக்க வேண்டும் என்பதற்கு வள்ளுவர் கூறும் உலகப் புகழ்பெற்ற இலக்கணம்:

"இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு." (குறள்: 385)

- இயற்றல்: நிதி திரட்டுவதற்கான புதிய வழிகளையும் திட்டங்களையும் உருவாக்குதல்.
- ஈட்டல்: அந்த வழிகளின் மூலம் செல்வத்தைச் சேர்த்தல் (வருவாயைப் பெருக்குதல்).
- காத்தல்: சேர்த்த செல்வத்தை ஊழல் மற்றும் வீண் விரயங்களின்றிப் பாதுகாத்தல்.
- வகுத்தல்: பாதுகாத்த செல்வத்தை மக்கள் நலத் திட்டங்கள், ராணுவம் மற்றும் நாட்டின் வளர்ச்சிக்குச் சரியாகப் பிரித்துச் செலவிடுதல்.

இன்றைய நவீன பட்ஜெட் (Budget) மற்றும் நிதி அமைச்சகத்தின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் இந்த ஒரே குறளுக்குள் அடங்கிவிடுகின்றன.

2. அரசாங்கத்தின் வருவாய் ஆதாரங்கள் (Sources of government revenue)

ஒரு நாட்டிற்கு வருமானம் எந்தெந்த வழிகளில் வர வேண்டும் என்றும் வள்ளுவர் தெளிவாகக் கணித்துள்ளார்:

"உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்." (குறள்: 756)

- உறுபொருள்: வாரிசுதாரர் இல்லாத சொத்துக்கள் மற்றும் நிலத்தடிப் புதையல் (இயற்கை வளங்கள்) மூலம் அரசுக்கு வரும் வருவாய்.

- உல்கு பொருள்: சுங்க வரி மற்றும் வணிக வரிகள் (இன்றைய GST, Customs Duty போன்ற வரிகள்).
- தெறுபொருள்: தோற்றுப்போன பகை நாடுகளிடமிருந்து திறையாகப் பெறப்படும் செல்வம்.

வள்ளுவர் வரியை ஆதரிக்கிறார், ஆனால் அது மக்களைத் துன்புறுத்தி வாங்குவதாக இருக்கக் கூடாது. "மிரட்டி வரி வாங்குவது, கையில் ஆயுதத்தை வைத்துக் கொண்டு வழிப்பறி செய்வதற்குச் சமம்" என்றும் எச்சரிக்கிறார்.

3. வேளாண்மையே பொருளாதாரத்தின் அச்சாணி (Agriculture is the backbone of the economy)

ஆடம் ஸ்மித் (Adam Smith) போன்ற நவீனப் பொருளாதார அறிஞர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே, விவசாயமே (Agriculture) ஒரு நாட்டின் முதன்மைப் பொருளாதாரம் என்பதை வள்ளுவர் உரக்கச் சொன்னார். விவசாயிகள்தான் உலகிற்கு அச்சாணி அவர்களின் செழிப்பில் தான் மற்ற தொழில்கள் இயங்குகின்றன என்கிறார்.

"சுழன்றும்ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்
உழுந்தும் உழவே தலை." (குறள்: 1031)

உலகம் பல தொழில்களை நோக்கிச் சுழன்றாலும், இறுதியில் உணவிற்காக ஏரின் பின்னால்தான் வர வேண்டும். எனவே எவ்வளவு துன்பப்பட்டாலும் உழவுத் தொழிலே முதன்மையானது. விவசாய தொழில்நுட்ப முறைகளை உழவு அதிகாரத்தில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

உழவர்கள் மட்டுமே பிறரை நம்பாமல் வாழும் தனித்தன்மை கொண்டவர்கள் (உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்) என்றும், அவர்களே ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதாரத் தாங்குதூண் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

4. வரவு செலவுத் திட்டம் (Budgeting)

தனிமனிதனாக இருந்தாலும், நாடாக இருந்தாலும் பொருளாதாரச் சரிவிலிருந்து தப்பிக்க 'வரவு செலவு' மேலாண்மை மிக முக்கியம்.

"ஆகாறு அளவு இட்டது ஆயினும் கேடு இல்லை
போகாறு அகலாக்கடை." (குறள்: 478)

வருமானம் வரும் வழி (ஆகாறு) சிறிதாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் செலவு செய்யும் வழி (போகாறு) அதைவிடப் பெருத்துவிடக் கூடாது. அப்படி இருந்தால் அந்தப் பொருளாதாரம் ஒருபோதும் கெடாது.

5. வறுமை ஒழிப்பும் சமதர்மமும் (Poverty Eradication and socialism)

வள்ளுவம் வறுமையைச் சமூகத்தின் மிகக் கொடிய நோயாகப் பார்க்கிறது. "நாட்டைப் பாழாக்கும் பசி என்னும் தீயைப் போக்குவதே ஒருவனின் உண்மையான பொருளாதாரச் சாதனை" என்கிறார்.

செல்வம் என்பது ஒரு சிலரிடம் மட்டுமே குவிந்து கிடக்கக் கூடாது. அறவழியில் ஈட்டிய பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும் (ஈத்துவக்கும் இன்பம்). சமூகம் சமநிலையோடும், வறுமையற்றதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதே திருக்குறளின் பொருளாதாரத் தத்துவம்.

6. உழைப்பும் சோம்பலின்மையும் (Hardwork / labor/ no laziness)

பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உழைப்பும் சோம்பலின்மையும் அடிப்படையானது தெய்வம் நமக்கு உதவாவிட்டாலும் உடன் உழைக்கும் முயற்சியும் அதற்கு ஏற்ப பலனைத் தரும்

தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்த கூலித் தரும்

சோம்பேறித்தனம் என்பது ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் பெருமையை அளித்து விடும் வறுமையை கொண்டு வந்து விடும்

7. அறவழியில் பொருள் ஈட்டு (Earning wealth through ethical means)

அறவழியில் பொருள் ஈட்டுவதைப் பற்றி வள்ளுவர் கூறுவது, இன்றைய நவீன பொருளாதார உலகிற்கு மிக முக்கியமான ஒரு பாடமாகும். "பணம் சம்பாதிப்பது முக்கியம், அதைவிட அது எந்த வழியில் வருகிறது என்பது மிக முக்கியம்" என்ற உன்னதமான தத்துவத்தை திருக்குறள் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது.

திருக்குறள் காட்டும் அந்த அறவழிப் பொருளாதாரம் குறித்த ஆழமான கருத்துக்கள்

1. பழியற்ற வழியில் சேர்த்தல் (Spotless Wealth)

தீய வழிகளில், பிறரை ஏமாற்றிச் சேர்க்கும் செல்வம் பார்ப்பதற்குப் பெரிதாகத் தெரிந்தாலும், அது நிலைக்காது என்கிறார் வள்ளுவர்.

"அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன்அறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்." (குறள்: 754)

விளக்கம்: மற்றவர்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யாமல், நேர்மையான திறமையோடு சேர்க்கப்பட்ட பொருள் மட்டுமே ஒருவனுக்கு அறத்தையும் தரும், உண்மையான இன்பத்தையும் தரும்.

2. களிமண் பாத்திர உவமை (The Clay Pot Analogy)

தவறான வழியில் பணத்தைச் சேர்த்துச் சேமித்து வைப்பதை வள்ளுவர் ஒரு அழகான, எளிமையான உவமையோடு விளக்குகிறார்.

"சலத்தால் பொருள்செய்து மார்த்தல் பசுமண்
கலத்துள்ளீர் பெய்துஇஐ யற்று." (குறள்: 660)

விளக்கம்: சுடப்படாத பச்சைக் களிமண் பாத்திரத்தில் நீரை ஊற்றி வைத்தால் என்ன ஆகும்? பாத்திரமும் கரையும், நீரும் வீணாகும். அதுபோல, தீய வழியில் (வஞ்சனையால்) சேர்த்த செல்வத்தைக் காப்பாற்ற நினைத்தால், அந்தச் செல்வமும் அழியும், அதைச் சேர்த்தவனும் அழிவான்.

3. பிறர் பொருள் விரும்பாமை (Non-Covetousness)

அறவழியில் நிற்பவர்கள் அடுத்தவர் உழைப்பையோ அல்லது அடுத்தவர் பொருளையோ வஞ்சகமாகப் பறிக்க நினைக்க மாட்டார்கள்.

- மனத்தாய்மை: அடுத்தவர் பொருளைத் திருட வேண்டும் என்று மனதில் நினைப்பதே பாவம்.
- அற வீழ்ச்சி: பேராசையால் பிறர் பொருளைக் கவர நினைப்பவன், தன் குடும்பத்தின் பொருளாதாரத்தையும், தன் புகழையும் தானே அழித்துக் கொள்கிறான்.

4. ஒப்புரவறிதல்: சமூகப் பங்களிப்பு (Social Responsibility)

அறவழியில் சம்பாதித்த பணத்தை ஒருவன் தன் சுயநலத்திற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தக் கூடாது. சமூகத்திற்குத் திரும்பக் கொடுக்க வேண்டும் (Corporate Social Responsibility - CSR).

"ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு." (குறள்: 215)

விளக்கம்: பொது மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படும் ஊர்க் கிணற்றில் (ஊருணி) நீர் நிறைந்தால் அது எப்படி ஊருக்கே பயன்படுமோ, அதுபோலப் பேரறிவாளன் அறவழியில் ஈட்டிய செல்வம் ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தின் பசியையும், தேவையையும் போக்கப் பயன்பட வேண்டும்.

5. அரசுக்கான அறவழி (Ethical Governance)

தனிமனிதனுக்கு மட்டுமல்ல, நாட்டை ஆளும் அரசுக்கும் அறவழியை வள்ளுவர் போதிக்கிறார்.

- கொடுங்கோன்மை: மக்களைத் துன்புறுத்தி, மிரட்டி வரி வாங்கும் அரசு, கையில் ஆயுதத்தை வைத்துக் கொண்டு "பணத்தைக் கொடு" என்று மிரட்டும் கொள்ளைக்காரனுக்குச் சமம் (குறள்: 552).
- முறைசெய்து காத்தல்: மக்களுக்கு அநீதி இழைக்காமல், நேர்மையான முறையில் வரி வசூலித்து ஆளும் அரசனையே மக்கள் இறைவனாக (குலைவனாக) மதிப்பார்கள்.

தொகுப்புரை

திருக்குறளின் பொருளாதாரச் சிந்தனை என்பது "அறத்தின் அடிப்படையில் ஈட்டப்படும் பொருள் மட்டுமே நிலையானது; அதுவே தனிமனிதனுக்கும், நாட்டிற்கும் உண்மையான உன்னதத்தைத் தரும்" என்பதாகும்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பாரிமேலழகர் உரை, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2023

2. தமிழண்ணல், திருக்குறள் நுண்பொருளுரை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 2019.
3. மு. வரதராசனார், திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம், பாரி நிலையம், சென்னை, 2020.
4. கா. அப்பாதுரையார், திருக்குறள் மணி விளக்கவுரை, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2017.
5. நா. சுப்பிரமணியன், திருக்குறள் காட்டும் சமுதாயம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2016.

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள

முனைவர். இரா. விசாலாட்சி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

இந்திராகாந்தி கலை மற்றும்

அறிவியல் கல்லூரி, புதுச்சேரி-6.

கைப்பேசி: 98945 81310

மின்னஞ்சல்: visalatchipkac@gmail.com.

முன்னுரை:

உலகப் பொது மறை என்று போற்றப்படுகின்ற நூலாகிய திருக்குறளில் வள்ளுவர் பெண்களின் சிறப்புக்களைப் பற்றிக் கூறி சமுதாயத்தின் மேன்மைக்கும் இல்லறம் சிறக்கவும் தகுந்த வழிகளைக் காட்டியுள்ளார். இக்கட்டுரையில் வள்ளுவர் பெண்களின் சிறப்புக்களை எடுத்தியம்பியுள்ள பாங்கினை விளக்குவதே நோக்கமாகும்.

மனைமாட்சி

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றுஅதன்

நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு (குறள்: 60)

இவ்வாழ்க்கைக்கு மங்கலமாக திகழ்வது மனைவியின் மாட்சி மையே ஆகும். அதற்கு ஏற்ற நன்கலமாக அமைவது நல்ல மக்களைப் பெற்றெடுத்தலே ஆகும் என்ற வள்ளுவர். ஏழு பிறப்புக்களிலும் ஒருவனுக்குத் தீமை நேராமல் இருக்க வேண்டுமானால் நன்மக்களைப் பெற்றெடுத்து வளர்க்க வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிப்பிறங்கா

பண்புடை மக்கட் பெறின் (குறள்:63)

இந்த மாபெரும் உலக மக்களுக்கு எல்லாம் இன்பம் பயப்பதாகவும் மக்களை மண்ணுயிர்களுக்கு எல்லாம் நன்மையை செய்ய வல்லவர்களாகவும் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்து வளர்க்க வேண்டும்.

தம்மின்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து

மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது (குறள்:68)

என்று கூறி நன்மக்கட்பேறு. உடையவர்களாய் இருத்தல் மனைமாட்சி என்று கூறியுள்ளார்.

குழந்தையைப் பெற்றால் சிறந்த முறையில் வளர்க்க வேண்டும் என வளையுத்திய வள்ளுவர் குழந்தை பெறாமலும் மனைமாட்சி மைக்கான செயலையும் கூறியுள்ளார்.

கணவனுடைய வருவாய்க்குத் தக்கவாறு இல்வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்கிறார்.

மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை (குறள்:51)

இத்தகைய மனைமாட்சியுடைய நற்பண்பு உடைய மனைவி ஒருவனுக்கு இருந்தால் அவனிடம் இல்லாதது என்று எதுவு மில்லை. இத்தகைய மனைவி இல்லையெனில் அவனிடம் இருப்பது என்று எதுவுமில்லை. என்கிறார்.

இல்லதுஎன் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதுஎன்
இல்லவள் மாணாக் கடை (குறள்:53)

சோர்விலாள் பெண்

தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண் (குறள்:56)

ஒரு பெண் தன்னையும் காத்துக் கொண்டுத் தன்னுடையக் கணவனையும் பேணிக்காத்து, தான் சொன்ன சொற்களையும் காத்து சோர்விலாதவளாகப் பெண் இருப்பாள் என்ற சிறப்பை வள்ளுவர் கூறி பெண்ணிற்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார். ஒரு பெண் தன்னைத்தான் காத்துக் கொள்வதற்கு முக்கியத்துவம் தருவாள், தன்னுடையக் கணவனுக்கு உரியப் பணிகளையும் செய்து, குடும்பத்தாரிடமும் சமூகத்திலும் தான் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றும். செயலிலும் ஈடுபட்டும் சோர்வு அடையாதவளாகப் பெண் இருப்பாள் என்பதால் தான்

சிறைகாக்கும் காப்புஎவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை (குறள்:57)

ஒருபெண் தன்னைத்தான் காத்துக் கொள்வது சிறப்பாகும் என்கிறார். ஒரு பெண்ணைச் சிறைப்படுத்திப் பாதுகாக்க முடியாது என்று கூறும் போது பெண்ணின் மன உறுதிக்கு வள்ளுவர் முக்கியத்துவம் தருவது புலனாகிறது.

பெண்ணின் பெருந்தக்கயாவுள்

பெண் என்பவள் பல பெருமைகளைப் பெற்றிருப்பவள்.

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள் கற்பு என்னும்
திண்மை உண்டாகப் பெறின் (குறள்:54)

பெண்ணிடம் கற்பு என்ற மன உறுதி மட்டும் இருந்துவிடுமே யானால் அதைவிடப் பெருமையுடையது இவ்வுலகத்தில் யாது உளது? என்று கூறிய வள்ளுவர் இந்தக் கற்பு என்ற மனஉறுதி அவள் தன்னுடைய உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதால் வருவதால் “நாணுத் துறவு உரைத்தல்” என்ற அதிகாரத்தில்

கடல் அன்ன காமம் உழந்தும் மடல்ஏறாப்
பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல். (குறள் 1137)

கடல் போன்று காதல் துன்பப்படுத்தினாலும் அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டு மடல் ஏறாமல் இருக்கின்றப் பெண்ணைப் போன்று பெருமை உடையது வேறு இல்லை என்றே கூறியுள்ளார்.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன், தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை (குறள்:55)

இங்குறளுக்கு கவிப்பேரரசு வைரமுத்து விளக்கம் கூறும் போது, பிறதெய்வ வழிபாடுகளைவிடத் தன் கணவனையேத் தெய்வமாகக் கருதி வணங்கும் பெண் எத்தகையச் சிறப்புடையவள் என்றால், மழை பெய்தால் இப்போது நல்லது என்று நினைக்கும் போது பொழிகின்ற மழை எவ்வளவு சிறப் புடையதோ அது போன்ற சிறப்புடையவளாவாள் என்கிறார் தன்னுடைய “வள்ளுவர் மறை வைரமுத்து உரை” என்ற நூலில் (ப.28)

முடிவுரை

ஒரு சமூகம் முன்னேற்றம் .அடைய வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு குடும்பமும் சிறந்த முறையில் இருக்கவேண்டும் எனவே இல்லறம் சிறக்க இன்றியமையானதாக இருப்பதை வள்ளுவப் பெருந்தகை சிறந்த முறையில் கூறியுள்ளார்.

புகழ்புரிந்தஇல் இல்லோர்க்கு இல்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை (குறள்:59)

என்று கூறி இல்லறத்தைக் காப்பது மிகவும் தேவை என்பதையும் வலியுறுத்தியுள்ளமையை உணரமுடிகிறது.

துணை நூல்கள்

1. நாவலர். நெடுஞ் செழியன் (உ.அ), திருக்குறள், பொழிலன் அச்சகம், பெரம்பலூர், இரண்டாம் பதிப்பு 2025.
2. கவிப்பேரரசு வைரமுத்து, வள்ளுவர் மறை வைரமுத்து உரை, சூர்யா லிட்ரேச்சர்(பி)லிட், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு ஜனவரி 2026.

திருக்குறளில் உள்ள பொருளாதாரச் சிந்தனைகள்

முனைவர் மு. துர்க்கா,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
சேலம்-636006
durga2906@gmail.com
8838846675

மூலதனம்

திருக்குறளில் உள்ள பொருளாதாரச் சிந்தனைகள் மிக மிக மகத்தானவை. அவை புதிய உலகு படைக்கத் தூண்டுவன.எடுத்துக்காட்டாக,

“முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்லை மதலையாம்
சார்பிலார்க்கு இல்லை நிலை” குறள் :449

இந்தக் குறள் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்ற அதிகாரத்தில் வருகின்றது.முதற்பொருள் இல்லாத வணிகருக்கு, அதனால் வரும் ஊதியம் இல்லை என்பதாகும். இதன் பொருள் முதல் போன்று நம்மைத் தாங்குவதற்கு பெரியோரின் துணை வேண்டியுள்ளது.அது இல்லையெனில், அதனால் வரும் உறுதியான நிலை இல்லை என்றாகிவிடும். இங்கு முதல் என்பதற்கு, பொருளை முதலாகக் கொண்ட மூலதனம் என்ற பொருள் மட்டும் இன்றி,முயற்சியை செலுத்தி முதலீடு செய்யப்படும் அறிவு, ஆற்றல், பயிற்சி, உடல் உழைப்பு அறிவுக் கூர்மை, முதலீடு செய்தல்,அதன் மூலம் வரும் லாப நடத்ததைத் தாங்கிக்கொள்ளுதல் என்று எல்லாமும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

மனிதவள மேம்பாட்டுத் தத்துவங்கள்

மனிதவள மேம்பாட்டுத் தத்துவங்கள் மேலோங்கி உள்ள இந்நாளில் இந்தக் குறளில், அத்தகைய தத்துவங்கள் காணக் கிடைப்பன குறித்து, உள்ளபடியே நாம் உவகை அடையலாம்;உற்சாகம் கொள்ளலாம்.தொழிலாளர் மேலாளர்களுக்கு அளிக்கப்படும் பயிற்சி,அதனால் வரும் செயல் விளைவுகள் எல்லாம் இன்றைய மனிதவள மேம்பாட்டுச் சித்தாந்தத்தில் ஓர் முதலீடு

என்றே எடுத்துக் கொள்ளலாம். வளர்ந்த நாடுகளில் மனித வளம் ஒரு சொத்து என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. இன்றைய நாளில் அப்படி பார்ப்பாருக்கும் இந்தக் குறள் நமக்கு புதியதோர் உலகினைப் படைக்க மனிதவள மேம்பாட்டுக்கு வழிகாட்ட உதவுவதாக நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். வள்ளுவன் உலக வாழ்க்கை முறையை நன்கு அறிந்தவன்; மனிதஇனம் தான் சம்பாதித்ததை எல்லாம் செலவு செய்து விட்டு அல்லது கடன் வாங்கி ஊதாரித்தனமாக படுபவனாக வாழ்ந்து கெட்டுவிடுதல் கூடாது என்பதை, மிகத் துல்லியமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

திட்டமிட்டு செலவிடுதல்

“அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக்கெடும்” குறள் 479

ஒருவன் ஒருத்தி தனக்குள்ள பொருளின் அளவை, வருவாயின் அளவை அறிந்து அதனைத் திட்டமிட்டு செலவு செய்து, சிறிது மீதம் வைத்து சிறப்பாக வாழ வேண்டும்; இல்லையெனில், அது இருப்பது போல் ஒரு மாயத் தோற்றம் உண்டாக்கி, இல்லாது ஆகிவிடும். இங்கு பொருள் மட்டுமின்றி ஒருவன் ஒருத்தி அறிவு, ஆளுமை, உடல் உழைப்பு, காலம், ஐம்புலன் நுகர்வுகள் ஆகியவை கூட அளவறிந்து பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கொள்வது சாலச் சிறந்ததாகும். இவ்விடத்தில் இதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு குறளினையும் சீர்தூக்கி பார்த்தல் நன்றாகும்.

அளவுக்கு மீறி செலவிடுதல்

“ஆகாறு அளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகாறு அகலாக்கடை” குறள் 478

வருமானத்திற்கு ஏற்ற செலவு செய்தல் வேண்டும். வரவு ஆயிரம் ரூபாய்; செலவு இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய் என்று இருத்தல் கூடாது. சிக்கனமாகச் செயல்பட வேண்டும் என்பது வள்ளுவரின் கருத்தாகும். அப்படி இல்லை எனில், விளைவு எப்படி இருக்கும் என்றால், ஒன்று கடன் வாங்கி அதில் மூழ்கி அழிதல் வேண்டும்; அல்லது ஊரை ஏமாற்றி ஊழல் செய்து ஒழுக்கங்கெட்டு வாழ வேண்டும். ஆகவேதான் வள்ளுவர் செலவு செய்வதில் கண்டிப்பாக கண்டிப்பு வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார். அளவுக்கு மீறி செலவு செய்யாதே என்கிறார் வள்ளுவர்.

ஊதியத்தை அதிகரி

மற்றொன்றையும் நாம் பார்த்தாக வேண்டும் செலவு அதிகரிக்கிறது என்றால், நாம் வருவாயையும், மேலும் மேலும் உழைப்பதின் மூலம், ஒன்றுக்கு மேல் தொழில்களைச் செய்வதன் மூலம் அதிகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். இதனை,

“வாரி பெருக்கி வளம்படுத்து உற்றவை
ஆராய்வான் செய்கவினை” குறள்: 512

பொருள் வருகின்ற வழிகளை விரிவடையச் செய்து, செல்வங்களை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவற்றுக்கு உண்டான இடையூறுகளையும் களைந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

சுய எழுச்சி

“உள்ளியது எய்தல் எளிதுமன் மற்றுந்தான்
உள்ளியது உள்ளப் பெறின்” குறள்: 540

நினைத்ததை முடிப்பவன் எவன் என்றால் நினைத்ததை திரும்பத் திரும்ப அதனையே நினைத்திருந்தால், அவனால் அவளால் அதை அடைதல் முடியும். இது ஒரு தன் உணர்வு மட்டுமன்று; நல்லதே நடக்கும் என்கின்ற உணர்வும் ஆகும். இதனை “சுயஎழுச்சி” என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

புதிய பாதை

வள்ளுவர், புதிய பாதைகளை வகுக்கக் கூடியவர். அதனால் தான்,

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்து எண்ணியார்
திண்ணியராகப் பெறின்” குறள்: 666

என்பார். உன் குறிக்கோளை அடைந்திட ஆள்வினைகள், இடைவிடாத முயற்சிகள் முதலானவற்றின் அடிப்படையில் செயல்படுகையில் துன்பம் வந்தாலும், உமது செயலினைத் தளராது செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் முடிவில் இன்பம் காண்பாய் என்பதை வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“துன்பம் உறவரினும் செய்க துணிவு ஆற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை” குறள்: 669

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பொருளாதாரத் தத்துவங்கள்

பொருளாதாரத் தத்துவங்கள் மற்றும் வாழ்வியல் வளம் எப்படி இருத்தல் வேண்டும் என்பதனை மிக விரிவாக ஆராய்ச்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் திருவள்ளுவர் விளக்குகின்றார். உன்னால் முடியும்; பொருளீட்ட, ஈட்டிய பொருளைக் காக்க, நல்ல விதத்தில் செலவிட, இவ்வாழ்க்கைக்கு, இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு, பொருள் செல்வம் மிக மிக இன்றியமையாதது.

அதனை “ஈட்டு அறவழியிலே ஈட்டு” என்று கூறுகிறார் திருவள்ளுவர். திருவள்ளுவர் கூறும் இக்கருத்து, இன்றைக்கும் என்றைக்கும் பொருந்துவதாகும்.

தொலைநோக்குப் பார்வை

திருவள்ளுவர் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொலை நோக்கோடு சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார். இந்தப் புரட்சியான சிந்தனை உதித்த காலகட்டத்தையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். காயமே இது பொய்யடா; வெறும் காற்றடைத்த பையடா என்ற சனாதன சத்தற்ற சிந்தனையை உடைத்து எறிந்து விடுகிறார்.

இவ்வாழ்க்கை

திருவள்ளுவர் இவ்வாழ்க்கையே சிறந்தது; காவி, கமண்டலம் காக்க, துறவு வாழ்க்கை அன்று என பறைசாற்றி உள்ளார். அன்றே அந்தக் காலக்கட்டத்தை விஞ்சிய இது ஒரு வியப்புமிகு செய்தியாகும்.

சித்தாந்தம்

இந்த மோட்சத்தின் மீது “மோகம்” என்ற நஞ்சு விதை. இன்றைய காலகட்டத்தில் ஆராய்ச்சியாளர்களால் சாடப்படுகிறது. இந்தியர்கள் மாற்றத்தின் மீது காதல் கொண்டவர்கள்; பிறப்பிலேயே உயர்வு தாழ்வு உணர்வுகளைக் கொண்டவர்கள். இந்த நிலைதான் இந்தியர்களை, இந்தியாவை வளர விடாமல் செய்து விடுகின்றது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர்.

பொருள் செய்க

“பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம் இருளுக்குக்கும் எண்ணிய தேய்த்துச் சென்று” குறள் : 753

செல்வம் பகைவர் செருக்கினை அறுக்கும் கருவி; படைக்கலம் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். அத்தகைய பொருளினை செல்வத்தினை செய்க என அறிவுறுத்துகிறார்.

கையில் பொருள் வேண்டும்

ஒரு நாடு சிறக்க பொருள் வேண்டும் இன்று வளர்ந்து விட்ட நாடுகள் எல்லாம் அமெரிக்கா, ஜப்பான், ஜெர்மனி, சிங்கப்பூர் எல்லாம் பொருளால் தானே செல்வத்தால் தானே முன்னேறி உள்ளன. கையில் பொருள் இருந்தால் தானே எந்தப் பணியையும் எளிதாய் செய்ய முடியும். இது வாழ்க்கையில் நாம் அன்றாடம் காண்கின்ற ஒன்றாக விளங்குகிறது.

செல்வத்தின் இன்றியமையாமை

“குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன் கைத்தொன்று
உண்டாகச் செய்வான் வினை ” குறள்: 758

தன் கையில் பொருளினை வைத்துக்கொண்டு ஒரு தொழிலைச் செய்யும் ஒருவன் மலை மேல் ஏறி நின்று, யானை போர் நீ கண்டது ஒக்கும் என்று செல்வத்தின் இன்றியமையாமையைப் பேணுகிறார். செய்யும் திறனறிந்து நல்வழியில் செல்வத்தினை சேர்க்க வேண்டும் என்பதை,

“அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்” குறள்: 754

என்று நவில்கிறார்.

உலகம் சொந்தம்

பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை என்பதை,

“அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருள் இல்லார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு” குறள்: 247

என்று அருளை விட பொருள் முக்கியம். பொருள் வைத்திருப்பவர்களுக்கு அனைத்து உலகம் சொந்தமாகும்.

பொருளால் மதிப்பர்

பொருட் செல்வம் எத்தகையது என்றால், ஒரு பொருளாக மதிக்கப்படாதவரையும் மதிக்கப்படுபவர் ஆக செய்யவல்லது பொருள் என்பார்

திருவள்ளுவர்.

“பொருள் அல்ல வரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருள் அல்லது இல்லை பொருள்” குறள்: 251

எல்லாத்தையும் உடையவர் ஆயினும் எல்லா தீமைக்கும் உடையவர்
ஆயினும் பொருள் வைத்திருப்பவரை யாவரும் உயரச் செய்பவர்.

செல்வரின் சிறப்பு

“இல்லாரை எல்லோரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லோரும் செய்வார் சிறப்பு” குறள்:752

செல்வம் எந்த குணம் கொண்டவரிடம் வேண்டுமானாலும் சேரும்.
அப்படி செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்திருக்கின்றவரின் நிலையானது
எப்பொழுதும் உயர்வாகத்தான் இருக்கும். செல்வம் வைத்திருக்கும் மனிதரை
என்றும் சிறப்பு செய்கிறது என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பொருளற்றோர் நிலை

பொருள் அற்றோர் பொருள் பூப்பர் ஒருகால் குறள்:248

என்று கூறுகிறார் வள்ளுவர். “பூப்பர்” என்பது எவ்வளவு அழகான,
விஞ்ஞானப்பூர்வமான, ஆழமான அறிவு செறிந்த, எழுச்சிமிகு நேர்மறையான
எண்ணம் என்பது இருக்காது. இதுதான் பொருள் அற்றோரின் நிலை
என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

காலச்சக்கரத்தின் சுழற்சி

சுழலுகின்ற காலச் சக்கரத்தில் ஏழை பணக்காரன் ஆகலாம்;
பணக்காரன் ஏழை ஆகலாம். இவற்றிற்கெல்லாம் மூல காரணமாக
விளங்குவது, ஒருவன் பெற்றுள்ள அறிவு; அத்தகைய அறிவினை அனைவரும்
நிச்சயம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

அறிவின் ஆற்றல்

அறிவின் ஆற்றலை நன்குணர்ந்த வள்ளுவர்,

“அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி செருவார்க்கும்
உள்ளழிக்களாக அரண்” குறள்:421

என்கிறார். பகைவர்களால் கூட நம்மை அழிக்க முடியாது; நம்மிடம் அறிவு எனும் அறன் கோட்டை இருந்தால் நம்மை யாரும் அழிக்க முடியாது. கற்கால மனிதன் தற்கால கம்ப்யூட்டர் கணிப்பொறி மனிதனாக வளர்ந்து வளர்ந்தது அறிவைக் கொண்டுதான். பகுத்தறிவை, விஞ்ஞான அறிவை, பட்டறிவை கொண்டுதானே மனிதன் மகத்தாக வளர்ந்துள்ளான்.

அறிவுடையோர் கவசம்

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்குறள்:430

வரும் முன்னர் காத்துக் கொள்குறள்:435

உலகத்தோடு ஒத்துவாள் குறள்:426

வாழ்க்கை 426

மக்களை தோற்றத்தால் அறிந்து கொள்ளாதே செயலால் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று திருக்குறள் நமக்கு வழிகாட்டுகிறது குறள்: 279

பொய்யா விளக்கினை கொள் குறள்:299

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பு குறள்:322

நல்வினையை இன்றே செய் நாளை வரும் என்று காத்திருக்க வேண்டாம் நாட் சற்று நாட் சற்று சற்று அச்சம் பெற்று விக்கல் வராமல் உண்ணும் வராமல் மரண நிலை மரண

இன்றே செய்

அவலத்தை வரும் முன்னரே நல்லதைச் செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார் திருவள்ளுவர் வைணவப் பெருந்தகையார் ஆண்டவனிடம் வேண்டும்போது நா குளறி குழலி குழரி நெஞ்சடைக்கி கண்மங்கி சாவு முன்னே இன்றைக்கு என் விண்ணப்பத்தை உன்னிடம் வைக்கின்றேன் என்று பாடிய ஆழ்வார் வரிகள் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகின்றன. அன்றைக்கு இன்றைக்கு சொல்லி வைத்தேன் அரங்க நாதனே ஆக நாளை என்பது நம் கையில் இல்லை நல்லதை இன்றே செய்து விடல் வேண்டும் என்பார் வள்ளுவர் (குறள்:37)

புதுப்பொருள் ஈட்டு

கெட்ட ஆசைகளை கட்டுப்படுத்திக் கொள் என்பார் ஊழினை வெல்ல கற்றுக்கொள் கொள்ள வேண்டும். சோம்பல் தான் ஊழின் வித்தாகும்.

ஆகவே மடியை சோம்பலை விட்டு ஒழிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார் திருவள்ளுவர். முயற்சியே கைப்பொருளினை ஈட்டி தரும் சோம்பல் தான்,

“சோம்பல் அதனை ஒழித்துத் தரும் ஆகலால் பாழால் தோன்றும் அசைவு இன்மை கைப்பொருள் போகலால் தோன்றும் மடி கூழால் தோன்றும் மடி” குறள் 371

வகுத்தான் குறள்: 377. வகுத்த வழியில் தான் இன்பம் துயிக்க முடியும் என்பதற்கு புதுப்பொருள் நாம் கண்டு கண்டாக வேண்டும் இங்கு வகுத்தான் என்பது இறைவன் என்று கொள்ளாது நமக்கு நாமே வகுத்துக் கொண்ட கொள்கைகள் என்று கொள்ளல் சாலச் சிறந்தது பகுத்தறிவு பிறப்பட்டு ஆகுமென்றோ முயற்சியே ஒருவனை உயர்த்தும்.

மாந்தர்தம் உள்ளத்தனையது உயர்வுகுறள்:595 இடைவிடாத முயற்சியும் ஆள்வினையும் இருந்தால் நாம் உழைப்பால் முன்னேறலாம் அறிவால் வருவது தானே முயற்சியும் மூடநம்பிக்கை நம்பிக்கையால் வருவது அல்லவே அறிவு வருவது கிடையாது அறிவின் பயன் பற்றி பேசும் வள்ளுவன் கற்றிலனாயினும் கேட்க என்பார் கேள்வி அறிவின் கேள்வி அறிவின் இன்றியமையாமையை பற்றி நன்குணர்ந்தவர் திருவள்ளுவர் அதனால் தான் செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் என்பார் என்று கூறுவார் பழமொழிகள் அனைத்தும் பாமரர் படிக்காதவர் கூட தினம் தினம் சொல்லும் பழமொழிகள் வாழ்க்கைச் சுவற்றின் வரிகள் தானே அவை யாவும் செவி செல்வங்கள் என்றே கூறலாம் ஊதியம் இருந்தால்குறள்:461 வந்தால் ஒரு தொழிலினை செய் என்பான் வள்ளுவன் வீணே உன் கண் அனைய காலத்தை அழிக்காதே கண் காலம் போன்றது பொன் போன்றது ஆகவே பயனுள்ள செயலையே செய்ய பழகிக்கொள் கொள்ள வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார் மேலும் முதல் இழக்கும் செயலைகுறள்:463 செயலைச் செய்யாதே என்று குறிப்பிடுகின்றார் திருவள்ளுவர் இங்கு முதல் என்பது முதலீடு ஆகும் அது பணம் உழைப்பு காலம் என்று எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியது என்றே நாம் கொள்ள வேண்டும் நமது செல்வம் ஊருக்கு உலகுக்கு பயன்பட்டும் என்று வள்ளுவர் நமக்கு நெறி உடுத்துகிறார் நெறிப்படுத்துகிறார் நம் வீடு நம் மக்கள் என்று இல்லாமல் நீ உலகுக்கு பயன்படுதல் வேண்டும் என்று புலப்படுத்துகின்றார் பயன்மரம் உள்ளார் பழுத்தற்றால்குறள்:216 போலும் ஊரணி நீர் நிறைந்த செய் ?ன் நிறைந்தற்றகுறள்:215 போலவும் நீ வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்று வள்ளுவர் நமக்கு வழிகாட்டுகிறார் ஒழுக்கம் மனித வாழ்விற்கு மிக மிக இன்றியமையாதது

ஒழுக்கமே உயர்வு தரும் பிறந்த குடியால் உயர் பிறப்பால் வருவது என்று ஒழுக்கம் கற்றது மறந்து போனாலும் மீண்டும் ஒருமுறை படித்துக் கொள்ளலாம் ஆனால் ஒருவன் ஒருத்தி ஒழுக்கம் தவறி நடந்தால் மீண்டும் நன்னடத்தையினை பெறவே முடியாது மறப்பினும் ஒத்து கொள்ளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்ற கெட்குறள்:134 திருவள்ளுவர் பிறப்பால் ஒருவனை உயர்ந்தவன் என்றோ தாழ்ந்தவன் என்றோ கொள்ள வேண்டாம் ஒருவரது ஒழுக்கத்தை வைத்து மட்டுமே உயர்ந்தவன் என்று கூற வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார் மேலிருந்தும் மேல் அல்லார் கீழிருந்தும் கீழல்லார் கீழல்லவர் குறள்:973 பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்புவா செய்தொழில் வேற்றுமையான் குறள்: 972 பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு என்னும் மதவாதத்தினை அழித்துவிட்டு அன்றே அடித்துவிட்ட மிகப்பெரிய புரட்சியாளர் திருவள்ளுவர் மானம் இல்லாத மனித இனம் தான் இந்திய இனம் தான் இதனை இந்நாள் தொட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு இடிந்த வாழ்வினை தாழ்ந்த வாழ்வினை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் இந்த கருத்து நம்மிடத்தில் உள்ளபடியே வருத்தப்பட வேண்டிய செய்தியாகும் இதை மாற்றி அமைக்கவே திருவள்ளுவர் நமக்கு திருக்குறளின் மூலமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார் ஒரு செயலினை செய்கிறபோது மற்றவர்களுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் பயனுள்ளதாகவும் நன்மை தரக்கூடியதாகவும் இருக்கக்கூடிய செயலை செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார் அத்தகைய செய்தியை திருக்குறள் மூலமாக நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றார் வினையால் வினையாக்கி கோடல் நனைகவுள் ஆணையால்

நனைகவுள் யானையால் யானை யாத்தற்று குறள்:678 இவ் ஒரு யானையைக் கொண்டு பிரிதுறிய ஆணையினை கவர்ந்து இழுத்துக் கொள்வது போலதாகும் என்று குறிப்பிடுகிறார் திருவள்ளுவர் திருவள்ளுவரின் செயல் திறன் என்னும் மகுடத்திற்கு மாணிக்கம் பதிப்பதாகும் இக்குரல் என்றால் மிகை ஆகாது வாழ்க குறள்நெறி வாழ்க வள்ளுவம் புதியதோர் வழிகாட்டியாம் திருக்குறள் என்றென்றும் வாழ்க

25

திருக்குறளில் காணும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்**முனைவர். வேல்.கார்த்திகேயன், M.A.M.A.B.Ed,Ph.D**

தமிழ்ப் பேராசிரியர்,

காஞ்சி மாமுனிவர் பட்ட மேற்படிப்பு மையம்,

இலாசுப்பேட்டை, புதுச்சேரி 605 008.

அழைத்திட 9444 220 163.

மின்னஞ்சல் dr.vel.karthikeyan@gmail.com

அன்றும் இன்றும் என்றும் இனம், மதம், மொழி எனப் பாகுபாடின்றி அனைத்து மக்களாலும் போற்றப்படுகின்ற ஒப்பற்ற ஒரு நூல் திருக்குறள் ஆகும். அதற்குக் காரணம் அதன் பொருண்மையும் கட்டமைப்பும் ஆகும். திருக்குறளை யாத்த திருவள்ளுவர் இரண்டு அடிகளில், ஏழு சீர்களில் உலகம் அனைத்தையும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தும்வகையில் சமைத்தார். இதன் சிறப்பினை உணர்ந்த இரஷ்யா, அணு துளைக்காத தனது கிரௌம்ளின் மாளிகையின் பேழையில் வைத்து போற்றுகிறது. இது திருக்குறளுக்குக் கிடைத்த பெருமை என்று கூறுவதை விட திருக்குறளால் இரஷ்யாவிற்குக் கிடைத்த பெருமை என்றே கூறவேண்டும்.

1. கடவுள் சிந்தனை:

மனித இனம்; பிற உயிர்களிடத்திலிருந்து வேறுபடும் முக்கிய வேறுபாடுகளுள் நகைச்சுவை, பேச்சு இவற்றிற்கு அடுத்து கடவுளிடம் கொண்ட பக்தியினைக் குறிப்பிட வேண்டும். சங்க காலம் முதல் இந்நாள் வரை பெரும்பாலான மக்கள் தாம் செய்யும் அனைத்துப் பணிகளைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு இறைவனை வணங்கியே தொடங்குவர். இதுவே தமிழர் மரபாகவும் ஆனது. தமிழர் தம் பாரம்பரிய பெருமையை உணர்ந்து பிறரும் பின்பற்றும் வகை செய்திட்ட திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் இறைவணக்கம் என்ற அதிகாரத்தை அமைத்து அதில் அவரின் கடவுள் எது என்றும் அவர் கூறும் வழிபாட்டிலிருந்து அவர் எந்த சமயம், எந்த மதம், எந்த கொள்கையையுடையவர் என்று அறியமுடியாத வகையில் செய்துள்ளார். கடவுள் வழிபாடு செய்து தொடங்கும் எந்த செயலும் சிறப்பாய் முடியும் என நினைப்பதே நேர்மறை எண்ணம் ஆகும். அதில்கூட வருங்கால சமுதாயம் சாதி, இனப் பிரச்சனைகளுக்கு இடம் கொடாமல் வாழும் வகையில்

பகுத்தறிவோடு மிக அழகாக கடவுள் வாழ்த்து என்ற அதிகாரத்தில் பத்து திருக்குறளிலும் இந்த தெய்வத்தை வணங்கு என்றும் இறைவனின் உருவம் இந்த தன்மையை உடையது என்றும் அவன் தோன்றலையும் அவனின் கொள்கைகளைப் பற்றியும் எவ்விடத்திலும் ஒரு சார்புடையதாகவோ பின்வரும் காலங்களில் சர்ச்சைக்குரியதாகவோ இல்லாமல் மிக நேர்த்தியாக பகுத்தறிவு சிந்தனையை முன்னிறுத்திக் கொடுத்துள்ளார்.

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு” கடவுள் வாழ்த்து 1.

இந்த திருக்குறளில் உலகம் ஆதி பகவனை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவாதாய் அமைகின்றது என்று கூறுகிறார். இதில் பகவான் என்ற குறிப்பு மட்டும் உள்ளதே தவிர பகவான் என்பது அனைத்திற்கும் மேலானவன் என்ற பொருளை மட்டுமே தருவதாய் உள்ளது. இந்த குறிப்பிலிருந்து இது இந்து மதத்திற்கும் மட்டுமானது என்றோ கிருத்துவ மதத்திற்கும் மட்டுமானது என்றோ இஸ்லாம் மதத்திற்கும் மட்டுமானது என்றோ குறிப்பிட்டு சொல்லாமல் பகுத்தறியும் சிந்தனையோடு பொதுத்தன்மையுடன் சொன்னக் காரணத்தினால் அனைத்திற்கும் பொதுவானதாக உள்ளது.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவன் அடிசேரா தார்” கடவுள் வாழ்த்து 2.

இந்த குறளில் இறைவனை வணங்குபவர்கள் பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்தி கடப்பவர்களாக இருப்பர் எனக் கூறுகின்றாரே ஒழிய அந்த இறைவன் யார் என்று கூறாமல் பொதுநிலையில் கூறி சமூக ஒற்றுமைக்கு வழிகோலியுள்ளார். இவரின் இந்த அணுகுமுறையானது சிறந்த பகுத்தறிவுள்ளவராக பறைசாற்றுகின்றது.

2. நிர்வாகச்சிந்தனை:

பூவுலகம் முழுதும் ஆளும் திறமை பெற ஒரு அரசன் நிர்வாகத் திறமை உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். சிறந்த அறிவுள்ளவனாகவும் ஆளுமைத் திறமைப் பெற்றவனாகவும் மனிதநேயம் மிக்கவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இந்த உலகத்தை ஆளும் நிலையைக்கூட ஒருவன் அடையமுடியும். ஆனால் அதற்கு அவன் காலத்தைக் கருதிச் செயலாற்றும்திறன் பெற்றவனாக இருக்க வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார்.

ஞாலம் என்பது உலகைக் குறிப்பதாகும். இந்த உலகத்தில் சு+ரிய கோளங்கள், விண்மீன் கூட்டம் முதலியன சேர்ந்த அண்டம் அந்தரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பதாக உள்ளது. அதனால் இதற்கு ஞாலம் என்ற பெயர் வந்தது. ஞாலுதல் என்றால் தொங்குதல் என்று பொருள். அவ்வையார் பாடிய விநாயகர் அகவலில் விநாயகப் பெருமானைப் பற்றி கூறுகையில் தொங்குகின்ற வாயைப் போன்ற அமைப்பில் உள்ள யானைப் போன்ற முகத்தினை உடையவனே எனக் கூறும்போது

“ஞான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்.....” என்று கூறுகிறார். அத்தகைய ஞாலம் கருதினும் பெறமுடியும் எனக் கூறுகிறார்.

“ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தாற் செயின்” காலம் அறிதல் 484.

மேலும் ஒரு மனிதன் நடுவுநிலை தன்மையோடு இருக்கவேண்டும். அது துலாக்கோல் போன்று ஒரு பக்கமாய் சாயாமல் இரண்டிற்கும் சமமாக இயங்கும் துலாக்கோல் போன்று இருக்கவேண்டும்.

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்து
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி” நடுவுநிலையாமை 118.

எப்பொருளை யார் யாரிடத்திலும் கேட்டாலும் அப்பொருளின் மெய்யான அறிவைக் காணுதலே உண்மையான அறிவாகும். அத்தகைய அறிவுடையவரே சிறந்த ஆளுமை உடையவராகவும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” அறிவு உடைமை 423.

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” மெய் உணர்தல் 355.

ஒரு செயலை செய்வதற்கு முன்பு வினைத்தீட்பம் உடையவனாக இருப்பவனையே ஆளுமைத் திறனுடையவனாகவும் உன்னதம் பெற்றவனாகவும் மதிக்க முடியும். ஆளுமைத்திறன் என்பது ஒருவருடைய கல்வி, அவர் கையாளும் மொழி, சமூகத்தில் அவருடைய பதவி, தன்னலமற்ற இயல்பு, பிறருடன் அவர் பழகும்தன்மை, அவருடைய பண்புநலன்கள், அவருடைய தோற்றம் முதலியவையும் எல்லாவற்றையும் விட அவருடைய

எண்ணத்திற்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாய் உள்ளது. சிறந்த சிந்தனை உடையவரே சிறந்த ஆளுமையுடையவராகவும் அந்த சிந்தனையை நன்முறையில் செயல்படுத்துபவராகவும் இருப்பர் எனக்குறிப்பிடுகிறார்.

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப; எண்ணியர்
திண்ணி யராகப் பெறின்” வினைத்திட்டம் 666.

3. உளவியல் சிந்தனைகள்:

எல்லோருக்குமே எல்லாக் காலத்திலும் நல்ல சு+ழலோடு வாழும் அமைப்பு அமைவதில்லை. இதுதான் உலக நியதி. வாழ்க்கையில் துன்பம் நேருகையில் அதை கண்டு துவண்டு அதற்கு இறையாகி நல்ல முடிவெடுக்க முடியாது மோசமான முடிவைத் தேடி மனிதமனம் அலைபாய்கிறது. இதை மாற்றிச் சரியான கோணத்தில் சிந்திப்பவனே சிறந்த மனிதனாவான். அவனே பிற்காலத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு உதாரண புருஷனாவான். இதைப்பற்றிக் கூறுகையில் துன்பம் வரும்போது அதைக்கண்டு பயப்படாமல் அதை எதிர்த்து அத்துன்பமே துன்பம் அடையுமாறு துணிந்து நின்று வெல்ல வேண்டும் என மிகச் சிறந்த மனநல ஆலோசகராக ஆலோசனை வழங்குகிறார் திருவள்ளுவர்

“இடும்பைக்கு இடும்பை படுப்பர் இடும்பைக்கு
இடும்பை படாஅ தவர்” இடுக்கண் அழியாமை 623.

மேலும் துன்பம் வரும்போது கலங்கி நிற்காமல் அதைக் கண்டு சிரித்து ஏய்க்க வேண்டும். துன்பத்தைப் போக்க சிறந்த ஆயுதம் நகுதல் (சிரிப்பு) போன்று வேறு இல்லை எனவும் கூறுகின்றார்.

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
அடுத்துணர்வது அஃதுஒப்பது இல்” இடுக்கண் அழியாமை 620.

எனக் கூறுகிறார்.

4. முயற்சி:

முயற்சி கைவிடேல் என வாழும் கடைசி மூச்சு வரை பின்பற்ற வேண்டிய வற்றுள் ஒன்றாக முயற்சியை வைக்கின்றார் திருவள்ளுவர். தீய ஊழின் காரணமாக ஒரு செயல் முடியாது என்று இருந்தால் முயற்சி செய்த அளவிற்காவது வெற்றி கிடைத்தே தீரும் என்று கூறுகின்றார்.

“தெய்வத்தான் ஆகாத எனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்” ஆள்வினை உடைமை 619.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உளற்று பவர்” ஆள்வினை உடைமை 620.

மேலும் முயற்சியைத் திருமகளுக்கும் முயற்சியின்மையைக் கரிய
நிறத்த வளாகிய மூதேவிக்கும் ஒப்புமையாக்கி முயற்சி செய்தால் திருமகள்
நம்மோடுஎப்போதும் இருப்பாள் என அழகாக கூறுகிறார்.

“மடிஉளாள் மாமுகடி என்ப மடிஇலான்
தாள்உளாள் தாமரையி னாள்” ஆள்வினை உடைமை 617.

இவ்வாறாக வாழ்வதற்குத் தேவையான கருத்துக்களை அந்த
காலத்திற்கு மட்டுமல்லாது எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தும் வகையில்
கூறிச் சிறந்த சிந்தனை யாளராகவும் எந்த ஒரு செய்தியையும் பகுத்தறியும்
சிந்தனையுடையவராகவும் உள்ளார்.

“எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள இதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்”

என உரைத்த மதுரைத் தமிழ்நாகனாரின் சிந்தனையை இங்கு
ஒப்புநோக்க ஏதுவாக உள்ளது. திருக்குறளில் உள்ள ஒவ்வொரு அதிகாரமும்
திருவள்ளுவரின் கையில் உள்ள எழுத்தாணி கொண்டு எழுதப்பட்டது என்று
கூறுவதைவிட உளிகொண்டு கல்லின் மீது செதுக்கிய சிலை போன்றது
ஆகும் என்று கூறுவதே சிறப்பாகும். திருக்குறளில் பகுத்தறியும்
சிந்தனைகளும் திருவள்ளுவரின் பகுத்தறியும் சிந்தனையும் எக்காலத்தும்
எண்ணி இன்புறும் வகையில் உள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை தெளிவுபடுத்தும்.

திருக்குறளில் ஆளுமைச் சிந்தனைகள்

முனைவர் வே மகேஸ்வரி

தமிழ் துறைத் தலைவர்,
லட்சுமி பங்காரு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
மேல்மருவத்தூர் 603 319
9442086150 velmaheswari24@gmail.com

"அரிது அரிது மானிடராய் பிறத்தல் அரிது" என்றார் ஒளவையார். அரிதாக பிறந்த மானிடன் வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்றால் ஒவ்வொரு மனிதனும் அகத்தில் காணப்படும் அழுக்குகளை நீக்கித் தூய்மை அடைய வேண்டும். அக இருளைப் போக்குவதற்காகவே சங்கம் மருவிய காலத்தில் நீதி இலக்கியங்கள் தோன்றின. இவ்விலக்கியங்களில் முதலிடம் பெறுவது திருக்குறளாகும். திருக்குறள், மனித மேம்பாட்டுக்கான அனைத்து நெறிகளையும் கற்பிக்கின்றது. ஒரு மனிதன் தன் வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக வாழத் தேவையான ஆளுமைத் தன்மைகளைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. திருவள்ளுவர் பார்வையில் ஆளுமைத் தன்மையை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1.மானமே பெரிது

மனிதனிடம் உள்ளவற்றுள் சிறப்பானதாகவும் பெருமையாகவும் இருப்பது மானம் ஆகும். "தன்னிலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் வந்துழி உயிர் வாழாமையும் மானம்" என்று பரிமேலழகர் கூறுகின்றார். மானுடத்தின் அமைதியை மனிதநேயம் நோக்கமாகக் கொள்வதைப் போலவே மானுடத்தின் மாண்பை மானம் காக்கிறது எனலாம். மானத்திற்காக உயிர் கொடுத்த மா வீரர்களையே வரலாறு தன் பக்கங்களில் குறித்து வைத்துள்ளது. பெருந்தகைமை பீடழிய வந்த விடத்து உயிர் வாழ்க்கையால் பயனில்லை என்பது திருக்குறள் கருத்து. இத்தகைய சிறப்புடைய மானமே மனித மதிப்புகளில் உயர்ந்ததும் சிறந்ததும் ஆகும்.

"மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அண்ணார்
உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" ¹

ஏனைய மனித மதிப்புகள் எல்லாம் உயிர் வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட, அவ் உயிரையே கொடுத்துக் காக்கக்கூடிய மதிப்பாக இந்த மானம்

விளங்குகிறது. இதனால் மனித மதிப்புகளில் தனிச்சிறப்புடையதும் தலைமை தாங்கும் தகுதியை உடையதும் ஏனைய மதிப்புகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளும் ஆற்றல் உடையதுமாக இந்த மானம் விளங்குகிறது.

2.முடிவெடுக்கும் திறன்

ஒரு செயலைச் செய்யத்தொடங்கும்போது அதன் தேவை, போக்கு, பயன் ஆகியவற்றைத் தெளிந்து பின்னர் தொடங்குவதால் செம்பாதி வெற்றியை அது பெற்றுவிடுகிறது. ஒருவனிடத்தில் ஒரு செயலை ஒப்படைக்கும் முன்பு பலமுறை ஆராய்தல் நல்லது. அங்ஙனம் ஆராயாமல் ஒருவனை தேர்ந்தெடுத்தல் தீமையை விளைவிக்கும். அது மட்டுமல்ல ஒருவனை வினையாற்ற தேர்ந்தெடுத்த பிறகு அவனிடம் ஐயம் கொள்ளுதல் ஏற்படையதன்று.

"தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்
தீரா இடும்பை தரும்" ²

மேலாண்மை செய்யும் பொறுப்பில் இருப்போர் பல வேலைகளில் இத்தவற்றினைச் செய்தல்உண்டு. பணியை விரைந்து முடிக்கவேண்டும் என்ற வேகமும் யாரிடத்தில் எப்பணியை ஒப்படைத்தோம் என்ற நினைவாற்றல் இன்மையும் தலைவர்களுக்கு இருப்பதால் அவர்கள் ஒரே பணியைப் பலரிடம் ஒப்படைப்பர்.. அப்பணியை ஒப்படைத்தபின் அவர்களை ஐயுறுவர். இங்ஙனம் தலைவர்கள் தொடர்ந்து தவறிழைக்கும் சூழலில் வள்ளுவரின் தெரிந்து தெளிதல் என்ற அதிகாரம் நல்ல அமைச்சனாய் அவர்களை வழிநடத்து கின்றது. ஒரு செயலைச்செய்யத் திட்டமிட்ட பிறகு எவ்விதம் செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தபிறகு அதில் சந்தேகம் ஏற்படக்கூடாது. முடிவு எடுக்கும்திறன் சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார் திருவள்ளுவர்.

3. நிதி மேலாண்மை

பொருளை முதலீடு செய்து வருவாயைப் பெருக்கி ஈட்டிய பொருளை எவ்வாறு செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதையும் வள்ளுவப் பெருந்தகை விளக்கியுள்ளார். வலியறிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் இவ்விளக்கம் நமக்கு கிடைக்கிறது. தம்மிடம் உள்ள பொருளின் எல்லையை அறிந்து செலவு செய்தல் பொருளை பேணி ஒழுகும் நெறியாகும்.

"ஆற்றின் அளவறிந்து ஈக அதுபொருள்

போற்றி வழங்கும் நெறி" ³

இதற்கு உரை கூறவந்த பரிமேலழகர் தம் வருவாயை நான்கு பாகமாகப் பிரித்து நான்கு பகுதியில், இரண்டு பகுதியைத் தற்காலத்தில் பராமரிப்புச் செலவுக்காகப் பயன்படுத்துதலும், ஒரு பகுதியைப் பின்பு எக்காலத்திலாவது பொருள் வரவிற்குத் தடை ஏற்படுமானால் அது தடையை இல்லாமல் செய்வதற்கு வைப்புநிதியாக்கி எஞ்சின ஒரு பகுதியை மற்றவருக்காக செலவுசெய்தல் பொருள்நீங்காமல் செய்யக்கூடிய வழி என்று விரித்துரைத்துள்ளார். எதிர்காலத் தேவைக்கு வைப்புநிதி உருவாக் கலால் நிதியின் முதலீட்டால் அது பெருகுவதற்கு வாய்ப்பு எதிர்கால இடருக்கு காப்பும் உருவாக்கப்படுகின்றது. வருவாயின் அளவு சிறியதாக இருந்தாலும் அதனால் கேடு இல்லை. செலவுசெய்கின்ற பொருளின் அளவு அதனினும் சிறியதாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால் பற்றாக்குறை நேராது இதனை

"ஆகாறு அளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை" ⁴

இத்தகைய செலவுக் கட்டுப்பாட்டைக் கைக்கொள்ளாமல் தனக்கு உள்ள பொருளின் எல்லையை அறிந்து வாழ மாட்டாதவன் வாழ்க்கையில் பொருள் இருப்பது போன்று தோன்றித் துன்பத்தினைத் தருவதாக அமையும் என்ற கருத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்".⁵

4.பொறுமை

மற்றவர்கள் செய்யும் தீங்குகளைச் சகித்துக் கொள்வது பொறுமையாகும். நிலம் எவ்வாறு தன்னை அகழ்ந்தாலும் தாங்கிக் கொண்டு தம்மை அகழ்பவர்களுக்கு நன்மையைத் தருகின்றது. அதுபோன்று நாமும் நம்மை நம்மைத் தூற்றுபவரையும் நமக்குத் துன்பம் தருபவரையும் யார் என தெரிந்தும் அவர்களோடு சண்டையிபாது அவர்களின் குணத்தை அவர்களிடமே விட்டுவிட்டு பொறுமை காத்து அவர்களிடமிருந்து விலகி இருத்தலே நமக்கு வெற்றியைத் தரும். நாம் பொறுத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து வெளியேறுவது நமக்கு நல்லதாகும். இதனைக் கோழையாக எண்ணக் கூடாது. இது வீரத்தை விடவும் சிறந்த விவேகத்தின் பார்படும். இதைத்தான் "பொறுத்தார் பூமி ஆள்வார்" என்கிறது பழமொழி. நமக்குத் தீங்கு செய்பவரைப் பழிவாங்கும் நோக்கத்தோடு நாம் செயல்பட்டால் நமக்கு மகிழ்ச்சி சிறிதும் இருக்காது.

அதே நேரத்தில் பழி தீர்த்துக் கொள்வதற்காக நாம் எடுக்கும் காரியம் நமக்கு மனப்பதட்டத்தை உருவாக்கி உடல் நலத்தையும் மனநலத்தையும் கெடுத்துவிடும். கேடு விளைவிக்கும் கோபத்தை விடுப்பது நமக்குச் சிறப்பானதாகும். மேல் சொன்ன முறையில் நாம் ஒதுங்கி செல்லும் நபர்களை இந்த உலகம் உள்ளவரை அவர்களின் புகழ் நிலைத்திருக்கும் என்று கூறுகின்றார். அந்த திருக்குறள்

"ஒறுத்தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்கு
பொன்றும் துணையும் புகழ்" ⁶

ஆக ஒருவன் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற வேண்டுமானால் பொறுமை அவசியம் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

5. சிறந்த எண்ணங்கள்

மனம் எதை ஆழமாக நினைக்கிறதோ, நம்புகிறதோ அதைத்தான் மனிதன் செய்கிறான். அதில்தான் அவன் சாதிக்கிறான் என மனநலம் சார்ந்த வல்லுநர்கள் கூறுகின்றனர். ஒருவன் சாதனையாளனாகத் திகழ சில செயல்களை அவன் வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்க வேண்டும் அவற்றில் முதலாக உள்ளது திடமான முடிவு. இரண்டாவது இடைவிடாத முயற்சி, மூன்றாவது கடின உழைப்பு இந்த மூன்றில் முதன்மையாக இருப்பது திடமான முடிவு. இந்த திடமான முடிவிற்குக் காரணமாக அமைவது சிறந்த எண்ணங்கள் ஆகும். இந்த எண்ணங்களில் அவன் மிகச் சரியாக இருக்க வேண்டும் இந்த எண்ணத்தைச் சரி செய்தால் அவன் வாழ்வில் வெற்றி அடைவது மிகஎளிதாக இருக்கும். பலவெற்றிகளை குவித்த நெப்போலியனின் எண்ணமே அவனது வெற்றிக்கு வழிவகுத்தது. மாவீரன் நெப்போலியன் வெற்றி பெற்ற பின் வெற்றியின் காரணத்தைக் கேட்டபோது மிகச்சிறந்த வெற்றி பெற்றுள்ளாய் உன்னுடைய படையில் எத்தனை வீரர்கள் என்று கேட்கின்றார்கள் அப்போது நெப்போலியன் சொல்கிறார் என்னை சேர்க்காமல் ஐம்பதாயிரம் பேர் என்னை சேர்த்தால் ஒரு லட்சத்து 50 ஆயிரம் பேர் என்றார். தன் வலிமை பற்றிய உயர்ந்த எண்ணம் தான் அவரை வெற்றியின் அருகில் அழைத்துச் சென்றது. எனவே எண்ணங்களை மிகச் சிறப்பானதாக வேண்டும் அந்த எண்ணம் சிறப்பாக இருந்தால்தான் செயல் வடிவம் சிறப்பாக அமையும். அப்பொழுதுதான் வெற்றி கிடைக்கும். நாம் மிகச்சிறந்த ஆளுமை யாளராக மாறுவதற்கு அடிப்படையாக இருப்பது சிறந்த எண்ணங்கள் ஆகும். இந்த எண்ணங்களின் அடிப்படையில்தான் அவருக்கு வெற்றி கிடைக்கும் இதனைத் திருவள்ளுவர்

"எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துபவ எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின்" ⁷

எண்ணியதில் செயல்படுத்துவதில் உறுதி உடையவர்களாக இருந்தால் செய்கின்ற செயலின் மீது உறுதி இருந்தால் நினைத்ததை அடைய முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையைத் திருவள்ளுவர் நம்மிடம் விதைக்கின்றார்.

6. சிறந்த நட்பைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

உன் நண்பன் யார் என்று சொல் உன்னை பற்றி சொல்கிறேன் என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. நாம் எத்தகையவரோடு நட்பு பாராட்டுகிறோம் அவரின் குணநலன்கள் என்ன என்பதைப் பொருத்து நமது குணாதிசயங்களும் அமைகிறது அல்லது நமது குணாதிசயங்களுக்கு ஏற்ற ஒருவரைத்தான் நம் நட்பாகத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும். அப்படி இருக்கும்பொழுது நல்ல நட்பை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதுவே நம் நிம்மதிக்குக் காரணமாக அமையும். திருவள்ளுவர் நட்பைப் பற்றி அதிகமாக விளக்கியுள்ளார். நட்பு, நட்பு ஆராய்தல் பழைமை, தீ நட்பு, கூடா நட்பு என்ற ஐந்து அதிகாரங்களில் நட்பு என்றால் என்ன அந்த நட்பினை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல் நட்பாகினை அவர்களுக்கு உரிமையானவை எவை எவை, தீ நட்பு எது எந்த நட்பினை விடவேண்டும் ஆகியவற்றைப்பற்றி மிகத்தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.. நட்பு என்னும் சொல்லுக்கு, சென்னைப்பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி 10 விதமான விளக்கங்களைத் தந்துள்ளது.

அவை சிநேகம், ராசாங்கம் ஆறனுள் ஒன்றாகிய நட்பு அரசர், நண்பன், கிரகநிலை ஐந்தனுள் சிநேகத்தைக் குறிக்கும் நிலை, உறவு, சுற்றம், யாழின் நான்காம் நரம்பு, பரிதானம், மாற்ற அரசரோடு நட்பு செய்கை, காதல் என்பனவாம். இவற்றுள் சிநேகம் நண்பன் என்ற பொருளில் உள்ள நட்பினைப் பற்றி ஆய்வோம்.

திருவள்ளுவர் நட்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது திருக்குறளில் கிழமை என்றும் கலைஞர் என்றும் கேண்மை என்றும் பலவாறு சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கை போல அங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” ⁸

"நகுதல் பொருட்டு அன்று நட்பில் மிகுதிக்கண்
மேற் சென்று இடித்தல் பொருட்டு" ⁹

மேற்கண்ட இந்த குறட்பாக்கள் நட்பானது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. நம் உடம்பிலிருந்து ஆடை அவிழும் பொழுது கை தானாகச் சென்று எவ்வாறு நம் மானத்தைக் காக்கிறதோ, அதுபோல நட்பாக இருப்பவருக்குத் துன்பம் வரும் பொழுது உடனே நாமே முன் சென்று துன்பத்தை நீக்க வேண்டும். இதுதான் சிறந்த நட்பு என்று கூறுகிறார். மேலும் நட்பு என்பது சிரித்து மகிழ்வதற்காக மட்டுமே ஆன செயல் அன்று நண்பர் தவறு செய்தால் அவரிடம் கடிந்து அறிவுரை கூறுவது சிறந்த நட்பாகும் என்று கூறுகிறார்.

அத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த நட்பினை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்றும் அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார். நல்ல குடியில் பிறந்து தனக்கு வரும் பழியைக் கண்டு அஞ்சுவனை ஒரு பொருளைக் கொடுத்தாவது நண்பனாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

"குடிப்பிறந்து தன் கண் பழி நானுவாணைக் கொடுத்தும்
கொளல் வேண்டும் நட்பு" ¹⁰

அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்காமல் ஏற்பட்ட தீய நட்பானது எவ்விதம் நமக்குத் துன்பத்தைத் தரும் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஆய்ந்து ஆய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை
கடைமுறை தான்சாம் துயரம் தரும்" ¹¹

அதாவது ஒருவனுடைய குணம் செயல்களை மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்ந்து நட்பு கொள்ள வேண்டும். ஆராயாது ஏற்படுத்திய நட்பானது தான் சாவதற்குக் காரணமான துன்பத்தையும் தரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தீய நட்பு கொண்டவர்களை அதாவது காரியத்திற்காக தேடிய உறவு, பொருளுக்காகப் பழகும் நபர்கள், பொழுதுபோக்கிற்காக பேசுபவர்கள், உள்ளொன்று வைத்து, புறம் ஒன்று பேசுபவர்கள் இவர்கள் எல்லாம் நட்பு என்ற சொல்லிற்கு உரியவர் அல்ல. எனவே இவர்களோடு பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்தால் அவரிடமிருந்து நம் விலகி இருக்க வேண்டும். இவற்றைத் தான் தீ நட்பு, கூடா நட்பு என்ற அதிகாரங்களில் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். திருவள்ளுவர். இவர்களுடைய நட்பை நாம் பெறும் கூழல் ஏற்பட்டால் அதாவது உலகத்தோடு ஒத்து நடக்காதவரின் நட்பை நம் பொருளில் ஒன்றை இழந்தாவது அவரின் நட்பினை இழக்கவேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

"மருவுக மாசு அற்றார் கேண்மை ஒன்று ஈத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு" ¹²

இவ்வாறு திருக்குறளில் மனிதனின் மிக முக்கியமான ஆளுமையான நட்பைத் தேர்ந்தெடுத்தல் பற்றி அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொகுப்புரை

ஒவ்வொரு மனிதனும் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்றால் அவனிடத்தில் இறைபக்தி, அன்பு, பொறுமை, அடக்கம், ஒழுக்கம், இனியவை பேசல், புறம் கூறாதிருத்தல், ஈகை நிர்வாகத்திறமை முதலிய நற்குணங்களைப் பெற்று வாழ்தல்வேண்டும். அவ்வாறு வாழ்ந்தோமானால் "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" (குறள் 50) என்ற குறளுக்கு இலக்கணமாக நாமும் வாழ முடியும். வள்ளுவர் கூறும் இத்தகு பண்புகளைப் பெற்றால் மனிதன் மிகச் சிறந்த ஆளுமைமிக்கவனாகத் திகழ முடியும் என்பதனை வள்ளுவத்தின்வழி அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. குறள் - 969
2. குறள் - 510
3. குறள் - 477
4. குறள் - 478
5. குறள் - 479
6. குறள் - 156
7. குறள் - 666
8. குறள் - 788
9. குறள் - 784
10. குறள் - 794
11. குறள் - 792
12. குறள் - 800

திருவள்ளுவர் கூறும் 'படை'

ஜே. பாலகிருஷ்ணன்

பிரான்ஸ்

முன்னுரை

உலகில் உள்ள பொருட்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். 1. கண்ணுக்குப் புலனாவது. இதை 'உருவம்' என்று சொல்லலாம். 2. கண்களுக்குப் புலனாகாதது 'அருவம்' என்று சொல்லலாம். இவற்றில் கண்களுக்குப் புலனாவதைக் காட்டிலும் கண்களுக்குப் புலனாகாதது அதிக சக்தி வாய்ந்தது. அதாவது உருவத்தைக் காட்டிலும் அருவத்திற்கே சக்தி அதிகம். உருவம் என்பது தொடக்க நிலை, அருவம் என்பது முதிர்ந்த நிலை. திருவள்ளுவர் கூறும் "அருவத்தை" ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

சக்தி

பார்வைக்குப் புலனாகாதது, உள்ளத்தால் உணரப்படுவது, சொற்களுக்கு அடங்காதது, மற்றவர்களுக்கு சொற்களால் எடுத்துக்கூற இயலாதது எதுவோ அதுவே 'சக்தி' (அருவம்) எனலாம். இச்சக்தியைச் சில சான்றுகளால் விளக்கலாம்.

1. ஒரு ஓவியன் அழகிய மலர் ஒன்றை ஓவியமாக வரைகின்றான். தொலைவிலிருந்து பார்ப்பவர்கள் உண்மையான மலர் என்றே எண்ணுகின்றனர். அந்த அளவிற்குத் தன் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்துகிறான். ஆனால் அந்த மலரின் மணத்தை அவனால் வரைய இயலவில்லை.

2. நீலக்கடலில் உதயமாகும் சூரியனையும் அதன் அழகிய வண்ணத்தையும் அப்படியே ஓவியமாகத் தீட்டுகிறான் ஒரு ஓவியன். பார்ப்பவர்கள் வியந்து ஓவியனைப் பாராட்டுகின்றனர். அப்படிப்பட்ட சிறந்த ஓவியனாலும் சூரியனின் ஒளிக்கதிரில் தோன்றும் வெம்மையை (உஷ்ணத்தை) ஓவியத்தில் வரைய முடியவில்லை. இதைத்தான் 'சக்தி' என்று நாம் கூறுகிறோம்.

3. முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை அப்படியே தத்துருவமாக வரைந்த ஓவியன், அவனது அளவற்ற சக்தியை ஓவியத்தால் வரைந்து காட்ட இயலவில்லை. மக்கள் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக சிவனது சக்தியை அவன் மனைவி “உமை” என்று உருவகம் செய்து சிவனுக்கும் உமைக்கும் இமயமலையில் திருமணம் நடந்தது என்ற கதையை உருவாக்கினர். மேலும் சிவனது உடம்பின் இடது பாகத்தில் உமை இருப்பதாகவும் அதற்கு “அர்த்தநாரி” என்று பெயர் என்ற புனைவு கதைகள் தோன்றின.

“சக்தி இல்லையேல் சிவன் இல்லை
சிவன் இல்லையேல் சக்தி இல்லை”

என்ற வழக்கு இதனால் உண்டானதே.

சொல்லின் சக்தி

ஒருவர் கடுமையாகப் பேசுவதால் கேட்பவர் மனது புண்படுகிறது. கேட்பவர் வேதனைப்படுகிறார். உள்ளம் புண்படுவதையோ, வேதனைப் படுவதையோ கண்களால் காணமுடியாது. இரண்டு கிலோ எடையுள்ள புண்பட்டார் அல்லது நான்கு மீட்டம் நீளம் புண்பட்டால் என்று சொற்களால் விளக்க முடியாது.

“வில் அம்பு பட்டபுண் வேதனை தராது வேதனை தராது
சொல் அம்பு சுட்டபுண் மாறாது என்றும் மாறாது”

என்பது கிராமப்புறங்களில் வழங்கும் பாடல்.

புறநானூறு கூறுவது

புறநானூற்றில் “கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதி” என்னும் அரசன் பாடியதாக ஒரு பாடல் உள்ளது. அப்பாடல் “உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்...” என்று தொடங்குகிறது. இவ்வுலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் காரணங்கள் சிலவற்றைக் கூறுகிறார். பாடலில் முடிவில் இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் தான் இன்றும் இவ்வுலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று முடிவு செய்கிறார். சான்றோர்களின் சக்தியினால் தான் இவ்வுலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற அவரது கருத்து சிந்தனைக்குரியது.

“உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பது தொல்காப்பியம்.

ஜோதிப்பிழம்பு

பிரகாசமாகச் சுடர்விட்டு எரியும் தீபத்தை ஓவியத்தில் வரையலாம். அதன் வெம்மையை ஓவியத்தில் வரைய இயலாது.

“அருவமம் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பு அதுஒரு மேனியாகி
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு
ஒரு திருமுருகன் ஆங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய”

ஜோதிப்பிழம்பு ஒன்றாகத் திரண்டு முகங்களும் கைகளும் பெற்று ஒரு மேனியாக உருவு கொண்டு “முருகன்” என்ற பெயரோடு தோன்றினான் என்பது கந்தபுராணம். ஆகவே சக்தி ஒன்று உலகில் உள்ளது. அதுதான் உன்னையும் என்னையும் உலகத்தையும் இயக்குகிறது. அதனை எழுத்தில் எழுத முடியாது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த சக்தியைத் திருவள்ளுவர் பல இடங்களில் உணர்த்துகிறார். ஒரு திருக்குறள் சான்று மூலம் இதனைக் காணலாம்.

வள்ளுவர் கூறும் நீதி

மன்னன் நீதி தவறாது ஆட்சி செய்தால் வெற்றி பெறுவான். அரசனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தருவது அவனது ஆயுத பலம் அன்று அவனது ஆட்சிபலம் தான் என்பதை,

“வேல் அன்று வெற்றி தருவது” (குறள் 546)

என்று உறுதிப்படுத்துகிறார். கண்களுக்குத் தெரியாத சக்தி ஒன்றை விளக்க முயல்கிறார். அதனால்தான் திருக்குறளை அறநூல் என்பர். இதனைச் சிறுகதையின் மூலம் விளக்கலாம்.

ஏழை ஒருவன்

ஒரு கிராமத்தில் உயர்ந்த எண்ணமும், பண்பாடும் கொண்ட ஏழை விவசாயி ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் தன் பிள்ளைகளை நன்முறையில் பாதுகாத்து வளர்க்கிறான். கணவனும் மனைவியும் ஈருடல் ஒருயிராய் வாழ்கின்றனர். அதே ஊரில் அழுக்காறும், தீயகுணங்களும் கொண்ட செல்வன் ஒருவன் வாழ்கிறான். அவன் அந்த ஏழை மீதும் அவன் குடும்பத்தின் மீதும் பொறாமை கொள்கிறான். எண்ணில் அடங்காத துன்பங்களை நாள்தோறும் அந்த ஏழைக்கு செய்கிறான்.

ஏழையின் கண்ணீர்

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் தன் பணிகளைச் செய்வதற்கு முன், அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சிறு கோவிலின் முன்பாக அமர்ந்து கண்களை மூடிச் சிறிதுநேரம் தியானம் செய்வது ஏழையின் வழக்கம். ஒருநாள் அதுபோல் தியானம் செய்யும் போது, பொறாமை கொண்ட செல்வன், கருப்பு அங்கியால் கண்கள் மட்டும் தெரியுமாறு தன்னை மூடிக்கொண்டு, பின்புறமாக வந்து ஏழையைத் தடியால் அடித்துவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

ஏழையின் ஓலம்

வலி தாங்காது ஓலமிட்ட ஏழை கோவிலுக்கு முன்இருந்த மண்ணை வாரித் தூற்றுகிறான். வலி தாங்காது தலையில் விழுந்து புரள்கிறான். அருகில் இருந்தவர்கள் அவன் அலறலைக் கேட்டு ஓடி வந்தார்கள். கைத்தாங்கலாக அழைத்து வந்து அவன் வீட்டில் படுக்க வைத்தார்கள். யார் தன்னை அடித்தது என்பதை அவன் பார்க்கவில்லையே ஒழிய ஓரளவு யூகிக்க முடிந்தது. கருப்பு உருவம் அந்தச் செல்வனாகத் தான் இருக்கும் என்று முடிவு செய்தான்.

கருவியாக மாறிய கண்ணீர்

“திக்கற்றவர்களுக்க தெய்வம் துணை” என்பது பழமொழி. அடித்துவிட்டு ஓடிய கருப்பு உருவம் யார் கண்களிலும் படக்கூடாது என்பதால் முரட்டுத்தனமாக ஓடியது. கருப்பு உருவத்தில் இருந்தவன் கல் தடுக்கி கீழே விழுகிறான். கூர்மையான கல் ஒன்று தலையில் ஆழமாகக் குத்திவிட்டது. குருதி வழிந்தோடுகிறது. குருதி வரும் இடத்தைக் கையால் அழுத்திக் கொண்டே தட்டுத்தடுமாறி இல்லம் வந்து சேர்ந்தான். குருதியைக் கண்டு குடும்பத்தவர் ஓலமிடுகின்றனர். நாட்டு வைத்தியரை அழைத்து வந்து வைத்தியம் செய்தார்கள். தலையில் கட்டு கட்டினார்கள். இரவு முழுவதும் வலியினால் துடிக்கிறான். வலியைச் சொல்ல முயல்கிறான். பேச்சுவரவில்லை. பேச்சு வராததை அப்பொழுது தான் உணர்கிறான். அழுகை அழுகையாய் வருகிறது. குடும்பமே கலங்கிப் போய் நிற்கிறது. நாள்தோறும் வைத்தியர் வந்து செல்கிறார். பணம் செலவாகிறதே ஒழிய உடல் குணமடைந்தபாடில்லை.

நிலையாத செல்வம்

அவரைப் பார்க்க வரும் உறவினர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வைத்தியம் சொன்னார்கள். நகரத்திற்குச் சென்று பெரிய மருத்துவரிடம் காட்டினால் குணமாகும் என்றார்கள். அவர்கள் சொற்படி நகரத்திற்கு அழைத்துச்

சென்று மருத்துவம் பார்த்தார்கள். நாளும் நாளும் உடல் மோசமானது. உண்ணுகின்ற உணவின் அளவு குறைந்து கொண்டே வந்தது.

“உலகத்தில் மருத்துவத்தால் தீர்க்கப்படாத நோய்கள் பல உள்ளன என்பதை நோய்வந்தவர்கள் மட்டுமே உணர முடியும்”

நடந்த நிகழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணி நாள்தோறும் மனம் வருந்தினார். அந்த வருத்தத்தை குடும்பத்தவர்களுக்குக்கூட எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லையே என்று மேலும் வருந்தினார். உடல் வேதனையைவிட மனவேதனை அதிகமானது. பொன் பொருளை விற்பார்கள், நிலங்களை விற்பார்கள், வறுமை தலைதூக்கியது.

படையாக மாறிய பணம்

மேற்சொன்ன கதை கூறும் கருத்தை மையமாக வைத்து வள்ளுவர் ஒரு திருக்குறளைக் கூறுகிறார்.

“அல்லப்பட்டு ஆற்றாது அமுதகண்ணீர் அன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை” (குறள், 555)

பொருள்: ஒருவன் துன்பப்பட்டு தாங்க முடியாது துடித்து அழுகின்ற கண்ணீர், அவனுக்குத் துன்பம் கொடுத்தவனது செல்வத்தை அழிக்கும் படையாக மாறும். இது மன்னனுக்கு சொல்லப்பெற்றாலும் மற்றவர்களுக்கும் பொருந்தும்.

இக்குறளில் செல்வத்தைத் தேய்க்கும் கருவி என்றோ, செல்வத்தைத் தேய்க்கும் ஆயுதம் என்றோ குறிப்பிடாமல் “தேய்க்கும் படை” என்று ஏன் கூறினார்? கருவி, ஆயுதம் என்பன ஒரு கட்டுக்குள் அடங்கி விடும். ‘படை’ என்ற சொல் விரிந்த பொருளை உணர்த்தும்.

அரச நீதி

இத்திருக்குறள் “கொடுங்கோன்மை” என்ற அதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ரத - தேர்ப்படை
கஜ - யானைப்படை
துரக - குதிரைப்படை
பதாரி - காலாட்படை

கண்ணீரின் ஆற்றல் மேற்சொன்ன நான்குபடைகளாக மாறி துன்பம் செய்தவனுடைய செல்வத்தை அழித்து விடும். நான்கு படைகளில் ஏதாகிலும் ஒன்று இடத்திற்குத் தக்கவாறு மாற்றம் கொண்டு எதிரியின் செல்வத்தை அழித்துவிடும் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

நிறைவுரை

எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் உலகில் நிகழ்கின்றன. அவை ஏன் நிகழ்கின்றன? அவற்றின் காரணம் யாது? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு இன்று வரை விடை கிடைக்கவில்லை. இந்த இனம்புரியாத, விடை கிடைக்காத ஒன்று தான் “சக்தி” என்பது.

“ஏழையின் அழுத கண்ணீர்
கூரிய வாளை ஒக்கும்”

என்ற பழமொழியை மேற்சொன்ன திருக்குறள் விளக்குகிறது.

நீதி இலக்கியங்களில் மருத்துவம்

பேரா.ச.இரவி,

தமிழ்த்துறை, புல முதன்மையர், சமூக அறிவியல் மற்றும் மொழிகள்
புலம், கல்வெட்டியல் மற்றும் மரபு மேலாண்மை பொறுப்பாசிரியர்,
தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நோக்கில் அறிவியலும் இலக்கியமும் வெவ்வேறு கருதப்பட்டு வந்தன. ஆனால், நுணுகி நோக்குகிறது போது தமிழுக்குள் அறிவியல் அடக்கம் என்பது தெளிவாகும். இலக்கியத்திற்கும் அறிவியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு உலகளாவிய அளவில் அரிஸ்டாட்டில் காலந் தொட்டு காண முடியும். தமிழரின் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கிலும் அறக்கொடைகள் முப்பத்திரண்டிலும் முக்கிய இடம் பெற்றது தமிழ் மருத்துவம். தமிழ் மருத்துவம் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டே இருந்து வந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் இதற்குச் சான்றாகின்றன. நீதி இலக்கியங்களிலும் தமிழ் மருத்துவம் குறித்துள்ள சிந்தனைகள் விரவிக் கிடக்கின்றன. இந்நீதி இலக்கிய மருத்துவச் சிந்தனைகளில் திருக்குறள் பெறும் இடத்தைக் காண்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழரின் மருத்துவ முறைகள்

நீதி இலக்கியங்களின் வாயிலாகப் பல்வேறு மருத்துவ முறைகள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றன என்பதை அறிகிறோம். இயற்கை மருத்துவம், சித்த மருத்துவம், ஆயுர்வேதம், ஹோமியோபதி போன்ற இன்று நாம் பின்பற்றி வருகின்ற மருத்துவ முறைகளைச் சங்கம் மருவிய கால நீதி இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றன. வள்ளுவர் இரண்டு மருத்துவ முறைகளைக் காமத்துப்பாலில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அவை ஒன்று பிணிக்கு மருந்து பிறமன் என்பது மற்றொன்று "தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து" என்பது.

சித்த மருத்துவ முறை

இதனைத் தமிழ் மருத்துவ முறை என்று கூறலாம். பண்டைக் காலத்தில் பெரும்பான்மையும் பின்பற்றப்பட்ட முறை இம் மருத்துவ முறையாகும். உடலுக்கு வரும் பிணிக்கு "பிறமன்" என்ற ஒரு

மருத்துவநெறிப்படி மருந்து கொடுத்தனர். அதாவது, உடலில் தோன்றும் பிணிகளுக்கு எதிரிடையான மருந்து என இதனை சித்தர்கள் கவறுகின்றனர். இம் மருத்துவ முறையில் பக்கவிளைவுகள் நிகழ்வதற்குப் பெரும்பாலும் வாய்ப்பில்லை.

ஓமியோபதி மருத்துவ முறை

"தன் நோய்க்குத் தானே மருத்துவ முறை" என்பது இன்றை ஓமியோபதி மருத்துவ முறையைப் போன்றது. நோய்க்குக் காரணமான பொருளையே அந்த நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் முறை இது.

இரண்டும் சேர்ந்த முறை

உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் ஆன நோய்க்கு பின்பற்றப்படுகிறது மருத்துவ முறையும் தமிழ் மருத்துவத்தில் காணலாம்.

உடல் நலம் சிறந்து வாழ வேண்டுமென்றால் மனநலம் நன்றாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மருந்து வேலை செய்யும். மனநலம் சரியில்லாதவனுக்குக் கொடுக்கும் மருந்து பயனளிக்காது. பின் விளைவுகளையும் பக்க விளைவுகளையும் உண்டாக்கும். எனவேதான் வள்ளுவர் மனநலம் "மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்" என்றுரைக்கின்றார்.

மனமகிழ்ச்சி நல்ல மருந்து. நோய்க்கு 99 உணர்ச்சி காரணம். துயரம், கவலை அதிருப்தி, குற்ற உணர்வு, ஐயம் இவை யாவும் மனிதனுடைய வாழ்நாட்களைக் குறைக்கின்றன. தைரியம், நம்பிக்கை விசுவாசம், ஈவு இரக்கம் ஆகிய இவை உடல் நலத்தை அதிகரிக்குமாறு செய்து வாழ்நாட்களை அதிகமாக்குகிறேன்.

மாந்தரின் உணர்ச்சி பிறக்குமிடம் மனம் என்பதால் மனிதன் துன்புறும்போது அவனுடைய உணர்ச்சிகள் மனத்தைச் சிக்கலுக்கு உள்ளாக்குகின்றன. அது நோய்க்கு வழி வகுக்கும். இதை வள்ளுவரின்,

"மனத்தானம் மாந்தர்க்குணர்ச்சி இனத்தானம்
இன்னான் எனப்படும் செயல்" (453)

என்ற வழியும், "மனம் தூயார்க் கெச்சம் நன்றாகும்" என்ற வழியும் அறியலாம்.

ஆயுர்வேத மருத்துவ முறை

உண்ட உணவு செரிக்க வேண்டுமென்றால் வயிற்றில் 3000 கலோரி வெப்பம் இருக்க வேண்டும். இதற்கு குறைந்தாலும், அதிகமானாலும் பிணிக்கு இடம் கொடுத்து விடும். இதை ஆயுர்வேத மருத்துவத்தில் எரிக்கும் சக்தி (பசன சக்தி) என்பர். தீயின் அளவு என்றும் கூறுவர். "குடலின் தீ" என்று இதற்குப் பொருள். வள்ளுவர் தீயளவின்றி என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இச்செரிக்கும் தீ நன்றாக வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால் இரண்டு வேளை மட்டும் சாப்பிட வேண்டும் என்கிறார்கள் சித்த, ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள்.

இயற்கை மருத்துவம்

மருந்து வேண்டாது, "உணவே மருந்து மருந்தே உணவு" என்னும் இயற்கை மருத்துவத்தை தான்,

"பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்" (475)

என்ற குறளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் வள்ளுவர். குறிப்பிட்ட அளவுள்ள வயிற்றில் அளவுக்கு அதிகமாகத் திணித்தால் நோய் தோன்றும். எனவேதான் வள்ளுவர், உணவு முறையில் கவனம் செலுத்தினால் மருத்துவம் தேவை இல்லை என்கிறார்.

"மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்" (742)

என்ற குறளில் நாம் உண்ட உணவு நன்றாகச் செரித்து விட்டது என்று அறிந்து மீண்டும் உண்ணுகிற பழக்கத்தை மேற்கொண்டு விட்டால் இந்த உடலுக்கு மருந்து ஒன்று தேவையில்லை என்ற கருத்து வெளிப்பட்டு இருக்காது. ஒருவன் நெடுங்காலம் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பினால் உணவு உண்பதில் "அற்றால் அளவறிந்து உண்ணும்" நெறியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். (943) என்று கூறுகிற குறளின் கருத்து முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

மாட்டுக்குப் பிணி வராமல் இருக்க உப்பிட்டு உண்பித்தனர் என்பதனைப் பழமொழி நானூறு "இழவன் றெரு துண்ட உப்பு" (172) என்று கூறுகிறது.

வெள்ளாட்டுப் பால் வாதத்தால் வரும் நோயை தீர்க்கும் என்பதனை,

"வெள்ளாடு தன்வளி தீராது
தீர்த்து விடல்" (38)

என்று பழமொழி நானூறு குறிப்பிடுகிறது.

அயல்வளி

மேற்கண்டவற்றிலிருந்து நீதி இலக்கியங்கள் "உணவே மருந்து, மருந்தே உணவு" என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்தி இருக்கின்றன.

சங்கம் மருவிய காலங்களில் மருத்துவம்

கி.பி.3 முதல் கி.பி. 7 வரை சமண, பௌத்த செல்வாக்கு நீதி இலக்கியங்களுக்கு வித்திட்டன. இதற்கான தனி வளர்ச்சி வரலாறும் இயல்பும் நோக்கமும் ஆண்டு இக்காலக் கட்டத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களைப் புதினெண்கீழ்க்கணக்குத் தொகுப்பில் காணலாம். இத்தொகுப்பு எக்காலத்தில் யாரால் தொகுக்கப்பட்டது என்பதை அறிய முடியவில்லை பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், குணசாகரர் தவிர வேறு யாரும் இத்தொகுப்பு பற்றிக் குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

சமண சமயம், ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக ஓம்பி வந்ததால், அதனைப் பின்பற்றிய நீதி நூல்கள் அனைத்தும் ஒழுக்க நடைமுறைகளை வகுத்துக் காட்டின எனலாம்.

உணவு, அடைக்கலம், மருந்து, கல்வி எனும் நால்வகைத் தானங்கள் சமணர்கள் முன் எடுத்து சென்றனர். இதனால் சங்க காலத்தில் போற்றிய மது மாது மாமிசம் முற்றிலும் வெறுக்கத்தக்கவையாயின.

அன்னதானம், அபய தானம், ஔட தானம், கல்வி தானம் எனும் நால்வகைத் தானங்கள் சமணம் பின்பற்றினர். மக்கள் நல்வாழ்வுடன் ஒன்றிய ஔடதானம் இக்காலத்தில் மருத்துவக்கலையாக வளர்ந்தது.

சங்ககாலத்தில் சிலரிடமே தொழிலாக இருந்த மருத்துவக் கலை இக்காலத்தில் பலரிடம் தொண்டாக மாறிச் சமூக நலனுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மருத்துவக் கலையைப் பொறுத்தவரை இக்காலம் மாறுதல் காலமாக அமைகின்றது.

நல்லாதனார். காரியாசான், கணிதமேதாவியார் போன்றோர் மருத்துவப் புலவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். இவர்கள் எழுதிய திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என்பன உடலுக்கு மருத்துவம் சொல்லாவிடினும் உள்ளத்திற்கு மருத்துவம் சொல்லுகின்றன. ஆனால் மருத்துவப் பெயர்களை இந்நூல்கள் தாங்கியிருப்பது அக்கால மருத்துவக்கலை சிறந்திருந்ததற்குச் சான்றாகும்.

மருத்துவப் பெயர்கள் நூல்கள்

நீதி இலக்கியங்களில் மூன்று நூல்கள் மருத்துவப் பொருள்களின் பெயர்களில் அமைந்துள்ளன. இவை அக்கால மக்களின் மருத்துவம் சிந்தனைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

"திரிகடுகம்" மூன்று மூலிகைகளின் கூட்டாகவும் "சிறுபஞ்சமூலம்" ஐந்து மூலிகைகளின் கூட்டாகவும் "ஏலாதி" ஆறு மூலிகைகளின் கூட்டாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன. அக்கால மருத்துவர்கள் மூலிகைகளின் திறனை அறிந்துள்ளதற்கு இவை எடுத்துக்காட்டுகளும்.

திரிகடுகம்

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி இம்மூன்றையும் இணைத்துச் சூரணமாகவோ அல்லது தனித்தனியாக வேறு மருந்துப் பொருளுடனோ சேர்த்துப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் சங்கம் மருவிய காலத்து மருத்துவ வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன.

கடுகம் என்பதற்கு உறைப்பு, கார்ப்பு என்று பொருள்படும். சித்த மருத்துவர்கள் இதனைத் "திரிபாலா" என்றும் "திரிபாலை" என்றும், திரிகடுக என்றும் அழைக்கின்றனர். சமணர்களின் நால்வகைப் பணிகளில் மருத்துவப் பணியும் ஒன்று. இதனை திரிகடுகம் ஆசிரியர் நிறைவாகவே செய்துள்ளார். உடலுக்கான மருத்துவப் பயனையும் மருந்துகளையும் அறிந்தவர் என்பதோடு உளவியல் மருத்துவராகவும் இவர் இருந்துள்ளார் என்பது "திரிகடுகம்" நூல் கொண்டு அறியலாம்.

உடலைக் குணமாக்கும் மருந்துப் பெயரை நூலுக்கு வைத்து, உள்ளத்திற்குத் தேவையான அறிவுரை மருந்தைத் தம் நூல் நெடுக்க கூறியுள்ளமை சிறப்புக்குரியது.

சுக்குக்கு வேறு மருத்துவப் பெயராக "அருக்கண், அதகம், அழிந்தரகம், உபகுல்லம்" போன்ற பெயர்கள் இருக்கின்றன. இதன் பயன் செரியாமை,

மார்பொரிச்சல், புளியேப்பம், இரைப்பு, இருமல், கழிச்சல், தலை வலி முதலிய பிணிகளைப் போக்கும் மருத்துவக் குணங்கள் இதற்குண்டு.

மிளகுக்கு வேறு மருத்துவப் பெயர்கள், களை, கறி, காயம், கோளகம், திரங்கல், மிரியல் ஆகும். வெப்பத்தை உண்டாக்கும் இம்மூலிகை வாயுவை நீக்கும், வாதத்தைப் போக்கும். வீக்கங்களைக் குறைக்கும். கோழை, மூலம், பக்கவாதம், காமாலை, காது வலி போன்ற நோய்களைக் குணமாக்கும்.

"திப்பிலி" இதற்கு ஆர்கதி, உண்சரம், உலவை நாசி, காமன், கோலம், கோலி, பிப்பிலி வைதேகி, ஆதிமருந்து போன்ற பெயர்கள் உண்டு. இருமல், குளிர்சுரம், தலைவலி, மூக்கு, கண், காது நோய்களைக் குணமாக்கும் திறன் இதற்குண்டு.

சிறுபஞ்சமூலம்

"மூலம்" என்றால் "வேர்" என்பது பொருள் "சமூலம்" என்றால் வேருடன் கூடிய முழு உறுப்புக்களையும் ஒன்றிணைக்க வேண்டும் என்பது பொருளாகும். சிறுபஞ்சமூலம் என்பது சிறியவை ஐந்தின் வேர்கள் என்பது பொருள் புலப்படும்.

சிறியவை ஐந்து வேர்கள் என்றால் பெரியது ஐந்து வேர்கள் இருக்க வேண்டும். பெரு மரங்கள் ஐந்தின் வேர்களின் கூட்டைப் பெருபஞ்சமூலம் என்று வழங்குவது சித்தர் மரபு.

பாயிரப்பாடல் "நோய் நீக்கும் பான்மை" என்று குறிப்பிட்டதன் மூலம் இதன் ஆசிரியர் "மருத்துவர்" என்பதும் "மாக் காரியாசான்" என்ற பெயரால் இவர் சிறந்த மருத்துவர் என்ற பெருமையையும், புகழையும் பெற்றவர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

சிறுவழுதுணை வேர், சிறுநெருஞ்சிவேர், சிறுமல்லிகை வேர், பெருமல்லி வேர், கண்டங்கத்திரி வேர் என ஐந்து மூலிகைகளின் கூட்டு சிறுபஞ்சமூலங்கள் எனப்படும்.

"சிறுபஞ்சமூலம்" போன்று "பெரும்பஞ்சமூலம்" என்ற கூட்டு மூலிகை மருந்தையும் அக்காலத்தில் கண்டறிந்திருக்கின்றனர் என்பது புலப்படுகிறது. இப்பெயரில் நூல் எழுதப்பட்டதா? அல்லது எழுதிய நூல் கிடைக்கவில்லையா? என்ற வினா எழுகிறது. ஆனால், இதற்குரிய ஐந்து மூலிகைப் பொருட்கள் உண்டு. அவை வில்வவேர், வாகை வேர், பெருங்குமிழ் வேர், தழுதாழை வேர், பாதிநீ வேர் என்பவைகளாகும். வேர்கள் எவ்வாறு செடி, கொடி

மரங்களுக்கு உறுதியாக, உரமாக உணவுப் பொருட்களை ஈர்க்கும் உறுப்பாகப் பயன்படுகிறதோ அதுபோல் அது மருந்துப் பொருளாகும்போது மனிதர்களுக்கும் உறுதியாக, உரமாக உணவுப் பொருளைப் போலப் பயன்படுகிறது. அத்தகைய உறுதிப்பொருள்கள் ஐந்தை அறிவுரையாக அறவுரையாகச் செய்யுள் வடிவில் சொல்லி இருப்பதே சிறுபஞ்சமூலம் என்னும் நூலாகும். ஐந்து மூலிகைப் பொருட்களின் மருத்துவப் பயன்பாடுகள் பின்வருமாறு அமைகின்றன.

நெருஞ்சி: சிறுநீரை பெருக்கும், அனலைக் குறைக்கும், ஆண்மையைப் பெருக்கும். சிறுவழுதுணை. கோழையை அகற்றும், உறக்கத்தைக் கொடுக்கும்.

மல்லிகை: மவ்வல்" எனச் சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது. போக உணர்வைத் தூண்டும், வெம்மையைக் குறைக்கும், சுபம் பிணைகளை அகற்றும்.

கண்டங்கத்திரி : காச, சுவாச, சய, வாத நோய்களுக்குச் சிறந்த மருந்து. இதன் வேரை குடிநீர் செய்து குடித்தால் (கஷாயம்) இருமல் சரியாகும்.

ஏலாதி:

இந்நூலின் ஆசிரியர் கணிதமேதாவியார். இவரது பெயரைக் கொண்டு இவர் ஜோதிடம் கணிதத்தில் மருத்துவத்தில் சிறந்தவர் என்பது புலப்படுகிறது. ஏலம்+ஆதி என்று கொண்டு ஏலத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு மற்றும் பல மருந்துப் பொருட்களின் சேர்க்கை என்று பொருள் தள்ளப்படுகிறது.

ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாவற்பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு இவற்றின் கூட்டு மூலிகை மருந்து அமைகிறது. பசியைத் தூண்டிவிட்டு மருந்துப் பொருட்களுக்கு மணத்தைக் கூட்டுகிறது. இம் மருந்து மேலும், கருஞ்சிரங்கு, வாதநோய் கழலைக் கட்டி போன்ற நோய்களைக் குணப்படுத்தவும் பயன்படுகிறது.

ஆசாரக்கோவை

நோய் வராது காக்கும் நெறிமுறைகளைக் கூறும் இந்நூல், கி.பி.5 6ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழகத்தில் கடைப்பிடித்த சுகாதார விதிகளைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைகிறது. உண்ணும் முறை, நீராடும் முறை, தூங்கும் முறை பற்றிய மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய வழிமுறைகளை அதாவது நோயின்றி

வாழக் கூடிய வழிமுறைகளைப் பற்றி இந்நூல் கூறியிருப்பது அக்காலச் சூழலியல் பற்றிய நோக்கை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

உணவு உண்ணும் வழக்குகளை இந்நூல் கூறியிருப்பது சிந்தனைக்குரியது. கிழக்கு நோக்கி இருந்து உணவு அருந்த வேண்டும் என்றும் கிடந்தும் நின்றும் வெளி இடங்களிலிருந்தும், கட்டிலின் மேல் இருந்தும் உண்ணக் கூடாது என்றும் உணவு உண்பதற்கு முன்னால் குளித்துக் காலை கழுவி, வாயைச் சுத்தம் செய்து உண்கலம் சுற்றி நீர் தெளித்து அதன்பின்தான் உண்ண வேண்டும் என்று கூறியிருப்பது ஆராயத்தக்கது.

உணவு உண்ணும் போது எதனை அடுத்து எதனை உண்ண வேண்டும் என்ற நெறியை இந்நூல் வகுத்தளிப்பது அன்றைய மக்களின் விழிப்புணர்வை காட்டுவதாக அமைகிறது. தித்திக்கும் உணவை முதலாவதாகவும் பிற சுவை உணவு இடையிலும் கசப்பானதை இறுதியிலுமாக அருந்த வேண்டும் என முறைப்படுத்தி நமது உயர்ந்த பண்பாட்டை வெளிக்காட்டி இருக்கிறது இந்நூல். இரவில் படுக்கும் போது, கடவுளை கை குவித்து வணங்கி விட்டு வடதிசைக்கண்ணும் கோணதிசைக்கண்ணும் தலைவையாது படுக்க வேண்டும் என்று கூறியிருப்பது ஆராய்ந்து பார்க்க தக்கது.

திருக்குறளில் மருத்துவம் கொள்கைகள்

மருத்துவத் துறையின் கோட்பாட்டைத் தமிழில் முதன்முதலில் சொன்னவர் வள்ளுவர் (குறள்950) 1. நோயுற்றவன், 2. நோயைத் தீர்க்கும் மருத்துவன், 3. நோய் தீர்க்கும் மருந்து, 4. பக்கத்திலிருந்து உதவுவான் என்று, அக்கால மருத்துவத் துறையின் வளர்ச்சியைக் காண முடியும்.

நோய் வருவதன் காரணங்களையும் அது வராது தடுக்கும் முறைகளையும், வந்தால் தீர்க்கும் வழிமுறைகளையும் பற்றி மருந்து என்ற அதிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார் வள்ளுவர்.

எங்கேனும் "பிணி" நீக்கும் மருந்துகள் பற்றி அவர் கூறியுள்ளாரா? என்றால் இல்லை என்றுதான் கூற முடியும். நோய் வராமலிருக்க உண்ட உணவு சீரணித்து உண்டாலே போதும் என்கிறார் வள்ளுவர். மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு என்ற குறளில், மருந்தை விட உணவிற்கே நோய் தணிப்பதில் முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்பதைப் பல இடங்களில் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார் வள்ளுவர்.

மேலும் மரணத்தை வெல்லும் வழியாகத் தவத்தின் பெருமையைக் "கூற்றங் குதித்தலின் கைகூடும் நோற்றலின்" என்ற குறளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இதனால், மருந்தில்லா மருத்துவ முறை வள்ளுவர் காலத்தில் செயல்பாட்டில் இருந்த தேனை உணர முடியும்.

முழு மருத்துவன்

முழுமையான மருத்துவர்கள் யார்? என்பது பற்றி வள்ளுவர் நமக்கு அடையாளம் காட்டுவதன் மூலம் குறையுடை மருத்துவர்கள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை உணரக்க முடிகிறது.

அளவை நூல், (பிணியறியும் நூல்) ஆய்வு நூல், காலம் அறியும் வானவியல் நூல் முதலியவைகளைக் கற்றவனாக ஒருவன் இருந்தால் மட்டுமே அவன் முழு மருத்துவனாக இருக்க முடியும். இதனை,

"உற்றான் அளவும் பிணியளவும் காலமும்
கருதிச் செயல் கற்றான்"

என்ற குறள் விளக்குகிறது. இப்படிப்பட்ட திறமைகள் கொண்ட மருத்துவனே "தீர்ப்பான்" என்கிற பட்டத்திற்குரியவனாகிறான்.

நாடி பார்க்கும் முறை

இரத்த சாயத்திலிருந்து இரத்த நாளங்கள் வழியாக உதிரம் ஓடிவரும் போது உண்டாகும் அதிர்ச்சி 'நாடி' எனப்படும். நாடி பிடித்து நோய் கண்டறியும் முறை சித்த மருத்துவத்திற்கே யுரியது. ஆயுர்வேதம் மற்றும் யுனானியில் இம்முறை பிறகு வந்தது.

மனித உடலில் 72,000 நாடிகள் உள்ளன. இதில் மூன்று நாடிகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அவை 1. பித்தநாடி 2.வாதநாடி 3.சிலேத்தும நாடி. இந்த நாடி சோதனை மூலம் மாணநிலையையும் நோயின் தன்மைகளையும் அக்கால மருத்துவர்கள் அறிந்து கொண்டு மருத்துவம் பார்த்திருக்கின்றனர். இதனை வள்ளுவர் நோய்நாடி என்ற குறளின் மூலம் விளக்கியுள்ளமையை அறிய முடியும். இக்குறளில் நாடி என்ற சொல் மூன்று முறை வந்துள்ளது.

முதல் நாடி நாடி பிடித்துப் பார்ப்பதைக் குறிக்கும்

இரண்டாவது நாடி பூர்வீகம் மனநிலையைக் கேட்டு அறிவதனைக் குறிக்கும்.

மூன்றாவது நாடி உரிய மருந்தைத் தேர்ந்தெடுத்து வழங்குதலைக் குறிக்கும்.

இவ்வாறு நாடி பார்த்து மருத்துவம் பார்க்கும் முறை சங்கம் மருவிய காலத்தில் இருந்ததனை அறிய முடியும்.

காற்று, வெப்பம், நீர் இவை குறைந்தாலும் அதிகமானாலும் உயிர்களிடம் நோயை உண்டாக்கும் என்பது சித்த மருத்துவ கொள்கை. இதனை வள்ளுவர்,

'மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று' (594)

என்ற குறளால் வெளிப்படுத்தியுள்ளமையினைக் காணலாம்.

வளி முதலா என்பது காட்டு, தீ, நீர் என்பதைக் குறிக்கும். இம்மூன்றின் காரணமாக வாதம், பித்தம், கபம் என்ற பிணிகள் தோன்றும். இதனைச் சங்கம் மருவிய கால மருத்துவர்கள் கண்டறிந்துள்ள திறன் வியக்கத்தக்கது.

இந்நூற்பாவில் காணப்படும் "நூலோர்" என்ற சொல் மருத்துவ நூலோர்களைக் குறிக்கும். அக்காலத்தில் பல மருத்துவ நூலோர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய கருத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தமது மருத்துவக் கொள்கையை உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார் வள்ளுவர்.

நிறைவாக

தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டுத் தமிழர்தம் தமிழ் மருத்துவம் செழித்து வளர்ந்திருக்கிறது. என்றாலும், நீதி இலக்கிய காலங்களில்தான் தமிழ் மருத்துவம் புதிய பரிமாணத்தோடு மறுமலர்ச்சியுற்று எழுச்சி பெற்றது எனலாம். இதற்குக் காரணம் மருத்துவப் பணியைச் சமணர்கள் ஒரு கொடையாகக் கருதிப் பின்பற்றி வந்ததாகும். இதனால் மரபுவழித் தமிழ் மருத்துவமும், வடவர் ஆயுர்வேத மருத்துவமும் இக்காலத்தில் கலந்து இச்சமூகத்தில், புதிய பரிமாணத்தோடு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால் பல மருத்துவ ஆசிரியர்கள் தோன்றி பல மருத்துவ நூல்கள் வெளியிட்டனர். இக்காலத்தே, பல மருத்துவ முறைகள் தோன்றின. இதனால் இலக்கியத்திற்குள் மருத்துவத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கின்ற பார்வை, நீதி இலக்கிய காலத்தில் மேம்பட்டு விளங்கியது. மருத்துவத் துறைக்கு இக்காலம் புதிய ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்திருக்கிறது. குறிப்பாக நீதி இலக்கியங்களில்

முதன்மையாக கருதப்படும் திருக்குறளில் மருத்துவத்திற்கென்று மருந்து என்ற ஒரு அதிகாரத்தை வைத்து உடல் ஆரோக்கியத்தைப் பேணிக் காக்கும் சிந்தனையை அறக்கோட்பாட்டில் கொண்டு வந்த வள்ளுவரின் திறனை வேறு எங்கும் காண முடியாத புதுமை.

துணைநூற்பட்டியல்:

1. மு.வரதராசனார், திருக்குறள் தெளிவுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1969.
2. கி.வா. ஜெகநாதன், திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு, இராமகிருஷ்ண விஷன் வித்யாலயம், 2016
3. எம்.ஏ. இராமசுப்பிரமணியம் (உ.ஆ.), புதினெண் கீழ்க்கணக்கு(தொகுதி 1). (தொகுதி 2). (தொகுதி 3) செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை 6 25 001, முதற் பதிப்பு 2009.

மருத்துவமும் திருக்குறளும்

Dr. Sithambarakumar Thevendrampillai (Dr. Paran)
Sydney, Australia

திருக்குறள் மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு பரிமாணத்தையும் ஆழமாகத் தொட்டுச்செல்லும் உலகப்பொதுமறையாகும். அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றோடு மட்டுமல்லாமல், உடல்நலம், உணவு ஒழுக்கம், நோய் தடுப்பு, நோயறிதல், சிகிச்சை முறை, மருத்துவரின் பொறுப்பு போன்ற பல மருத்துவக்கருத்துகளையும் திருவள்ளுவர் மிகச்சுருக்கமாகவும் ஆழமாகவும் எடுத்துரைத்துள்ளார். குறிப்பாக “மருந்து” அதிகாரம், இன்றைய நவீன மருத்துவக்கொள்கைகளுடன் ஆச்சரியமான ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

மருத்துவத்தின் முக்கிய நோக்கம் நோய் வந்த பின் சிகிச்சையளிப்பது மட்டுமல்ல; நோய் வராமல் தடுப்பதும் ஆகும். இந்த நோய் தடுப்பு சிந்தனையை திருவள்ளுவர் உணவு முறையுடன் இணைத்துச் சொல்கிறார்:

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்.”

முன்பு உண்ட உணவு செரித்ததை உணர்ந்து, உடலுக்குத் தேவையான அளவில் உணவு எடுத்துக்கொண்டால் மருந்து தேவையில்லாமல் ஆரோக்கியமாக வாழ முடியும் என்பதே இக்குறளின் மையக் கருத்தாகும். இன்றைய மருத்துவம் கூறும் balanced diet, portion control, healthy eating, obesity prevention போன்ற கருத்துகள் இதனுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. உணவின் அளவு, தரம், நேரம் ஆகியவற்றில் ஒழுக்கம் கடைப்பிடிப்பது நீரிழிவு, உயர் இரத்த அழுத்தம், உடல் பருமன், கொழுப்பு கல்லீரல், இதய நோய் போன்ற பல நீண்டகால நோய்களைத் தடுக்க உதவுகிறது. இதையே மேலும் வலியுறுத்தும் விதமாக வள்ளுவர்,

“அற்றால் அளவறிந்து உண்க; அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு.”

என்று கூறுகிறார். பசி ஏற்பட்ட பின், தேவையான அளவில் மட்டுமே உண்பது உடலை நீண்டகாலம் ஆரோக்கியமாக வைத்திருக்க உதவும் என்பதே இதன் பொருள். இன்றைய மருத்துவத்தில் healthy ageing, metabolic

health, calorie moderation போன்ற கருத்துகள் இதன் நவீன வடிவங்களாகக் கொள்ளலாம்.

அளவுக்கு அதிகமான உணவு நோய்க்கு வழிவகுக்கும் என்பதையும் திருவள்ளுவர் எச்சரிக்கிறார்:

“தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்
நோயள வின்றிப் படும்.”

உடலின் தேவையை அறியாமல் அளவுக்கு அதிகமாக உண்பவருக்கு நோய்கள் அதிகரிக்கும் என்ற இக்கருத்து, இன்றைய வாழ்க்கைமுறை நோய்களைப் புரிந்துகொள்ளும் போது மிகவும் பொருத்தமானதாகும். உலகளவில் உடல் பருமன், நீரிழிவு, இதய நோய்கள், மூட்டு பிரச்சினைகள் ஆகியவை அதிகரித்து வரும் காலத்தில், அளவான உணவின் அவசியத்தை வள்ளுவர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

திருக்குறளில் மிகவும் புகழ்பெற்ற மருத்துவக்குறள்களில் ஒன்று:

“நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.”

இந்தக்குறள் மருத்துவத்தின் அடிப்படை நடைமுறையையே விளக்குகிறது. முதலில் நோயை அறிய வேண்டும். அடுத்து அதன் காரணத்தைத் தேட வேண்டும். பின்னர் அந்த நோயைத் தணிக்கும் சிகிச்சை முறையை ஆராய வேண்டும். இறுதியாக, அந்தச் சிகிச்சையை சரியான கழலில், சரியான முறையில் செயல்படுத்த வேண்டும். இன்றைய மருத்துவ மொழியில் இதனை Diagnosis - Aetiology - Treatment - Appropriate Clinical Management என்று கூறலாம்.

ஒரு நல்ல மருத்துவர் நோயின் பெயரை மட்டும் அறிந்திருப்பது போதாது. நோயாளியின் வயது, உடல்நிலை, நோயின் தீவிரம், நோய் ஏற்பட்ட காலம், உடன் இருக்கும் பிற நோய்கள் போன்றவற்றையும் கருத்தில் கொண்டு சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும். இதனை வள்ளுவர்,

“உற்றான் அளவும் பிணியளவும் காலமும்
கற்றான் கருதிச்செயல்.”

என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இன்றைய மருத்துவத்தில் பேசப்படும் patient-centred care மற்றும் personalised medicine

ஆகியவற்றின் அடிப்படை சிந்தனை இதிலேயே அடங்கியுள்ளது. ஒரே நோய்க்கு எல்லாருக்கும் ஒரே சிகிச்சை பொருந்தாது; நோயாளியின் தனிப்பட்ட சூழ்நிலையைப் பொறுத்தே மருத்துவ முடிவுகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். உடல்நலத்தின் அடிப்படையான சமநிலை பற்றியும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்:

“மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நாலோர்வளி
முதலா எண்ணிய மூன்று.”

உடலில் இயல்பாக இருக்க வேண்டிய கூறுகள் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இருந்தால் நோய் தோன்றும் என்ற கருத்து இங்கு வெளிப்படுகிறது. நவீன மருத்துவத்தில் இதனை homeostasis என்ற கருத்துடன் ஒப்பிடலாம். இரத்த சர்க்கரை, இரத்த அழுத்தம், நீர் மற்றும் உப்பு சமநிலை, உடல் வெப்பநிலை, ஹார்மோன் அளவு போன்றவை ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்புக்குள் இருக்க வேண்டும். அவற்றில் ஏற்படும் அதிகப்படியான மாற்றங்களே பல நோய்களுக்கு காரணமாகின்றன.

திருக்குறளின் மருத்துவ சிந்தனை நோயறிதல் மற்றும் சிகிச்சையுடன் முடிவதில்லை. அது வாழ்க்கை முறையையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. உணவு, ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, அளவு, காலம், காரணம், நோயாளியின் தன்மை ஆகிய அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து உடல்நலத்தைப் பார்க்கிறது. இது இன்று நாம் பேசும் holistic medicine அல்லது முழுமையான மருத்துவ அணுகுமுறையுடன் ஒத்துப்போகிறது.

மேலும், மருத்துவரின் தொழில்முறை பொறுப்பையும் திருக்குறள் மறைமுகமாக எடுத்துரைக்கிறது. நோயாளியை கவனமாகக் கேட்பது, நோயின் காரணத்தை ஆராய்வது, தேவையற்ற சிகிச்சைகளைத் தவிர்ப்பது, சரியான நேரத்தில் சரியான சிகிச்சையை அளிப்பது ஆகியவை நல்ல மருத்துவப்பணியின் அடையாளங்களாகும். இதனால்தான் திருவள்ளுவரின் மருத்துவ சிந்தனைகள் காலத்தைக் கடந்து இன்றும் பொருந்துகின்றன.

நவீன மருத்துவம் இன்று தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, ஆய்வகப் பரிசோதனைகள், ஸ்கேன், ஜெனடிக் பரிசோதனைகள், செயற்கை நுண்ணறிவு என பல முன்னேற்றங்களை அடைந்துள்ளது. ஆனால் ஆரோக்கியமான வாழ்க்கையின் அடித்தளம் இன்னும் மாறவில்லை. அளவான உணவு, நல்ல வாழ்க்கை முறை, நோய் வராமல் தடுப்பது, அறிகுறிகளை ஆரம்பத்திலேயே

கவனிப்பது, சரியான நோயறிதல் மற்றும் நோயாளிக்கேற்ற சிகிச்சை ஆகியவை இன்றும் மருத்துவத்தின் மையக்கொள்கைகளாகவே உள்ளன.

அதனால், திருக்குறள் ஒரு அறநூல் மட்டுமல்ல; அது மனித உடல் நலம், நோய் தடுப்பு, மருத்துவ அறிவு மற்றும் மருத்துவரின் பொறுப்பு ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கும் வாழ்க்கை மருத்துவ நூலாகவும் பார்க்கப்படலாம். திருவள்ளுவர் கூறிய மருத்துவக்கருத்துகள் பல நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னரும் தங்கள் பொருத்தத்தையும் ஆழத்தையும் இழக்காமல் இருப்பது, திருக்குறளின் உலகப்பொதுமை தன்மையை மேலும் உயர்த்துகிறது.

“நோய் வந்த பின் மருந்து தேடுவது மருத்துவம்;
நோய் வராமல் வாழ வழி காட்டுவது திருக்குறள்.”

இந்த எண்ணமே மருத்துவத்திற்கும் திருக்குறளுக்கும் இடையிலான ஆழமான தொடர்பை மிகச்சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறது.

Keynote Address

Senior Attorney T.M. Ponambalum

Executive President, International Thirukkural Foundation,
Mauritius

**International Thirukkural Conference on
“*Thirukkural and Ethics, Governance and
Government*”**

Sydney, Australia | 3–4 September 2026

Distinguished scholars, esteemed dignitaries, respected delegates, ladies and gentlemen,

It is both a privilege and a profound honor to address this august gathering at the International Thirukkural Conference here in Sydney, a city that symbolizes cultural diversity, intellectual exchange, and global dialogue. We have assembled from different parts of the world, united by a shared admiration for one of humanity’s most remarkable ethical texts—the *Thirukkural*.

Composed over two millennia ago by the sage Tiruvalluvar, the *Thirukkural* transcends time, geography, language, and ideology. Its 1330 couplets, concise yet profound, offer a universal moral framework that continues to guide individuals, societies, and governments. Today, as we reflect on the themes of ethics, governance, and government, we are invited to rediscover not merely an ancient text, but a living philosophy—one that holds enduring relevance in our contemporary world.

Thirukkural: A Universal Ethical Compass

The *Thirukkural* is not confined to any single religious or cultural tradition. It speaks in a universal voice—one that emphasizes virtue (*aram*), wealth (*porul*), and love (*inbam*) as the foundational pillars of human life. What is striking is its clarity: it presents ethics not as abstract ideals, but as practical principles to be lived and enacted.

In an age where ethical dilemmas are increasingly complex—ranging from technological disruption to environmental crises—the *Thirukkural* offers a moral compass grounded in simplicity and

wisdom. It reminds us that righteousness is not negotiable, that truth must prevail over expediency, and that compassion must guide power.

For instance, Tiruvalluvar emphasizes integrity in thought and action, stating that the essence of virtue lies in living without causing harm to others. This principle, though ancient, resonates strongly in today's global discourse on human rights, social justice, and sustainability.

Ethics in Personal and Public Life

Ethics, as articulated in the *Thirukkural*, begins with the individual but extends seamlessly into society. The text underscores virtues such as honesty, humility, gratitude, and self-control—qualities that are essential not only for personal growth but also for social harmony.

In modern governance, we often speak of transparency, accountability, and ethical leadership. These concepts, while articulated in contemporary language, find their roots in the timeless wisdom of Tiruvalluvar. A leader who lacks moral integrity cannot build a just society. A system that ignores ethical values cannot sustain peace.

The *Thirukkural* teaches us that ethics is not optional; it is foundational. Whether one is a citizen, a public servant, or a head of state, adherence to ethical principles is the cornerstone of trust and legitimacy.

Governance According to the Thirukkural

One of the most remarkable aspects of the *Thirukkural* is its detailed treatment of governance. In the *Porul* section, Tiruvalluvar outlines the qualities of an ideal ruler, the responsibilities of ministers, the importance of justice, and the necessity of good administration.

The ideal ruler, according to Tiruvalluvar, is one who is just, compassionate, and wise. Power, he reminds us, is not an end in itself but a means to serve the people. A ruler must prioritize the welfare of citizens, uphold justice without bias, and ensure that governance is guided by ethical principles.

In today's democratic systems, these ideas translate into responsible leadership, inclusive policymaking, and citizen-centric governance. The *Thirukkural* emphasizes that governance must be rooted in fairness and equity. It condemns tyranny and corruption, warning that unjust rule ultimately leads to societal decay.

Moreover, Tiruvalluvar highlights the importance of counsel and deliberation. A wise ruler surrounds himself with knowledgeable advisors and listens to diverse perspectives. This principle aligns closely with modern practices of participatory governance and institutional checks and balances.

Justice and Rule of Law

Justice occupies a central place in the *Thirukkural*. Tiruvalluvar asserts that the strength of a nation lies in its commitment to justice. Laws must be applied impartially, and rulers must ensure that the weak are protected from exploitation.

In contemporary governance, the rule of law is considered fundamental. However, the *Thirukkural* goes a step further by emphasizing the moral responsibility behind the law. It is not enough to have laws; they must be just, and they must be implemented with compassion and fairness.

The text also warns against the misuse of power. Leaders who act unjustly not only harm their subjects but also undermine their own legitimacy. In this sense, the *Thirukkural* offers a powerful critique of authoritarianism and a strong endorsement of ethical governance.

Economic Governance and Social Welfare

The *Thirukkural* recognizes the importance of economic prosperity but insists that it must be achieved through ethical means. Wealth, according to Tiruvalluvar, is meaningful only when it contributes to the welfare of society.

He advocates for fair taxation, responsible resource management, and the alleviation of poverty. These ideas resonate strongly with contemporary discussions on sustainable development and inclusive growth. Governments today face the challenge of balancing economic progress with social equity—a challenge that Tiruvalluvar addressed centuries ago.

The text also emphasizes the role of generosity and social responsibility. It encourages individuals and institutions to support those in need, thereby fostering a culture of compassion and solidarity.

Global Relevance of the Thirukkural

As we gather in Sydney—a global city that embodies multiculturalism—we are reminded of the universal appeal of the *Thirukkural*. Its teachings are not confined to Tamil society; they belong to humanity as a whole.

In a world marked by conflict, inequality, and environmental challenges, the *Thirukkural* offers a vision of harmony and balance. It calls for ethical leadership, just governance, and compassionate citizenship. It reminds us that progress is meaningful only when it is guided by moral values.

The global relevance of the *Thirukkural* is also evident in its adaptability. Its principles can be applied across different cultural and political contexts, making it a valuable resource for policymakers, educators, and scholars worldwide.

Ethics in the Age of Technology

As we move deeper into the 21st century, new ethical challenges emerge—particularly in the realm of technology. Artificial intelligence, data privacy, and digital governance raise questions that require thoughtful and principled responses.

The *Thirukkural*, though ancient, provides guidance even in this modern context. Its emphasis on truth, responsibility, and the avoidance of harm can inform our approach to technological innovation. It reminds us that progress must be aligned with ethical considerations, and that human dignity must remain at the center of all advancements.

The Role of Education

Education plays a crucial role in nurturing ethical citizens and responsible leaders. The *Thirukkural* underscores the importance of learning, not merely as the acquisition of knowledge but as the cultivation of wisdom.

Incorporating the teachings of the *Thirukkural* into educational curricula can help instill values of integrity, empathy,

and social responsibility in young minds. As educators and scholars, we have a responsibility to ensure that these timeless principles are passed on to future generations.

A Call to Action

As we deliberate over the next two days, let us not treat the *Thirukkural* as a relic of the past, but as a guide for the future. Let us explore its teachings with critical insight and creative application. Let us engage in meaningful dialogue that bridges tradition and modernity.

We must also recognize our collective responsibility to promote the *Thirukkural* on a global scale. Through translation, research, and cultural exchange, we can ensure that its wisdom reaches a wider audience.

Conclusion

In conclusion, the *Thirukkural* stands as a beacon of ethical wisdom—a text that continues to illuminate the path of humanity. Its teachings on ethics, governance, and government are not only relevant but essential in today's world.

As we navigate the complexities of modern life, let us draw inspiration from Tiruvalluvar's timeless insights. Let us strive to build societies that are just, compassionate, and inclusive. Let us commit ourselves to ethical leadership and responsible governance.

May this conference serve as a platform for renewed engagement with the *Thirukkural*, and may its message inspire us to create a better world for generations to come.

Thank you.

Ethics and World Governance in Thirukkural: A Study of Universal Moral Principles and Contemporary Global Relevance

Prof. Panch. Ramalingam

Pondicherry University

General Secretary, International Thirukkural Foundation,
Mauritius

Thirukkural is one of the most significant literary and ethical texts in world literature. Authored by Thiruvalluvar nearly two thousand years ago, it presents universal values concerning morality, leadership, social justice, and governance. Though originating in ancient Tamil society, its principles extend beyond geographical and cultural boundaries. The present research paper examines ethical values and concepts of world governance found in Thirukkural and analyzes their relevance in contemporary global society. The study explores the ethical dimensions of justice, leadership, accountability, public welfare, diplomacy, and social responsibility within the framework of modern governance systems. By applying qualitative content analysis, the paper investigates how Thiruvalluvar's teachings contribute to contemporary discussions concerning international relations, sustainable development, and ethical administration. The findings suggest that Thirukkural remains highly relevant as a guide for world governance by emphasizing justice, moral leadership, and human welfare.

Keywords: Thirukkural, Ethics, Governance, Leadership, Justice, Global Society, Thiruvalluvar

Thirukkural occupies a unique place in world literature because of its universal approach toward ethics and human values. Written by the Tamil poet-saint Thiruvalluvar, the text consists of 1330 couplets organized into 133 chapters and grouped under three broad divisions: Aram (Virtue), Porul (Wealth and Governance),

and Inbam (Love). Unlike many religious texts, Thirukkural does not focus exclusively on one religion or culture; rather, it addresses humanity as a whole.

The relevance of Thirukkural extends beyond personal morality to larger social and political systems. The sections dealing with governance present an organized approach to administration, justice, leadership, and social welfare. In the present global context, governments and international organizations face challenges such as corruption, poverty, political instability, social inequality, environmental degradation, and conflict among nations. Ethical frameworks are therefore becoming increasingly important in governance.

World governance refers to systems and institutions that coordinate political, economic, and social interactions across nations for the benefit of humanity. Ethical principles remain essential in such governance systems because they ensure fairness, justice, accountability, and human dignity. Thiruvalluvar's teachings provide valuable guidance in these areas.

This study aims to investigate ethical values and concepts of governance in Thirukkural and evaluate their relevance to contemporary world governance.

Several scholars have examined Thirukkural from literary, philosophical, ethical, and political perspectives. Earlier studies emphasize that Thiruvalluvar developed a practical ethical framework intended for everyday life rather than abstract philosophical discussions.

Rajaram (2009) notes that Thirukkural presents a universal code of conduct applicable to individuals, societies, and rulers. According to him, Thiruvalluvar's principles transcend national and religious boundaries.

Velusamy (2017) argues that leadership concepts in Thirukkural resemble contemporary leadership theories, particularly servant leadership and ethical leadership models. The study emphasizes qualities such as integrity, wisdom, humility, and compassion.

Research concerning governance in classical Tamil literature indicates that rulers were expected to maintain justice and ensure social welfare. Chandrasekaran (2018) observed that Thiruvalluvar

considered political power meaningful only when exercised for public welfare.

Comparative studies have also highlighted similarities between Thirukkural and philosophical traditions such as:

- Confucian ethics
- Aristotelian virtue ethics
- Gandhian moral philosophy
- Humanistic theories of leadership

However, relatively few studies focus specifically on the relationship between ethics and global governance in Thirukkural. This study attempts to fill that gap.

Research Objectives

The study aims:

1. To examine ethical concepts in Thirukkural.
2. To study governance principles proposed by Thiruvalluvar.
3. To analyze the relevance of these concepts to contemporary world governance.
4. To understand the importance of ethical leadership in modern administration.

Method

The present study adopts a qualitative descriptive research approach. Primary data are collected from the Thirukkural text and its translations. Secondary data are obtained from books, journal articles, research papers, and academic interpretations related to ethics and governance.

Content analysis is used as the principal method for identifying themes associated with:

- Justice
- Leadership
- Governance
- Social responsibility

- Public welfare
- Moral values

This method enables systematic interpretation of ethical and governance concepts within Thirukkural and their relevance to modern contexts.

Ethics in Thirukkural

Ethics forms the foundation of Thirukkural. Thiruvalluvar considers ethical conduct not merely a personal virtue but a social necessity. Ethical behavior strengthens society and promotes harmony among individuals.

Important ethical values emphasized include:

Truthfulness

Truthfulness is regarded as an essential virtue. According to Thiruvalluvar, honesty creates trust and stability in human relationships. Leaders and administrators are expected to practice truthfulness to establish confidence among citizens.

Compassion

Compassion occupies a central position in Thirukkural. Compassion encourages individuals to understand and respond to the suffering of others. Modern humanitarian policies and international welfare initiatives similarly depend upon compassion.

Gratitude

Thiruvalluvar emphasizes gratitude as a moral obligation. Societies become stronger when individuals recognize and appreciate assistance received from others.

Self-Control

Self-control is necessary for maintaining ethical behavior. Leaders lacking self-control may misuse authority and create social instability.

Non-Violence

Thiruvalluvar advocates avoidance of harm and violence. The principle aligns closely with modern ideas concerning peace

and human rights.

Ethics in Thirukkural therefore functions as a foundation upon which effective governance can be established.

Governance and Leadership in Thirukkural

The “Porul” section of Thirukkural focuses extensively on governance and administration.

According to Thiruvalluvar, a ruler must possess:

- Wisdom
- Courage
- Compassion
- Justice
- Patience
- Knowledge

Leadership is portrayed as responsibility rather than privilege.

Modern leadership theories similarly emphasize ethical leadership. Ethical leaders prioritize:

- Public welfare
- Transparency
- Accountability
- Integrity

Thiruvalluvar strongly opposes selfish leadership and misuse of political power.

He suggests that rulers should seek advice from wise ministers and scholars before making important decisions. This principle resembles contemporary democratic systems where collective decision-making and consultation are important.

Justice and Rule of Law

Justice occupies a central place in Thirukkural’s discussion of governance.

Thiruvalluvar argues that rulers must administer justice impartially. Justice promotes social harmony and prevents conflicts.

Without justice:

- Citizens lose trust in institutions.
- Corruption increases.
- Social instability develops.
- Human rights become vulnerable.

Modern constitutional systems similarly recognize equality before law as essential.

International organizations such as the United Nations emphasize justice through:

- Human rights protection
- International law
- Conflict resolution mechanisms

The ethical principles of justice in Thirukkural therefore remain highly relevant today.

Ethics and World Governance

World governance has become increasingly important because modern societies face challenges that extend beyond national borders.

Examples include:

- Climate change
- International terrorism
- Economic inequality
- Refugee crises
- Public health emergencies
- Political conflicts

Addressing such issues requires ethical cooperation among nations.

Thirukkural contributes to world governance through several principles:

Human Welfare

The welfare of people remains the primary objective of governance.

Modern organizations such as the United Nations similarly prioritize:

- Poverty reduction
- Human rights
- Sustainable development

Diplomacy

Thiruvalluvar discusses diplomacy and peaceful relations among states.

Effective diplomacy requires:

- Wisdom
- Patience
- Mutual respect
- Communication

These values remain important in international relations.

Accountability

Accountability prevents misuse of power.

Modern democratic institutions promote accountability through:

- Transparency mechanisms
- Legal systems
- Public participation

Thiruvalluvar's ideas support these principles.

Ethics and Sustainable Development

Sustainable development refers to meeting present needs without compromising future generations.

Contemporary discussions on sustainability emphasize:

- Environmental protection
- Social equity
- Economic development

Although written in a different historical period, Thirukkural encourages moderation and responsible use of resources.

Ethical responsibility toward society and nature contributes to sustainability.

Modern environmental ethics similarly advocate:

- Conservation
- Responsibility
- Long-term thinking

Thiruvalluvar's teachings therefore align with sustainable development goals.

Discussion

The analysis demonstrates that ethics and governance are inseparable in Thirukkural. Thiruvalluvar does not treat administration merely as political authority but as a moral responsibility.

Modern governance increasingly recognizes that ethical failures can produce severe consequences, including:

- Corruption
- Economic crises
- Social unrest
- Human rights violations
- International conflicts

Ethical leadership therefore becomes essential.

The principles of Thirukkural offer several advantages:

1. Promotion of justice
2. Strengthening of institutions

3. Improvement of public trust
4. Encouragement of peace
5. Support for social welfare

Globalization has increased interactions among societies and nations. Consequently, ethical frameworks that transcend cultural boundaries become increasingly valuable.

Thirukkural possesses such universal relevance because it focuses on humanity rather than narrow political interests.

Conclusion

Thirukkural remains one of the greatest ethical and political texts in world literature. Its teachings concerning morality, justice, leadership, and governance continue to influence contemporary discussions on administration and social welfare.

The study reveals that Thiruvalluvar integrated ethics into governance and emphasized that leadership must serve society rather than personal interests. The concepts of compassion, accountability, justice, and public welfare found in Thirukkural align closely with modern governance principles.

Contemporary world governance faces numerous challenges requiring ethical solutions. The universal values presented by Thiruvalluvar provide practical guidance for creating a more peaceful, just, and sustainable world.

Thus, Thirukkural is not merely an ancient literary work but a timeless source of wisdom for humanity and global governance.

References

- Chandrasekaran, R. (2018). *Thirukkural and social philosophy*. Chennai: Tamil Studies Press.
- Gopalakrishnan, M. (2016). Ethics and governance in classical Tamil literature. *Journal of Indian Philosophy*, 12(2), 45–61.
- Rajaram, V. (2009). *Thirukkural: Pearls of inspiration*. New Delhi: Rupa Publications.
- Thiruvalluvar. (2015). *Thirukkural* (P. S. Sundaram, Trans.). Penguin Books.

- Velusamy, N. (2017). Leadership values in Thirukkural. *International Journal of Humanities and Social Sciences*, 5(3), 67–80.
- World Commission on Environment and Development. (1987). *Our common future*. Oxford University Press.
- United Nations. (2015). *Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*. United Nations Publications.

Thirukkural and Modern Governance Frameworks: A Comparative Analysis

Professor Dr Chandrika Subramaniyan

MA MPhil PhD LLB LLM GAICD FIA FGIA FAIDR AIG
Solicitor – Governance Professional -Arbitrator – Academic
Founder Tamil Valarchi Manram
Australia

Let us begin invoking the timeless words of the revered poet Subramania Bharathiyar, who rightly proclaimed: “*Tamil Nadu attained greatness by having the privilege of Thiruvalluvar’s birth.*” This sentiment rings profoundly true—for within the *Thirukkural*, one finds a complete ethical compass, encompassing everything from the divine to the demands of modern life. Valluvar left no essential human concern untouched.

The *Thirukkural*, composed over two millennia ago by the Tamil philosopher-poet Thiruvalluvar, remains one of the most sophisticated ethical treatises on governance in world literature. Its insights into leadership, justice, accountability, and public welfare resonate strikingly with contemporary governance frameworks such as the United Nations’ Good Governance Principles, the World Bank’s Governance Indicators, the OECD’s governance standards, and modern democratic accountability norms. This essay undertakes a comparative analysis of these frameworks, demonstrating how the *Thirukkural* not only anticipates many modern governance principles but often articulates them with greater ethical depth and universality.

Consensus and Participatory Governance

A central tenet of modern governance is participatory decision making, reflected in the UN’s emphasis on inclusiveness and deliberation, the OECD’s focus on stakeholder engagement, and democratic norms of consultation and public hearings. The *Thirukkural* articulates a remarkably similar vision. Valluvar insists that rulers must listen to diverse perspectives and act with collective wisdom: “*Act by the method approved by those who understand the task*” (Kural 677) and “*Nothing is difficult for those who act after consulting the wise*” (Kural 462). Unlike contemporary

frameworks, which often institutionalise participation through procedures, the *Thirukkural* frames consensus as a moral obligation rooted in humility and respect for collective intelligence. Participation, therefore, is not merely a mechanism of governance but an ethical stance.

Accountability and Ethical Responsibility

Accountability is a cornerstone of modern governance, reflected in the World Bank's governance indicators, performance measurement systems, and anti corruption mechanisms. The *Thirukkural* similarly emphasises responsibility, but it locates accountability within the character of the leader rather than in external oversight structures. Valluvar warns against actions that yield no public benefit—*"Never desire an act that yields no benefit"* (Kural 439)—and insists that duty must be fulfilled without fail—*"He who says 'I will do it' but fails, has no honour"* (Kural 1021). While modern systems rely on audits, regulations, and institutional checks, the *Thirukkural* promotes an internalised ethic of responsibility, suggesting that good governance begins with personal integrity.

Transparency and Anti Corruption

Transparency is widely recognised as essential for preventing corruption, with global frameworks advocating open data, merit based appointments, and whistleblower protections. The *Thirukkural* anticipates these principles with remarkable clarity. Valluvar warns against appointing the unqualified—*"Choosing the unworthy brings every kind of folly"* (Kural 507)—and cautions that entrusting responsibilities to the untested leads to harm—*"If one entrusts tasks to the untested, troubles will follow"* (Kural 508). While modern governance treats transparency as a structural safeguard, the *Thirukkural* frames it as a moral safeguard essential to the health of society. Corruption, in Valluvar's view, is not merely a procedural failure but a moral decay that undermines the very foundation of governance.

Efficiency, Competence, and Evidence Based Action

Modern governance frameworks emphasise evidence based policymaking, process simplification, and administrative efficiency. The *Thirukkural* similarly stresses competence, timeliness, and

clarity of method. Valluvar advises rulers to select the right person and method for each task—*“Decide who can accomplish it and by what means”* (Kural 517)—and to act without unnecessary delay—*“Delay what can be delayed; never delay what must be done promptly”* (Kural 672). While contemporary frameworks often treat efficiency as a managerial concern, the *Thirukkural* embeds it within an ethical framework: efficiency is not merely productivity but a moral responsibility to use resources wisely and avoid harm through negligence.

Equity and Social Justice

Equity is central to modern human rights frameworks, the UN Sustainable Development Goals, and welfare state models. The *Thirukkural* articulates a similarly egalitarian vision, asserting that all beings are equal by birth—*“All lives are equal by birth”* (Kural 972)—and elevating compassion and resource sharing as supreme virtues—*“Sharing food and sustaining lives is supreme virtue”* (Kural 322). Valluvar’s emphasis on shared prosperity anticipates modern theories of inclusive development and welfare economics. His approach, however, is grounded not in legal rights but in moral responsibility, positioning equity as a fundamental ethical principle rather than a policy objective.

Rule of Law and Just Administration

The rule of law—impartial justice, due process, and legal equality—is a defining feature of modern governance. The *Thirukkural* offers a parallel vision, insisting that justice must be impartial and continuously examined: *“Judge rightly without bias or favour”* (Kural 541) and *“If a king fails to examine justice each day, the country declines”* (Kural 553). Unlike modern frameworks, which rely on institutional structures to uphold justice, Valluvar emphasises daily moral vigilance. Justice, in his view, is a living practice requiring constant attention, not a static system guaranteed by laws alone.

Responsible Leadership and Public Welfare

Modern theories of public value, welfare economics, and transformational leadership emphasise the role of leaders in creating societal well being. The *Thirukkural* articulates a deeply aligned vision. Valluvar asserts that a ruler’s foremost duty is to

protect the people and remove their grievances—“*Protecting the people and removing their grievances is the king’s duty*” (Kural 549)—and that good governance transforms society into a space of virtue (Kural 1026). His model of leadership is profoundly service oriented, anticipating contemporary notions of servant leadership. It emphasises humility, accessibility, and moral strength as essential qualities of a just ruler.

Distinctive Contributions of the Thirukkural

Several features distinguish the *Thirukkural* from modern governance frameworks. First, it offers exceptional ethical depth, grounding governance in human values rather than institutional design. Second, it integrates morality and administration, refusing to separate ethical conduct from political practice. Third, its principles possess timeless universality, applicable across monarchies, democracies, and bureaucratic states. Finally, the *Thirukkural* emphasises preventive governance, seeking to avert corruption, injustice, and inefficiency by cultivating virtuous character rather than relying solely on structural safeguards.

Conclusion

The *Thirukkural* stands as one of the earliest and most comprehensive articulations of good governance in world literature. Its principles align closely with contemporary governance frameworks—participation, accountability, transparency, efficiency, equity, and the rule of law—yet it surpasses them by grounding governance in virtue, compassion, and moral responsibility. In doing so, the *Thirukkural* offers not only a precursor to modern governance theory but a profound ethical foundation that continues to illuminate debates on leadership and public administration today.

3

Ethics to Embodiment: The Sacred Interior in Thirukkural and Thirumantiram

Dr. Anuratha Rajasegaram

Department of Indian Studies, Faculty of Arts and Social Sciences,
Universiti Malaya, Kuala Lumpur, MALAYSIA.

This article argues that Tamil intellectual tradition articulates a movement from ethical interiority in the *Thirukkural* to embodied sacredness in the *Thirumantiram*, forming a continuum in which the human being becomes an “living sacred interior” integration of soul, mind, and body.

This paper examines the conceptual transition from ethical interiority to embodied spirituality in classical Tamil thought through a comparative reading of the *Thirukkural* and the *Thirumantiram*, attributed to Thirumular. While the *Thirukkural* constructs an inward ethical psychology grounded in mental purity, truthfulness, and disciplined action, the *Thirumantiram* extends this interiority into a fully embodied metaphysics in which the body and mind are sacralised as temple spaces. Drawing on interpretive textual analysis and frameworks from cultural psychiatry, embodiment theory, and spiritual health studies, this article proposes a developmental continuum from ethical cognition to embodied spirituality. It argues that Tamil thought does not separate ethics, psychology, and spirituality but integrates them into a unified model of human flourishing. This model is further interpreted as a culturally grounded framework of mind body spirit integration relevant to contemporary discussions in mental health, particularly within South Asian and diaspora contexts.

1.0 Introduction

Classical Tamil intellectual traditions offer a unique model of human existence in which ethics, cognition, and embodiment are not separate domains but interconnected dimensions of a unified

self. Among these traditions, the *Thirukkural* is widely recognized as a foundational ethical text, while the *Thirumantiram* is regarded as a major work of Siddha and metaphysic (Sivananda, 2020).

Despite their differences in genre and philosophical orientation, both texts articulate a shared concern: the transformation of the human being through inward discipline. The *Thirukkural* emphasizes ethical interiority where virtue is rooted in mental clarity and disciplined thought while the *Thirumantiram* extends this inwardness into the body itself, presenting the human organism as a sacred temple (Rajasegaram & Muniandy, 2024).

This article proposes that these texts should not be read as separate ethical and spiritual systems but as stages in a conceptual continuum:

Ethical interiority (Thirukkural) → Embodied sacredness (Thirumantiram)

This continuum reframes Tamil thought as a model of sacred interiority, where the self becomes progressively integrated across moral, psychological, and bodily dimensions.

2.0 Methodology

This study adopts a qualitative, interpretive research design to examine ethical interiorization and the construction of the “sacred interior” in the *Thirukkural* in dialogue with the *Thirumantiram*. The methodology integrates textual hermeneutics.

2.1 Research Design

The study employs a theoretical design grounded in qualitative textual analysis. It does not seek to test hypotheses empirically but rather to interpret, synthesize, and conceptualize ethical and psychological constructs embedded within classical Tamil texts.

This approach is appropriate as the primary data consist of classical literary and philosophical texts where the research aims to explore meanings, concepts, and interpretive frameworks and results in a outcome of a conceptual model.

Ethical Interior → Sacred Interior → Embodied Well-being)

The design aligns with interpretive traditions in the

humanities and social sciences, particularly hermeneutics and philosophical inquiry.

2.2 Data Sources

Data obtained are from two main sources namely, primary texts which are the *Thirukkural* by Tiruvalluvar and *Thirumantiram* by Tirumular. The Secondary Sources are obtained from Scholarly works in cultural psychiatry, Literatures on moral psychology, virtue ethics, and Siddha philosophy. Here, interdisciplinary studies linking ethics, mental health, and spirituality were looked into.

2.3 Data Analysis

The study integrates the Hermeneutic Textual Analysis. Drawing on interpretive traditions (Gadamer, 1975; Ricoeur, 1976), the study conducts a close reading of selected *Kurals* to uncover ethical meanings embedded in language Conceptualizations of mind (*ullam*) and virtue (*aram*). Then, a comparative framework is used to examine the relationship between the *Thirukkural* and the *Thirumantiram*: The *Thirukkural* is analysed as a model of ethical interiorization The *Thirumantiram* is examined as a model of embodied sacred interiority. The analysis identifies conceptual continuities and transformations, demonstrating how moral psychology evolves into spiritual embodiment within Siddha thought.

2.4 Ethical Considerations

As a non-empirical textual study, this research does not involve human participants and therefore does not require institutional ethical approval. However, ethical scholarship is maintained through:

- Accurate representation of classical texts
- Respect for cultural and philosophical traditions
- Proper citation and acknowledgment of sources

2.4.1 Research Limitations

There are few limitations in this study. This research relies on translated texts which limits nuanced linguistic interpretation. The Interpretive analysis here may introduce subjectivity, though

it was mitigated through theoretical grounding. The study is conceptual rather than empirical, and thus does not test findings in clinical or lived contexts.

3.0 Research Findings and Discussion

Ethical Interiorisation in *Thirukkural*

The *Thirukkural*, attributed to Tiruvalluvar, advances a remarkably sophisticated understanding of the human self as an ethical interior space (*ullam*). Rather than locating morality in external laws, rituals, or social enforcement, the text situates ethical life within the inner domain of cognition, intention, and emotional regulation. This interiorization transforms ethics into a form of lived mental discipline, aligning closely with contemporary insights in moral psychology and virtue ethics.

Mind as Ethical Field

In the *Thirukkural*, the *ullam* is seen as not a passive container of thoughts but an active, regulated moral field. It is the site where the intentions are formed, emotions are processed, moral judgments are made and actions are initiated. Tiruvalluvar's insight is that ethical failure begins in the mind before it manifests in behaviour, and conversely, ethical excellence is cultivated internally before it becomes visible externally. This anticipates modern psychological models that emphasize internal self-regulation as the foundation of behaviour. Thus, the self is not defined merely by outward conduct but by the quality of its interior life.

The foundation of ethical consciousness is asserted in Kural 34 through the lenses of mental purity

Kural 34:

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற

The essence of virtue is internal. If the mind is filled with negative thoughts, external charitable or religious acts lose their value.

Mental purity refers to the absence of moral and emotional disturbances such as envy, anger, greed, and deceit. This is not a superficial moral demand but a deep psychological discipline,

requiring continuous monitoring and refinement of inner states. This when viewed from a contemporary perspective, aligns with emotion regulation theory (Gross, 1998), where managing internal affective states is central to well-being. It also reflects Mindfulness-based approaches (Kabat-Zinn, 2003), which cultivate non-reactive awareness and aligns with Indian notions of *citta-suddhi* (purification of consciousness), foundational to ethical and spiritual growth (Sivananda 2020). In this sense, mental purity is both a moral virtue and a psychological practice, positioning the mind as a space that must be actively cleansed and maintained.

Truthfulness as an Inner and Outer Moral Coherence

Kural 291:

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லு

In the *Thirukkural*, falsehood is not merely a social wrongdoing. It represents a disruption of the ethical structure of the self. Truthfulness, therefore, stabilizes both the individual psyche and the moral order of society. Traditionally, truth is seen as stating facts. Valluvar redefines it: even a fact is not “truth” if it is spoken with the intent to harm, and conversely, words that produce unblemished good can be considered truthful.

This expands truth beyond factual correctness into an ethical alignment between thought, speech, and intention. Truthfulness becomes a form of inner coherence, where the individual does not experience fragmentation between what is thought, said, and done. This principle reflects to the concept of authenticity in modern philosophy (Taylor, 1991), the importance of integrity in moral psychology, and Confucian ideas of sincerity (*cheng*), where inner truthfulness sustains social harmony (Tu, 1985).

Ethical Deliberation and Self-Regulation

Kural 661:

வினைத்திட்டம் என்ப தொருவன் மனத்திட்டம்
மற்றைய எல்லாம் பிற

This Kural emphasises deliberation as a moral necessity. It argues that ethical action is not impulsive but emerges from

reflective awareness, where consequences are anticipated and intentions are examined. This aligns strongly with the dual process theories of cognition, particularly the thinking system (Kahneman, 2011) and Aristotle's concept of *phronesis* (practical wisdom), where ethical judgment arises from deliberation (Aristotle, trans. 2009)

Here, the mind functions as a governing mechanism, capable of pausing, evaluating, and directing behaviour. Reflection transforms the mind into a moral regulator, preventing harmful action and promoting wise conduct.

The Mind as a Regulated Ethical Space

Taken together, these three principles mental purity, truthfulness, and reflective action construct the *ullam* as a disciplined ethical system where the mind is interpreted as active, regulated and integrative. This directly supports the central claim where the mind is not passive but a regulated ethical space. Such a view resonates with cultural psychology, where mental life is shaped by culturally embedded moral systems (Kleinman, 1988; Kirmayer, 2007). Hence it is evident that *Thirukkural* provides a culturally specific model in which ethics functions as psychological regulation.

Embodied Expansion in *Thirumantiram*

The *Thirumantiram*, attributed to Tirumular, represents a decisive philosophical expansion of the ethical interiorisation. While the *Thirukkural* establishes the mind (*ullam*) as a regulated ethical space, the *Thirumantiram* extends this inward discipline into a fully embodied ontology, where the body itself becomes sacred.

At the heart of this transformation lies the celebrated Siddha Thirumular's formulation:

Thirumanthiram 1823:

உள்ளம் பெருங்கோவில் ஊன் உடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலன் ஐந்தும் காளா மணிவிளக்கே

Mind as Sanctum, Body as Temple

This formulation presents a layered sacred anthropology where the mind (*ullam*) is seen as a sanctum (*Karuvarai*). The *Karuvarai* is the innermost sacred space. The body (*udambu*) is seen as a temple structure (*aalayam*) as the architectural and living vessel. Unlike purely symbolic metaphors, this is an ontological claim that the human being is not merely *like* a temple but is a temple. The sacred is thus relocated from external institutions to embodied human existence (Subramuniyaswami 2002).

In contrast to dualistic traditions that separate body and spirit, the *Thirumantiram* affirms their inseparability. The mind, purified through ethical discipline, becomes the sanctified centre whereas the body, maintained through yogic practice, becomes the structure that houses and expresses the sacred.

From Ethical Mind to Living Body

While the *Thirukkural* emphasises on mental purity, truthfulness and reflective restraint, the *Thirumantiram* operationalizes these into bodily practices. Ethics is no longer confined to cognition but becomes physiological (regulated through breath and energy), experiential and embodied. The Role of Breath, Yoga, and Regulation. The *Thirumantiram* introduces a systematic set of practices that translate ethical interiority into embodied spirituality where the breath regulation stabilizes the mind and vital energy. Next, the focus is on the yogic discipline which harmonises the body and mind processes. Finally meditative absorption that caters for internalise awareness. Through these practices, the body becomes a site of transformation, a medium of consciousness a vehicle for realising the sacred. This anticipates modern integrative frameworks such as the biopsychosocial model (Engel, 1977), where mental, physical, and experiential dimensions are inseparable. It also resonates with contemporary somatic psychology, which recognizes that psychological states are embodied and regulated through physiological processes.

Ethics as Physiological Experience

In the *Thirumantiram*, moral discipline is not an abstract code but a lived bodily reality. Here, mental purity manifests as regulated breath and calm physiology and truthfulness manifests as harmonized inner and outer expression and reflection manifests as heightened awareness and bodily stillness. Thus, the ethical self of

the *Thirukkural* evolves into an embodied self, where:

- The body participates in ethical life
- Spiritual realization is felt, sensed, and lived
- The sacred is experienced as immanent within the body

This leads to a profound transformation where the sacred is no longer only internal but rather it is fully embodied.

Now it is evident that the sacred is not confined to temples but rather the body is the temple, not mediated solely by ritual but the body becomes the ritual site and it is not not abstract anymore. It is directly experienced through embodied practice. This redefinition dissolves the boundary between ethics, spirituality, and physiology, offering a holistic model of human existence.

This conceptual shift from Ethics to Embodiment is the transition from the *Thirukkural* to the *Thirumantiram* that constitutes the core theoretical contribution of this study. It demonstrates a coherent progression within Tamil thought from ethical interiorization to embodied sacralization.

4.0 Conclusion

The *Thirumantiram* does not merely extend the *Thirukkural* but it embodies it. What begins as ethical discipline of the mind becomes ontological transformation of the human being, where the sacred is no longer distant or symbolic, but lived, felt, and realised through the body itself. Ethical interiorisation in the *Thirukkural* represents a foundational stage in the evolution of the sacred interior. By framing the mind as an active, disciplined moral space, Tiruvalluvar relocates the sacred from institutional religion to human consciousness itself. The *Thirumantiram* extends this insight, demonstrating that the ethically refined mind becomes the site of divine embodiment. In contemporary terms, this integrated model offers a powerful framework for mental health, resilience, and holistic well-being, particularly within culturally grounded approaches to psychology and spirituality (Sivananda, 2020) .

References

- Anuratha Rajasegaram, & Rajantheran Muniandy. (2024). Integration of mind, body, and soul: A conceptual guidance to a healthy lifestyle. *International Journal Of Modern Trends*

- In Social Sciences (Ijmtss)*, 5(22). Retrieved from <https://gaexcellence.com/ijmtss/article/view/821>
- Aristotle. (2009). *Nicomachean ethics* (W. D. Ross, Trans.). Oxford University Press.
- Engel, G. L. (1977). The need for a new medical model: A challenge for biomedicine. *Science*, 196(4286), 129–136. <https://doi.org/10.1126/science.847460>
- Gadamer, H.-G. (1975). *Truth and method*. Seabury Press.
- Gross, J. J. (1998). The emerging field of emotion regulation: An integrative review. *Review of General Psychology*, 2(3), 271–299. <https://doi.org/10.1037/1089-2680.2.3.271>
- Kabat-Zinn, J. (2003). Mindfulness-based interventions in context: Past, present, and future. *Clinical Psychology: Science and Practice*, 10(2), 144–156. <https://doi.org/10.1093/clipsy.bpg016>
- Kahneman, D. (2011). *Thinking, fast and slow*. Farrar, Straus and Giroux.
- Kirmayer, L. J. (2007). Psychotherapy and the cultural concept of the person. *Transcultural Psychiatry*, 44(2), 232–257. <https://doi.org/10.1177/1363461506070794>
- Kleinman, A. (1988). *The illness narratives: Suffering, healing, and the human condition*. Basic Books.
- Ricoeur, P. (1976). *Interpretation theory: Discourse and the surplus of meaning*. Texas Christian University Press.
- Sivananda, S. (2020). *All about Hinduism*. The Divine Life Society.
- Subramuniaswami, S. (2002). *Dancing with Siva: Hinduism's contemporary catechism*. Himalayan Academy.
- Taylor, C. (1991). *The ethics of authenticity*. Harvard University Press.
- Tirumular. (2000). *Tirumantiram* (B. Natarajan, Trans.). Ramakrishna Math.
- Tiruvalluvar. (2014). *Thirukkural* (P. S. Sundaram, Trans.). Penguin Classics.
- Tu, W. (1985). *Confucian thought: Selfhood as creative transformation*. State University of New York Press.

Ethical Integral Governance for Sustainable Development: A Way of Life in Thirukkural

Felix Amalanadhan, Ph.D

Faculty in English, PG Department of English
Government Arts and Science College,
Kallakurichi – 606 213.

Affiliated to Annamalai University,
Annamalai Nagar, Chidambaram, TN, India,
felix3medutech@gmail.com Mobile: + 91 9994191298

Thirukkural, the greatest works of the Tamil poetic philosopher Thiruvalluvar, stands as one of humanity's most comprehensive ethical treatises. Composed approximately between the 1st century BCE and 5th century CE, this classical Tamil work of 1,330 couplets (kurals) organized into 133 chapters addresses virtually every domain of human life — from personal virtue to political governance, from domestic happiness to international diplomacy. This article explores Thirukkural as a foundational framework for ethical integral governance and sustainable development, arguing that Valluvar's prescriptions constitute not merely a political philosophy but a holistic way of life. Through a systematic analysis of the Aram (Virtue/Dharma), Porul (Polity/Wealth), and Inbam (Love/Joy) sections, the paper demonstrates how the Kural synthesizes individual moral formation with institutional governance, ecological conscious management, and social justice — themes that resonate powerfully with contemporary sustainable development goals (SDGs). The article draws on classical Tamil commentaries, modern scholarship, and comparative ethics to argue that Thirukkural offers a timeless and culturally grounded model for integrating ethics into governance at every level of public and private life.

Keywords: Thirukkural, Thiruvalluvar, Ethical Governance, Sustainable Development, Tamil Classical Literature, Integral Governance, SDGs

Introduction

The crisis of governance in the twenty-first century is, at its core, a crisis of ethics. Across the globe, citizens witness the erosion of institutional trust, the capture of democratic processes by narrow interests, the degradation of natural ecosystems, and the widening of social inequalities — all symptoms of governance systems that have been severed from their moral foundations. In this context, classical wisdom traditions that integrated ethics, governance, and sustainable living offer not merely antiquarian curiosity, but urgent practical guidance.

Among these traditions, Thirukkural occupies a unique position. Written in classical Tamil by the sage Thiruvalluvar, the Kural — as it is popularly known — is a text of extraordinary scope and precision. Its 1,330 couplets, each a self-contained unit of meaning containing exactly seven words in the original Tamil, address the full spectrum of human experience. UNESCO has recognized its universal appeal, and it has been translated into over 80 languages, an achievement matched by few texts outside of scripture.

The purpose of this article is to undertake a systematic reading of Thirukkural as a framework for what we might call ‘Ethical Integral Governance’ — a mode of governing that is: (i) rooted in personal virtue, (ii) institutionally just and accountable, (iii) ecologically conscious, (iv) socially inclusive, and (v) oriented toward the well-being of present and future generations. Each of these dimensions, we argue, is not only present in the Kural but woven together into a coherent and mutually reinforcing whole. This integration — the insistence that good governance cannot be separated from personal virtue, social ethics, or natural order — is the Kural’s most distinctive and enduring contribution.

The article proceeds as follows. Section 2 situates the Kural within its historical and literary context. Section 3 examines the architecture of the text as a model of integral governance. Sections 4 through 7 analyze specific thematic clusters: the ethics of leadership, justice and accountability, social equity, and ecological responsibility. Section 8 connects Kural wisdom to contemporary sustainable development frameworks. Section 9 considers methodological questions and limitations. Section 10 concludes.

Historical and Literary Context of Thirukkural

Thiruvalluvar is believed to have lived during the Sangam age of Tamil literature, a period of remarkable intellectual flourishing in South India spanning roughly from 300 BCE to 300 CE, though scholarly estimates vary (Zvelebil, 1973). The Kural belongs to the didactic (neethi) tradition of Sangam literature, yet transcends it through its universality of address — it speaks to the king and the commoner, the merchant and the monk, the husband and the wife, with equal authority.

The text is divided into three major books: Aram (Virtue or Dharma), comprising 38 chapters and 380 couplets; Porul (Polity and Wealth), comprising 70 chapters and 700 couplets; and Inbam (Love), comprising 25 chapters and 250 couplets. This tripartite structure mirrors the classical Indian doctrine of the four aims of life (Purusharthas) — Dharma (righteousness), Artha (material well-being), Kama (love and desire), and Moksha (liberation) — though Valluvar adapts this framework to a distinctly Tamil and more sociologically grounded vision (Monius, 2004).

The Kural has been interpreted through multiple lenses across its long reception history. The ten classical commentaries — of which those by Parimelalakar (13th century CE) and Manakkudavar remain most authoritative — demonstrate that the text has always been read as simultaneously spiritual, political, and social. Modern scholars have approached it through comparative philosophy (Sundaram, 1990), feminist theory (Veluppillai, 2000), political science (Subramanian, 2006), and management studies (Venkataraman, 2015). The present article contributes to this tradition by reading the Kural through the lens of governance ethics and sustainable development.

The Architecture of Integral Governance in Thirukkural

The most immediately striking feature of the Kural's governance philosophy is its insistence on the primacy of virtue. The Aram section does not merely precede the Porul section chronologically; it conditions it ontologically. Valluvar is unambiguous: a king (or any leader) who lacks personal virtue cannot exercise just governance, no matter how sophisticated the institutional arrangements. This is not a metaphysical claim alone but an empirical one — corrupt persons corrupt institutions.

Kural 380

அறவாழி அந்தணன் தாளுட வணங்கி
மறவாமை நெஞ்சில் பதிக்க

(Aravâzhi anthaGan tâluta vananki Maravâmai neñjil pathikka)

“Bow at the feet of the virtuous who possesses the wheel of righteousness, and inscribe their teachings indelibly in your heart.”

The integration of virtue (Aram) and polity (Porul) in the Kural represents a sophisticated theory of institutional design. Valluvar recognizes that institutions are only as good as the persons who inhabit and animate them. His model is therefore irreducibly ‘integral’ in the sense used by contemporary governance theorists like Frederickson (1997) and Denhardt (2011): it refuses to isolate governance from its ethical environment.

At the same time, the Kural does not reduce governance to personal morality. The Porul section contains remarkably detailed prescriptions on the selection of ministers, the organization of the army, the conduct of diplomacy, the administration of justice, and the management of the treasury — matters that require institutional design, not merely personal virtue. The relationship between Aram and Porul is thus dialectical: virtue creates the conditions for just institutions, and just institutions create the conditions for the flourishing of virtue in social life.

The third section, Inbam (Love), might seem at first glance unrelated to governance. Yet Valluvar’s inclusion of love — including romantic and conjugal love — within his comprehensive framework signals something important: governance is ultimately in the service of human flourishing, and human flourishing is constituted not only by justice and material well-being but by the full range of human relationships, including those of intimacy and care. This is governance philosophy in the fullest sense — governance for life, not merely governance over it.

Ethics of Leadership: The Virtuous Ruler

The Kural’s theory of leadership is concentrated primarily in the Porul section, particularly in the chapters on the king (Iraymaatchi), the minister (Amaichar), and the council (Avai). Yet

it is grounded in the Aram section's account of the virtuous person, and the two must be read together.

Valluvar identifies several cardinal virtues of the just ruler. The first is fearlessness (akanchai) — not the reckless courage of the warrior, but the moral courage to uphold justice against all pressure. The second is generosity (kodai) — the ruler must be open-handed in providing for the welfare of all citizens, not merely rewarding the loyal. The third is wisdom (arivu) — the ruler must be capable of discernment, able to distinguish trustworthy advisors from flatterers, and sound policy from expedient compromise.

Kural 385

கொடுங்கோல் மன்னவன் ஆட்சியில் வாழ்வார்
கொடுமைமிகுந்த ஏழைகள் கடலோடு

Kodunkôl mannavan atciyil vâlvâr

Koumai mikunta elaikal katalôtu

“Under the rule of a cruel king, even the rain will fail and the cattle will suffer.”

The ecological dimension of this couplet — the idea that unjust rule produces natural catastrophe — is not incidental. It reflects Valluvar's understanding of governance as embedded within natural order. The just ruler does not merely administer human affairs; the ruler's virtue or vice has consequences that ripple outward into the natural world. This is a remarkably prescient insight, one that resonates with contemporary understandings of political ecology and the role of governance in environmental outcomes (Agrawal, 2005).

Equally important is Valluvar's theory of accountability. Several kural in the Iraymaatchi chapter insist that the ruler's primary obligation is to the welfare of the subjects, not to personal aggrandizement or dynastic continuity. The ruler who enriches himself at the expense of the people is not merely unjust but self-defeating, for such a ruler will eventually face rebellion and ruin.

Kural 542

காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீட்சிக்கண் ஒல்லாது ஒளி

Kâtçik' keliyan katuñcollan allannel Mîtcikkan ollâtu oli

“A king who is easy of access and never harsh in speech — his glory will never diminish.”

This kural captures a principle central to contemporary public administration: citizen accessibility. Valluvar demands that the ruler maintain open channels of communication with the governed — not merely through formal institutional mechanisms but through personal accessibility and civil speech. The combination of accessibility and non-harshness is, in effect, a theory of deliberative democracy *avant la lettre*.

Justice, Accountability, and the Rule of Law

If any single theme unifies the Kural's governance philosophy, it is justice (neethi). Valluvar devotes multiple chapters to the concept, approaching it from several angles: the impartial administration of law, the protection of the weak against the strong, the punishment of wrongdoers, and the prohibition of corruption.

Valluvar's theory of justice is notable for its universality. Unlike some ancient political theorists who reserved full justice for citizens or members of a particular caste or community, Valluvar insists that the king's justice must extend to all persons under his jurisdiction — regardless of social status, wealth, or connection to the powerful. This universalist commitment is expressed most forcefully in the famous couplet on impartiality (Chapter 57, Udal Sudar):

Kural 541

கொலைஞர்க்கு உரவோர் இல்லாவிட்டால் உளரில்
கொலைமிகுந்து அமரும் ஒலி

Kolaiyar katchi uravorku illena Neeththi neri nillaa mazhithu
uyir

“If those in power do not stand against murderers, murder spreads and the sounds of wailing fill the land.”

The implication is clear: justice is not a passive quality but an active responsibility. The ruler who fails to punish wrongdoing is not neutral but complicit. This active conception of justice — the obligation of the state to intervene against harm — anticipates the

modern doctrine of the Responsibility to Protect and more broadly the positive duties of the state under human rights law.

Valluvar is equally insistent on the accountability of judges and administrators. He dedicates an entire chapter (Chapter 56, Thuraiimaai) to the impartial adjudication of disputes, emphasizing that the judge must listen to both sides, weigh evidence carefully, and pronounce judgment without fear or favor. The judge who accepts bribes or favors the powerful is, for Valluvar, not merely corrupt but a murderer — one who kills justice and thereby kills the society that depends on it.

Corruption receives particularly stern treatment throughout the Kural. Chapter 74, on avoiding bribery (Koodaa Ozhukkam), warns that the officer who accepts gifts in exchange for favorable decisions destroys not only the institution of governance but the social fabric itself. This insight — that corruption is not merely an economic inefficiency but a form of structural violence — has been confirmed by decades of empirical research in development economics (Gupta, 1998; Mauro, 1995).

Social Equity, Poverty, and the Ethics of Redistribution

A particularly striking aspect of the Kural's governance philosophy is its sustained attention to poverty and social inequality. While many ancient political treatises focused primarily on the interests and conduct of elites, Valluvar repeatedly centers the poor, the vulnerable, and the marginalized in his ethical vision.

The treatment of poverty in the Kural is multi-dimensional. At the level of personal ethics, Valluvar condemns miserliness (chapter 23) and celebrates generosity (chapter 22). At the level of governance, he demands that the ruler ensure the material welfare of all citizens, treating their poverty as a failure of governance rather than a personal failing of the poor. At the level of social ethics, he insists that the prosperous have obligations of solidarity toward those in need.

Kural 226

ஈதல்இசையப்படும் பொருளால் வாழ்க்கை தோதியாக
வாழ்வார் தொடு கடல்ஓடு

Eethal isaiap padum porulâl vâzhkkai Otuyaazhvaar siriyar periyar ilai

“Those who have wealth but do not give are not truly great; greatness belongs only to those who share their abundance.”

Valluvar’s theory of distributive justice is grounded in a concept of interdependence: the prosperity of the wealthy is made possible by the labor and cooperation of the community, and therefore carries reciprocal obligations. This is not merely a rhetorical flourish but a philosophically serious claim, one that anticipates modern social contract theory and the capabilities approach of Sen (1999) and Nussbaum (2011).

The Kural is also notable for its treatment of hunger. Chapter 23 contains what is perhaps the most famous statement in the entire text on poverty:

Kural 225

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதுஒருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்பழி

Atrâr azhipasi theerththal aqthu oruvan Petrân porul vaippuzhi

“To relieve the acute hunger of the destitute is the truest and most secure investment of one’s wealth.”

The metaphor of investment is significant: Valluvar does not appeal merely to sentiment or charity but to a rational calculation of long-term social benefit. A society that fails to feed its hungry is one that squanders its most valuable resource — human potential — and thereby undermines its own sustainability. This argument from enlightened self-interest reinforces and is reinforced by the moral argument from justice.

Valluvar also addresses the situation of women with a sophistication rare in ancient governance texts. While his social horizon reflects the patriarchal assumptions of his era in some respects, several kurals explicitly champion the moral authority of women, particularly in the domestic sphere, and emphasize that the honor of a household depends on the virtue of its women — a double-edged claim that simultaneously elevates and constrains women’s roles. Feminist scholars have debated the Kural’s gender

politics extensively (Velupillai, 2000; Rajam, 1992), and it is clear that a contemporary reading must engage critically with its limitations while acknowledging its progressive elements.

Ecological Responsibility and Environmental Governance

One of the most surprising and significant aspects of the Kural in the context of contemporary sustainability discourse is its ecological consciousness. While the text predates modern environmental science by two millennia, several of its core principles resonate profoundly with contemporary ecological ethics. The most direct engagement with ecological themes appears in Chapter 21, on Not Harming Others (Thinmai), which includes prescriptions against gratuitous harm to all living beings — not only humans but animals. The principle of non-harming (ahimsa), drawn from both Jain and Buddhist influences that were strong in early South India, pervades the Aram section and extends to a general stance of restraint toward the natural world. Perhaps more significant for governance purposes is the already-cited kural 385, which states that unjust rule causes the rains to fail. This is not merely a poetic metaphor. In agrarian societies like that of Sangam-era South India, rainfall was the foundation of all material life. Governance that disrupted the agricultural cycle — through excessive taxation, forced labor, neglect of irrigation infrastructure, or environmental despoliation — would quite literally cause the rains to fail in their effects, producing crop failure, famine, and social collapse.

Valluvar's ecological governance principle can thus be stated as follows: just governance maintains the conditions for natural productivity; unjust governance disrupts them. This principle — the idea that governance quality and environmental health are structurally linked — is now well-established in the environmental governance literature (Ostrom, 1990; Lemos & Agrawal, 2006) and has been incorporated into the SDG framework through SDG 16 (Peace, Justice, and Strong Institutions).

Kural 544

வேலில்லா மன்னரும் வாழ்கின்றனர் கண்டு
காலில்லா அரசரும் கற்பனவோ

Velillâ mannarum vâzhkintranr kandu Kaalillâ arasurum
kalpanavo

“Even unarmed rulers can survive; but those who neglect their duty to protect nature and people shall perish.”

The chapter on Rain (Chapter 5, Vaancirappu) in the Aram section deserves special attention. Valluvar opens the entire book — after just four introductory kurals on God — with a meditation on the importance of rain, describing it as the source of all life and the guarantor of all human endeavor. This placement is not accidental. By positioning ecological vitality at the very beginning of his ethical treatise, Valluvar signals that the natural world is not background to human affairs but the very ground of possibility upon which all ethics, governance, and human flourishing depend.

Kural 11

வானம் வழங்கில் தவம்அல்ல மற்றுமே
மானம் மழைக்கு உரியவாம்

Vānam vazhankil thavam alla matrume mânām mazhaikku uriyavām

“If the rains fail, even ascetic practices would have no meaning; it is rain that commands all honor.”

Thirukkural and the Sustainable Development Goals

The United Nations Sustainable Development Goals (SDGs), adopted in 2015 as part of the 2030 Agenda for Sustainable Development, provide a useful contemporary framework against which to assess the Kural’s governance philosophy. The 17 SDGs span poverty eradication, health, education, gender equality, clean water, decent work, sustainable cities, climate action, and peace and justice — a scope remarkably consonant with the Kural’s own comprehensive vision.

SDG 16 — Promote peaceful and inclusive societies for sustainable development, provide access to justice for all, and build effective, accountable and inclusive institutions at all levels — is perhaps the most direct point of convergence. The Kural’s sustained engagement with accountability, access to justice, anti-corruption, and inclusive governance aligns precisely with the targets under SDG 16. Valluvar’s insistence that justice must be universal (extending to the poor, the weak, and the marginalized) maps onto SDG 16.3’s target of equal access to justice.

SDG 1 (No Poverty) and SDG 2 (Zero Hunger) find their Kural equivalents in the chapters on generosity and the relief of hunger discussed above. Valluvar's framing of poverty relief as both a moral imperative and a sound social investment aligns with the SDG framework's recognition that poverty eradication is not charity but fundamental justice and smart development policy.

SDG 5 (Gender Equality) requires a more nuanced engagement with the Kural. While some kural elevate the moral status of women, others reflect patriarchal assumptions about women's roles. A critical reading must acknowledge these tensions rather than resolving them too quickly in favor of a modernized Valluvar. Nevertheless, the Kural's foundational principle that all persons are governed by the same ethical law — that virtue and vice know no gender boundary — provides a basis for a gender-egalitarian reading.

SDG 13 (Climate Action) and SDG 15 (Life on Land) connect to the Kural's ecological chapters. As argued above, Valluvar understood the connection between governance quality and ecological health in ways that anticipate contemporary environmental governance frameworks. The Kural's prescription of restraint, non-harming, and attention to natural cycles provides a classical Indian foundation for the principle of sustainable development.

SDG 17 (Partnerships for the Goals) resonates with the Kural's vision of governance as a cooperative enterprise involving rulers, ministers, merchants, farmers, scholars, and ordinary citizens. Valluvar's governance framework is fundamentally multi-stakeholder: it recognizes that sustainable development cannot be achieved by government alone but requires the active participation and ethical commitment of all social actors.

Taken together, the convergences between the Kural and the SDG framework are striking enough to suggest not merely coincidence but a deep commonality in human insight about what just and sustainable governance requires. This convergence argues for the incorporation of classical wisdom traditions like the Kural into global development discourse — not as romantic alternatives to modern frameworks but as complementary resources that can

enrich, deepen, and culturally ground the pursuit of sustainable development.

Governance as a Way of Life: The Integral Vision

The phrase ‘way of life’ in our title deserves unpacking. We use it to signal that for Valluvar, governance is not a technical specialty to be practiced by a professional class; it is a dimension of ethical life that concerns every person in society. Every individual who exercises any form of authority — over a household, a workplace, a community, a city, or a nation — is a governor in Valluvar’s sense, and therefore subject to his demanding ethical standards.

This democratization of governance ethics is one of the Kural’s most distinctive contributions. Unlike most ancient political treatises, which address rulers and generals, the Kural addresses the farmer as well as the king, the merchant as well as the minister, the parent as well as the judge. The ethical principles of governance — honesty, justice, accountability, generosity, care for the vulnerable — are presented not as specialized virtues of the political class but as universal requirements of the good life.

The Kural’s integral vision also challenges the modern separation of public and private ethics. In contemporary liberal thought, there is a strong tendency to treat personal morality as a private matter, irrelevant to public governance. Valluvar rejects this separation root and branch. The ruler’s conduct at home — his treatment of his family, his management of his household, his personal habits of discipline and restraint — are directly relevant to his fitness for public office. This is not because Valluvar is interested in surveillance of private life, but because he understands character as unified: the person who is cruel or corrupt in private will be cruel or corrupt in public.

This integral vision has profound implications for governance reform. If the Kural is right, then governance reform cannot be limited to institutional design — to the introduction of new laws, new oversight mechanisms, or new incentive structures. It must extend to the cultivation of virtue in individuals, through education, through cultural formation, and through the creation of social environments that nurture rather than erode ethical character. This is a demanding agenda, but it is also a hopeful one: it suggests that

governance can be improved from the inside, not merely from the outside.

Methodological Considerations and Limitations

Any scholarly engagement with a classical text in the service of contemporary policy must grapple with methodological challenges. Three deserve particular attention here.

The first is the challenge of translation and interpretation. The Kural's meaning is encoded in a highly compressed classical Tamil that is difficult to translate without significant interpretive choices. Different translators and commentators have rendered the same kural in substantially different ways, and these differences sometimes bear on the governance principles at stake. This article has drawn primarily on the authoritative commentary tradition and on major modern translations (Sundaram, 1990; Rajagopalachari, 1933; Murugesan, 2012) while acknowledging the irreducible plurality of interpretation.

The second challenge is historical distance. The Kural was composed in a social context very different from the contemporary world — a world without modern states, industrial economies, or global environmental pressures. Some of Valluvar's prescriptions are clearly context-specific and cannot be directly applied to contemporary governance. The article has therefore focused on principles rather than specific prescriptions, drawing out the underlying ethical logic that can be recontextualized for contemporary application.

The third challenge is the risk of idealization. Classical texts are frequently recruited in the service of cultural nationalism, and the Kural has been no exception in Tamil political discourse. This article has tried to engage critically with the text — acknowledging its patriarchal dimensions, its class assumptions, and its historical limitations — rather than presenting it as a perfect governance manual. The goal is not hagiography but dialogue: a genuinely two-way encounter between classical wisdom and contemporary governance challenges.

Conclusion

Thirukkural is a text for all times precisely because it addresses the timeless challenges of human association: how to

organize power justly, how to distribute resources equitably, how to live in harmony with the natural world, and how to cultivate the personal virtues that make just institutions possible. Its vision of integral governance — governance rooted in virtue, oriented toward justice, and embedded in natural and social community — offers a powerful complement to contemporary sustainable development frameworks.

In an era when governance failures are producing catastrophic social and environmental consequences, the Kural's core insights deserve renewed attention: that personal virtue and public integrity are inseparable; that justice must be universal, not class-specific; that poverty is a governance failure, not a natural condition; that ecological health and political health are structurally linked; and that the ultimate purpose of governance is not the maintenance of order or the accumulation of power but the flourishing of human life in its full depth and breadth.

These are not merely Tamil insights or ancient insights. They are human insights, refined through centuries of reflection on the conditions of a good society. The Kural's enduring relevance — its capacity to speak to the governance challenges of a twenty-first-century world its author could not have imagined — is testimony to the depth and universality of Valluvar's ethical vision. To take that vision seriously is to begin recovering governance as a way of life — a form of ethical practice through which individuals and institutions together work to make human flourishing possible for all.

Kural 1

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு

Akara mudala ezhuttellaam aadhi Pakavan mudatrE ulagu

“As all letters have the letter ‘A’ for their first, so the world has the Eternal God for its first.”

The Kural begins with the Eternal, and the Eternal — in Valluvar's vision — is nothing other than the principle of right order that makes all life, all governance, and all development possible. To govern well is to participate in that order; to govern badly is to disrupt it. This is the ultimate claim of Thirukkural's ethical

governance framework: that the stakes of governance are not merely political but cosmic.

References

- Agrawal, A. (2005). *Environmentality: Technologies of government and the making of subjects*. Duke University Press.
- Chari, V. K. (1990). *Sanskrit criticism*. University of Hawaii Press.
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2011). *The new public service: Serving, not steering* (3rd ed.). M.E. Sharpe.
- Frederickson, H. G. (1997). *The spirit of public administration*. Jossey-Bass.
- Gupta, S. (1998). Corruption and economic development. *Journal of Public Economics*, 69(3), 395–418. [https://doi.org/10.1016/S0047-2727\(98\)00025-1](https://doi.org/10.1016/S0047-2727(98)00025-1)
- Lemos, M. C., & Agrawal, A. (2006). Environmental governance. *Annual Review of Environment and Resources*, 31(1), 297–325. <https://doi.org/10.1146/annurev.energy.31.042605.135621>
- Mauro, P. (1995). Corruption and growth. *Quarterly Journal of Economics*, 110(3), 681–712. <https://doi.org/10.2307/2946696>
- Monius, A. (2004). Love, poetry, and literary commentary: Tiruvalluvamālai and the legend of Tiruvalluvar. *Journal of the American Oriental Society*, 124(1), 19–34.
- Murugesan, T. (2012). *Thirukkural: A new translation with commentary*. Saraswathi Mahal Publications.
- Nussbaum, M. C. (2011). *Creating capabilities: The human development approach*. Harvard University Press.
- Ostrom, E. (1990). *Governing the commons: The evolution of institutions for collective action*. Cambridge University Press.
- Parimelalakar. (13th century CE/1999 reprint). *Thirukkural urai* [Commentary on Thirukkural]. Tamil University Press.
- Rajagopalachari, C. (1933). *Kural: The great book of Tiru-Valluvar*. Rochouse and Sons.

- Rajam, V. S. (1992). A reference grammar of classical Tamil poetry. American Philosophical Society.
- Sen, A. (1999). Development as freedom. Oxford University Press.
- Subramanian, N. (2006). Thiruvalluvar's political philosophy: A comparative study. *International Journal of Dravidian Linguistics*, 35(1), 45–68.
- Sundaram, P. S. (1990). *Thirukkural* (Translation with introduction). Penguin Classics.
- Thiruvalluvar. (c. 1st–5th century CE/2009). *Thirukkural* (U. V. Swaminatha Iyer, Ed.). Kapeer Kazhakam.
- UNESCO. (2011). *Thirukkural: A universal classic*. UNESCO Courier, Special Issue.
- United Nations. (2015). Transforming our world: The 2030 Agenda for Sustainable Development. United Nations. <https://sdgs.un.org/2030agenda>
- Veluppillai, A. (2000). Women in *Thirukkural*: A feminist reading. *South Asian Literature*, 35(2), 112–130.
- Venkataraman, R. (2015). Management wisdom in *Thirukkural*. *Vision: The Journal of Business Perspective*, 19(2), 105–116. <https://doi.org/10.1177/0972262915575076>
- Zvelebil, K. V. (1973). *The smile of Murugan: On Tamil literature of South India*. E. J. Brill.

Does The Thirukkural Propose A Multidimensional Theory of Wealth That Extends Beyond Profit Maximization to Encompass Social Welfare And Moral Responsibility? A Case Study of a Thirukkural-Inspired Social Enterprise

Dr. Mei Chitra

Independent Researcher and founder of Kuralangadi, Chennai
chitra.publications@gmail.com

The concept of wealth has traditionally been examined through economic theories emphasizing profit maximization and financial performance. Contemporary approaches such as Stakeholder Theory (Freeman, 1984), the Triple Bottom Line (Elkington, 1997), and Creating Shared Value (Porter & Kramer, 2011) broaden this perspective by incorporating social and environmental responsibilities. However, little research has explored whether classical ethical literature anticipated such multidimensional perspectives on wealth. This study addresses this theoretical gap by examining whether the Thirukkural presents a comprehensive model of wealth integrating economic prosperity, social welfare, cultural preservation, and moral responsibility.

Existing scholarship on the Thirukkural has extensively analysed its ethical, political, and philosophical teachings, while studies on social entrepreneurship focus largely on contemporary business models. Very few studies connect Thiruvalluvar's economic philosophy with modern theories of sustainable development or examine its practical application through contemporary enterprises. This study bridges both the theoretical gap in indigenous management literature and the empirical gap by analysing a functioning Thirukkural-inspired social enterprise, namely Kuralangadi.

The study adopts a qualitative case study approach. Selected Kurals relating to wealth, generosity, governance, and ethical conduct are analysed using thematic content analysis. These principles are then examined through a case study of a Thirukkural-inspired souvenir and book centre that promotes Tamil literature, traditional handicrafts, and value-based educational resources. The enterprise simultaneously creates sustainable revenue, supports rural artisans and women entrepreneurs, preserves traditional crafts, promotes ethical education, and provides one of the largest collections of Thirukkural-related publications, translations, commentaries, and educational resources. The enterprise is analysed using four dimensions: Economic Wealth, Social Wealth, Cultural Wealth, and Moral Wealth.

The study demonstrates that Thiruvalluvar views wealth not as an end but as a means to create collective well-being. Kurals emphasizing righteous acquisition of wealth, generosity, and responsible use of resources indicate that economic prosperity should ultimately benefit society. The case study illustrates that commercial sustainability can coexist with cultural preservation, community development, and ethical education. Rather than competing objectives, financial success, artisan welfare, heritage preservation, and dissemination of moral values become mutually reinforcing outcomes.

The findings further suggest that the enterprise operationalizes Thiruvalluvar's philosophy by creating employment opportunities, expanding markets for rural artisans, preserving indigenous knowledge systems, promoting Tamil literary heritage, and encouraging value-based citizenship. This multidimensional approach extends beyond conventional profit-oriented business models and demonstrates the continuing relevance of classical Tamil wisdom in contemporary economic practice.

The paper proposes a Thirukkural Multidimensional Wealth Model (TMWM) comprising four measurable dimensions: Economic Wealth (revenue, sustainability,

employment), Social Wealth (artisan welfare and community development), Cultural Wealth (preservation of traditional knowledge and heritage), and Moral Wealth (promotion of ethical values and social harmony). The model contributes to indigenous management studies by providing a culturally grounded framework that complements contemporary theories of stakeholder capitalism and social entrepreneurship.

The study concludes that the Thirukkural proposes a multidimensional theory of wealth that extends far beyond profit maximization. Wealth is presented as a resource for ethical living, social responsibility, cultural continuity, and collective prosperity. The case study demonstrates that these principles remain practically applicable through contemporary social enterprises. By integrating textual analysis with empirical evidence, the study contributes to the growing discourse on indigenous knowledge systems, sustainable development, and ethical business models, while offering a practical framework for organizations seeking to balance economic success with social and moral responsibility.

Keywords: Thirukkural, Thiruvalluvar, Wealth, Social Entrepreneurship, Indigenous Management, Cultural Preservation, Moral Responsibility, Sustainable Development, Stakeholder Theory, Social Enterprise, Kuralangadi.

1. Introduction

Wealth has long occupied a central place in economic and philosophical discourse, yet its meaning has narrowed considerably in modern economic thought. Classical economic theory, rooted in neoclassical assumptions, has traditionally framed wealth in terms of profit maximisation, capital accumulation, and financial performance (Friedman, 1970). This narrow conception treats economic actors as rational agents whose primary obligation is to maximise shareholder returns, with social and ethical considerations relegated to secondary, often externalised, concerns. However, over the past four decades, this profit-centric paradigm has been increasingly challenged by scholars and practitioners who

argue that wealth creation cannot be divorced from its social, environmental, and ethical consequences.

This shift is evident in the emergence of Stakeholder Theory, which reoriented corporate purpose away from shareholders alone toward a broader constituency of employees, customers, suppliers, and communities affected by business activity (Freeman, 1984). Similarly, the Triple Bottom Line framework proposed that organisational success should be evaluated not by financial performance alone but across three interdependent dimensions: profit, people, and planet (Elkington, 1997). More recently, the concept of Creating Shared Value has argued that economic value and societal value are not inherently competing objectives but can be mutually reinforcing when businesses redefine their relationship with the communities in which they operate (Porter & Kramer, 2011). Collectively, these frameworks represent a substantial reconceptualization of wealth—one that recognises economic prosperity as necessarily embedded within, rather than separate from, social welfare and ethical responsibility.

While these contemporary theories have reshaped mainstream management thought, they are predominantly Western in origin and largely silent on whether comparable, multidimensional conceptions of wealth exist within older, non-Western ethical and philosophical traditions. This is a notable gap, particularly given that many classical texts across civilisations have historically addressed the relationship between material prosperity and moral conduct. Among these, the *Thirukkural*—a Tamil classical text attributed to the poet-philosopher Thiruvalluvar and estimated to date to somewhere between the 3rd century BCE and 5th century CE—occupies a particularly significant position (Zvelebil, 1973). Comprising 1,330 couplets organised into three thematic books—*Aram* (virtue), *Porul* (wealth and polity), and *Inbam* (love)—the *Thirukkural* has been widely regarded as a comprehensive treatise on ethical living that addresses not only personal morality but also governance, economic conduct, and social responsibility (Pope, 1886).

Of particular relevance to this study is the second book, *Porul*, which deals extensively with the acquisition, management, and application of wealth, alongside principles of governance, leadership, and civic duty. Unlike purely devotional or

philosophical texts, the Porul section engages directly with practical matters of economic life—how wealth ought to be earned, the dangers of poverty, the moral obligations that accompany prosperity, and the responsibilities of rulers and individuals toward the welfare of the wider community. This positions the Thirukkural as a text that, centuries before contemporary management theory, appears to have anticipated the idea that wealth is not an isolated economic outcome but is inextricably linked to ethical conduct, social welfare, and collective well-being.

Despite this apparent relevance, existing scholarship on the Thirukkural has predominantly approached the text through literary, philosophical, and religious lenses, examining its ethical teachings, its comparative relationship with other classical texts, and its contribution to Tamil literary heritage (Zvelebil, 1973; Pope, 1886). Comparatively little research has systematically examined Thirukkural's treatment of wealth through the analytical frameworks of contemporary management and economic theory. At the same time, the growing literature on social entrepreneurship and sustainable business models has largely developed independently of classical ethical traditions, drawing instead on contemporary theoretical foundations such as those discussed above (Freeman, 1984; Elkington, 1997; Porter & Kramer, 2011). This has resulted in two parallel bodies of literature—one situated in indigenous philosophical scholarship, the other in modern management theory—with limited scholarly effort to bridge them, either theoretically or empirically.

This study seeks to address this gap by asking whether the Thirukkural proposes a multidimensional theory of wealth that extends beyond profit maximisation to encompass social welfare, cultural preservation, and moral responsibility. In doing so, the study makes two distinct but interconnected contributions. First, at the theoretical level, it examines selected Kurals relating to wealth, generosity, governance, and ethical conduct through thematic content analysis, situating Thiruvalluvar's economic philosophy alongside contemporary frameworks of stakeholder capitalism and sustainable development. Second, at the empirical level, it grounds this theoretical analysis in a case study of a functioning Thirukkural-inspired social enterprise namely Kuralangadi—a souvenir and book centre that simultaneously generates commercial revenue, supports rural artisans and women

entrepreneurs, preserves traditional Tamil handicrafts, and disseminates value-based educational resources centred on the Thirukkural. This dual approach allows the study to move beyond purely textual interpretation to demonstrate how classical principles of wealth can be operationalised within a contemporary organisational context.

By integrating textual analysis with empirical evidence, this study contributes to three interrelated bodies of literature: indigenous management studies, which have historically been underrepresented relative to Western management theory; the growing discourse on sustainable development and stakeholder capitalism, which stands to benefit from culturally grounded alternative perspectives; and social entrepreneurship research, which has rarely examined enterprises explicitly inspired by classical ethical texts. In proposing a Thirukkural Multidimensional Wealth Model (TMWM) comprising Economic, Social, Cultural, and Moral Wealth, this paper argues that Thiruvalluvar's conception of wealth offers not merely historical or literary interest, but a practically applicable framework for organisations seeking to reconcile financial sustainability with broader social and ethical responsibility.

The remainder of this paper is structured as follows. The next section reviews the relevant literature on wealth in economic theory, Stakeholder Theory, the Triple Bottom Line, and Creating Shared Value, before situating the Thirukkural within this discourse. This is followed by the methodology, outlining the thematic content analysis of selected Kurals and the case study design. The findings section then presents the analysis of the four wealth dimensions and their manifestation within the case enterprise. The discussion interprets these findings theoretically and practically, before the paper concludes with a summary of its contribution and implications.

2. Literature Review

This literature review is organised into four sections. It begins by tracing the evolution of wealth theory from classical economics to contemporary stakeholder-oriented frameworks. It then examines existing scholarship on the Thirukkural, before reviewing literature on social entrepreneurship and indigenous management studies. Finally, it identifies the specific gaps this study addresses.

2.1 Evolution of Wealth Theory in Economic and Management Thought

Classical and neoclassical economic theory has traditionally conceptualised wealth in narrowly financial terms, with the firm's primary responsibility understood as maximising shareholder value (Friedman, 1970). Within this paradigm, social and environmental considerations were treated as externalities, relevant only insofar as they affected the bottom line. This shareholder-primacy model dominated management thought throughout much of the twentieth century and continues to inform much of mainstream corporate finance.

A significant theoretical departure emerged with Freeman's (1984) Stakeholder Theory, which reconceptualised the firm's obligations as extending beyond shareholders to a broader network of stakeholders—employees, suppliers, customers, and communities—whose interests should factor into organisational decision-making. Freeman's contribution was foundational in shifting management discourse toward a more relational and socially embedded understanding of organisational purpose, laying groundwork for subsequent theories that questioned purely profit-driven models of wealth creation.

Building on this trajectory, Elkington's (1997) Triple Bottom Line framework proposed that organisational performance should be assessed across three dimensions—economic prosperity, social equity, and environmental quality—commonly summarised as “profit, people, and planet.” This framework was influential in popularising sustainability reporting and remains widely referenced in corporate social responsibility literature, though critics have noted difficulties in operationalising and measuring its social and environmental dimensions with the same rigour as financial metrics (Norman & MacDonald, 2004).

More recently, Porter and Kramer's (2011) Creating Shared Value concept argued that businesses could generate economic value in ways that simultaneously produce societal value, framing social responsibility not as a constraint on profitability but as a source of competitive advantage. This represented a further evolution in management thought, positioning social and economic objectives as potentially synergistic rather than inherently conflicting.

Collectively, these frameworks demonstrate a sustained trajectory within Western management scholarship toward multidimensional conceptions of wealth. However, as several scholars have noted, this body of theory has developed largely independently of older philosophical and ethical traditions that may have addressed similar questions long before the emergence of modern management science (Muniapan & Dass, 2008). This raises the question of whether classical texts—including non-Western ones—anticipated multidimensional understandings of wealth, and whether such texts might offer complementary or alternative frameworks to those currently dominant in the literature.

2.2 Scholarship on the Thirukkural

The Thirukkural has attracted substantial scholarly attention since its translation into English by Pope (1886), which remains one of the most widely cited renderings of the text. Zvelebil's (1973) analysis situates the Thirukkural within the broader canon of classical Tamil literature, describing it as a work of remarkable ethical and philosophical sophistication that addresses virtue, governance, and personal conduct with equal depth. Much of the existing literature on the Thirukkural has approached the text through literary, religious, and comparative philosophical lenses, often drawing parallels with other classical ethical traditions such as Confucian or Aristotelian thought (Zvelebil, 1973).

Within this scholarship, some attention has been paid to the Porul section of the text, which addresses wealth, governance, and civic responsibility. Scholars have noted that Thiruvalluvar's treatment of wealth diverges from purely acquisitive framings, instead emphasising righteous acquisition, generosity, and the social obligations that accompany prosperity (Muniapan & Dass, 2008). However, such observations have typically remained at the level of textual or philosophical commentary rather than being systematically developed into an analytical framework suitable for application within management or organisational contexts. Furthermore, comparatively few studies have engaged the Thirukkural in direct conversation with contemporary theories such as Stakeholder Theory or the Triple Bottom Line, leaving its potential contribution to modern economic and management discourse largely unexplored.

2.3 Social Entrepreneurship and Indigenous Management Studies

The literature on social entrepreneurship has grown considerably over the past two decades, examining how enterprises pursue dual objectives of financial sustainability and social impact (Mair & Marti, 2006). This body of work has generated valuable insights into hybrid organisational models, blended value creation, and mechanisms for balancing commercial and mission-driven objectives. However, this literature has developed largely within contemporary Western theoretical traditions, with limited engagement with classical or indigenous philosophical frameworks as sources of organisational principles.

Parallel to this, the field of indigenous management studies has sought to recover and apply management insights embedded within non-Western cultural, philosophical, and religious traditions (Muniapan & Dass, 2008). Scholars in this field argue that classical texts often contain sophisticated, culturally grounded frameworks for understanding organisational ethics, leadership, and economic conduct that remain underutilised within mainstream management scholarship, which continues to be dominated by Western theoretical paradigms. Despite this recognition, indigenous management literature remains comparatively underdeveloped relative to mainstream management theory, and empirical applications—particularly case studies demonstrating how such classical frameworks operate within functioning contemporary enterprises—remain scarce.

2.4 Identifying the Gap

This review reveals two parallel and largely disconnected bodies of literature. On one hand, contemporary management theory has progressively developed multidimensional conceptions of wealth through Stakeholder Theory, the Triple Bottom Line, and Creating Shared Value. On the other hand, Thirukkural scholarship has extensively examined the text's ethical and philosophical dimensions but has rarely engaged systematically with contemporary economic or management frameworks, nor translated its principles into an applied organisational model. Similarly, social entrepreneurship research has proliferated without substantial engagement with classical ethical traditions, while indigenous management studies—though theoretically positioned

to bridge this gap—have produced limited empirical work demonstrating how classical frameworks operate in practice.

This study addresses these interconnected gaps by systematically analysing the Thirukkural's treatment of wealth through thematic content analysis, situating its principles alongside contemporary wealth theories, and empirically grounding this analysis through a case study of a functioning Thirukkural-inspired social enterprise. In doing so, it contributes to indigenous management scholarship while offering a culturally grounded framework relevant to contemporary discourse on sustainable and ethical business practice.

3. Methodology

This study adopts a qualitative case study approach, integrating textual analysis of classical Tamil literature with empirical investigation of a contemporary social enterprise. This dual methodology was selected because the research question is inherently two-layered: it requires, first, establishing whether a multidimensional theory of wealth can be systematically derived from the Thirukkural, and second, examining whether such a theory holds explanatory and practical value when applied to an operating organisation. A purely textual or purely empirical approach would have been insufficient to address either dimension of the research question; the combination allows theoretical claims derived from the text to be tested against observable organisational practice (Yin, 2018).

3.1 Research Design

The study follows an interpretive, single-case, embedded case study design (Yin, 2018), in which the “case” is the Thirukkural-inspired souvenir and book enterprise, and the “embedded units of analysis” are the four dimensions of the proposed Thirukkural Multidimensional Wealth Model (TMWM): Economic Wealth, Social Wealth, Cultural Wealth, and Moral Wealth. This embedded design is appropriate given that the enterprise does not operate as a single undifferentiated entity but engages in distinct, observable activities corresponding to each theoretical dimension—commercial revenue generation, artisan and community welfare, heritage and literary preservation, and value-based education. Analysing these as embedded units allows the study to move systematically from

textual theory to organisational practice while preserving the coherence of the enterprise as a single, holistic case.

The case study approach, rather than a survey or large-sample method, was chosen because the research question is exploratory and theory-building in nature. As Eisenhardt and Graebner (2007) argue, case studies are particularly well suited to situations where existing theory is inadequate or absent, and where the goal is to generate rich, contextually grounded theoretical insight rather than to test statistical generalisability. Given that no prior study has systematically operationalised Thirukkural principles into a measurable organisational wealth model, an in-depth single case was judged more appropriate than a comparative multi-case or quantitative design at this stage of theory development.

3.2 Phase One: Thematic Content Analysis of the Thirukkural

The first phase of data collection and analysis involved a systematic review of the Porul (wealth and polity) section of the Thirukkural, supplemented by relevant Kurals from the Aram (virtue) section where they directly addressed generosity, righteous conduct, and social responsibility. Kurals were purposely selected based on thematic relevance to wealth, generosity, governance, and ethical conduct, drawing on Pope's (1886) widely referenced English translation, cross-checked against the original Tamil text to preserve interpretive fidelity.

Selected Kurals were analysed using thematic content analysis, following Braun and Clarke's (2006) six-phase framework: familiarisation with the text, generation of initial codes, searching for themes, reviewing themes, defining and naming themes, and producing the final thematic map. Codes were generated inductively from the couplets themselves rather than imposed a priori, allowing themes to emerge organically from Thiruvalluvar's language and framing. These emergent themes were subsequently organised and mapped onto the four TMWM dimensions: couplets addressing righteous acquisition, entrepreneurship, and prosperity were mapped to Economic Wealth; those addressing generosity, hospitality, and care for the marginalised were mapped to Social Wealth; those addressing knowledge, learning, and the preservation of tradition were mapped to Cultural Wealth; and those addressing

justice, compassion, and ethical governance were mapped to Moral Wealth. This mapping process constitutes the theoretical foundation of the TMWM, translating a classical ethical text into a structure compatible with contemporary organisational analysis.

3.3 Phase Two: Case Study of the Social Enterprise

The second phase involved an empirical case study of a functioning Thirukkural-inspired souvenir and book centre, selected using purposive, criterion-based sampling (Patton, 2002). The enterprise was chosen because it met three defining criteria relevant to the research question: it is explicitly inspired by Thirukkural philosophy in its mission and operations; it maintains one of the largest collections of Thirukkural-related publications, translations, and commentaries; and it demonstrably integrates commercial activity with artisan support, cultural preservation, and value-based education, making it a theoretically information-rich case for examining whether the four TMWM dimensions manifest in practice.

The enterprise selected for this study operates from two symbolically significant locations associated with Thiruvalluvar: Valluvar Kottam in Chennai and the Statue of Wisdom (Valluvar Statue) in Kanyakumari, both major monuments dedicated to the poet-philosopher and sites of considerable cultural and pilgrimage significance in Tamil Nadu. This locational choice is itself analytically relevant, as it situates the enterprise's commercial activity within spaces already imbued with public reverence for Thiruvalluvar's philosophy, reinforcing the alignment between the enterprise's operations and its stated ethical mission.

At the time of this study, the enterprise had been operational for approximately one year, offering a bounded and recent case of Thirukkural-inspired entrepreneurship in practice. As a startup, current order volumes remain modest, reflecting the enterprise's early stage of growth; however, this trajectory is expected to scale as the enterprise extends its retail outlets beyond its current two locations, a factor that is itself relevant to assessing the sustainability dimension of Economic Wealth in the TMWM.

The enterprise employs a small core team of eight individuals: five salaried employees engaged in direct sales operations, and three additional individuals who manage broader operational functions

on an unsalaried, voluntary basis, motivated primarily by personal commitment to the dissemination of Thirukkural values rather than financial compensation. This latter detail is analytically significant, providing preliminary evidence for the Moral Wealth dimension of the TMWM, as it suggests organisational commitment extending beyond conventional employer-employee financial relationships toward values-driven participation.

Beyond its core team, the enterprise sources products from a network of more than 80 vendors, of whom 20 are artisans located across various regions of Tamil Nadu, representing a diverse cross-section of traditional Tamil craft practices. These include producers of statues, paintings, shields, and wall hangings, alongside palm leaf craft vendors, metal workers, sea shell artisans, terracotta artisans, wood workers, and apparel makers producing sarees, dhotis, kerchiefs, T-shirts, bed sheets, towels, and curtains, as well as jute bag manufacturers and souvenir makers (badges, magnets, keychains, electronic items). This breadth of vendor categories reflects the enterprise's engagement with a wide spectrum of indigenous material traditions, spanning textile, ceramic, natural fibre, and sculptural crafts, several of which face documented decline due to competition from mass-manufactured alternatives (Venkatesan, 2009).

Of the 20 artisans in the enterprise's core supply network, 10 are women, indicating gender parity within this segment of the vendor base—a detail directly relevant to the Social Wealth dimension of the TMWM, which emphasises opportunities for rural women and marginalised groups. This near-equal representation suggests that the enterprise's procurement practices meaningfully extend market access to women artisans rather than engaging them only nominally or peripherally.

Geographically, the enterprise sources goods from artisans and vendors across a wide network of towns and cities, predominantly within Tamil Nadu but extending beyond state borders. Within Tamil Nadu, sourcing locations include Thanjavur, Karur, Erode, Kanyakumari, Chennai, Kanchipuram, Chengalpattu, Madurai, Kumbakonam, Chinnalapatti, Tiruppur, Thiruvannamalai, Tirunelveli, Tiruchirapalli, Karaikudi, and Sivakasi, while additional vendors are drawn from Bengaluru and Mumbai. This geographic spread is analytically significant on two

counts. First, several of these towns are historically associated with specific craft traditions, suggesting that the enterprise's procurement strategy is not incidental but draws deliberately on established regional craft clusters. Second, the geographic breadth of the network indicates that the enterprise's economic and social impact, while modest in absolute order volume at this early stage, is distributed widely across Tamil Nadu's traditional craft economy rather than concentrated within a single locality, lending support to the scalability of its Social and Cultural Wealth contributions as the enterprise grows.

Taken together, the demographic composition and geographic distribution of the artisan network provide a concrete empirical basis for evaluating the Social Wealth dimension (through gender-inclusive livelihood support) and the Cultural Wealth dimension (through engagement with geographically dispersed, tradition-specific craft clusters) of the proposed TMWM.

Data for the case study were drawn from multiple sources to enable triangulation (Yin, 2018), including direct observation of the enterprise's operations and product offerings, review of organisational materials and publications, and documentation of the enterprise's engagement with artisans, educational programming, and literary preservation activities. Each data source was coded against the same four-dimension framework developed in Phase One, allowing the study to assess the degree of correspondence between the textually derived theoretical model and the enterprise's observed practices.

3.4 Analytical Integration

The two phases were integrated through a pattern-matching logic (Yin, 2018), in which theoretically derived propositions from the Thirukkural textual analysis—for example, that righteous wealth acquisition should generate benefit beyond the individual—were compared against empirical patterns observed in the case enterprise, such as its support for rural artisans and women entrepreneurs. Convergence between textual principle and organisational practice was treated as evidence supporting the applied validity of the TMWM, while divergences were noted as boundary conditions or limitations of the model's practical applicability.

3.5 Trustworthiness and Limitations

To enhance interpretive credibility, the thematic coding of the Kurals was cross-checked against multiple existing translations and secondary commentaries, reducing the risk of interpretive bias arising from reliance on a single translated source. Nonetheless, several limitations should be acknowledged. As a single-case design, the findings are not intended to be statistically generalisable but rather analytically generalisable to theory (Yin, 2018), offering a foundation for future comparative studies across multiple Thirukkural-inspired or indigenous-philosophy-based enterprises. Additionally, the interpretive nature of thematic content analysis of a classical poetic text necessarily involves a degree of scholarly judgement in mapping couplets to contemporary theoretical categories.

4. Findings and Analysis

This section presents the findings of the study, organised according to the four dimensions of the Thirukkural Multidimensional Wealth Model (TMWM): Economic Wealth, Social Wealth, Cultural Wealth, and Moral Wealth. For each dimension, specific Kurals are analysed thematically, followed by corresponding empirical evidence drawn from the case enterprise. The section concludes with a synthesis discussing the degree of convergence between the textually derived model and observed organisational practice.

4.1 Economic Wealth: Sustainable Prosperity

The chapters on governance, ministerial conduct, strength in action, and the acquisition of wealth (இறைமாட்சி, அமைச்சு, வினைத்தீட்பம், பொருள், செயல்வகை) collectively frame economic pursuit as a legitimate and even necessary activity, provided it is conducted righteously.

Kural 754

“அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்”

“Wealth earned by righteous means brings both virtue and happiness.”

Kural 759

“செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனிற் கூரியது இல்”

“Acquire wealth; nothing is sharper than wealth in overcoming adversity.”

Kural 760

“ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருள்
ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு”

“For those who earn wealth honestly, other blessings naturally follow.”

Empirically, the case enterprise reflects this principle in its founding orientation. Operating from Valluvar Kottam, Chennai, and the Statue of Wisdom, Kanyakumari, the enterprise has built its commercial base on legitimate, transparent retail activity tied to cultural pilgrimage traffic rather than extractive or opportunistic means. While order volumes remain modest at this one-year mark, consistent with early-stage startup constraints, the deliberate strategy of outlet expansion to scale revenue mirrors Kural 760's framing of wealth as something that compounds when pursued honestly. The employment of five salaried sales staff further demonstrates that, even at small scale, the enterprise already generates direct livelihood outcomes consistent with the Economic Wealth dimension's emphasis on employment and entrepreneurship.

4.2 Social Wealth: Inclusive Well-Being

The chapters on charity, giving, helping others, and compassion (ஈகை, இரவு, ஒப்புரவறிதல், அருளுடைமை) form the textual core of Social Wealth.

Kural 221

“வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை மற்றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து”

“True charity is giving to the poor without expecting anything in return.”

Kural 216

“பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடையான் கண் படின”

“The wealth of a benevolent person is like a fruit-bearing tree in the village.”

Kural 214

“ஒத்தது அறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்”

“Those who help others truly live.”

This cluster finds strong empirical resonance in the enterprise’s vendor network. The Kural 216 metaphor of wealth as a village fruit-tree maps closely onto the enterprise’s sourcing model: revenue generated at point-of-sale flows outward to more than 80 vendors, including 20 artisans, exactly half of whom are women—a concrete instance of wealth “fruiting” beyond the enterprise itself into a wider community. The three unsalaried operational team members further embody the Kural 221 standard of giving without expectation of return, in this case giving time and expertise rather than material charity, in service of a shared communal mission.

4.3 Cultural Wealth: Heritage and Continuity

As the Thirukkural does not address cultural heritage in explicitly modern terms, this dimension is derived from its sustained emphasis on learning and knowledge (கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, புகழ்)

Kural 391

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

“Learn thoroughly and live according to what is learned.”

Kural 396

“தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு”

“Knowledge grows continually through learning.”

Kural 400

“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை”

“Learning is the imperishable wealth.”

The case enterprise operationalises this principle through its dual function as a preserver of both literary and material heritage. As one of the largest holders of Thirukkural-related publications, translations, and commentaries, the enterprise directly enacts the Kural 400 principle of learning as enduring wealth. Simultaneously, its sourcing of palm leaf work, sea shell craft, terracotta, woodwork, jute products, and handwoven apparel from artisan clusters across Thanjavur, Kumbakonam, Karaikudi, Chinnalapatti, Sivakasi, Kanchipuram, and other traditional centres extends this principle from textual knowledge to embodied craft knowledge—sustaining skills that, per Kural 396, deepen through continued practice and transmission but risk erosion without active demand.

4.4 Moral Wealth: Ethics and Responsibility

The chapters on the power of virtue, good conduct, compassion, love, and truthfulness (அறன் வலியறுத்தல், ஒழுக்கமுடைமை, அருளுடைமை, அன்புடைமை, வாய்மை) provide the densest textual foundation of the four dimensions.

Kural 31

“சிறப்புஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூங்கு
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு”

“Virtue gives both honour and wealth.”

Kural 34

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற”

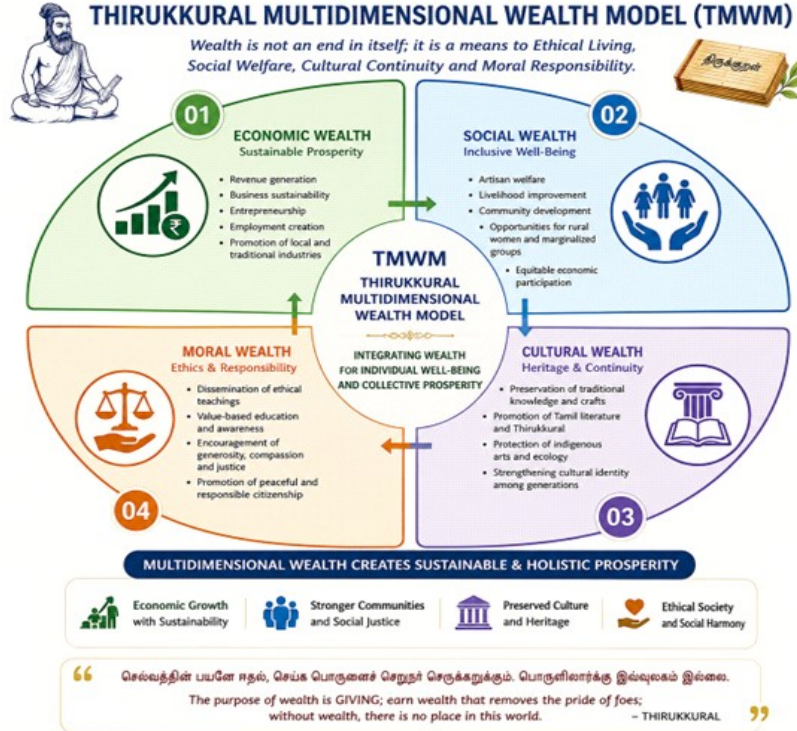
“Purity of mind is the essence of virtue.”

Kural 131

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்”

“Good conduct is greater than life itself.”

The enterprise’s unsalaried operational team once again provides the clearest empirical anchor for this dimension: their continued participation cannot be explained by conventional economic incentive, but reflects a Kural 131-consistent prioritisation of value-driven commitment over material return. More broadly, the enterprise’s core function as an educational resource centre for Thirukkural literature constitutes an active mechanism for disseminating exactly the ethical teachings—virtue, compassion, truthfulness—that Kurals 31, 34, and 131 articulate, fulfilling the TMWM’s emphasis on value-based education and responsible citizenship. The model is represented in the following figure 1.

4.5 Synthesis: The Integrating Kurals

The five Kurals identified as central to the TMWM—754, 759, 221, 400, and 31—together trace a coherent progression: wealth must be earned righteously (754), created through effort (759), given to those in need (221), understood as secondary to knowledge (400), and ultimately subordinate to virtue (31). This progression supports the study's central theoretical claim: the four TMWM dimensions are not additive but hierarchically integrative, with Moral Wealth (virtue) functioning as the superordinate principle that governs and gives purpose to Economic, Social, and Cultural Wealth. The case enterprise's own structure mirrors this hierarchy—its unsalaried, values-driven leadership (Moral Wealth) sustains a small but legitimate economic operation (Economic Wealth), which in turn channels resources to a wide artisan network (Social Wealth) and preserves both literary and craft heritage (Cultural Wealth).

Summary Table: TMWM Dimensions — Textual and Empirical Evidence

TMWM Dimension	Relevant Chapters	Key Kurals	Core Textual Principle	Empirical Evidence from Case Enterprise
1. Economic Wealth (Sustainable Prosperity)	இறைமாட்சி அமைச்சு வினைத் திட்பம் பொருள் செயல் வகை	754, 759, 760	Wealth is legitimate when earned righteously and through effort; honest wealth compounds other blessings.	One-year-old enterprise at Valluvar Kottam (Chennai) and Statue of Wisdom (Kanyakumari); 4 salaried sales employees; modest but growing order volumes; planned outlet expansion.
2. Social Wealth (Inclusive Well-Being)	ஈகை, இரவு, ஓப்புர வறிதல்,	221, 216 214	True wealth is unconditional giving; a benevolent	80+ vendors incl. 20 artisans across Tamil Nadu; 10 of 20 artisans are

	அருளு டைமை		person's wealthbenefits the whole community.	women (gender parity); 4 unsalaried team members.
3. Cultural Wealth (Heritage and Continuity)	கல்வி, கேள்வி, அறிவு டைமை, புகழ்	391, 396. 400	Learning/ knowledge is imperishable wealth, superior to material possession.	Large Thirukkural publications collection; sourcing of palm leaf, sea shell, terracotta, wood, jute, apparel crafts from Thanjavur, Kumbakonam, Karaikudi, Chinnalapatti, Sivakasi, Kanchipuram and other hubs.
4. Moral Wealth (Ethics and Respon- sibility)	அறன்வலி யறுத்தல் ஒழுக்க அருளு டைமை, அன்பு டைமை, வாய்மை	31, 34, 131	Virtue is superior to wealth and life itself; purity of mind is the essence of ethical conduct.	4 unsalaried operational members driven by Thirukkural values; enterprise as active centre for value-based education.

Central Integrating Kurals: 754 (earn righteously) → 759 (create through effort) → 221 (give to the needy) → 400 (knowledge as highest wealth) → 31 (virtue as true prosperity) – tracing a hierarchical logic in which Moral Wealth governs and gives purpose to the other three dimensions.

5. Discussion

This section interprets the findings presented above in relation to the study's guiding research question and situates them

within the broader theoretical landscape reviewed earlier. It discusses three main issues: the theoretical implications of the TMWM for indigenous management scholarship, the practical implications for social entrepreneurship, and the limitations of the study.

5.1 Theoretical Implications: Wealth as Hierarchically Integrative, Not Merely Multidimensional

The findings suggest that the Thirukkural's conception of wealth diverges from contemporary multidimensional frameworks in a structurally important way. Frameworks such as the Triple Bottom Line (Elkington, 1997) and Stakeholder Theory (Freeman, 1984) generally present their dimensions—economic, social, and environmental, or shareholder and stakeholder interests—as parallel and co-equal considerations to be balanced against one another. The synthesis in this study's findings, by contrast, indicates that the Thirukkural's four dimensions are not co-equal but hierarchically ordered, with Moral Wealth functioning as the superordinate principle from which the legitimacy of the other three dimensions derives. Kural 31's assertion that virtue itself yields both honour and wealth, and Kural 754's insistence that wealth is valuable only insofar as it is acquired righteously, indicate that economic activity is conditionally, not intrinsically, legitimate within Thiruvalluvar's framework.

This has a meaningful implication for how the TMWM should be positioned relative to Creating Shared Value (Porter & Kramer, 2011). Where Porter and Kramer frame social value as instrumentally useful for generating competitive economic advantage—social good in service of economic gain—the Thirukkural inverts this relationship: economic gain is legitimate only in service of social and moral good. This is not a minor semantic distinction but a substantive theoretical divergence, and it addresses directly the gap identified by Muniapan and Dass (2008) regarding the underuse of classical ethical texts in management theory. The TMWM does not simply add a fourth box to existing multidimensional frameworks; it proposes an alternative organising logic in which virtue is causally and normatively prior to economic outcome, rather than parallel to it.

5.2 Practical Implications: Moral Wealth as an Operational, Not Aspirational, Category

A second notable finding concerns the operationalisation of Moral Wealth within the case enterprise. Much of the social entrepreneurship literature (Mair & Martí, 2006) treats ethical or mission-driven motivation as an underlying organisational value that shapes strategy, but rarely identifies it as a discrete, measurable input alongside capital and labour. The presence of five unsalaried team members contributing operational labour purely from commitment to Thirukkural values represents a concrete, observable instance of Moral Wealth functioning as an actual resource input into the enterprise—not merely a stated value on a mission page. This suggests that the TMWM’s Moral Wealth dimension may have practical utility beyond the Thirukkural case specifically: it offers social enterprise researchers a way of identifying and potentially measuring values-driven labour contribution as a distinct organisational asset, complementing existing metrics of financial and social capital.

Similarly, the enterprise’s artisan network—spanning 20 artisans with gender parity across more than a dozen towns and multiple craft traditions—demonstrates that Social and Cultural Wealth need not be pursued as separate initiatives requiring dedicated resources, but can emerge as natural by-products of a sourcing strategy grounded in cultural authenticity. This has practical relevance for other heritage-based or culturally-inspired enterprises: rather than treating artisan welfare and craft preservation as CSR add-ons, as is common in mainstream retail (Norman & MacDonald, 2004, note similar critiques of Triple Bottom Line implementation), the case enterprise illustrates a model in which sourcing decisions are simultaneously commercial, social, and cultural acts.

5.3 Addressing the Research Question

Returning to the study’s central question—whether the Thirukkural proposes a multidimensional theory of wealth extending beyond profit maximisation—the findings support an affirmative answer, with an important refinement. The Thirukkural does present wealth multidimensionally, encompassing economic, social, cultural, and moral considerations consistent with the four TMWM dimensions. However, the text does not present these

dimensions as equally weighted alternatives to profit maximisation, as much contemporary CSR discourse implicitly does. Instead, it subordinates economic pursuit entirely to ethical conduct, presenting profit maximisation not as one legitimate objective among several, but as illegitimate in isolation from virtue. This is a stronger and more normatively demanding claim than most contemporary stakeholder or sustainability frameworks make, and it represents the study's key theoretical contribution.

5.4 Limitations

Several limitations warrant acknowledgment. First, as a single-case design, the empirical findings are analytically rather than statistically generalisable (Yin, 2018); the extent to which other Thirukkural-inspired or culturally-grounded enterprises exhibit similar patterns across all four dimensions remains an open empirical question. Second, the case enterprise is only one year old, meaning several claims—particularly regarding the Economic Wealth dimension's emphasis on sustainability—are necessarily provisional, reflecting early-stage trajectory rather than demonstrated long-term viability. Third, the thematic mapping of Kurals onto the four TMWM dimensions, while grounded in the source text and cross-referenced against established translations, inevitably involves interpretive judgement, particularly for the Cultural Wealth dimension, which the Thirukkural does not address as a discrete category and which was therefore derived inferentially from chapters on learning and knowledge. Finally, the study's data sources—enterprise observation and documentation—were not supplemented by structured interviews with artisans or team members, which future research could use to strengthen claims made in the Social and Moral Wealth dimensions, particularly regarding artisans' own perceptions of the relationship's value.

5.5 Directions for Future Research

These limitations point toward productive extensions of this study. Comparative multi-case research across several Thirukkural-inspired or other classically-grounded social enterprises would help establish whether the hierarchical, virtue-prioritising structure identified here is a general feature of Thirukkural-based organisational models or particular to this case. Longitudinal research tracking the enterprise as it scales beyond

its current two outlets would also allow the Economic Wealth dimension's sustainability claims to be tested more robustly over time. Finally, future work might usefully compare the TMWM's hierarchical structure against other indigenous ethical-economic frameworks—for instance, Gandhian trusteeship or Confucian conceptions of the “gentleman-merchant”—to assess whether virtue-prioritising conceptions of wealth constitute a broader pattern across non-Western ethical-economic traditions, or whether the Thirukkural's formulation is distinctive.

6. Conclusion

This study set out to examine whether the Thirukkural proposes a multidimensional theory of wealth that extends beyond profit maximisation to encompass social welfare, cultural preservation, and moral responsibility. Through thematic analysis of Kurals drawn from the Porul and Aram sections, combined with a case study of a one-year-old Thirukkural-inspired social enterprise, Kuralangadi operating from Valluvar Kottam, Chennai, and the Statue of Wisdom, Kanyakumari, the study finds strong support for this proposition, while offering an important theoretical refinement.

The Thirukkural does not merely append social, cultural, and ethical considerations alongside economic wealth in the manner of contemporary frameworks such as the Triple Bottom Line (Elkington, 1997) or Stakeholder Theory (Freeman, 1984). Rather, it subordinates economic pursuit entirely to moral conduct: wealth is legitimate only when acquired righteously (Kural 754), valuable only when it enables giving (Kural 221), secondary to knowledge as an enduring form of wealth (Kural 400), and ultimately meaningless without virtue (Kural 31). This hierarchical, rather than parallel, structuring of wealth dimensions constitutes the study's central theoretical contribution, encapsulated in the proposed Thirukkural Multidimensional Wealth Model (TMWM).

The case enterprise provides empirical grounding for this model across all four dimensions: a legitimately built, if still modest, commercial operation (Economic Wealth); an artisan network of over 80 vendors, including 20 artisans with gender parity across more than a dozen Tamil Nadu towns (Social Wealth); active sourcing and preservation of diverse craft traditions alongside one of the largest Thirukkural literary collections (Cultural Wealth);

and an unsalaried operational team sustained purely by commitment to Thirukkural values (Moral Wealth). Together, these findings demonstrate that a classical ethical text can be operationalised into a practically applicable organisational framework, bridging classical Tamil philosophy with contemporary discourse on sustainable and ethical entrepreneurship.

For indigenous management scholarship, this study contributes a culturally grounded alternative to Western-originated wealth theories, addressing the gap identified by Muniapan and Dass (2008). For practitioners, particularly those leading heritage-based or values-driven enterprises, the TMWM offers a framework in which economic, social, cultural, and moral outcomes are treated as interdependent rather than competing. Future research should test the TMWM's generalisability through comparative multi-case and longitudinal designs, and explore its relationship to other indigenous ethical-economic traditions. In demonstrating that Thiruvalluvar's ancient formulation—that the purpose of wealth lies in giving—remains operationally relevant today, this study affirms the continuing capacity of classical wisdom to inform contemporary models of sustainable, ethical enterprise.

References

- Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77–101.
- Eisenhardt, K. M., & Graebner, M. E. (2007). Theory building from cases: Opportunities and challenges. *Academy of Management Journal*, 50(1), 25–32.
- Elkington, J. (1997). *Cannibals with Forks: The Triple Bottom Line of 21st Century Business*. Capstone.
- Freeman, R. E. (1984). *Strategic Management: A Stakeholder Approach*. Pitman.
- Friedman, M. (1970, September 13). The social responsibility of business is to increase its profits. *The New York Times Magazine*.
- Mair, J., & Martí, I. (2006). Social entrepreneurship research: A source of explanation, prediction, and delight. *Journal of World Business*, 41(1), 36–44.

- Muniapan, B., & Dass, M. (2008). Corporate social responsibility: A philosophical approach from an ancient Indian perspective. *International Journal of Indian Culture and Business Management*, 1(4), 408–420.
- Norman, W., & MacDonald, C. (2004). Getting to the bottom of “triple bottom line.” *Business Ethics Quarterly*, 14(2), 243–262.
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative Research and Evaluation Methods* (3rd ed.). Sage Publications.
- Pope, G. U. (1886). *The Sacred Kurral of Tiruvalluva Nayanar*. W.H. Allen & Co.
- Porter, M. E., & Kramer, M. R. (2011). Creating shared value. *Harvard Business Review*, 89(1–2), 62–77.
- Thiruvalluvar. (Various editions). *Thirukkural*, Kurals 31, 34, 131, 214, 216, 221, 391, 396, 400, 754, 759, 760.
- Venkatesan, S. (2009). *Craft Matters: Artisans, Development and the Indian Nation*. Orient BlackSwan.
- Yin, R. K. (2018). *Case Study Research and Applications: Design and Methods* (6th ed.). Sage Publications.
- Zvelebil, K. (1973). *The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India*. Brill.

Ethics, Natural Law and Positive Law: The Constitutionalism and Administrative Justice in Mauritius and India - Convergence with the Tirukkural and other scriptures

Narsinghen Hambyrajen

Former Senior Academic, University of Mauritius,
Associate Researcher, CERCCLE, University of Bordeaux,
Junior Minister, Ministry of Foreign Affairs, Regional Integration
and International Trade, Republic of Mauritius

Adv Prabhakaran R.

Founder - Lincoln Global Law Chambers, Chennai

This article examines the relationship between inherited moral philosophy — with particular attention to the Tamil classic TirukKural — and the positive constitutional and administrative law of Mauritius and India. It argues that the correct thesis is one of convergence rather than derivation: the Kural did not supply the drafting of either Constitution, but its ethical propositions on impartial adjudication, restraint of state power and the illegitimacy of corrupt rule anticipate, with remarkable exactness, doctrines that both legal systems arrived at by a wholly different route. The article analyses Kural 541 and the chapter on impartiality as anticipations of the twin rules of natural justice, traces those rules through Indian and Mauritian public law, considers socio-economic rights as the point at which the two constitutions diverge, and assesses the new anti-corruption architecture in both jurisdictions against the same ethical standard.

1. Introduction: A Thesis and a Caution

The intuition behind this enquiry is sound and important: that the great constitutional guarantees — equality before the law, the right to be heard, the disqualification of the biased judge, the illegitimacy of the corrupt ruler — are not inventions of twentieth-century draftsmen but restatements of moral propositions that

older civilisations had already articulated. That intuition deserves rigorous development. It is true that the mauritian or indian constitutions have not been derived from holy scriptures like the Bagwat Gita or philosophical or ethical treatises like for example the Tirukkural, but great leaders like Sir Seewoosagar Ramgoolam or Sookdeo Bissoondoyal, Seennevassen etc in Mauritius and B.R. Ambedkar, Alladi krishna Swami Iyer and N.Gopal Swami Iyengar etc, and in the background people like Mahatma Gandhi or Nehru etc in India have impacted directly or indirectly on both constitutions with values from Bagwat Gheeta, Tirukkural or Buddhism. So not necessarily western values or Roman Catholic have influenced the two constitutions or their administrative legal frameworks.

First, the TirukKural is not a Hindu scripture. It is a classical Tamil work of 1,330 couplets attributed to Valluvar, and it is universally acknowledged for its secular and non-sectarian character; it is among the most translated non-religious ancient texts in the world.^[^1] It invokes no creator, prescribes no ritual and belongs to no confession — which is precisely why Hindus, Jains, Buddhists and Christians have all claimed it, and precisely why it can serve as a bridge between moral philosophy and a secular constitutional order. Radhakrishnan's assessment captures the point: it is an ethical treatise that does not discriminate on grounds of religion, caste or creed.^[^2] A text that grounds justice in reason rather than revelation is a far better ally for constitutional argument than a sectarian scripture would be.

Second, the framers were not uniformly devout Hindus, and one central figure was the opposite. B.R. Ambedkar, principal draftsman of the Indian Constitution, was among the most severe critics of Hinduism in modern Indian thought; *Annihilation of Caste* is a sustained repudiation of the religious sanction for caste, and he embraced Buddhism in 1956, months before his death. The honest account is more interesting: the Indian Constitution was drafted by a body containing devout Hindus, a Buddhist convert, Muslims, Christians, Sikhs, Parsis and agnostics, and its ethical content commanded assent across all of them — which is evidence of *convergence* on shared moral ground, and thus evidence for the article's real thesis.

Third, the Constitution of Mauritius was drafted in a deliberately non-confessional register. Its principal draftsman was Professor S.A. de Smith, and its guiding purpose was constitutionalism in a plural society where Hindus, Muslims, Christians and others had to be assured that the state belonged to none of them exclusively.^[^3] Sir Seewoosagur Ramgoolam, Sookdeo Bissoondoyal and Renganaden Seeneevassen were formed by traditions including Hindu reformism and Tamil culture imbued with the golden values of the Tirukkural and that formation informed their public ethics. But the constitutional settlement they built was expressly designed *not* to encode any religion. In a jurisdiction whose stability rests on that neutrality, an argument that the Constitution of Mauritius is more grounded on westminster principles and indiectly influenced by values coming from India and the Turukkural because of its secular stance would be more appropriate to

The thesis this article therefore advances is the one the enquiry's own conclusion gestures toward: convergence. Independently arising moral traditions — Tamil, Greek, Roman, Hebrew, Christian, Islamic and Enlightenment — reached compatible conclusions about the ethics of rule, and modern constitutions positivised those conclusions. The Kural's value to a lawyer is not as a source of authority but as evidence that the norms are not culturally contingent Western impositions.

II. The Kural on Governance: The Relevant Text

The second book of the Kural, Porul, concerns statecraft, and several of its chapters bear directly on public law.

Chapter 55, CeEkôImai (The Right Sceptre). Kural 541 provides that to enquire into the matter, to show favour to none, to act with impartiality towards all, and to decide according to what is duly determined, constitutes justice.^[^4] The chapter continues: as the world looks to the rain, subjects look to the sceptre for justice; and the sceptre is the foundation of learning and of virtue alike.^[^5]

Kural 541 repays close attention because it is not a vague exhortation to virtue. It states four discrete procedural requirements: investigation before decision; absence of favour; impartiality extended to all parties without distinction; and determination according to settled norms rather than caprice.

Rendered into the vocabulary of modern administrative law, these are: a duty of enquiry, the rule against bias, equality before the law, and legality. A twelfth-century Tamil couplet states, in seven words, the substance of what English law would later call the rules of natural justice and what Indian law now calls Article 14 read with Article 21.

Chapter 12, *Namuvunilaimai* (Impartiality). Kural 111 and following define equity as impartiality maintained equally toward enemies, strangers and friends; Kural 113 counsels the abandonment, at the moment of its acquisition, of any gain obtained without equity.^[6] The first is the rule against bias in its purest form. The second is a rule against the fruits of conflicted decision-making.

Chapter 56, *KomuEkôImai* (The Cruel Sceptre), treats oppressive rule as a graver wrong than ordinary criminality and holds that the tears of the oppressed erode the ruler's own wealth — an early statement of the proposition that unjust government is self-destructive as well as wrong.

Chapters on avoidance of fraud and of coveting (*Ka77âmai*, *Ve%kâmai*) address the ethic underlying anti-corruption law: that the wrong lies in the disposition to take what is another's, and is complete before any transaction occurs.

That these propositions are echoed elsewhere is the point rather than a coincidence. The *Mahâbhârata* and the *Bhagavad Gîtâ* on *dharma* and disinterested action; the Hebrew injunction against the bribe that blinds the eyes of the wise; the Qur'ânic command to judge between people with justice; Aristotle on *epieikeia* and on the rule of law as the rule of reason without passion; Cicero on *ius naturale* — all converge.

Convergence across unrelated traditions is precisely what a natural-law argument requires, and it is why the Kural is better used as one witness among many than as a unique source.

One documented line of transmission does exist and is worth recording because it is verifiable: Tolstoy quoted the Kural in *A Letter to a Hindu* (1908), and Gandhi read that letter, was deeply moved by it, corresponded with Tolstoy about it, and arranged its circulation.^[7] The Kural thus reached the Indian national

movement through a Russian novelist — an unlikely route, but an evidenced one.

III. Sovereignty, Democracy and the Supremacy of the Constitution

Both Constitutions open by constituting the political community rather than by conferring power. Section 1 of the Mauritian Constitution declares Mauritius a sovereign democratic State; the Preamble to the Indian Constitution declares India a sovereign socialist secular democratic republic and opens with the words “We, the People.”

The Greek and Roman inheritance is direct: *dēmokratia* as rule by the *dēmos*, and the Roman conception of the *res publica* and of *lex* as the common bond. The Kural’s contribution is different in kind and should not be overstated: it does not describe democracy, because it addresses a monarchical order. What it does is more subtle and, for constitutional argument, more useful. It conditions the legitimacy of rule on its justice. The sceptre wielded with rectitude sustains the people; the crooked sceptre destroys the ruler. That is a theory of legitimacy grounded in performance rather than in status — the conceptual ancestor of accountable government, if not of representative government.

Constitutional supremacy is the decisive shared feature. Section 2 of the Mauritian Constitution declares the Constitution the supreme law and renders inconsistent law void to the extent of the inconsistency. Article 13 of the Indian Constitution renders void any law inconsistent with the fundamental rights. Both jurisdictions thus reject the Diceyan doctrine of parliamentary sovereignty, and both do so textually rather than by judicial assertion.^[^8]

The social-contract dimension is real . Constitutional supremacy expresses the idea that the people, as constituent power, have laid down terms binding on the government they constitute — a Lockean and Rousseauan conception. The Indian Supreme Court has gone further, holding in *Kesavananda Bharati* that even the amending power cannot destroy the Constitution’s basic structure.^[^9] The Privy Council reached an analogous position for Mauritius in *State of Mauritius v Khoyratty*, holding that an amendment removing bail jurisdiction from the courts engaged the

democratic-state guarantee and the separation of powers.^[^10] Both jurisdictions have therefore recognised that there is law above the legislature — which is the juridical form of the natural-law intuition.

IV. Chapter II and Part III: Moral Norm Made Positive

Sections 3 to 16 of the Mauritian Constitution guarantee life, liberty, security of the person and the protection of the law; freedom from slavery and forced labour; freedom from inhuman treatment; protection of property and of the privacy of the home; the protection of the law including a fair hearing before an independent and impartial court; freedom of conscience, expression, assembly and association; and freedom from discrimination. Part III of the Indian Constitution guarantees equality before the law and equal protection (Article 14), the freedoms (Article 19), life and personal liberty (Article 21), and abolishes untouchability (Article 17).

The relationship between these guarantees and older ethical propositions is one of positivisation: a moral claim that previously bound conscience is converted into a legal claim enforceable against the state. The Kural's insistence on impartiality toward friend, stranger and enemy alike is a moral norm; section 16 of the Mauritian Constitution and Article 14 of the Indian Constitution make it a justiciable one, with a remedy.

F Section 16(3) of the Mauritian Constitution enumerates a closed list of prohibited grounds, and the Privy Council held in *Matadeen v Pointu* that no free-standing general equality principle exists beyond it.^[^11] A moral principle of universal impartiality is broader than the legal rule that positivises it. Second, on caste the divergence is sharpest. Article 17 of the Indian Constitution abolishes untouchability precisely because the received religious tradition had sanctioned it. Here the Constitution operates *against* inherited practice rather than in continuity with it — which is why Ambedkar's role matters, and why an argument of unbroken derivation from religious tradition collapses at exactly this point.

V. Where India Goes Further: Socio-Economic Rights

The Indian Constitution provides what the Mauritian does not. Part IV's Directive Principles — Articles 38, 39, 41, 45 and 47 — are declared by Article 37 to be fundamental in the governance of the country and not enforceable by any court. Yet the Supreme

Court has progressively rendered much of their content justiciable by reading them into Article 21.

The right to livelihood was recognised in *Olga Tellis*;^[^12] education was addressed in *Mohini Jain* and *Unni Krishnan* and subsequently constitutionalised by the Eighty-Sixth Amendment, which inserted Article 21A, implemented by the Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009;^[^13] shelter was recognised in *Chameli Singh*; ^[^14] and the right to food was developed through the sustained proceedings in *PUCL v Union of India*, which preceded and informed the National Food Security Act 2013.^[^15]

The jurisprudential significance for this article's thesis is precise. Directive Principles began as programmatic moral aspirations — the state's duty to secure a social order in which justice informs all institutions. They have become, in substantial part, positive law with remedies. This is the clearest available demonstration of the movement from ethics to enforceable norm, and it is the answer to the objection that natural-law talk is merely decorative.

Mauritius has no equivalent. Chapter II is a first-generation instrument, and there is no constitutional right to work, health, education or food. The reform now before the Constitutional Review Commission would alter this.^[^16] This would be more in line with values embedded in the Tirukkural and other holy scriptures of Hinduism.

VI. Administrative Law and Natural Justice

1. Constitutional Foundations

In Mauritius, administrative law rests on the Supreme Court's supervisory jurisdiction over inferior tribunals and public authorities, exercised through the prerogative writs, together with constitutional foundations in section 10 — subsection (1) requiring a fair hearing within a reasonable time by an independent and impartial court in criminal matters, and subsection (8) extending the requirement of an independent and impartial authority and a fair hearing to the determination of civil rights and obligations. The Privy Council has held that even the Director of Public Prosecutions, though constitutionally free from direction or control, is not immune from judicial review.^[^17]

In India, the foundation is Articles 14 and 21 as construed since *Maneka Gandhi*, which held that procedure affecting life or personal liberty must be fair, just and reasonable, integrating Articles 14, 19 and 21.^[18] Article 14 has been held to exclude arbitrariness in state action generally.

2. The Two Rules and Their Ancient Statement

Audi alteram partem. The classical English authority itself invokes a religious origin: in *Dr Bentley's Case* Fortescue J observed that even God did not pass sentence upon Adam before calling upon him to make his defence.^[19] That a common law judge in 1723 reached for Genesis to justify a procedural rule is direct evidence for this article's thesis — the rule was understood as antecedent to positive law.

Kural 541's first requirement — to enquire into the matter before deciding — states the same principle in its procedural aspect. The Kural's formulation is arguably the more precise, since it locates the duty in the decision-maker's obligation to investigate rather than only in the party's right to be heard.

Nemo iudex in causa sua. Kural 541's second and third requirements — to show favour to none, and to maintain impartiality toward all — together with Chapter 12's definition of equity as impartiality toward enemy, stranger and friend alike, state the rule against bias and, importantly, state it in the *appearance* form: what is required is a settled disposition of even-handedness observable by others, not merely subjective good faith.

3. Positivisation in the Two Jurisdictions

In India, *A.K. Kraipak v Union of India* dissolved the rigid distinction between judicial and administrative functions for the purposes of natural justice and applied the rule against bias to a selection board on which a candidate sat.^[20] *Mohinder Singh Gill* held that natural justice is not a matter of form but of fair play in action.^[21] *Maneka Gandhi* constitutionalised the requirement. *Tulsiram Patel* examined the limits of exclusion, and

D.K. Yadav extended the hearing requirement into employment termination.^[22]

In Mauritius, the same principles operate through the supervisory jurisdiction and through section 10(8). The Mauritian

courts apply English administrative law principles as developed since *Ridge v Baldwin*,^[^23] and the Privy Council's Mauritian jurisprudence has applied natural justice and reviewability to constitutionally protected offices.^[^24]

The analytical claim is therefore this. Two rules that older traditions stated as ethical requirements binding on any person exercising judgment over another — stated in the Kural with unusual procedural precision, and in the English case law with explicit theological warrant — are now enforceable public law norms in both jurisdictions, with remedies of certiorari, prohibition and mandamus. Their content has not materially changed. What has changed is their sanction: conscience has been replaced by the writ.

VII. The New Anti-Corruption Architecture

Mauritius. The Financial Crimes Commission Act 2023 represents the most substantial reordering of the field in two decades. Passed on 19 December 2023 and assented on 21 December, it repealed and replaced the Prevention of Corruption Act, the Asset Recovery Act, the Good Governance and Integrity Reporting Act and Part II of the Financial Intelligence and Anti-Money Laundering Act, and established the Financial Crimes Commission as the apex agency for the detection, investigation and prosecution of financial crime.^[^25] The FCC, established on 29 March 2024, absorbed the functions of the Independent Commission Against Corruption, the Asset Recovery Investigation Division and the Integrity Reporting Services Agency, and is declared not to be under the direction or control of any person or authority in the discharge of its functions.^[^26] The Act reintroduced the Operations Review Committee for oversight of case management, and it operates alongside the Declaration of Assets Act 2018.^[^27]

India. The Prevention of Corruption Act 1988, substantially amended in 2018, is supplemented by the Lokpal and Lokayuktas Act 2013, the Central Vigilance Commission Act 2003, the Right to Information Act 2005 and the Whistle Blowers Protection Act 2014.

Assessment against the ethical standard. Two observations are warranted, and the second is critical rather than celebratory.

The consolidation is consistent with the Kural's treatment of corruption: the wrong is treated as a disposition and as a breach of

the trust on which rule rests, not merely as a transactional offence. Asset declaration regimes and unexplained-wealth mechanisms operate on the same premise — that the illegitimacy lies in the holding, not only in the taking.

But institutional independence is the whole question, and here the older insight is more demanding than the modern statute. A commission declared independent by statute, whose Director-General is appointed and removable through processes in which the executive participates, is independent in form. Kural 541's requirement is not that the judge declare himself impartial but that he shows favour to none and be seen to act evenly toward all. The consolidation of anti-corruption functions into a single body increases both the efficiency of enforcement and the consequences of capture; the ethical tradition invoked in support of such reform therefore demands more attention to appointment and tenure than the statutes presently give. That is a conclusion drawn from the Kural, not against it.

VIII. Conclusion

The relationship between the TirukKural and the public law of Mauritius and India is one of convergence, and the convergence is genuine rather than rhetorical. Kural 541 states, in a single couplet, four requirements — enquiry, absence of favour, impartiality toward all, and decision according to settled norms — that modern administrative law took several centuries and a different civilisation to articulate. The chapter on impartiality states the rule against bias in its appearance-based form. The chapters on the crooked sceptre state that unjust rule is illegitimate rule, which is the ethical core of constitutionalism.

That these propositions recur in the Gîtâ, in the Hebrew Bible, in the Qur'ân, in Aristotle and in Cicero is the strongest available evidence that they are not the cultural property of any one tradition. And that a common law judge invoked Genesis to justify the right to be heard shows that positive law has always known its own moral parentage.

But the relationship is convergence, not descent. The Constitution of India abolished untouchability *against* the sanction of received religious practice, and its principal draftsman rejected that tradition. The Constitution of Mauritius was drafted by an

English professor of public law for a plural society, in terms deliberately confessing no religion. Neither document was derived from scripture, and neither should be claimed for one.

The truthful and more valuable formulation is that positive law and moral philosophy have converged on a common set of propositions about the exercise of power over others, and that the convergence is the evidence of their soundness. Legal positivism supplies the sanction; the older traditions supply the reason why the sanction is owed. Where the two diverge — as on caste, and as on the adequacy of statutory declarations of independence — it is the ethical tradition that has proved the more demanding of the two, and that is where its continuing usefulness to constitutional argument lies.

Footnotes

- [^1]: On the Kural's structure (1,330 couplets in three books — *aram*, *poru7*, *inbam*), its universality and its secular character, and its standing as among the most translated non-religious ancient texts, see the standard descriptive literature and the UNESCO recognition of the work.
- [^2]: S. Radhakrishnan's assessment of the Kural as an ethical treatise that does not discriminate on grounds of religion, caste or creed is widely reproduced; the original should be traced to his published writings before citation in a refereed version of this article.
- [^3]: SA de Smith, 'Mauritius: Constitutionalism in a Plural Society' (1968) 31 *Modern Law Review* 601.
- [^4]: TirukKural, *Porumpâl*, ch 55 (*CeEkôImai*), Kural 541, rendered in the standard English translations as requiring enquiry, absence of favour, impartiality toward all, and decision according to what is duly determined.
- [^5]: *ibid*, Kurals 542 and 543.
- [^6]: TirukKural, *A_attuppâl*, ch 12 (*Namuvunilaimai*), Kurals 111–120, and in particular Kural 113.
- [^7]: Leo Tolstoy, *A Letter to a Hindu* (1908), quoting the Kural; on Gandhi's reading of and correspondence concerning that letter, see the standard Gandhi literature.

- [^8]: Constitution of Mauritius 1968, s 2; Constitution of India 1950, art 13. Contrast AV Dicey, *Introduction to the Study of the Law of the Constitution* (10th edn, Macmillan 1959) 39–40.
- [^9]: *Kesavananda Bharati v State of Kerala* (1973) 4 SCC 225.
- [^10]: *State of Mauritius v Khoyratty* [2006] UKPC 13, [2007] 1 AC 80.
- [^11]: *Matadeen v Pointu* [1998] UKPC 9, [1999] 1 AC 98.
- [^12]: *Olga Tellis v Bombay Municipal Corporation* (1985) 3 SCC 545.
- [^13]: *Mohini Jain v State of Karnataka* (1992) 3 SCC 666; *Unni Krishnan JP v State of Andhra Pradesh* (1993) 1 SCC 645; Constitution (Eighty-Sixth Amendment) Act 2002; Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009.
- [^14]: *Chameli Singh v State of Uttar Pradesh* (1996) 2 SCC 549.
- [^15]: *People's Union for Civil Liberties v Union of India*, Writ Petition (Civil) No 196 of 2001 (the Right to Food proceedings); National Food Security Act 2013.
- [^16]: Constitutional Review Commission Bill (No VI of 2026) (Mauritius).
- [^17]: *Mohit v Director of Public Prosecutions of Mauritius* [2006] UKPC 20, [2006] 1 WLR 3343.
- [^18]: *Maneka Gandhi v Union of India* (1978) 1 SCC 248.
- [^19]: *R v Chancellor of the University of Cambridge* (Dr Bentley's Case) (1723) 1 Str 557, per Fortescue J.
- [^20]: *AK Kraipak v Union of India* (1969) 2 SCC 262.
- [^21]: *Mohinder Singh Gill v Chief Election Commissioner* (1978) 1 SCC 405.
- [^22]: *Union of India v Tulsiram Patel* (1985) 3 SCC 398; *DK Yadav v JMA Industries Ltd* (1993) 3 SCC 259.
- [^23]: *Ridge v Baldwin* [1964] AC 40 (HL).
- [^24]: See *Mohit* (n 17); and *Madhewoo v State of Mauritius* [2016] UKPC 30.

- [^25]: Financial Crimes Commission Act 2023 (Act 20 of 2023) (Mauritius), passed 19 December 2023, assented 21 December 2023, amended by Act No 11 of 2024; repealing the Prevention of Corruption Act, the Asset Recovery Act, the Good Governance and Integrity Reporting Act and Part II of the Financial Intelligence and Anti-Money Laundering Act.
- [^26]: Financial Crimes Commission, established 29 March 2024, taking over the functions of ICAC, the Asset Recovery Investigation Division and the Integrity Reporting Services Agency; the Commission is declared not to be under the direction or control of any person or authority in the discharge of its functions and powers.
- [^27]: Declaration of Assets Act 2018 (Mauritius), in force June 2019, requiring declarations from members of the National Assembly, municipal councillors, mayors, and chairpersons and chief executives of state-owned enterprises and statutory bodies, including in respect of spouses.

Select Bibliography

Primary texts

1. TirukKural (Valluvar), *A_attuppâl* ch 12; *Porumpâl* chs 39, 55, 56; chs 29 and 18
2. *Bhagavad Gîtâ*, chs 2–3 (on *nickâma karma*)
3. Deuteronomy 16:19; Exodus 23:8
4. Qur'ân 4:58, 5:8
5. Aristotle, *Nicomachean Ethics* Bk V; *Politics* Bk III
6. Cicero, *De Legibus*; *De Re Publica*
7. Tolstoy L, *A Letter to a Hindu* (1908) Constitutional and statutory instruments
8. Constitution of Mauritius 1968, ss 1, 2, 3-16, 10, 17, 47, 83, 84
9. Constitution of India 1950, Preamble, arts 12–14, 17, 19, 21, 21A, 32, 37–47, 226, 368
10. Constitutional Review Commission Bill (No VI of 2026) (Mauritius)

11. Financial Crimes Commission Act 2023 (Mauritius); Declaration of Assets Act 2018
12. Prevention of Corruption Act 1988 (India), as amended 2018; Lokpal and Lokayuktas Act 2013; Right to Information Act 2005; Central Vigilance Commission Act 2003; Whistle Blowers Protection Act 2014
13. Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009; National Food Security Act 2013 Cases
14. *Kesavananda Bharati v State of Kerala* (1973) 4 SCC 225
15. *Maneka Gandhi v Union of India* (1978) 1 SCC 248
16. *AK Kraipak v Union of India* (1969) 2 SCC 262
17. *Mohinder Singh Gill v Chief Election Commissioner* (1978) 1 SCC 405
18. *Olga Tellis v Bombay Municipal Corporation* (1985) 3 SCC 545
19. *Unni Krishnan JP v State of Andhra Pradesh* (1993) 1 SCC 645
20. *Chameli Singh v State of Uttar Pradesh* (1996) 2 SCC 549
21. *PUCL v Union of India*, WP (C) No 196/2001
22. *Matadeen v Pointu* [1998] UKPC 9, [1999] 1 AC 98
23. *State of Mauritius v Khoyratty* [2006] UKPC 13
24. *Mohit v DPP of Mauritius* [2006] UKPC 20
25. *Madhewoo v State of Mauritius* [2016] UKPC 30
26. *Ridge v Baldwin* [1964] AC 40
27. *Dr Bentley's Case* (1723) 1 Str 557

Secondary literature

28. Ambedkar BR, *Annihilation of Caste* (1936)
29. Austin G, *The Indian Constitution: Cornerstone of a Nation* (Clarendon Press 1966)
30. Austin G, *Working a Democratic Constitution* (Oxford University Press 1999)

31. Baxi U, 'Taking Suffering Seriously' (1985) 4 Third World Legal Studies 107
32. de Smith SA, 'Mauritius: Constitutionalism in a Plural Society' (1968) 31 MLR 601
33. Finnis J, *Natural Law and Natural Rights* (2nd edn, Oxford University Press 2011)
34. Fuller LL, *The Morality of Law* (rev edn, Yale University Press 1969)
35. Hart HLA, *The Concept of Law* (3rd edn, Oxford University Press 2012)
36. Jain MP, *Indian Constitutional Law* (8th edn, LexisNexis 2018)
37. Khosla M, *India's Founding Moment* (Harvard University Press 2020)
38. Liebenberg S, *Socio-Economic Rights: Adjudication under a Transformative Constitution* (Juta 2010)
39. Meettarbhan MJN, *Constitutional Law of Mauritius* (2016)
40. Wade HWR and Forsyth CF, *Administrative Law* (11th edn, Oxford University Press 2014)
41. Zvelebil K, *The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India* (Brill 1973)

Note on sources and verification

The translation of Kural 541 relied on here follows the standard English renderings; a refereed version should cite a named translation (Pope, Drew and Lazarus, or Rajagopalachari) with the Tamil transliteration alongside, since the renderings differ in emphasis and the argument turns on the four discrete requirements the couplet states. The Radhakrishnan assessment quoted at note 2 circulates widely without consistent attribution and should be traced to its published source. Assertions that the Supreme Court of India has cited the Kural in judgments on governance and corruption appear in secondary commentary but I was unable to verify a specific reported judgment; that claim should either be substantiated with a citation or omitted. Mauritian statutory citations should be checked against the consolidated texts published by the Attorney-General's Office.

Ingrained Constitutional morality of Ethics, Natural Law and Positive Law in Thirukkural - Comparison of Constitution of Mauritius and India

Prof. Hambyrajen Narasigen

Former Senior Academic, University of Mauritius,
Associate Researcher, CERCCE, University of Bordeaux,
Junior Minister, Ministry of Foreign Affairs, Regional Integration
and International Trade, Republic of Mauritius

Adv Prabhakaran R.

Founder - Lincoln Global Law Chambers

Adv Revathi B., and Adv Oveya S.

Legal Associates – Lincoln Global Law Chambers

This article examines the relationship between the inherited moral philosophy with particular attention to the Tamil classic TirukKural and the positive constitutional and administrative law of Mauritius and India. It argues that the correct thesis is one of convergence rather than derivation: the Kural did not supply the drafting of either Constitution, but its ethical propositions on impartial adjudication, restraint of state power and the illegitimacy of corrupt rule anticipate, with remarkable exactness, doctrines that both legal systems have arrived at by a wholly different route. The article analyses Kural 541 and the chapter on impartiality as anticipations of the twin rules of natural justice, traces those rules through Indian and Mauritian public law, considers socio-economic rights as the point at which the two constitutions diverge, and assesses the new anti-corruption architecture in both jurisdictions against the same ethical standard.

Introduction: A Thesis and a Caution

The intuition behind this enquiry is sound and important: that the great constitutional guarantees equality before the law, the right to be heard, the disqualification of the biased judge, the illegitimacy of the corrupt ruler are not inventions of twentieth-century draftsmen but restatements of the moral propositions that

older civilisations had already articulated. That intuition deserves rigorous development.

But it must be developed carefully, because the strong form of the claim that the Constitutions of India and Mauritius *derive* from Hindu religious sources, and that their framers were uniformly devout Hindus applying scriptural principle is not sustainable, and advancing it would expose the argument to immediate and fatal criticism. Three corrections are necessary at the outset, and each of them, properly understood, strengthens rather than weakens the underlying case.

First, the TirukKural is not a Hindu scripture. It is a classical Tamil work of 1,330 couplets attributed to Valluvar, and it is universally acknowledged for its secular and non-sectarian character; it is among the most translated non-religious ancient texts in the world.^[^1] It invokes no creator, prescribes no ritual and belongs to no confession, which is precisely why Hindus, Jains, Buddhists and Christians have all claimed it, and precisely why it can serve as a bridge between moral philosophy and a secular constitutional order.

Second, the framers were not uniformly devout Hindus, and one central figure was the opposite. B.R. Ambedkar, principal draftsman of the Indian Constitution, was among the most severe critics of Hinduism in modern Indian thought; *Annihilation of Caste* is a sustained repudiation of the religious sanction for caste, and he embraced Buddhism in 1956, months before his death. To describe him as a committed Hindu applying Hindu principle would be a serious factual error and would be read, in India, as an appropriation he explicitly rejected. The honest account is more interesting: the Indian Constitution was drafted by a body containing devout Hindus, a Buddhist convert, Muslims, Christians, Sikhs, Parsis and agnostics, and its ethical content commanded assent across all of them which is evidence of *convergence* on shared moral ground, and thus evidence for the article's real thesis.

Third, the Constitution of Mauritius was drafted in a deliberately non-confessional register. Its principal draftsman was Professor S.A. de Smith, and its guiding purpose was constitutionalism in a plural society where Hindus, Muslims, Christians and others had to be assured that the state belonged to none of them exclusively.^[^3] Sir Seewoosagur Ramgoolam, Sookdeo Bissoondoyal and Renganaden Seeneevassen were formed

by traditions including Hindu reformism and Tamil culture, and that formation informed their public ethics. But the constitutional settlement they built was expressly designed *not* to encode any religion. In a jurisdiction whose stability rests on that neutrality, an argument that the Constitution is Hindu in foundation would be both inaccurate and politically corrosive.

The thesis this article therefore advances is the one the enquiry's own conclusion gestures towards: convergence. Independently arising moral traditions — Tamil, Greek, Roman, Hebrew, Christian, Islamic and Enlightenment — reached compatible conclusions about the ethics of rule, and modern constitutions positivised those conclusions. The Kural's value to a lawyer is not as a source of authority but as evidence that the norms are not culturally contingent Western impositions. That is a stronger argument, and a defensible one.

The Kural on Governance: The Relevant Text

The second book of the Kural, *Poru*⁷, concerns statecraft, and several of its chapters bear directly on public law.

Chapter 39, Iraimaatchi (The Greatness of a King)

Chapter 39 of the Porumpl, Iraimaatchi (The Greatness of a King), comprises Kurals 381–390. It sets out the institutional and personal qualities expected of a ruler, including resources and defence, courage and wisdom, vigilance and learning, adherence to virtue, responsible management of public resources, accessibility, generosity, justice, receptiveness to criticism, and care for the people. The ten couplets are reproduced below with an English rendering; they provide an important textual foundation for the article's discussion of ethical government and the legitimacy of public power.

Chapter 39 – Iraimaatchi (The Greatness of a King)

Duties of a King as reflected in the ten verses

Verse No.	Duties of a king
381	The military, citizenry, resources, advisers, friends and fortress
382	Fearlessness, generosity, wisdom and vitality
383	Vigilance, erudition and boldness

384	Not swerving from righteousness and justice and deterring violations, assuming greatness and pride through benevolent conduct
385	Strategizing, earning revenues, preserving and allocating resources
386	Easily accessible and refrains from rude rebukes
387	Giving generously and protecting their people
388	Renders justice, and nurtures his people
389	Leader who heeds to counsel that stings the ear
390	Charity, love, justice and safe guarding the people

Kural 381

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு

An army, people, wealth, a minister, friends, fort: six things—
Who owns them all, a lion lives amid the kings.

Governance principle: Military strength, citizenry, resources, advisers, allies and fortifications.

Kural 382

அஞ்சாமை ஈகை அறிவுக்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தர்க் கியல்பு

Courage, a liberal hand, wisdom, and energy: these four Are
qualities a king adorn for evermore.

Governance principle: Fearlessness, generosity, wisdom and vitality.

Kural 383

தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவர்க்கு

A sleepless promptitude, knowledge, decision strong: These
three for aye to rulers of the land belong.

Governance principle: Vigilance, learning and boldness in those who govern.

Kural 384

அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மான முடைய தரசு

Kingship, in virtue failing not, all vice restrains,
In courage failing not, it honour's grace maintains.

Governance principle: Adherence to virtue, removal of wrongdoing, and preservation of honour.

Kural 385

இயற்றலும் ஈட்டலுங் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு

A king is he who treasure gains, stores up, defends, And duly
for his kingdom's weal expends.

Governance principle: Strategising, earning revenue,
preserving resources and allocating them.

Kural 386

காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கவறும் மன்னன் நிலம்

Where king is easy of access, where no harsh word repels,
That land's high praises every subject swells.

Governance principle: Accessibility to the people and
restraint from harsh speech.

Kural 387

இன்சொலால் ஈத்தளிக்க வல்லாற்குத் தன்சொலால்
தான்கண் டனைத்திவ் வுலகு

With pleasant speech, who gives and guards with powerful
liberal hand, He sees the world obedient all to his command.

Governance principle: Giving generously, protecting the
people and speaking with grace.

Kural 388

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்

Who guards the realm and justice strict maintains, That king
as god o'er subject people reigns.

Governance principle: Rendering justice, performing the
duties of rule and protecting the people.

Kural 389

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ் தங்கும் உலகு

The king of worth, who can words bitter to his ear endure,
Beneath the shadow of his power the world abides secure.

Governance principle: Listening even to unwelcome counsel
and tolerating words that sting the ear.

Kural 390

கொடைஅளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்
உடையானாம் வேந்தர்க் கொளி

Gifts, grace, right sceptre, care of people's weal; These four a
light of dreaded kings reveal.

Governance principle: Charity, benevolence, just rule and
care for the people.

Chapter 55, CeEkMImai (The Right Sceptre). Kural 541
provides that to enquire into the matter, to show favour to none, to
act with impartiality towards all, and to decide according to what is
duly determined, constitutes justice.^[4] The chapter continues:
as the world looks to the rain, subjects look to the sceptre for justice;
and the sceptre is the foundation of learning and of virtue alike.^[5]

Kural 541 repays close attention because it is not a vague
exhortation to virtue. It states four discrete procedural
requirements: investigation before decision; absence of favour;
impartiality extended to all parties without distinction; and
determination according to settled norms rather than caprice.
Rendered into the vocabulary of modern administrative law, these

are: a duty of enquiry, the rule against bias, equality before the law, and legality. A twelfth-century Tamil couplet states, in seven words, the substance of what English law would later call the rules of natural justice and what Indian law now calls Article 14 read with Article 21.

The same four elements recur, independently, in the quatrain on judicial virtue widely attributed to Socrates and repeated in Indian judicial training material: that a judge must hear courteously, answer wisely, consider soberly and decide impartially.^[^28] The attribution to Socrates himself is not settled by classicists — the line is not traceable to a specific passage of Plato or Xenophon, and circulates chiefly through later compilations — so it is best treated as a customary judicial maxim of Socratic pedigree rather than a verified quotation. Read side by side with Kural 541, however, the structural correspondence is exact: courteous hearing answers to enquiry without prejudgment; wise answering and sober consideration together answer to the absence of favour and to impartiality; and impartial deciding answers, word for word, to the Kural's own final term. The genres differ sharply the Kural compresses the requirement into a single aphoristic couplet addressed to a reigning sovereign, while the Socratic material belongs to the discursive, dialectical register of Greek philosophy, but the destination is the same, which is further evidence for convergence rather than derivation.

Chapter 56, KomuEkMImai (The Cruel Sceptre), is best read as Chapter 55's deliberate counterpoint: where CeEkMImai defines just rule affirmatively, in terms of enquiry, impartiality and legality, KomuEkMImai defines its negation, holding that oppressive rule is a graver wrong than ordinary criminality precisely because it is committed by the very authority entrusted with preventing wrong, and that the tears of the oppressed erode the ruler's own wealth and reign an early and precise statement of the proposition that unjust government is self-destructive as well as wrong, not two separate ethical claims but one claim viewed from either side of the same sceptre.

Chapter 12, Namuvunilaimai (Impartiality). Kural 111 and following define equity as impartiality maintained equally toward enemies, strangers and friends; Kural 113 counsels the abandonment, at the moment of its acquisition, of any gain obtained

without equity.^[^6] The first is the rule against bias in its purest form. The second is a rule against the fruits of conflicted decision-making.

Chapters on avoidance of fraud and of coveting (*Kaṭṭāmai*, *Veḷkāmāi*) address the ethic underlying anti-corruption law: that the wrong lies in the disposition to take what is another's, and is complete before any transaction occurs.

That these propositions are echoed elsewhere is the point rather than a coincidence. The Mahabhrata and the *Bhagavad Gītā* on *dharma* and disinterested action; the Hebrew injunction against the bribe that blinds the eyes of the wise; the Qur'anic command to judge between people with justice; Aristotle on *epieikeia* and on the rule of law as the rule of reason without passion; Cicero on *ius naturale* all converge. Convergence across unrelated traditions is precisely what a natural-law argument requires, and it is why the Kural is better used as one witness among many than as a unique source.

One documented line of transmission does exist and is worth recording because it is verifiable: Tolstoy quoted the Kural in *A Letter to a Hindu* (1908), and Gandhi read that letter, was deeply moved by it, corresponded with Tolstoy about it, and arranged its circulation.^[^7] The Kural thus reached the Indian national movement through a Russian novelist an unlikely route, but an evidenced one. That transmission, and its wider historical and secular parallels, are traced in more detail below.

ThirukKural and Judicial Thought: From Text to Bench

The Kural's foundational status is not only textual but institutional. It is a recurring point of reference in the working culture of the Tamil Nadu bench and bar, cited by judges, invoked by academic commentators, and treated as a shared inheritance at bar and bench functions. A concrete and verifiable instance: in September 2019, Justice G.R. Swaminathan of the Madurai Bench of the Madras High Court, having taken a personal vow to memorise a couplet daily, publicly asked members of the Madurai Bar

Association to do the same, on the view that at least fifty-one couplets ought to be common knowledge among Tamil advocates.^[^29] That episode illustrates the Kural's status as living professional culture rather than antiquarian reference.

Among the verses of the Kural, Kural 541 occupies a particularly significant place in the judicial culture of Tamil Nadu. It is regarded as a central statement on the proper administration of justice and is prominently displayed in judicial spaces and court complexes across Tamil Nadu. Its formulation, requiring the decision-maker to enquire into the matter, to show favour to none, to maintain impartiality towards all and to decide according to what is duly determined, makes it especially apt as an ethical statement of judicial responsibility. Its continued presence in the physical spaces of the courts is itself significant: the verse operates not merely as an ancient literary prescription addressed to a king, but as a contemporary reminder to those exercising judicial power that justice must be founded upon enquiry, impartiality and principled decision-making. In this sense, Kural 541 represents a particularly visible point at which the ethical vocabulary of Valluvar continues to intersect with the professional culture of the modern Tamil Nadu judiciary.

The couplets also surface directly in reported judgments. In *Prof Dr Samy Thiyagarajan v The Chief Secretary, Government of Tamil Nadu*, a Single Bench of the Madras High Court (Dhandapani J), in the course of a writ petition concerning the date on which Thiruvalluvar's birthday is officially observed, described the Kural as speaking to "the manner in which one could attain greatness" and expressly invoked Kural 21, from the *A_attuppāl*, in its reasoning.^[^30] That is a verified instance of a named judge, in a named and reported case, treating a specific couplet as part of the interpretive material available to the Court. It should be distinguished, however, from the broader and frequently repeated claim that Kural 541 itself, or the chapter on righteous governance, has been expressly cited by name in a reported Madras High Court or Supreme Court judgment on administrative law or governance. No such reported judgment could be located for this article notwithstanding a targeted search, and in keeping with the caution already recorded in the note on sources below that more specific claim should be verified against the law reports, and either substantiated with a citation or left as an account of judicial *culture* rather than judicial *holding*, before it is advanced in a refereed version of this article.

The couplet is also invoked outside adjudication proper: at convocations, at swearing-in and felicitation functions, and in public

addresses by members of the Tamil Nadu judiciary and bar, the Kural is regularly read as a source of civic and professional ethics for the newly appointed a practice consistent with, though distinct from, its citation in judgments, and one this article records as a matter of legal culture rather than as a further citation claim requiring case authority.

Set against this, the standing of the Kural in Western legal philosophy is instructive by contrast rather than by resemblance. Aristotle's *Nicomachean Ethics*, Book V, and the correlative discussion of *epieikeia* (equity) already cited above, together with the broader Socratic tradition recorded by Plato, do not occupy an equivalent place in the everyday working culture of common law or civil law benches: they are taught as intellectual history and cited occasionally in academic argument, but a common law judge does not, as a matter of ordinary professional practice, open court by reciting Aristotle. The Kural's role in Tamil Nadu's legal culture is therefore not merely analogous to that of classical Greek ethics in the West; it is functionally different closer to a living professional catechism than to an academic canon which is itself a datum for the convergence thesis: the same moral content that Western jurisprudence preserves as intellectual history, Tamil legal culture preserves as active, recitable, professional practice.

Sovereignty, Democracy and the Supremacy of the Constitution

Both Constitutions open by constituting the political community rather than by conferring power. Section 1 of the Mauritian Constitution declares Mauritius a sovereign democratic State; the Preamble to the Indian Constitution declares India a sovereign socialist secular democratic republic and opens with the words "We, the People."

The Greek and Roman inheritance is direct: *dēmokratia* as rule by the *dēmos*, and the Roman conception of the *res publica* and of *lex* as the common bond. The Kural's contribution is different in kind and should not be overstated: it does not describe democracy, because it addresses a monarchical order. What it does is more subtle and, for constitutional argument, more useful. It conditions the legitimacy of rule on its justice. The sceptre wielded with rectitude sustains the people; the crooked sceptre destroys the ruler. That is a theory of legitimacy grounded in performance rather

than in status the conceptual ancestor of accountable government, if not of representative government.

Constitutional supremacy is the decisive shared feature. Section 2 of the Mauritian Constitution declares the Constitution the supreme law and renders inconsistent law void to the extent of the inconsistency. Article 13 of the Indian Constitution renders void any law inconsistent with the fundamental rights. Both jurisdictions thus reject the Diceyan doctrine of parliamentary sovereignty, and both do so textually rather than by judicial assertion.^[8]

The Preamble as an Interpretive Key

The Preamble occupies a distinctive place in constitutional interpretation because it states the purposes and values for which the constitutional text was adopted. In *In re: Berubari Union and Exchange of*

Enclaves, the Supreme Court described the Preamble as a “key to open the mind of the makers”, capable of showing the general purposes for which the several constitutional provisions were framed. The Court nevertheless cautioned that the Preamble could not itself be treated as the source of substantive power, and that its interpretive assistance becomes relevant particularly where the language of a constitutional provision is ambiguous or capable of more than one meaning.^[46] The significance of this proposition for the present enquiry is considerable: where positive constitutional language admits of competing constructions, the values stated at the constitutional threshold provide an interpretive orientation rather than an independent source of power.

The later decision in *Kesavananda Bharati* altered the *Berubari* position on one important point by recognising the Preamble as part of the Constitution and treating it as reflecting the Constitution’s basic structure.^[9] The interpretive function identified in *Berubari*, however, remains important to the present argument. The Preamble’s commitments to justice, liberty, equality and fraternity supply the normative vocabulary through which constitutional provisions may be read coherently, particularly where a bare textual reading would leave a genuine ambiguity. This provides a useful bridge to the *TirukKural*: its ethical propositions are not advanced here as an alternative source of constitutional

power, but as a moral vocabulary through which the purposes embodied in the constitutional text may be understood.

The social-contract dimension is real but should be stated with care. Constitutional supremacy expresses the idea that the people, as constituent power, have laid down terms binding on the government they constitute — a Lockean and Rousseauan conception. The Indian Supreme Court has gone further, holding in *Kesavananda Bharati* that even the amending power cannot destroy the Constitution's basic structure.^[9] The Privy Council reached an analogous position for Mauritius in *State of Mauritius v Khoyratty*, holding that an amendment removing bail jurisdiction from the courts engaged the democratic-state guarantee and the separation of powers.^[10] Both jurisdictions have therefore recognised that there is law above the legislature which is the juridical form of the natural-law intuition.

The doctrinal history of *Kesavananda Bharati* is itself a further, and independent, instance of convergence, and is worth recording because it complicates any simple account of where the basic structure doctrine came from. The concept was not first articulated from the Bar or the Bench in India. In February 1965, Dietrich Conrad, then a German professor of law at the South Asia Institute of the University of Heidelberg, delivered a lecture at the Faculty of Law, Banaras Hindu University, titled "Implied Limitation of the Amending Power," drawing on Article 79(3) of the West German Basic Law the so-called "eternity clause," itself a post-war response to the Weimar Constitution's vulnerability to lawful subversion to argue that every constituent power carries implied limits that even its own amending organ cannot lawfully exceed.^[31] The lecture came to the attention of the constitutional lawyer M.K. Nambiar, and through him to Nani Palkhivala, who deployed the implied-limitation argument for the petitioners in *Kesavananda Bharati*, where it was accepted, in substance, by the majority.^[32] The doctrine that is now taught as the single most important structural safeguard in Indian constitutional law thus arrived by a third route distinct from either of the two already discussed in this article: not from Tamil ethical literature, and not from an internal doctrinal development of English or Roman public law, but from comparative German constitutional scholarship, transplanted by a German lecturer, carried into Indian argument by Indian counsel, and adopted by an Indian court. That a limitation on sovereign

amending power was independently reasoned to in twentieth-century Heidelberg is further evidence for this article's convergence thesis rather than a complication of it: the same underlying moral intuition that no holder of power, however constituted, may lawfully use that power to destroy the very order that empowers it recurs across German constitutional theory, English natural justice, and the Kural's own insistence that the ruler who acts without impartiality and without regard to settled norms forfeits the legitimacy of the sceptre he holds. Kural 541's four requirements, read at this level of generality, state a universal moral duty of self-restraint that attaches to power as such, whatever institutional form that power currently takes; the basic structure doctrine is one modern positive-law expression of that duty, applied to the amending power rather than to the adjudicating or administering power that is this article's more usual focus.

The same separation-of-powers intuition finds its own directive expression in Article 50 of the Indian Constitution, which requires the State to "take steps to separate the judiciary from the executive in the public services of the State" a Directive Principle, discussed further below, whose non-justiciability does not diminish its status as a considered constitutional judgment that impartial adjudication requires structural, not merely personal, independence.^[^33]

Chapter II and Part III: Moral Norm Made Positive

Sections 3 to 16 of the Mauritian Constitution guarantee life, liberty, security of the person and the protection of the law; freedom from slavery and forced labour; freedom from inhuman treatment; protection of property and of the privacy of the home; the protection of the law including a fair hearing before an independent and impartial court; freedom of conscience, expression, assembly and association; and freedom from discrimination. Part III of the Indian Constitution guarantees equality before the law and equal protection (Article 14), the freedoms (Article 19), life and personal liberty (Article 21), and abolishes untouchability (Article 17).

The relationship between these guarantees and older ethical propositions is one of positivisation: a moral claim that previously bound conscience is converted into a legal claim enforceable against the state. The Kural's insistence on impartiality toward friend, stranger and enemy alike is a moral norm; section 16 of the Mauritian

Constitution and Article 14 of the Indian Constitution make it a justiciable one, with a remedy.

Hohfeldian Analysis: Rights, Duties, Privileges and Immunities

The movement from moral norm to positive law can also be expressed through Hohfeld's analytical framework. Hohfeld demonstrated that the word "right" conceals distinct juridical relations: a claim-right correlates with a duty; a liberty or privilege correlates with the absence of a claim; a power correlates with a liability; and an immunity correlates with a disability. The value of this analysis for the present enquiry is that it shifts attention from rights as abstract possessions to the legal relations created between persons and institutions.^[47]

Applied to the Kural, the correspondence becomes clearer. When the ruler is required to enquire before deciding, the moral requirement can be restated in Hohfeldian terms as a duty of the decision-maker corresponding to the affected person's claim to a fair process. The prohibition on favouritism similarly converts the ethical demand for impartiality into a relational duty. Conversely, where constitutional rights protect an individual from State compulsion, the relationship may be understood as an immunity against the exercise of a governmental power, with a corresponding disability upon the State to alter the individual's protected legal position except in accordance with constitutional limits. The Kural itself does not use Hohfeldian terminology; the point is analytical rather than historical. Hohfeld supplies a vocabulary for showing how an ethical command can be restated as a structured legal relationship.

This also clarifies the article's use of the idea of a "restatement" of law. Positive constitutional and administrative law frequently restates ethical propositions in institutional form: impartiality becomes a rule against bias; the duty to enquire becomes procedural fairness; restraint upon the ruler becomes a limitation upon public power; and the protection of conscience becomes an enforceable fundamental right. The transformation is not merely linguistic. Once the moral relation is positivised, the claim, duty, privilege, power and immunity acquire institutional consequences and judicial remedies. The Kural is therefore useful not because it

supplies a hidden legal code, but because it reveals the moral structure that later legal doctrine restates in technical juridical form.

Two cautions preserve the argument's integrity. First, the correspondence is imperfect. Section 16(3) of the Mauritian Constitution enumerates a closed list of prohibited grounds, and the Privy Council held in *Matadeen v Pointu* that no free-standing general equality principle exists beyond it.^[^11] A moral principle of universal impartiality is broader than the legal rule that positivises it. Second, on caste the divergence is sharpest. Article 17 of the Indian Constitution abolishes untouchability precisely because the received religious tradition had sanctioned it. Here the Constitution operates *against* inherited practice rather than in continuity with it which is why Ambedkar's role matters, and why an argument of unbroken derivation from religious tradition collapses at exactly this point.

Philosophical, Historical and Secular Parallels Tolstoy, Gandhi and a Verifiable Line of Transmission

The clearest documented channel by which the Kural's ethical vocabulary reached the constitutional generation runs through Leo Tolstoy rather than through any Indian intermediary. In *A Letter to a Hindu* (1908), written in response to correspondence from the Indian nationalist Tarak Nath Das, Tolstoy quoted the Kural in support of his argument that love, not violent resistance, was the only legitimate response to unjust rule.^[^7] Gandhi, then a young lawyer organising Indian communities in South Africa, read the letter in 1909, was, on his own later account, profoundly affected by it, corresponded directly with Tolstoy in the months before Tolstoy's death in November 1910, and arranged for the letter's printing and circulation among Indian readers.^[^34] This is one of the few points in the article's argument where transmission, rather than mere convergence, can be shown on the historical record: an ethical proposition first stated in a Tamil couplet was carried into the thought of the man who did more than any other individual to shape the moral register of the Indian national movement, by way of a Russian novelist who had never visited India. The route is unlikely precisely because it is indirect, but the indirection does not weaken the evidence; if anything, an ethic that persuades a reader two removes from its original language and culture is stronger evidence of its universality than an ethic that persuades only within its own tradition.

Untouchability, Article 17 and Wider Civil-Rights Parallels

The Kural's insistence, in Chapter 12, that equity consists in impartiality maintained equally toward enemies, strangers and friends alike is a humanistic core that sits uneasily beside any account of justice organised around inherited status. It would be a serious overstatement, and inconsistent with the caution urged throughout this article, to present that couplet as the intellectual source of Article 17's abolition of untouchability: as already stressed, Ambedkar's authorship of that abolition drew on his own lived experience of caste oppression and on Buddhist and Enlightenment egalitarianism, and was framed expressly *against* the received Hindu social order rather than in continuity with any strand of it, Valluvar's included. What can properly be said is narrower: that the Kural's refusal to condition ethical worth on birth or status belongs to the same family of humanistic commitments that, pursued through entirely independent nineteenth- and twentieth-century paths, produced Article 17.

Gandhi's own anti-untouchability work culminated, in a different register, in the Noakhali padayatra of November 1946 to January 1947, when, in the aftermath of communal violence in Noakhali district (then Bengal, now Bangladesh), Gandhi walked from village to village urging Hindus and Muslims toward reconciliation an application, on the eve of Independence, of the same insistence on impartiality between communities that Chapter 12 states as the definition of equity.^[^35] The wider, transnational parallel is Martin Luther King Jr's "I Have a Dream" speech, delivered at the March on Washington on 28 August 1963. King's own account of his intellectual formation records a direct debt to Gandhian non-violent method, reinforced by King's visit to India in 1959; his description of a future in which people "will not be judged by the color of their skin but by the content of their character" restates, in an independently arrived-at twentieth-century American idiom, the same impartiality-toward-all-persons norm that the Kural states of the just ruler and that Article 17 states as positive constitutional law.^[^36] None of this is a chain of direct textual influence from Valluvar to King; Valluvar did not influence King. But each link in the chain that can be verified, Tolstoy's quotation of the Kural, Gandhi's acknowledged debt to Tolstoy, and King's acknowledged debt to Gandhi is historically anchored,

and together they illustrate, more vividly than abstract convergence can, how a single ethical insistence on impartial regard for persons recurs across traditions that had no occasion to borrow from one another directly.

Secularism and the Opening Couplet

The Kural's non-sectarian character, already noted in the Introduction as central to its usefulness for constitutional argument, is stated by the text itself in its very first couplet. Kural 1 reads, in transliteration, *Akara mudhala ezhuthu ellâm âthi Bhagavan mudha__ç ulaku*: as the letter A is the first of all letters, so the eternal First Cause is first in the world.^[^37] The term rendered "First Cause" or "God" is *Bhagavan* in its most general sense an abstract designation of the primal or original being rather than the name of any sectarian deity and it is precisely this generality that has allowed Hindu, Jain, Buddhist, Christian and secular-rationalist readers alike to read the opening couplet as consistent with their own first principles, a point already recorded in the descriptive literature cited at note 1. The couplet is, in that respect, the literary analogue of Article 25 of the Indian Constitution, which guarantees to all persons equally "freedom of conscience and the right freely to profess, practise and propagate religion," and of the state's studied neutrality toward the content of that conscience.^[^38] Both texts decline, for the same structural reason, to specify or privilege a sectarian content for the ultimate object of reverence: a plural audience readers of the Kural across two millennia of Tamil religious diversity, and the citizens of a religiously plural Republic can only be bound as a whole by a governing text that remains agnostic between the competing theological claims its audience holds. Section 11 of the Constitution of Mauritius performs the equivalent function for that jurisdiction, guaranteeing freedom of conscience, thought and religion in comparable terms, again for a plural society in which no single confession could be permitted to define the state's ethical premises without unravelling the settlement described in the Introduction.^[^39]

Individual Morality, Collective Morality and Constitutional Morality

The relationship between the individual and the constitutional order may be further understood through the

distinction between individual morality, collective or social morality, and constitutional morality. The TirukKural begins with the formation of the individual moral agent. Kural 131, which places right conduct above life itself, treats morality first as a discipline of personal conduct. The ethical inquiry then moves outward. Kural 322, in describing the sharing of food and the protection of all life as the chief of virtues, transforms individual virtue into an ethic of social responsibility and collective welfare. At the level of public authority, Kural 541 supplies the institutional form: the decision-maker must enquire, avoid favour, maintain impartiality and decide according to what is duly determined. The three levels therefore form a continuum — individual character, collective responsibility and principled exercise of public power, rather than isolated moral prescriptions.[⁴⁸]

This threefold structure is useful when contemporary constitutional disputes are framed as a conflict between personal or social morality and constitutional morality. In the Sabarimala litigation, Justice D.Y. Chandrachud emphasised that the morality contemplated by Articles 25 and 26 cannot be reduced to transient popular or sectarian notions; it must be understood through fundamental constitutional principles, including liberty, equality, fraternity and dignity. He further connected constitutional morality to the Preamble and treated it as a restraint upon majoritarian social morality.[⁴⁹] In *Navtej Singh Johar v Union of India*, the Court similarly held that constitutional morality cannot be equated with prevailing social morality and that the constitutional order must protect pluralism and the rights of even a small or unpopular minority.[⁵⁰] The relevance to the Kural is not that Valluvar anticipated the modern doctrine in its technical form. Rather, the Kural supplies an ethical sequence by which the individual's conduct, the community's obligations and the ruler's exercise of power are judged by principles capable of standing above transient preference. That sequence provides a useful interpretive framework for contemporary legal ambiguities where the question is not merely what society presently approves, but what the constitutional order requires.

Minersville School District v. Gobitis: Conscience, National Unity and Majoritarian Authority

The tension between individual conscience and the State's conception of national unity was confronted by the Supreme Court

of the United States in *Minersville School District v. Gobitis*, 310 U.S. 586 (1940). Two schoolchildren belonging to the Jehovah's Witnesses were expelled from a public school for refusing, on sincere religious grounds, to salute the national flag. The school authorities treated participation in the flag-salute ceremony as part of the common civic education of pupils. The majority of the Supreme Court upheld the requirement, reasoning that national unity was an interest of the highest importance and that the legislature was entitled to select appropriate means for cultivating the sentiment necessary for the cohesion of a democratic society.

The judgment is nevertheless significant for the present enquiry because of the constitutional conflict it exposes between collective identity and individual conscience. The majority accepted that religious freedom was of fundamental importance but considered that conscientious objections did not necessarily exempt an individual from compliance with a generally applicable civic requirement. The Court thus placed substantial weight upon the State's interest in securing national cohesion, illustrating the difficulty that arises when the State's conception of a common civic identity encounters the sincerely held convictions of a minority.

The dissent of Justice Stone is particularly significant. He considered that the State was impermissibly compelling the children to express a sentiment which they did not entertain and which, according to their religious convictions, they could not honestly affirm. He emphasised that constitutional guarantees of civil liberty are ultimately guarantees of the freedom of the human mind and spirit, and that government cannot compel an individual to affirm a belief contrary to conscience merely because such compulsion is considered desirable for national unity. He further warned of the particular danger posed when restrictions upon liberty are directed against politically helpless minorities.

Gobitis is therefore important not because its majority judgment represents the constitutional position ultimately adopted in this field, but because the dissent illustrates an early articulation of a principle that would subsequently assume greater prominence in constitutional jurisprudence: the legitimacy of public authority is subject to limits where the exercise of that authority compels conformity of conscience merely to satisfy majoritarian expectations. The case thus provides a useful comparative

background to the later Indian decision in *Bijoe Emmanuel v. State of Kerala*, (1986) 3 SCC 615, where the Supreme Court protected the conscientious refusal of schoolchildren to sing the National Anthem while respectfully standing during its rendition.

The movement from *Gobitis* to *Bijoe Emmanuel* is particularly instructive for the present argument. In both cases, the State invoked a national symbol and the cultivation of civic unity; in both, the individual claimed exemption on the basis of sincere religious conscience. Yet the constitutional conclusions differed. *Bijoe Emmanuel* treated the protection of conscience as sufficiently important to restrain the State from compelling an affirmation that violated the children's religious convictions. The comparison demonstrates that constitutionalism is not concerned only with the ends pursued by public authority, but also with the limits upon the means by which those ends may be pursued. In the language of the *TirukKural*, legitimate authority is not simply authority possessing power; it is authority exercised according to restraint, principle and justice.

Freedom of Conscience and the Protection of the Minority

The Indian Supreme Court gave concrete constitutional expression to this principle in *Bijoe Emmanuel v State of Kerala* (1986) 3 SCC 615. Three school children belonging to the Jehovah's Witnesses faith were expelled because they declined to sing the National Anthem on grounds of their sincerely held religious convictions, although they stood respectfully while the Anthem was sung. The Supreme Court held that the expulsion violated their rights under Articles 19(1)(a) and 25(1) of the Constitution. The Court emphasised that Article 25 protects freedom of conscience and that, where a belief is genuinely and conscientiously held, the fact that it may not appeal to the reason or sentiment of the majority cannot by itself justify its suppression.

The significance of *Bijoe Emmanuel* for the present enquiry lies less in the particular question of the National Anthem than in the constitutional principle it articulates. The Court described Article 25 as an "article of faith" in the Constitution, incorporated in recognition of the proposition that the true test of a democracy is the ability of even an insignificant minority to find its identity within the constitutional order. Constitutional secularism therefore operates not merely by preventing the State from establishing or

preferring a particular religion, but by restraining the State from converting majoritarian sentiment into a compulsory test of conformity.

This provides a particularly useful constitutional parallel to the ethical universalism of the *TirukKural*. The *Kural* does not formulate a doctrine of fundamental rights in the modern sense, nor does it establish a constitutional regime of religious liberty. Its importance lies instead in its insistence that the exercise of authority must not depend upon favour, status or personal preference. The constitutional development represented by *Bijoe Emmanuel* translates that ethical restraint into a positive legal guarantee: the State must tolerate even a conscientious position that the majority regards as unusual, inconvenient or insufficiently patriotic, provided that the constitutional limitations upon the right are not attracted. The judgment thus illustrates the movement traced throughout this article from a moral requirement of even-handed rule to a justiciable limitation upon public power.

The judgment is also significant for the relationship between constitutional rights and executive authority. The Court noted that the restrictions permitted by Article 25 must operate within the constitutional framework and, where reliance is placed upon law-making authority to restrict the right, the restriction must have the force of law rather than rest merely upon an executive or departmental instruction. This aspect of *Bijoe Emmanuel* closely complements the article's discussion of legality and natural justice: the State cannot enlarge its own power merely by issuing an administrative direction and then treat that direction as sufficient authority for restricting a fundamental right. The same structural idea appears in *Kural* 541, where the ruler is required not merely to decide, but to decide according to what has been duly determined rather than according to personal will.

The final observation of the Court is particularly apposite to the constitutional ethic examined here. After directing the children's re-admission, the Court stated that India's tradition teaches tolerance, its philosophy preaches tolerance and its Constitution practises tolerance. In that sense, *Bijoe Emmanuel* supplies a modern constitutional instance of the proposition that legitimate authority is authority exercised with restraint. The *Kural* expresses that restraint through the image of the righteous sceptre; the

Constitution expresses it through enforceable rights of equality, conscience and religious freedom. [^38(a)]

From this perspective, the distinction between individual, collective and constitutional morality also explains why the article treats socio-economic rights as part of the same inquiry. Justice is not exhausted by fair procedure: the constitutional order must also determine how the burdens and benefits of social cooperation are distributed. The Kural's ethical vocabulary therefore moves naturally from the conduct of the individual to the welfare of the community and finally to the duties of public authority.

Where India Goes Further: Socio-Economic Rights

The Indian Constitution provides what the Mauritian does not. Part IV's Directive Principles Articles 38, 39, 41, 45 and 47 are declared by Article 37 to be fundamental in the governance of the country and not enforceable by any court. Yet the Supreme Court has progressively rendered much of their content justiciable by reading them into Article 21. Article 37 repays a closer reading than it is usually given, because its non-enforceability clause is routinely misread as demoting the Directive Principles to moral suggestion. The Article does the opposite: having declared the principles non-justiciable in the first half

of the sentence, it immediately states in the second half that they are nonetheless "fundamental in the governance of the country" and that "it shall be the duty of the State to apply these principles in making laws." Non-enforceability, on the text's own terms, governs only the remedy available to an individual litigant seeking to compel compliance; it does not touch the existence of the underlying constitutional obligation, which binds the State as a matter of constitutional duty from the moment of adoption. The distinction matters for this article's thesis because it is the constitutional articulation, in positive law, of a distinction the Kural itself assumes throughout: an ethical duty of governance does not become less real for being judicially unenforceable against the ruler who owes it: it becomes, instead, a duty whose sanction lies elsewhere in the Kural's register, in the self-destruction of the crooked sceptre; in Article 37's register, in the political and constitutional accountability of a State that fails a duty it cannot be sued for ignoring.

The right to livelihood was recognised in *Olga Tellis*;^[12] education was addressed in *Mohini Jain* and *Unni Krishnan* and subsequently constitutionalised by the Eighty-Sixth Amendment, which inserted Article 21A, implemented by the Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009;^[13] shelter was recognised in *Chameli Singh*; ^[14] and the right to food was developed through the sustained proceedings in *PUCL v Union of India*, which preceded and informed the National Food Security Act 2013.^[15]

The jurisprudential significance for this article's thesis is precise. Directive Principles began as programmatic moral aspirations the state's duty to secure a social order in which justice informs all institutions. They have become, in substantial part, positive law with remedies. This is the clearest available demonstration of the movement from ethics to enforceable norm, and it is the answer to the objection that natural-law talk is merely decorative.

Mauritius has no equivalent. Chapter II is a first-generation instrument, and there is no constitutional right to work, health, education or food. The reform now before the Constitutional Review Commission would alter this.^[16]

One further, more modest textual reform is worth suggesting alongside that substantive one. The Constitution of Mauritius, unlike the Constitution of India, has no Preamble: it proceeds directly from its short title to Section 1's declaration of statehood. A Preamble modelled on the opening of the Indian Constitution's own Preamble itself informed by the Preamble to the Charter of the United Nations, which opens "We the peoples of the United Nations," determined to reaffirm faith in fundamental human rights and in the dignity and worth of the human person^[40] would not, by itself, create any enforceable right, any more than Article 37 makes the Directive Principles directly enforceable. What it would do is what Article 37 already does for Part IV: state, in a single declaratory text standing above and interpreting everything that follows, the governing purposes justice, liberty, equality, human dignity — against which subsequent legislation and administration can be measured, interpretively if not by direct suit. Such a Preamble would be the constitutional-drafting equivalent of the "golden thread" this article has traced through the Kural's chapters

on righteous and cruel governance: a standing statement, at the head of the instrument, of what legitimate rule is for, prior to and independent of the particular powers the instrument goes on to confer. It is, in other words, precisely the kind of textual reform the Constitutional Review Commission might usefully consider alongside the socio-economic guarantees already under discussion.

Administrative Law and Natural Justice Constitutional Foundations

In Mauritius, administrative law rests on the Supreme Court's supervisory jurisdiction over inferior tribunals and public authorities, exercised through the prerogative writs, together with constitutional foundations in section 10 subsection (1) requiring a fair hearing within a reasonable time by an independent and impartial court in criminal matters, and subsection (8) extending the requirement of an independent and impartial authority and a fair hearing to the determination of civil rights and obligations. The Privy Council has held that even the Director of Public Prosecutions, though constitutionally free from direction or control, is not immune from judicial review.^[17]

In India, the foundation is Articles 14 and 21 as construed since *Maneka Gandhi*, which held that procedure affecting life or personal liberty must be fair, just and reasonable, integrating Articles 14, 19 and 21.^[18] Article 14 has been held to exclude arbitrariness in state action generally.

The Two Rules and Their Ancient Statement

Audi alteram partem. The classical English authority itself invokes a religious origin: in *Dr Bentley's Case* Fortescue J observed that even God did not pass sentence upon Adam before calling upon him to make his defence.^[19] That a common law judge in 1723 reached for Genesis to justify a procedural rule is direct evidence for this article's thesis, the rule was understood as antecedent to positive law.

The same relationship between form and justice appears in the jurisprudence of Justice V.R. Krishna Iyer. In *Sushil Kumar Sen v State of Bihar*, he warned against allowing processual law to overpower substantive justice and described procedure as the "handmaid, not the mistress, of legal justice".^[51] The formulation is particularly relevant to the present comparison because it does

not reject procedure; it assigns procedure its proper constitutional and jurisprudential purpose. Procedure exists to make justice possible. Read alongside Kural 541's insistence upon enquiry before decision, the principle demonstrates that procedural legality is not an end detached from justice but an institutional means through which fairness is realized Kural 541's first requirement, to enquire into the matter before deciding, states the same principle in its procedural aspect. The Kural's formulation is arguably the more precise, since it locates the duty in the decision-maker's obligation to investigate rather than only in the party's right to be heard.

Nemo judex in causa sua. Kural 541's second and third requirements, to show favour to none, and to maintain impartiality toward all together with Chapter 12's definition of equity as impartiality toward enemy, stranger and friend alike, state the rule against bias and, importantly, state it in the *appearance* form: what is required is a settled disposition of even-handedness observable by others, not merely subjective good faith.

Positivation in the Two Jurisdictions

In India, *A.K. Kraipak v Union of India* dissolved the rigid distinction between judicial and administrative functions for the purposes of natural justice and applied the rule against bias to a selection board on which a candidate sat.^[^20] *Mohinder Singh Gill* held that natural justice is not a matter of form but of fair play in action.^[^21] *Maneka Gandhi* constitutionalised the requirement. *Tulsiram Patel* examined the limits of exclusion, and *D.K. Yadav* extended the hearing requirement into employment termination.^[^22]

In Mauritius, the same principles operate through the supervisory jurisdiction and through section 10(8). The Mauritian courts apply English administrative law principles as developed since *Ridge v Baldwin*,^[^23] and the Privy Council's Mauritian jurisprudence has applied natural justice and reviewability to constitutionally protected offices.^[^24]

The analytical claim is therefore this. Two rules that older traditions stated as ethical requirements binding on any person exercising judgment over another stated in the Kural with unusual procedural precision, and in the English case law with explicit theological warrant are now enforceable public law norms in both

jurisdictions, with remedies of certiorari, prohibition and mandamus. Their content has not materially changed. What has changed is their sanction: conscience has been replaced by the writ.

Public Contracts and the Tender State

A distinct but related line of Indian authority extends the same impartiality norm from adjudication and administration to the State's own contracting and tendering capacity, and it is worth tracing because it is where the Kural's insistence on a ruler who shows favour to none meets the practical reality of a modern state that increasingly governs by contract rather than by direct command. The starting point is *Ram Krishna Dalmia v Justice S.R. Tendolkar*, in which the Supreme Court laid down the classification test that has since governed Article 14 generally: a classification is permissible only if founded on an intelligible differentia bearing a rational relation to the object sought to be achieved.^[^41] That doctrinal foundation was carried, through *E.P. Royappa* and *Maneka Gandhi*, into the proposition that Article 14 strikes at arbitrariness in State action as such, and from there, in *Ramana Dayaram Shetty v International Airport Authority of India*, into the specific holding that the State, even when trading or contracting with the public rather than exercising sovereign power, remains bound by Article 14 and may not depart arbitrarily from the eligibility conditions it has itself published for a tender.^[^42] The leading modern statement is *Tata Cellular v Union of India*, which confines judicial review of tender and contract awards to illegality, irrationality in the Wednesbury sense, and procedural impropriety — including mala fides and bias — while preserving for the executive a wide margin of appreciation in matters properly requiring commercial and technical judgment.^[^43]

The doctrinal balance struck in that line of authority a demanding requirement of non-arbitrariness and freedom from bias, paired with real deference on matters of commercial and technical judgment restates, in the vocabulary of contemporary administrative law, exactly the balance Kural 541 and Chapter 12 already struck: enquiry, absence of favour and impartiality are non-negotiable; the substantive merits of a particular decision, once those procedural conditions are satisfied, are for the decision-maker and not for the reviewing authority to remake. What has changed is the scale and structure of the decision-maker itself. Kural 541

addresses a single ruler exercising a single sceptre. The contemporary state increasingly acts, in a globalised administrative era, through public-private partnerships, disinvestment, outsourcing and licensed or concessioned delivery of what were once directly governmental functions telecommunications spectrum, airport operation, infrastructure concessions and the like, of precisely the kind at issue in *Tata Cellular* itself. The ethical requirement of impartial, non-favoured dealing that the Kural locates in the ruler's own conduct must now be read into the terms on which the state selects, and continues to supervise, the private and quasi-private actors through whom it increasingly governs a considerably harder supervisory task for courts than the classical model assumed, precisely because the sceptre is now frequently held, on the state's behalf, by a licensee or concessionaire rather than by the ruler in person.

The New Anti-Corruption Architecture

Mauritius. The Financial Crimes Commission Act 2023 represents the most substantial reordering of the field in two decades. Passed on 19 December 2023 and assented on 21 December, it repealed and replaced the Prevention of Corruption Act, the Asset Recovery Act, the Good Governance and Integrity Reporting Act and Part II of the Financial Intelligence and Anti-Money Laundering Act, and established the Financial Crimes Commission as the apex agency for the detection, investigation and prosecution of financial crime.^[^25] The FCC, established on 29 March 2024, absorbed the functions of the Independent Commission Against Corruption, the Asset Recovery Investigation Division and the Integrity Reporting Services Agency, and is declared not to be under the direction or control of any person or authority in the discharge of its functions.^[^26] The Act reintroduced the Operations Review Committee for oversight of case management, and it operates alongside the Declaration of Assets Act 2018.^[^27]

India. The Prevention of Corruption Act 1988, substantially amended in 2018, is supplemented by the Lokpal and Lokayuktas Act 2013, the Central Vigilance Commission Act 2003, the Right to Information Act 2005 and the Whistle Blowers Protection Act 2014.

Assessment against the ethical standard. Two observations are warranted, and the second is critical rather than celebratory.

The consolidation is consistent with the Kural's treatment of corruption: the wrong is treated as a disposition and as a breach of the trust on which rule rests, not merely as a transactional offence. Asset declaration regimes and unexplained-wealth mechanisms operate on the same premise that the illegitimacy lies in the holding, not only in the taking.

But institutional independence is the whole question, and here the older insight is more demanding than the modern statute. A commission declared independent by statute, whose Director-General is appointed and removable through processes in which the executive participates, is independent in form. Kural 541's requirement is not that the judge declare himself impartial but that he show favour to none and be seen to act evenly toward all. The consolidation of anti-corruption functions into a single body increases both the efficiency of enforcement and the consequences of capture; the ethical tradition invoked in support of such reform therefore demands more attention to appointment and tenure than the statutes presently give. That is a conclusion drawn from the Kural, not against it.

Conclusion

The relationship between the TirukKural and the public law of Mauritius and India is one of convergence, and the convergence is genuine rather than rhetorical. Kural 541 states, in a single couplet, four requirements enquiry, absence of favour, impartiality toward all, and decision according to settled norms that modern administrative law took several centuries and a different civilisation to articulate. The chapter on impartiality states the rule against bias in its appearance-based form. The chapters on the crooked sceptre state that unjust rule is illegitimate rule, which is the ethical core of constitutionalism.

That these propositions recur in the G+t, in the Hebrew Bible, in the Qur'n, in Aristotle and in Cicero is the strongest available evidence that they are not the cultural property of any one tradition. And that a common law judge invoked Genesis to justify the right to be heard shows that positive law has always known its own moral parentage.

But the relationship is convergence, not descent. The Constitution of India abolished untouchability against the sanction

of received religious practice, and its principal draftsman rejected that tradition. The Constitution of Mauritius was drafted by an English professor of public law for a plural society, in terms deliberately confessing no religion. Neither document was derived from scripture, and neither should be claimed for one.

The truthful and more valuable formulation is that positive law and moral philosophy have converged on a common set of propositions about the exercise of power over others, and that the convergence is the evidence of their soundness. Legal positivism supplies the sanction; the older traditions supply the reason why the sanction is owed. Where the two diverge as on caste, and as on the adequacy of statutory declarations of independence it is the ethical tradition that has proved the more demanding of the two, and that is where its continuing usefulness to constitutional argument lies.

Justice as Fairness and the Jurisprudential Completeness of the Kural - The convergence becomes still clearer when the Kural is read alongside modern theories of justice. John Rawls's conception of "justice as fairness" begins from the idea that the basic structure of society must be arranged on terms that free and equal persons could fairly accept, with equal basic liberties, fair equality of opportunity and concern for the least advantaged.^[52] Kural 111's insistence upon equal impartiality toward friend, stranger and enemy, and Kural 322's emphasis upon sharing and protecting life, can be read as ethical counterparts to the Rawlsian insistence that social institutions must not be structured around morally arbitrary advantage. The correspondence is not one of influence: Rawls developed his theory in a twentieth-century liberal framework, while the Kural belongs to a very different moral and political world. The significance lies in the convergence of the underlying demand that justice must not be organised around privilege and that the social order must account for those who would otherwise be disadvantaged. Roscoe Pound's sociological jurisprudence adds a second dimension. Pound conceived law as a social institution whose principles and doctrines must be considered in relation to the human conditions and social interests they are meant to govern.^[53] That perspective resonates with Kural 385, which treats the acquisition, preservation and allocation of resources as part of responsible rule, and with Kural 388 and 390, which place justice and the protection of the people at the centre of

legitimate government. The ruler is not judged solely by the formal possession of authority; the social consequences of governance form part of the ethical measure of the authority itself. In that sense, the Kural's account of governance possesses the practical and social orientation that sociological jurisprudence later systematised.

Ronald Dworkin supplies the third dimension: law cannot be reduced to rules alone, because adjudication requires principles of political morality that give the legal system integrity and treat individuals as holders of rights that constrain governmental choice.^[54] Kural 541 is especially apt at this point. Its insistence that the decision-maker enquire, favour none, maintain impartiality and decide according to what is duly determined places principle above personal discretion. Kural 389's requirement that the ruler tolerate counsel that is difficult to hear reinforces the same idea from another direction: legitimate authority must remain open to reasons capable of correcting its own exercise of power. What Dworkin describes through rights, principles and integrity, the Kural expresses through the righteous sceptre, impartiality and disciplined rule.

Taken together, Rawls, Pound and Dworkin demonstrate three dimensions of the same jurisprudential problem: justice as fairness in the distribution of social cooperation; law as a social institution responsive to human conditions; and adjudication as an exercise of principled judgment constrained by rights and integrity. The Kural contains ethical counterparts to each. Its treatment of personal conduct addresses individual morality; its insistence upon sharing, compassion and care for the community addresses collective morality; and its treatment of the ruler, justice and impartial decision-making addresses what may, in modern constitutional vocabulary, be described as constitutional morality. The Kural therefore does not provide a substitute Constitution or a pre-modern code of positive law. Its enduring significance is more fundamental: it supplies a coherent moral grammar from which contemporary ideas of justice, equity, restraint, dignity and legitimate authority can be understood. Where modern constitutional texts leave genuine interpretive ambiguity, that moral grammar can illuminate the values at stake, while the Constitution itself remains the controlling source of legal authority.

Footnotes

- [^1]: On the Kural's structure (1,330 couplets in three books — *aram*, *poru*, *inbam*), its universality and its secular character, and its standing as among the most translated non-religious ancient texts, see the standard descriptive literature and the UNESCO recognition of the work.
- [^2]: S. Radhakrishnan's assessment of the Kural as an ethical treatise that does not discriminate on grounds of religion, caste or creed is widely reproduced; the original should be traced to his published writings before citation in a refereed version of this article.
- [^3]: SA de Smith, 'Mauritius: Constitutionalism in a Plural Society' (1968) 31 *Modern Law Review* 601.
- [^4]: TirukKural, *Porumpâl*, ch 55 (*CeEkôImai*), Kural 541, rendered in the standard English translations as requiring enquiry, absence of favour, impartiality toward all, and decision according to what is duly determined.
- [^5]: *ibid*, Kurals 542 and 543.
- [^6]: TirukKural, *A_attuppâl*, ch 12 (*Namuvunilaimai*), Kurals 111–120, and in particular Kural 113. [^7]: Leo Tolstoy, *A Letter to a Hindu* (1908), quoting the Kural; on Gandhi's reading of and correspondence concerning that letter, see the standard Gandhi literature.
- [^8]: Constitution of Mauritius 1968, s 2; Constitution of India 1950, art 13. Contrast AV Dicey, *Introduction to the Study of the Law of the Constitution* (10th edn, Macmillan 1959) 39–40.
- [^9]: *Kesavananda Bharati v State of Kerala* (1973) 4 SCC 225.
- [^10]: *State of Mauritius v Khoyratty* [2006] UKPC 13, [2007] 1 AC 80.
- [^11]: *Matadeen v Pointu* [1998] UKPC 9, [1999] 1 AC 98.
- [^12]: *Olga Tellis v Bombay Municipal Corporation* (1985) 3 SCC 545.
- [^13]: *Mohini Jain v State of Karnataka* (1992) 3 SCC 666; *Unni Krishnan JP v State of Andhra Pradesh* (1993) 1 SCC 645;

Constitution (Eighty-Sixth Amendment) Act 2002; Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009.

- [¹⁴]: *Chameli Singh v State of Uttar Pradesh* (1996) 2 SCC 549.
- [¹⁵]: *People's Union for Civil Liberties v Union of India*, Writ Petition (Civil) No 196 of 2001 (the Right to Food proceedings); National Food Security Act 2013.
- [¹⁶]: Constitutional Review Commission Bill (No VI of 2026) (Mauritius).
- [¹⁷]: *Mohit v Director of Public Prosecutions of Mauritius* [2006] UKPC 20, [2006] 1 WLR 3343. [¹⁸]: *Maneka Gandhi v Union of India* (1978) 1 SCC 248.
- [¹⁹]: *R v Chancellor of the University of Cambridge* (Dr Bentley's Case) (1723) 1 Str 557, per Fortescue J.
- [²⁰]: *AK Kraipak v Union of India* (1969) 2 SCC 262.
- [²¹]: *Mohinder Singh Gill v Chief Election Commissioner* (1978) 1 SCC 405.
- [²²]: *Union of India v Tulsiram Patel* (1985) 3 SCC 398; *DK Yadav v JMA Industries Ltd* (1993) 3 SCC 259.
- [²³]: *Ridge v Baldwin* [1964] AC 40 (HL).
- [²⁴]: See *Mohit* (n 17); and *Madhewoo v State of Mauritius* [2016] UKPC 30.
- [²⁵]: Financial Crimes Commission Act 2023 (Act 20 of 2023) (Mauritius), passed 19 December 2023, assented 21 December 2023, amended by Act No 11 of 2024; repealing the Prevention of Corruption Act, the Asset Recovery Act, the Good Governance and Integrity Reporting Act and Part II of the Financial Intelligence and Anti-Money Laundering Act.
- [²⁶]: Financial Crimes Commission, established 29 March 2024, taking over the functions of ICAC, the Asset Recovery Investigation Division and the Integrity Reporting Services Agency; the Commission is declared not to be under the direction or control of any person or authority in the discharge of its functions and powers.

- [^27]: Declaration of Assets Act 2018 (Mauritius), in force June 2019, requiring declarations from members of the National Assembly, municipal councillors, mayors, and chairpersons and chief executives of state-owned enterprises and statutory bodies, including in respect of spouses. [^28]: The quatrain — “to hear courteously, to answer wisely, to consider soberly, and to decide impartially” — is widely attributed to Socrates in Indian judicial-training literature; see, eg, the National Judicial Academy’s report of its 2020–21 workshop for newly elevated High Court judges. The attribution is customary rather than textually verified against a specific passage of Plato or Xenophon and should be treated accordingly.
- [^29]: ‘Judge asks lawyers to recite Thirukkural daily, says all should know 51 at least’, *The Federal*, 2 October 2019 (reporting Justice G.R. Swaminathan’s initiative at the Madurai Bench of the Madras High Court).
- [^30]: *Prof Dr Samy Thiyagarajan v The Chief Secretary, Government of Tamil Nadu* (Madras High Court, Dhandapani J, 19 September 2024, unreported save in legal news media), quoting Kural 21 (*A attuppâl*). The petitioner sought a declaration altering the officially observed date of Thiruvalluvar’s birthday; the petition was dismissed for want of clinching material as to the correct date, but the Court’s reasoning opened with, and drew on, the Kural.
- [^31]: Dietrich Conrad, ‘Implied Limitation of the Amending Power’ (lecture, Faculty of Law, Banaras Hindu University, February 1965), discussing art 79(3) of the Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Basic Law for the Federal Republic of Germany) 1949.
- [^32]: On Nani Palkhivala’s use of Conrad’s argument in *Kesavananda Bharati* (n 9), see Swapnil Tripathi, ‘[Kesavananda Bharati Case] Remembering Prof Conrad: The Genius Behind Basic Structure Doctrine’ *Live Law* (2018); the point has also been recounted publicly by Nariman J.
- [^33]: Constitution of India 1950, art 50.

- [^34]: Leo Tolstoy, *A Letter to a Hindu* (1908), addressed to Tarak Nath Das; on Gandhi's reading of, correspondence with Tolstoy concerning, and circulation of that letter from 1909 until Tolstoy's death in November 1910, see the standard Gandhi biographical literature.
- [^35]: On Gandhi's Noakhali padayatra of November 1946 to January 1947, see the standard biographical and historical literature on the Partition period.
- [^36]: Martin Luther King Jr, 'I Have a Dream' (address, March on Washington for Jobs and Freedom, 28 August 1963); on King's acknowledged debt to Gandhian method, including his 1959 visit to India, see the standard King biographical literature.
- [^37]: TirukKural, *A_attuppâl*, ch 1 (*Kamavu7 Vâ;ttu*, "In Praise of God"), Kural 1.
- [^38]: Constitution of India 1950, art 25.
- [^38A]: *Bijoe Emmanuel v State of Kerala*, (1986) 3 SCC 615, AIR 1987 SC 748. The Supreme Court held that the expulsion of students who, on the basis of their conscientiously held religious faith, declined to sing the National Anthem while standing respectfully during its rendition violated Articles 19(1)(a) and 25(1). The Court emphasised that Article 25 protects freedom of conscience and that the genuineness of the belief, rather than its appeal to majoritarian reason or sentiment, is material.
- [^39]: Constitution of Mauritius 1968, s 11.
- [^40]: Charter of the United Nations (signed 26 June 1945, entered into force 24 October 1945), Preamble; Constitution of India 1950, Preamble.
- [^41]: *Shri Ram Krishna Dalmia v Justice S.R. Tendolkar* AIR 1958 SC 538, [1959] 1 SCR 279.
- [^42]: *E.P. Royappa v State of Tamil Nadu* (1974) 4 SCC 3; *Maneka Gandhi* (n 18); *Ramana Dayaram Shetty v International Airport Authority of India* (1979) 3 SCC 489; *Erusian Equipment & Chemicals Ltd v State of West Bengal* (1975) 1 SCC 70.

- [^43]: *Tata Cellular v Union of India* (1994) 6 SCC 651.
- [^44]: TirukKural, Porumpl, ch 39 (Iraimaatchi), Kurals 381–390. English renderings reproduced from the public-domain translation of G.U. Pope, W.H. Drew, J. Lazarus and F.W. Ellis; the Tamil text follows the standard text.
- [^45]: *Minersville School District v Gobitis*, 310 US 586 (1940). The United States Supreme Court upheld the compulsory flag-salute requirement notwithstanding the religious objections of Jehovah’s Witnesses schoolchildren. Justice Stone dissented, emphasising that government could not compel an individual to affirm a belief contrary to conscience merely because such compulsion was considered desirable for national unity.
- [^46]: In re: Berubari Union and Exchange of Enclaves, AIR 1960 SC 845; (1960) 3 SCR 250. The Supreme Court described the Preamble as a “key to open the mind of the makers” and stated that, where constitutional language is ambiguous or capable of two meanings, assistance may be sought from the objectives embodied in the Preamble. The later decision in *Kesavananda Bharati v State of Kerala* (1973) 4 SCC 225 recognised the Preamble as part of the Constitution.
- [^47]: Wesley Newcomb Hohfeld, ‘Some Fundamental Legal Conceptions as Applied in Judicial Reasoning’ (1913) 23 Yale Law Journal 16. Hohfeld distinguished claim-rights, privileges/liberties, powers and immunities, with their corresponding duties, no-rights, liabilities and disabilities.
- [^48]: TirukKural, A_attuppl, ch 14 (O;ukkamumaimai), Kural 131; ch 33 (Kollmai), Kural 322; Porumpl, ch 55 (CeEkMImai), Kural 541.
- [^49]: *Indian Young Lawyers Association v State of Kerala*, (2019) 11 SCC 1, particularly the separate opinion of D.Y. Chandrachud J. on the meaning of morality under Articles 25 and 26 and the relationship between public morality and constitutional morality.
- [^50]: *Navtej Singh Johar v Union of India*, (2018) 10 SCC 1, particularly the discussion of constitutional morality, pluralism, dignity and the limits of majoritarian or social morality.

- [^51]: Sushil Kumar Sen v State of Bihar, (1975) 1 SCC 774, per Krishna Iyer J. The judgment emphasised that procedural law should remain the handmaid, and not the mistress, of justice.
- [^52]: John Rawls, A Theory of Justice (Harvard University Press 1971), chs 1–2; see also John Rawls, Justice as Fairness: A Restatement (Harvard University Press 2001).
- [^53]: Roscoe Pound, Social Control Through Law (Yale University Press 1942), and Roscoe Pound, An Introduction to the Philosophy of Law (Yale University Press 1922).
- [^54]: Ronald Dworkin, Taking Rights Seriously (Harvard University Press 1977); Ronald Dworkin, Law's Empire (Harvard University Press 1986).

Select Bibliography Primary texts

1. TirukKural (Valluvar), *A_attuppâl* ch 12; *Porumpâl* chs 39, 55, > 56; chs 29 and 18
2. *Bhagavad Gîtâ*, chs 2–3 (on *nickâma karma*)
3. Deuteronomy 16:19; Exodus 23:8
4. Qur'n 4:58, 5:8
5. Aristotle, *Nicomachean Ethics* Bk V; *Politics* Bk III
6. Cicero, *De Legibus*; *De Re Publica*
7. Tolstoy L, *A Letter to a Hindu* (1908)

Constitutional and statutory instruments

8. Constitution of Mauritius 1968, ss 1, 2, 3–16, 10, 17, 47, 83, 84
9. Constitution of India 1950, Preamble, arts 12–14, 17, 19, 21, 21A, > 32, 37–47, 226, 368
10. Constitutional Review Commission Bill (No VI of 2026) (Mauritius)
11. Financial Crimes Commission Act 2023 (Mauritius); Declaration of Assets Act 2018
12. Prevention of Corruption Act 1988 (India), as amended 2018; Lokpal and Lokayuktas Act 2013; Right to Information Act

- 2005; Central Vigilance Commission Act 2003; Whistle Blowers Protection Act 2014
13. Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009; National Food Security Act 2013 Cases
14. Kesavananda Bharati v State of Kerala (1973) 4 SCC 225
15. Maneka Gandhi v Union of India (1978) 1 SCC 248
16. AK Kraipak v Union of India (1969) 2 SCC 262
17. Mohinder Singh Gill v Chief Election Commissioner (1978) 1 SCC 405
18. Olga Tellis v Bombay Municipal Corporation (1985) 3 SCC 545
19. Unni Krishnan JP v State of Andhra Pradesh (1993) 1 SCC 645
20. Chameli Singh v State of Uttar Pradesh (1996) 2 SCC 549
21. PUCL v Union of India, WP (C) No 196/2001
22. Matadeen v Pointu [1998] UKPC 9, [1999] 1 AC 98
23. State of Mauritius v Khoyratty [2006] UKPC 13
24. Mohit v DPP of Mauritius [2006] UKPC 20
25. Madhewoo v State of Mauritius [2016] UKPC 30
26. Ridge v Baldwin [1964] AC 40
27. Dr Bentley's Case (1723) 1 Str 557
28. Shri Ram Krishna Dalmia v Justice S.R. Tendolkar AIR 1958 SC 538
29. E.P. Royappa v State of Tamil Nadu (1974) 4 SCC 3
30. Ramana Dayaram Shetty v International Airport Authority of India (1979) 3 SCC 489
31. Tata Cellular v Union of India (1994) 6 SCC 651
32. Prof Dr Samy Thiyagarajan v The Chief Secretary, Government of Tamil Nadu (Madras High Court, 19 September 2024)

33. In re: Berubari Union and Exchange of Enclaves, AIR 1960 SC 845
34. Sushil Kumar Sen v State of Bihar (1975) 1 SCC 774
35. Indian Young Lawyers Association v State of Kerala (2019) 11 SCC 1
36. Navtej Singh Johar v Union of India (2018) 10 SCC 1
37. Bijoe Emmanuel v State of Kerala (1986) 3 SCC 615
38. Minersville School District v Gobitis, 310 US 586 (1940)

Secondary literature

39. Ambedkar BR, Annihilation of Caste (1936)
40. Austin G, The Indian Constitution: Cornerstone of a Nation (Clarendon Press 1966)
41. Austin G, Working a Democratic Constitution (Oxford University Press 1999)
42. Baxi U, 'Taking Suffering Seriously' (1985) 4 Third World Legal Studies 107
43. de Smith SA, 'Mauritius: Constitutionalism in a Plural Society' (1968) 31 Modern Law Review 601
44. Finnis J, Natural Law and Natural Rights (2nd edn, Oxford University Press 2011)
45. Fuller LL, The Morality of Law (rev edn, Yale University Press 1969)
46. Hart HLA, The Concept of Law (3rd edn, Oxford University Press 2012)
47. Jain MP, Indian Constitutional Law (8th edn, LexisNexis 2018)
48. Khosla M, India's Founding Moment (Harvard University Press 2020)
49. Liebenberg S, Socio-Economic Rights: Adjudication under a Transformative Constitution (Juta 2010)
50. Meertarbhan MJN, Constitutional Law of Mauritius (2016)
51. Wade HWR and Forsyth CF, Administrative Law (11th edn, Oxford University Press 2014)

52. Zvelebil K, *The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India* (Brill 1973)
53. Conrad D, 'Implied Limitation of the Amending Power' (lecture, Banaras Hindu University, February 1965), discussed in Swapnil Tripathi, 'Remembering Prof Conrad: Genius Behind Basic Structure Doctrine' *Live Law* (2018)
54. Gandhi MK, autobiographical and correspondence material on the reading of, and correspondence with Tolstoy concerning, *A Letter to a Hindu* (1908–1910)
55. King ML Jr, 'I Have a Dream' (address, 28 August 1963)
56. Charter of the United Nations (1945), Preamble
57. Hohfeld WN, 'Some Fundamental Legal Conceptions as Applied in Judicial Reasoning' (1913) 23 *Yale Law Journal* 16
58. Rawls J, *A Theory of Justice* (Harvard University Press 1971)
59. Rawls J, *Justice as Fairness: A Restatement* (Harvard University Press 2001)
60. Pound R, *An Introduction to the Philosophy of Law* (Yale University Press 1922)
61. Pound R, *Social Control Through Law* (Yale University Press 1942)
62. Dworkin R, *Taking Rights Seriously* (Harvard University Press 1977)
63. Dworkin R, *Law's Empire* (Harvard University Press 1986)

Note on sources and verification

The translation of Kural 541 relied on here follows the standard English renderings; a refereed version should cite a named translation (Pope, Drew and Lazarus, or Rajagopalachari) with the Tamil transliteration alongside, since the renderings differ in emphasis and the argument turns on the four discrete requirements the couplet states. The Radhakrishnan assessment quoted at note 2 circulates widely without consistent attribution and should be traced to its published source. Assertions that the Supreme Court of India has cited the Kural in judgments on governance and corruption appear in secondary commentary but I was unable to verify a

specific reported judgment; that claim should either be substantiated with a citation or omitted. Mauritian statutory citations should be checked against the consolidated texts published by the Attorney-General's Office.

The same caution extends to the material added on judicial culture at notes 28–30. *Prof Dr Samy Thiyagarajan v The Chief Secretary, Government of Tamil Nadu* is a genuine, reported-in-legal-media Madras High Court decision (Dhandapani J, 19 September 2024) that does quote Kural 21, and Justice

G.R. Swaminathan's 2019 appeal to the Madurai Bar Association to memorise couplets is contemporaneously reported; both should be checked against the official law report and the original notice respectively before a refereed version relies on them. No reported judgment expressly citing Kural 541 or the chapter on righteous governance by name could be located for this article, and the text above has been drafted so as not to assert that one exists; a refereed version should either locate and cite such a judgment or continue to frame the point, as here, as one about judicial and professional culture rather than about a specific holding. The quatrain attributed to Socrates at note 28 is likewise recorded as a customary attribution rather than a verified quotation, for the reasons given there.